

TU SÁCH VĂN HỌC
MỸ



không còn
tâm trạng để yêu
I'm in no mood for love

Rachel Gibson

*Tiểu thuyết gia văn học lãng mạn
hiện đại ăn khách nhất tại Mỹ*

CHIBOOKS



NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Lần đầu tiên Clare Wintage phát hiện thấy mình ở trên giường người khác là khi cô hai mươi một tuổi. Đó là hậu quả của lần chia tay tồi tệ và uống quá nhiều cocktail Jell-O Shot. Tình yêu của cuộc đời cô đã bỏ rơi cô để đi theo một cô sinh viên nghệ thuật tóc vàng với thân hình cò hương. Và Clare đã vui chơi thâu đêm ở Humpin' Hannah's, bám trụ ở quầy bar nhằm săn sóc cho trái tim tan vỡ của mình.

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy trên chiếc giường có mùi dầu thơm oải hương và nhìn chăm chăm vào poster của Bob Marley. Tiếng ngáy của gã đàn ông bên cạnh át luôn cả tiếng ong ong trong đầu cô. Cô không biết được mình đang ở đâu và tên cái gã đang ngáy bên cạnh mình là gì. Cô và gã ta chưa nói chuyện đủ nhiều để hỏi về tên nhau.

Thay vào đó, cô đã ôm áo quần và chuồn nhanh ra khỏi đó. Trong lúc lái xe về nhà dưới ánh nắng chói chang của buổi sáng, cô tự bảo chính mình rằng còn có nhiều điều tệ hại hơn trong cuộc sống so với việc quan hệ tình dục tùy tiện. Những điều tồi tệ như bị đuổi học hoặc bị mắc kẹt trong một tòa nhà đang cháy. Ừm, những điều đó thật tồi tệ. Nhưng, tình một đêm không phải dành cho cô. Nó làm cô có cảm giác chán ghét và lúng túng. Nhưng khi về đến căn hộ, cô để mọi việc lui lại thành quá khứ, trở thành một bài học kinh nghiệm. Một điều mà rất nhiều phụ nữ trẻ đã trải qua. Một điều được rút ra, và là điều cần biết cho tương lai. Một điều mà cô sẽ không xảy ra lần nữa.

Clare không được dạy dỗ về việc tìm kiếm hơi men và một cơ thể ấm áp để tự làm chính mình cảm thấy tốt hơn. Không, cô đã được dạy kìm chế được cơn bốc đồng và nén các cảm xúc của mình đằng sau vẻ mặt hoàn

hảo: một nụ cười ấm áp, những lời nói dễ nghe và một cách cư xử hoàn hảo. Nhà Wingate chẳng ai uống quá nhiều rượu, nói quá lớn, hay mang giày trắng trước Ngày Tưởng Niệm. Không bao giờ. Họ không giấu giếm tình cảm đối với các bộ áo len dài tay bằng len cashmere và dĩ nhiên họ không lên giường với những người lạ mặt.

Clare có thể được dạy dỗ trong sự gò bó, nhưng cô được sinh ra là một người lãng mạn. Tận sâu trong tâm hồn mình, cô tin vào tình yêu ở cái nhìn đầu tiên, sự cuốn hút ngay tức khắc, và có một thói xấu – đó là cô lao vào các mối quan hệ trước khi cô nghiên cứu kỹ về nó. Cô dường như phải hứng chịu lập đi lập lại các nỗi đau, những cuộc chia tay đầy đau đớn, và thỉnh thoảng là tình một đêm sau những cơn say lướt lướt.

May mắn thay, vào những năm cuối lứa tuổi hai mươi của mình, cô đã học cách để đưa sự kìm chế mà cô đã được dạy áp dụng vào cuộc sống. Để đáp lại điều đó, vào độ tuổi ba mươi mốt, định mệnh đã ban phúc cho cô gặp được Lonny. Tình yêu của đời cô. Người đàn ông mà cô đã gặp tại cuộc triển lãm Degas, người đã làm cô hết sức xúc động. Anh ấy đẹp trai và thật lãng mạn. Và điều quan trọng cuối cùng là anh ấy không giống như những kẻ làm tan nát trái tim cô mà cô từng hẹn hò. Anh ấy nhớ ngày sinh nhật, các dịp đặc biệt, và rất giỏi trong việc cắm hoa. Mẹ Clare rất thích Lonny vì anh ấy biết cách sử dụng muống xúc cà chua. Clare yêu anh vì anh hiểu công việc của cô và để cô yên tĩnh một mình khi cô sắp đến hạn nộp bản thảo.

Sau một năm hẹn hò, Lonny chuyển đến sống với Clare, và trong năm tiếp theo cả hai sống với nhau thật sự hoà hợp. Anh yêu thích các đồ nội thất cổ của cô. Cả hai đều yêu thích các bức tranh vẽ bằng phấn màu và có chung niềm đam mê về vải vóc. Họ không bao giờ đánh nhau hay thậm chí là cãi vã. Cô không vấp phải một trạng thái tâm lý nào với Lonny. Và khi anh cầu hôn cô, cô đã chấp nhận lời cầu hôn đó.

Lonny thật sự là một người đàn ông hoàn hảo. Ừm... ngoại trừ việc anh không thích quan hệ cho lắm. Đôi khi anh không muốn quan hệ trong nhiều tháng trời, nhưng cô tự bảo chính mình rằng, không phải người đàn ông nào cũng nghiện tình dục.

Cô đã tin như thế, cho đến khi cô bất ngờ chạy vội về nhà trong ngày đám cưới của bạn cô, Lucy và thấy anh đang ở trong một tư thế kỳ cục với nhân viên kỹ thuật của Sears. Cô đứng sững sờ, tái hiện lại những gì đang xảy ra trên sàn của phòng thay đồ. Cô đứng đó với chuỗi ngọc trai của bà cố trong tay, quá sốc để di chuyển, trong khi người đàn ông vừa mới sửa tủ lạnh cho cô ngày hôm trước đang cười trên người chồng chưa cưới của cô như một anh cao bồi. Dường như mọi việc không là thật cho đến khi Lonny ngược nhìn lên và ánh mắt nâu hoảng hốt của anh gặp ánh mắt cô.

" Em nghĩ anh ốm," cô nói một cách ngu ngốc, và sau đó, không một lời nào cả, cô túm lấy gấu chiếc váy phù dâu được may bằng vải lụa và vải tyn, bỏ chạy ra khỏi nhà. Cô không nhớ cô đến được nhà thờ bằng cách nào. Trong cả ngày hôm đó, cô buộc phải mặc bộ đồ màu hồng và mỉm cười như thể cuộc đời cô vẫn hoàn hảo như mọi khi.

Khi Lucy đọc lời thề, Clare thấy trái tim mình tan ra từng mảnh. Cô đứng trước nhà thờ, mỉm cười trong khi tâm hồn cô trống rỗng, ngoại trừ nỗi đau đang siết chặt ngực cô. Tại buổi tiệc chiêu đãi, cô buộc mình phải mỉm cười và nâng ly chúc mừng cho niềm hạnh phúc của bạn mình. Cô thấy mình phải nâng ly chúc mừng và cô đã làm thế. Cô thà chết còn hơn làm hỏng ngày vui của Lucy vì các rắc rối của riêng cô. Cô chỉ vừa mới nhớ ra rằng mình không nên uống rượu. Cô tự bảo với chính mình rằng một ly nhỏ champagne sẽ không làm đau ai. Nói cho cùng, việc này chẳng giống với việc nốc hết một ly whiskey.

Quá tệ là cô đã không nghe chính mình.

Trước khi tỉnh dậy vào ngày sau đám cưới của Lucy, một cảm giác nhàm chán đã len vào trong cái đầu đang đau nhức của cô. Đó là cảm giác mà cô chưa từng trải qua trong nhiều năm qua. Clare từ từ mở mắt nhìn ánh nắng ban mai đang chiếu xuyên qua khe hở của tấm màn dày, tràn vào tấm chăn màu vàng và nâu ở bên trên người mình. Sự hoang mang xiết chặt lấy cô. Cô nhanh chóng bật người dậy, và có thể nghe được nhịp đập của mạch máu trên người mình. Tấm chăn trượt qua cặp ngực trần và rơi xuống lòng cô.

Với ánh sáng mờ mờ trong phòng, ánh mắt cô bắt gặp một chiếc giường cỡ lớn, một bàn trang điểm, và đèn tường. Trong chiếc tủ lớn đối diện, chương trình bản tin sáng chủ nhật đang được mở với âm thanh rất nhỏ, cô khó có thể nghe được gì. Chiếc gối bên cạnh cô trống trơn. Nhưng một chiếc đồng hồ đeo tay bằng bạc nặng đặt trên chiếc bàn bên cạnh và âm thanh của tiếng nước chảy đằng sau cánh cửa phòng tắm đóng kín cho cô biết rằng cô không ở một mình.

Đẩy chăn sang một bên và nhảy ra khỏi giường. Hết sức bình tĩnh, cô nhận ra mình chẳng mặc gì từ ngày hôm trước ngoại trừ mùi hương Escada và một chiếc quần lợt khe màu hồng. Cô nhặt vội chiếc yếm nịt dưới chân và liếc nhanh tìm chiếc áo đầm. Nó được vắt ngang một chiếc đũa nhỏ cùng với một chiếc quần jeans Levi's bạc màu.

Không còn nghi ngờ gì, cô lại làm như thế một lần nữa. Và cũng như một vài lần trước trong các năm trước đây, cô không thể nhớ về những chi tiết quan trọng sau một thời điểm quan trọng trong đêm.

Cô nhớ về lễ cưới của Lucy ở nhà thờ thánh John và buổi tiệc chiêu đãi sau đó ở khách sạn Double Tree. Cô nhớ việc mình đã dốc cạn ly champagne ngay lần nâng cốc chúc mừng đầu tiên, và cô đã làm đầy ly của mình một vài lần. Cô nhớ lại việc mình đã đổi một ly champagne thành một ly cocktail có gin và tonic.

Sau đó mọi việc trở nên không rõ ràng. Với chứng choáng váng sau cơn say, cô nhớ lại việc mình khiêu vũ tại buổi tiệc chiêu đãi, và cô đã hát hò một cách xấu hổ bài " Fat Bottomed Girls" ở một nơi nào đó. Cô chợt nhớ ra các bạn cô, Madie và Adele đã thuê một phòng trong khách sạn để cô ngủ tạm trước khi cô có thể về nhà và đối mặt với Lonny. Quán bar nhỏ trong khách sạn. Cô ngồi ở quán bar dưới lầu sao? Có lẽ thế. Rồi sau đó cô không nhớ gì được nữa.

Cô quần chiếc yếm nịt quanh thắt lưng và cố gắng cài móc ở giữa ngực khi cô đi ngang qua phòng về phía chiếc divăng. Đi được nửa đường, cô vấp phải chiếc giày satin màu hồng. Ký ức rõ ràng duy nhất trong đầu cô là hình ảnh Lonny và người thợ máy.

Tim cô nhói đau nhưng cô không có thời gian để day đi day lại nỗi đau và hoàn toàn ngạc nhiên với những gì cô nhìn thấy. Cô sẽ phải đối diện với Lonny, nhưng điều đầu tiên cô phải làm là đi khỏi phòng khách sạn đã.

Với áo nịt ngực được cài một phần giữa ngực, cô với tay lấy chiếc áo đầm phụ dâu màu hồng mềm mại. Cô tròng nó vào đầu và vạt lộn với loại vải tuyn được dùng để may áo này, xoay xoay vắn vắn, kéo lên đẩy xuống, cho đến khi chiếc áo nằm khít khao ở phần eo. Một đứt hơi, cô luồn tay vào hai dây áo, sau đó với tay ra sau lưng để kéo khoá và cài những chiếc nút nhỏ ở phía sau.

Tiếng nước ngừng hẳn, sự chú ý của Clare hướng đến cánh cửa phòng tắm đang đóng kín. Cô nắm chặt chiếc ví nằm chỏng chơ ở divăng, bước nhanh cùng với âm thanh sột soạt của vải tuyn và satanh băng ngang qua phòng. Một tay giữ vạt trước chiếc áo đầm, giày nằm trên tay còn lại. Còn gì tệ hơn việc thức dậy trong một phòng khách sạn xa lạ, cô tự nói với chính mình. Khi trở về nhà, cô nghĩ về một điều gì đó tệ hơn.

"Đi sớm vậy sao, Claresta?" một giọng nam trầm ấm vang lên đằng sau cô một vài bước chân.

Clare bất ngờ đứng khựng lại ngay cánh cửa phòng đang đóng. Không ai gọi cô là Claresta, trừ mẹ cô. Cô quay đầu lại, ví và một chiếc giày rơi thịch xuống sàn nhà. Một quai áo trượt xuống cánh tay cô khi ánh nhìn cô hướng đến chiếc khăn tắm trắng được quấn bên dưới cơ bụng sáu múi săn chắc. Một giọt nước từ từ trượt xuống vạt lông màu vàng đậm trên vùng bụng rám nắng, và Clare nâng tầm mắt mình lên các cơ ngực rõ ràng săn chắc với làn da màu nâu và mái tóc quấn chặt ngăn ướt nước. Chiếc khăn thứ hai được quấn quanh cổ anh ta. Và cô tiếp tục nhìn lên phía cổ qua chiếc cằm đầy râu lởm chớm đến đôi môi đang nở nụ cười tinh quái. Cô nuốt xuống, sau đó liếc nhìn vào cặp mắt xanh lá cây đậm được bao phủ bởi hàng lông mi dày. Cô biết đôi mắt đó.

Anh ta tựa một vai vào thành cửa phòng tắm và khoanh hai tay trước bờ ngực rộng của mình. " Chào buổi sáng."

Giọng anh ta rất khác so với lần cuối cùng cô nghe được. Trầm hơn, biến đổi từ giọng của một cậu bé sang giọng của một người đàn ông. Cô đã không nhìn thấy nụ cười đó trong hơn hai mươi năm, nhưng cô nhận ra nó. Đó là cùng một kiểu cười xuất hiện khi anh ta dụ dỗ cô chơi trò Chiến tranh hay trò Bác sĩ hay trò Thách đó. Mỗi một trò chơi thường kết thúc với việc cô mất đi một điều gì đó. Tiền bạc. Phẩm giá. Áo quần. Đôi khi là cả ba.

Không hẳn là anh ta phải thuyết phục cô thật nhiều. Cô luôn đầu hàng trước nụ cười đó, và trước con người anh ta. Nhưng cô không còn là một cô bé con cô đơn nữa, dễ bị quyến rũ bởi cậu trai khéo mồm khéo miệng và nụ cười tinh quái bất chợt xuất hiện trong cuộc đời cô vào mỗi mùa hè và làm trái tim nhỏ bé của cô tan chảy. " Sebastian Vaughan."

Nụ cười của anh ta làm những nếp nhăn xuất hiện ở khoé mắt. " Cô đã trưởng thành so với lần cuối cùng tôi được ngắm cô khoả thân."

Với bàn tay nắm chặt phía trước váy, cô quay lại và tựa lưng vào cửa. Làn gỗ ở cánh cửa mát lạnh chạm vào da thịt cô ở giữa chiếc khoá kéo mở.

Cô đẩy một lọn tóc rối màu nâu đậm ra phía sau tai và cố mỉm cười. Cô phải đào sâu bên trong, vào phần cư xử lịch sự. Vào phần mang quà đến các buổi tiệc tối và gửi lời cảm ơn ngay khi cô về đến nhà. Phần làm cô có những lời nói dễ nghe - nếu không nghĩ đến - đối với mọi người. " Anh khoẻ không?"

" Khoẻ."

" Thật khó tin." Cô liếm đôi môi khô khốc. " Tôi nghĩ anh đang đến thăm cha anh cơ mà?"

Anh ta nhắc mình khởi thanh cửa và nắm lấy một đầu của tấm khăn quanh cổ anh ta. " Chúng ta đã nói về điều đó tối qua," anh ta nói, và lau khô một bên đầu. Khi còn là cậu bé, tóc anh ta vàng như màu nắng. Bây giờ nó sậm màu hơn.

Rõ ràng là họ đã nói về một vài điều khác thường mà cô không thể nhớ được. Những điều mà cô không muốn nghĩ đến. " Tôi có nghe nói về mẹ anh. Tôi rất lấy làm tiếc cho nỗi mất mát của anh."

" Chúng ta cũng đã nói đến điều đó." Anh ta thả hai tay xuống hai bên hông.

Ồ. "Điều gì mang anh đến thị trấn này?" Lần cuối cùng cô nghe về Sebastian, anh ta đang tham gia cùng với lính thủy đánh bộ Mỹ ở Iraq hay Afghanistan hay nơi khi ho cò gáy nào đó. Lần cuối cùng cô gặp anh ta là lúc anh ta được mười một hay mười hai tuổi gì đó.

"Đã nói tối qua." Anh ta cau mày và chăm chú nhìn cô. " Cô không nhớ gì về tối hôm qua, phải vậy không?"

Cô nhún một bên bờ vai trần.

" Tôi biết cô say bí tỉ, nhưng không nghĩ lại say đến mức không nhớ bất cứ điều gì."

Chỉ có anh ta mới nói rõ ra điều đó. Rõ ràng anh ta không phát triển thái độ cùng với các cơ bụng rắn chắc đó. " Tôi chưa bao giờ thực sự hiểu về thuật ngữ đó, nhưng tôi chắc là mình không phải là ‘ mặt trời chói sáng’."

" Cô luôn hiểu mọi từ theo nghĩa đen. Nó có nghĩa là cô uống đến không biết trời trăng mây nước là gì. Và đúng vậy đấy."

Nụ cười của cô chuyển thành cái cau mày mà cô thậm chí không thèm ngăn chuyện đó lại. " Tôi có lý do cho việc đó."

" Cô đã kể với tôi rồi."

Cô ước gì mình đã không nhắc đến mọi thứ.

" Quay người lại."

"Để làm gì?"

Anh ta làm hành động quay lại với ngón tay. "Quay lại để tôi có thể kéo dây khoá váy đầm cho."

" Sao phải làm thế?"

" Có hai lý do cho việc đó. Nếu cha tôi biết được tôi để cô chạy khỏi đây với chiếc đầm chỉ được kéo lên một nửa, ông ấy sẽ giết tôi mất. Và nếu chúng ta nói chuyện với nhau, tôi không muốn đứng đây và tự hỏi liệu toàn bộ chiếc váy của cô có bị rơi xuống không."

Cô nhìn chăm chăm vào anh. Cô có muốn anh ta giúp không? Điều tốt nhất là cô không muốn chạy ra khỏi phòng với chiếc váy không được cài phía sau. Nhưng, cô không thực sự muốn lãng vãng và trò chuyện với Sebastian Vaughan.

" Trong trường hợp cô không chú ý, tôi chỉ đang quẩn một chiếc khăn tắm ở đây. Trong hai giây nữa, nó sẽ dẫn đến một sự thật hiển nhiên rằng tôi hy vọng có thể sẽ phải thấy cô khoá thân." Anh ta mỉm cười, phô ra hàm răng trắng đều đặn. " Một lần nữa."

Hai gò má cô ửng đỏ khi cô nhận ra ý câu anh ta nói, và trong tiếng sột soạt của lớp vải satanh và tuyen, cô quay người lại đối mặt với cánh cửa. Cô tính hỏi anh ta chính xác là họ đã làm những gì tối hôm trước, nhưng cô không muốn biết các chi tiết đó. Cô cũng tự hỏi cô đã kể gì cho anh ta về Lonny, nhưng cô cho rằng mình không muốn biết thêm cả điều đó nữa. " Tôi đoán là mình đã uống nhiều hơn tôi tính."

" Cô có quyền làm điều đó. Việc phát hiện ra chồng chưa cưới của mình quỳ bốn chân trên sàn như một con ngựa chưa được thuần hoá sẽ làm cho bất cứ ai phải giải sầu bằng rượu." Đầu các ngón tay của anh ta lướt nhẹ ở sống lưng cô khi anh ta chạm vào khoá kéo. Anh ta tắc lưỡi và nói, " Tôi đoán, xét cho cùng anh chàng Maytag không phải là anh chàng cô đơn duy nhất trong thị trấn này."

" Việc đó không đùa đâu."

" Có lẽ là không." Anh ta đẩy tóc cô sang một bên và từ từ kéo khoá lên phía lưng cô. " Nhưng cô không nên chấp nhận nó nặng nề như thế."

Cô ấn trán mình vào cánh cửa gỗ. Điều này không thể xảy ra.

" Nó không phải là lỗi của cô, Clare," anh ta nói thêm như thể nó là một lời an ủi vậy. " Cô chỉ không có dụng cụ thích hợp."

Đúng vậy, còn có những điều còn tệ hại hơn việc thức dậy trong phòng khách sạn với một người lạ. Một trong những điều đó là thấy tình yêu của đời mình ở cùng với một người đàn ông trong tư thế gây tranh cãi. Điều thứ hai là người đang kéo chiếc khoá áo đầm của cô. Cô khụt khịt và cắn chặt môi dưới để ngăn mình đừng bật khóc.

Anh thả tóc cô xuống và cài hai móc trên cùng của khoá kéo. " Cô sẽ không khóc phải không?"

Cô lắc đầu. Cô không muốn lộ rõ cảm xúc quá mức của mình ở nơi công cộng, hoặc ít nhất cô cố để không làm thế. Sau đó, sau khi cô giải quyết mọi chuyện với Lonny và ở một mình, cô sẽ suy sụp. Nhưng, cô nghĩ, nếu cô muôn một lý do để khóc, đây chính là lý do. Cô đã mất đi người chồng sắp cưới và ngủ với Sebastian Vaughan. Ngoài việc chán ghét ăn thịt, cô không nghĩ cuộc đời mình có thể gặp phải điều gì tồi tệ hơn điều đang diễn ra.

" Tôi không tin là đã ngủ với anh," cô rên rỉ. Nếu đầu cô không đau nhức, cô sẽ đập mạnh nó vào cánh cửa.

Anh rút tay về và thả chúng ở hai bên hông mình. " Việc đó không hẳn như cô đã nghĩ đâu."

" Tôi đã say. Tôi sẽ không bao giờ làm tình với anh nếu tôi không say." Cô nhìn anh qua vai mình. "Anh đã lợi dụng tôi."

Ánh mặt anh ta nheo lại. "Đó là điều cô nghĩ sao?"

" Dĩ nhiên."

" Cô đã không phàn nàn gì." Anh ta nhún vai và đi về phía đi vắng.

" Tôi không nhớ gì cả!"

" Xem nào, điều đó thật xấu hổ. Cô nói rằng tôi là người tình tuyệt vời nhất trong đời cô." Anh ta mỉm cười và thả tấm khăn xuống. " Cô thấy mình chưa đủ."

Anh ta chắc chắn đã không bỏ được thói quen thả khăn như thế, và cô giữ cho ánh mắt mình dính chặt vào bức tranh vẽ về một chú chim được

treo ở trên tường phía sau đầu anh ta.

Anh ta qua quay lưng về phía cô và với tay lấy chiếc quần jeans. " Có lúc, giọng cô quá lớn đến nỗi tôi nghĩ chắc bảo vệ khách sạn sẽ đi lên và phá cửa phòng mất thôi."

Cô chưa bao giờ to tiếng khi làm tình. Chưa bao giờ. Nhưng cô biết mình không thể tranh cãi với anh ta. Cô có thể đã kêu lên như những ngôi sao đóng phim khiêu dâm và không nhớ điều gì cả.

"Tôi đã ở cùng với một vài phụ nữ hung hăng..." Anh ta lắc đầu. " Ai mà nghĩ được rằng Claresta bé nhỏ khi lớn lại có thể cuồng nhiệt khi ở trên giường như thế?"

Cô chưa bao giờ cuồng nhiệt trên giường. Chắc chắn vậy, cô đã viết về những cảnh làm tình nóng bỏng, nhưng cô chưa bao giờ đánh mất kiểm soát để trở nên như thế. Cô đã cố một vài lần, nhưng cô quá gượng gạo để kêu hét lên và rên rỉ và...

Cô đã thua trong trận chiến này và ánh nhìn của cô lướt xuống làn da lưng mịn màng, chỗ lõm nhẹ ở xương sống khi anh ta kéo chiếc quần jeans Levi's qua cặp lông mày của mình. " Tôi phải đi khỏi đây," cô thì thầm, và cúi người xuống để nhặt chiếc ví đang nằm trên sàn.

" Cô cần xe đưa về nhà không?" anh ta hỏi với đầu hơi cúi xuống.

Nhà. Trái tim cô xiết chặt và đầu ong ong khi cô đứng thẳng dậy. Điều cô phải đối mặt ở nhà còn là cơn ác mộng tồi tệ hơn so với người đang đứng bên kia phòng. Người với cơ bụng săn chắc như đá và cặp lông mày thật đẹp. " Không. Cảm ơn. Anh đã giúp tôi nhiều rồi."

Anh ta quay lại và hai tay ngừng lại trên nút quần jeans. " Cô có chắc không? Chúng ta không cần trả phòng cho đến trưa." Một góc miệng anh ta

nhếch lên và nụ cười tinh quái lại xuất hiện. " Có muốn tạo một vài kỷ niệm mà cô sẽ không thể nào quên không?"

Clare mở cánh cửa sau lưng mình. " Không bao giờ," cô nói, và đi thẳng ra khỏi phòng. Cô đi được khoảng mười bước thì nghe tiếng anh ta gọi sau lưng.

" Này, Lọ Lem."

Cô liếc nhìn qua vai khi anh ta nhặt chiếc giày sandal màu hồng và quăng về phía cô. "Đừng quên giày của mình."

Cô bắt lấy chiếc giày bằng một tay và nhanh chóng chạy về phía cuối hành lang mà không quay đầu lại. Cô nhanh chóng đi xuống cầu thang và chạy vụt qua sảnh khách sạn, lo sợ mình sẽ va phải các vị khách mới từ xa đến dự đám cưới hiện đang ở lại khách sạn. Cô sẽ giải thích như thế nào về dáng vẻ hiện tại của cô cho dì hay cậu của Lucy đến từ Wichita?

Cánh cửa khách sạn được đẩy mạnh ra. Cùng với ánh nắng chói chang của mặt trời buổi sáng chiếu thẳng vào mắt cô, Clare bước chân trần về phía bãi đỗ xe, lòng thầm tạ ơn Chúa vì chiếc Lexus LS của cô vẫn ở chính xác nơi cô đậu vào ngày hôm trước. Cô túm lấy áo đầm và leo vào trong xe, khởi động máy. Đưa đầu ra để lùi xe lại, cô nhìn thoáng qua mặt mình trong gương chiếu hậu và há hốc miệng khi thấy màu đen của mascara dính bên dưới đôi mắt đỏ ngầu, đầu tóc rối bù và làn da nhợt nhạt. Cô trông như xác chết. Như xác chết động vật bị xe cán ngang. Và Sebastian thì trông giống như một trong những anh chàng trên bảng quảng cáo quần jeans Levi's.

Khi lùi xe ra khỏi nơi đỗ xe, cô với tay vào hộp lấy kính mát ra. Cô nghĩ, cô sẽ sớm gặp lại Sebastian thôi. Cô cho là lời đề nghị đưa cô về nhà của anh ta là khá chu đáo. Nhưng sau đó với tính cách của Sebastian, anh ta đã làm hỏng tất cả khi đề nghị cô tạo ra những kỷ niệm khó quên. Cô bắt đầu lái xe, và che mắt mình bằng cặp kính màu vàng hiệu Versace.

Cô đoán anh đang ở nhà cha anh, như lúc còn bé, khi mẹ anh ta thường gọi anh ta từ Seattle đến Idaho vào mùa hè. Vì cô không có kế hoạch đến thăm mẹ, cô biết mình sẽ không có nguy cơ phải gặp lại Sebastian lần nữa.

Cô lái xe ra khỏi bãi đỗ xe và đi về phía Đại lộ Chinden về hướng Americana.

Cha của Sebastian, Leonard Vaughan, đã làm việc cho gia đình cô gần ba mươi năm. Lâu đến mức Claree có thể nhớ, Leo đã sống trong căn nhà gỗ nhỏ được cải tạo lại trong điền trang của mẹ cô ở Đại lộ Warm Spring. Căn nhà chính được xây vào năm 1890 và đã được đăng ký với Hiệp hội bảo tồn lịch sử Idaho. Căn nhà gỗ đó nằm ở phía sau ngôi nhà chính, được che kín một nửa bởi những cây liễu và cây sơn thù du nở đầy hoa.

Clare không thể nhớ được liệu mẹ của Sebastian đã bao giờ đến sống ở ngôi nhà gỗ đó cùng với Leo chưa, nhưng cô không nghĩ như thế. Vì dường như Leo chỉ sống ở đó một mình, chăm nom cho cả điền trang, vườn tược và thỉnh thoảng lại đóng vai trò tài xế.

Đèn giao thông ở đường Americana nổi với công viên Ann Morrison và Katherine Albertson chuyển sang màu xanh khi Clare chạy băng qua. Cô chưa đến thăm mẹ cô trong hơn hai tháng. Kể từ buổi sáng Joyce Wingate kể cho những người bạn trong nhóm Junio League đang ngồi đầy trong phòng rằng Clare viết tiểu thuyết lãng mạn, chỉ để chọc tức cô. Clare luôn biết cách mẹ cô cảm nhận về nghề viết văn của mình. Nhưng Joyce luôn luôn lờ đi công việc của cô, giả vờ cho rằng cô viết " tiểu thuyết dành cho phụ nữ" – cho đến ngày Clare được đề cập đến trên tờ Idaho Statesman và bí mật xấu xa của nhà Wingate bị lộ ra, được trình bày một cách nổi bật ở chuyên mục Đời Sống. Clare Wingate, nhà văn với bút danh Alicia Grey, tốt nghiệp đại học Boise, đã viết tiểu thuyết lãng mạn đã sử. Cô không chỉ viết chúng, mà còn cực kỳ thành công và không có dự định dừng lại.

Kể từ khi Clare đủ lớn để sắp xếp các từ lại với nhau, cô đã tạo ra các câu chuyện. Các câu chuyện về một chú chó tưởng tượng tên là Chip hay mù phù thủy mà cô luôn tin rằng đã sống trên gác mái của nhà hàng xóm. Không phải mất thời gian trước khi bản năng lãng mạng tự nhiên của Clare và niềm yêu thích viết văn của cô chan hoà vào nhau. Và Chip đã tìm được bạn gái - một chú chó lông xù tên là Suzie, và cô phù thủy ở gác xép nhà hàng xóm đã kết hôn với một thầy phù thủy trông rất giống Billy Idol trong cuốn phim White Wedding.

Bốn năm trước, cuốn tiểu thuyết lãng mạng đã sử dụng đầu tiên của cô đã được xuất bản, và mẹ cô vẫn chưa hồi phục từ sự kinh hãi và xấu hổ. Cho đến cột báo trên tờ Statesman, Joy đã phải giả vờ rằng sự lựa chọn nghề nghiệp của Clare chỉ là thời kỳ thoán qua và một khi cô vượt qua được sự mê hoặc của " sự vô giá trị", cô sẽ viết " những cuốn sách chân chính."

Những cuốn sách văn học đáng giá của thư viện nhà Wingate.

Ở phần đặt ly giữa những chiếc ghế trong xe, điện thoại di động của Clare vang lên. Cô nhắc nó lên, nhìn thấy số của Maddie bạn cô, và đặt nó xuống. Cô biết chắc chắn bạn cô đang lo lắng, nhưng cô không muốn nói chuyện bây giờ. Cả ba người bạn của cô đều là những phụ nữ rất tốt, và cô sẽ kể cho họ sau, nhưng không phải bây giờ.

Cô không biết Maddie biết được bao nhiêu về đêm hôm trước, nhưng Maddie viết về những án mạng có thật và chắc chắn cô ấy sẽ nghĩ ra một vài kiểu giết người tâm thần... Adele cũng là một người tốt. Cô ấy viết về thể loại huyền bí và có khuynh hướng làm cho mọi người vui vẻ lên bằng cách kể những câu chuyện kì lạ trong đời sống của cô ấy nhưng Clare không muốn được làm cho vui vẻ vào thời điểm này. Và cuối cùng là Lucy, người vừa mới kết hôn. Bản quyền cuốn tiểu thuyết trinh thám mới nhất của Lucy đã được một xưởng phim lớn đặt mua. Và Clare biết được rằng điều cuối cùng Lucy cần là để cho các vấn đề cá nhân của mình cướp đi một ít hạnh phúc của cô ấy.

Cô rẽ về Crescent Rim và tiếp tục đi qua những căn nhà có hướng nhìn ra các công viên và thành phố bên dưới. Cô càng lái về gần đến nhà, nơi cô sống chung với Lonny, dạ dày cô càng quặn thắt. Khi cô rẽ xe vào lối lái xe vào nhà của ngôi nhà kiểu Victoria sơn màu xanh nhạt và trắng, nơi cô đã sống trong năm năm, mắt cô nhói đau với cảm xúc đau đớn mà cô không thể nào tìm lại được.

Mặc dù cô biết rằng chuyện giữa cô và Lonny đã kết thúc, nhưng cô vẫn yêu anh. Trong phút chốc hình ảnh buổi sáng hôm đó lại xuất hiện và bóp chặt phía sau đầu cô, sau đó kết thúc ở phía trên ngực cô.

Một lần nữa cô lại yêu nhầm một người đàn ông.

Một lần nữa cô dâng cả trái tim mình cho một người đàn ông không yêu cô nhiều như cô yêu người đó. Và giống như những lần trước đây trong quá khứ, cô lại ngủ với một người đàn ông xa lạ khi mọi việc tan vỡ. Dù cô cho rằng về ngữ nghĩa, Sebastian không phải là một người lạ, nhưng điều đó không quan trọng. Sự thật, điều đó khiến cho những gì cô đã làm trở nên tồi tệ hơn.

Một lần nữa cô lại có khuynh hướng tự huỷ hoại bản thân và kết thúc với việc chán ghét chính mình.

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Sebastian Vaughan trông chiếc áo phông trắng qua đầu và nhét phần đuôi áo vào quần jeans. Như thể là quá nhiều cho việc làm việc thiện, anh nghĩ khi lấy chiếc điện thoại Blackberry lên từ đi văng. Anh liếc nhìn màn hình và thấy mình có bảy email và hai cuộc gọi nhỡ. Anh nhét nó vào chiếc túi sau chiếc quần jeans Levi's nghĩ rằng mình sẽ xem nó sau

Anh nên biết rằng không nên giúp đỡ Clare Wingate. Lần cuối cùng anh giúp đỡ cô, kết quả anh nhận được là những lời cầu nhàu không đáng có.

Sebastian đi đến bàn đầu giường, cầm lấy chiếc đồng hồ Seiko, nhìn xuống bề mặt màu đen có la bàn và các vạch chia dặm. Anh chưa đặt lại giờ cho chiếc đồng hồ bằng thép không gỉ này, và kéo nút chỉnh giờ ra. Khi anh vặn kim đồng hồ thêm một giờ, anh nghĩ về lần cuối cùng anh gặp Clare. Lúc đó cô được mười tuổi hay vào khoảng chừng đó, cô đã đi theo anh ra cái ao không xa ngôi nhà gỗ nơi cha anh sống. Anh đang giăng lưới để bắt ếch và nòng nọc. Và cô đứng trên bờ bên dưới một cây bông lớn trong khi anh lội qua lội lại, bận rộn với công việc của mình.

"Em biết cách các em bé được tạo thành", cô hớn hở khoe, nhìn xuống anh qua cặp mắt kính dày làm phóng to đôi mắt màu xanh nhạt của cô. Như mọi khi, mái tóc đen của cô được túm lại và được bện chặt phía sau đầu. "Người bố hôn người mẹ và em bé sẽ trôi vào dạ dày của mẹ"

Anh đã từng sống với hai người cha dượng, cũng như những người bạn trai của mẹ, và anh biết chính xác em bé được tạo thành như thế nào. "Ai đã nói cho em nghe điều đó?"

"Mẹ em"

"Đó là điều ngu ngốc nhất mà anh từng nghe", anh nói với cô, sau đó kể cho Clare về những gì anh biết. Anh nói bằng những từ chuyên môn, cách tinh trùng và trứng gặp nhau như thế nào trong cơ thể người phụ nữ.

Đằng sau cặp mắt kính của mình, đôi mắt Clare mở to đầy khiếp sợ. "Điều đó không đúng!"

"Ừ. Nó đúng như vậy đấy". Sau đó anh bổ sung thêm những quan sát của chính mình. "Các cuộc làm tình luôn ồn ào, đàn ông và đàn bà rất thích làm điều đó"

"Không phải chứ!"

"Đúng vậy. Họ luôn luôn làm việc đó. Ngay cả khi họ không muốn có em bé"

"Tại sao?"

Anh nhún vai và bắt được một vài con nòng nọc. "Anh đoán là vì nó có cảm giác rất tuyệt"

‘Gớm quá!’

Những năm trước đây, anh cũng đã nghĩ đến điều đó khá ghê tởm. Nhưng kể từ lúc lên mười hai tuổi một tháng trước đây, anh bắt đầu nghĩ khác đi về tình dục. Tò mò hơn là chán ghét.

Anh nhớ lại khi bà Wingate khám phá ra việc anh nói chuyện về tình dục với Clare, sự việc trở nên rắc rối hơn. Anh bị bắt thu xếp hành lý và được sớm gọi trả về Washington. Mẹ anh cực kỳ giận dữ vì cách anh bị đối xử. Từ đó bà từ chối không cho anh về Idaho thêm lần nào nữa. Kể từ đó, cha anh buộc phải đến thăm anh ở bất cứ thành phố nào mà họ tình cờ đến sinh

sống. Nhưng chuyện giữa cha và mẹ anh ngày càng trở nên xấu đi, sự thù oán ngày càng trở lên sâu đậm, và sự vắng mặt của cha anh trong cuộc sống của anh ngày càng nhiều hơn. Ngay cả khi anh phạm những sai lầm lớn, anh vẫn không thấy bóng dáng của Leo.

Những ngày này, nếu buộc phải miêu tả mối quan hệ giữa mình và cha, anh chỉ có thể nói rằng nó hầu như không tồn tại. Có quãng thời gian, anh đã đổ lỗi cho Clare về điều này.

Sebastian đeo đồng hồ vào và nhìn quanh tìm ví. Anh thấy nó trên sàn và cúi xuống để nhặt. Anh nên để Clare lại quầy bar vào tối qua, anh tự nói với chính mình. Cô ngồi cách anh ba ghế, và nếu anh không nghe cô nói với bartender tên mình, anh sẽ không nhận ra cô. Khi còn nhỏ, anh luôn nghĩ rằng cô trông giống các nhân vật trong phim hoạt hình, với đôi mắt và cái miệng lớn. Tối qua, cô đã không còn mang đôi kính to và dày, nhưng khi anh nhìn vào đôi mắt xanh nhạt, đôi môi đầy đặn và mái tóc đen óng đó, anh nhận ra đó chính là cô. Màu sắc của ánh sáng và bóng đêm đã đổi chọi nhau, và một đứa bé gái kỳ cục lúc bé đã biến đổi thành một người phụ nữ lộng lẫy. Đôi môi từng được xem là quá dày khi còn bé bây giờ đã khiến anh tự hỏi liệu cô đã học được phải làm gì với đôi môi đó khi trở thành người lớn chưa. Cô lớn lên và trở thành một người phụ nữ xinh đẹp. Nhưng ngay giây phút anh nhận ra cô, anh nên để cô lại đó cùng với tất cả sự buồn bã, nước mắt và một vài vấn đề tồi tệ khác của cô. Quý tha ma bắt. Anh không muốn dính vào một chuyện đau đầu nào nữa.

"Chỉ lần này thôi, mày đã thử và làm điều đúng đắn..." anh lầm bầm khi nhét chiếc ví vào phía sau quần. Anh đã đưa cô lên đến tận phòng để chắc rằng cô đến được đó, và cô đã mời anh vào. Anh ở lại khi cô nói ngày càng nhiều, và khi cô mê đi, anh đã mang cô vào giường. Như một vị thánh, anh nghĩ. Và sau đó anh đã mắc phải một lỗi chiến thuật.

Vào khoảng một giờ ba mươi phút sáng, và khi anh kéo tấm drap lên người Clare, anh nhận ra mình đã uống khá nhiều Dos Equis và tequila từ

quầy bar mini trong phòng cô. Thay vì mạo hiểm với một đêm ngồi tù ở Boise, anh quyết định ở lại và xem một vài kênh truyền hình cho đến khi anh tỉnh rượu. Trong quá khứ, anh từng ở chung sào huyệt với những người đứng đầu nhóm du kích và ở chung trong xe tăng Abrams chật chội cùng với lính thủy đánh bộ. Anh đã đuổi theo những câu chuyện dài vô tận và cũng đã bị truy đuổi khắp hoang mạc Arizona bởi những người theo chủ nghĩa đa thê đang điên tiết. Anh có thể xoay sở với một cô gái say không biết trời đất, áo quần đầy đủ, người đầy mùi rượu. Không vấn đề gì. Chẳng có gì nghiêm trọng cả.

Anh tháo giày ra khỏi chân, gối đầu lên một vài chiếc gối và đưa tay lấy điều khiển. Những ngày này, anh bị khó ngủ, và anh hoàn toàn tỉnh táo khi cô bật dậy và bắt đầu vật lộn với chiếc áo đầm. Xem cô còn thú vị hơn nhiều so với chương trình chạy marathon Golden Girls trên tivi, và anh thích thú thưởng thức màn trình diễn khi cô cởi hết chỉ còn lại chiếc quần lọt khe và miếng dán tránh thai màu be. Ai nghĩ được rằng cô bé gái với cặp kính dày và luôn tết tóc, lớn lên sẽ trông xinh đẹp như thế kia trong chiếc quần lọt khe?

Anh đi sang phía bên kia phòng và ngồi trên đi văng. Đôi giày anh nằm yên trên sàn, và anh xỏ chân vào trong nó mà không cần tháo dây giày. Lần cuối cùng anh nhìn đồng hồ là năm giờ mười lăm sáng. Anh đã ngủ lúc nào đó trong phần bốn của chương trình Golden Girls và thức dậy một vài giờ sau đó với cặp lông mày của Clare đang dán chặt vào phía trước quần, lưng gấn chặt vào ngực anh, và tay anh đặt trên bộ ngực trần của cô như thể là người yêu của nhau vậy.

Anh thức dậy, cực kỳ căng thẳng và sẵn sàng nhả đạn. Nhưng liệu anh đã xâm phạm đến cô chưa? Anh đã lợi dụng cô sao? Quý thần ơi, không phải vậy chứ? Cô có một thân hình hoàn hảo và đôi môi khiến người ta phạm tội, nhưng anh đã không chạm vào người cô. Ừ thì ngoại trừ ngực cô, nhưng đó không phải là lỗi của anh. Anh đã ngủ mê và có những giấc mơ

tình ái. Nhưng khi anh thức dậy, anh đã không chạm vào cô. Thay vào đó anh chạy vào phòng tắm và để cho dòng nước mát lạnh làm cho anh bình tâm lại. Và điều đó mang lại cho anh những gì? Đẳng nào thì anh cũng bị đổ là đã ngủ với cô. Ồ, anh có thể làm tình với cô cho đến ngày Chủ nhật. Nhưng anh đã không làm thế. Anh không phải là loại đàn ông đó. Anh chưa bao giờ, ngay cả khi nếu người phụ nữ van xin điều đó. Anh thích người phụ nữ của anh phải có lý trí một chút, và cô đã làm anh bức mình khi cứ một mực kết tội anh về việc lợi dụng cô. Anh cố ý làm cho cô nghĩ như thế luôn. Anh có thể nói rõ với cô, nhưng anh lại nói dối chỉ để làm cô thấy khốn khổ hơn. Và anh chẳng thấy mình phải hổ thẹn vì điều đó. Một chút cũng không.

Sebastian đứng dậy và nhìn quanh phòng một lần nữa. Anh liếc nhìn về phía chiếc giường lớn và vỏ chăn nhàu nát. Trong ánh sáng tràn ngập, các chấm sáng nhỏ mang màu xanh và đỏ đập vào mắt anh. Anh đi về phía giường và nhặt một chiếc khuyên tai bằng kim cương ở giữa gối của Clare. Chiếc khuyên tai có viên kim cương ít nhất là hai carat sáng lấp lánh trong lòng bàn tay anh. Và trong giây lát, anh tự hỏi liệu viên kim cương này có phải là đồ thật không. Sau đó anh mỉm cười bỏ nó vào chiếc quần Levi's. Dĩ nhiên nó là đồ thật. Phụ nữ như Clare Wingate không mang kim cương giả. Có Chúa mới biết, anh đã hẹn hò đủ mẫu phụ nữ giàu có để biết được rằng họ thà cắt cổ mình còn hơn phải đeo đồ giả.

Anh tắt tivi, rời phòng và bước ra khỏi khách sạn. Anh không biết được mình sẽ ở Boise trong bao lâu. Anh đã không dự tính về việc đến thăm cha mình mãi đến khi anh bắt đầu sắp xếp hành lý. Một phút trước anh đang sắp xếp các ghi chép của mình cho một bài nhỏ về các kẻ khủng bố địa phương cho tờ Newweeks, và phút sau anh đứng nhón chân với va li.

Chiếc Land Cruiser màu đen của anh được đỗ kế bên lối ra vào, nơi anh đỗ nó vào tối trước và anh leo vào trong xe. Anh không biết có chuyện gì xảy ra với anh. Trước đây anh chưa bao giờ gặp rắc rối trong việc viết bài.

Không phải ở giai đoạn này. Không phải khi tất cả các ghi chép của anh được sắp xếp trật tự và tất cả những gì anh làm là đánh bật chúng ra. Nhưng mỗi lần anh cố thử, anh đều kết thúc bằng một bài báo kinh khủng và anh luôn phải nhấn nút xóa. Lần đầu tiên trong đời, anh sợ mình sẽ bỏ lỡ thời hạn cuối cùng cho bài viết.

Anh với tay lấy cặp kính Ray-Bans màu đen nằm trên bàn đồng hồ. Anh mệt mỏi, đúng như vậy. Anh đã ba mươi lăm tuổi và đã quá mệt mỏi. Anh che cặp mắt mình bằng mắt kính chống nắng và khởi động chiếc SUV. Anh đã ở Boise hai ngày, lái xe thẳng từ Seattle đến đây. Nếu anh ngủ đủ giấc – một giấc ngủ liên tục kéo dài tám tiếng sẽ khiến cơ thể anh tốt hơn – nhưng ngay cả khi anh nói với chính mình rằng đó là những gì anh cần, anh biết điều đó là vô nghĩa. Anh thường hay ngủ rất ít, và luôn hoàn thành công việc. Anh đã không ngủ trong cát hay các cơn mưa dông – một lần, ở phía nam Iraq, cả hai cùng một lúc – và đã dự tính hoàn thành công việc nhằm theo kịp thời hạn cuối cùng của bài viết.

Trời chưa đến giữa trưa, nhưng nhiệt độ ở Boise đã ở mức hai mươi chín độ C khi anh lái xe ra từ bãi đỗ xe. Anh bật máy lạnh và chỉnh góc cho nó hướng vào mặt anh. Anh vừa mới khám sức khỏe tổng thể tháng trước. Anh đã được kiểm tra mọi thứ từ bệnh cảm cho đến HIV. Anh đang ở trong tình trạng sức khỏe hoàn hảo. Về mặt cơ thể anh không gặp phải rắc rối nào cả.

Không có chuyện gì xảy ra với đầu anh nữa. Anh yêu công việc của mình. Anh đã làm việc cật lực để có được vị trí hiện nay. Tham gia vào mọi việc và trở thành một trong những phóng viên thành công nhất ở đất nước này. Không có nhiều người như anh quanh đây. Một người đàn ông thành công, không phải bởi dòng đời hay lý lịch, hay một tấm bằng từ Đại học Columbia hay Princeton, mà bởi những gì anh làm để đạt được điều đó. Đúng vậy, tài năng và tình yêu công việc cũng đóng một phần quan trọng trong sự thành công, nhưng phần lớn là do sự can đảm và những quyết định nổi bật luôn chảy trong huyết quản anh. Anh được xem là một gã kiêu

căng, mà anh cho điều đó khá đúng. Tuy nhiên điều làm những người chỉ trích anh khó chịu nhất lại không khiến anh mất ngủ hằng đêm.

Không, một điều gì đó nữa đang làm anh mất ngủ hằng đêm. Một điều gì đó đã chạm vào điều anh muốn quên đi. Anh đã đi khắp nơi trên thế giới, luôn ngạc nhiên bởi những gì anh nhìn thấy. Anh đã đưa tin về các loại hình khác nhau từ hội họa thời tiền sử trong các hang động ở phía đông Borneo đến các đám cháy dữ dội ở Colorado. Anh đã đi đến con đường Tor-lu và đứng trên Vạn Lý Trường Thành. Anh được vinh dự gặp gỡ từ những người bình thường cho đến những người đặc biệt, và anh yêu từng giây phút đó. Khi anh dành thời gian nhìn lại cuộc sống của mình, anh một lần nữa lại ngạc nhiên vì những điều đã làm được.

Ừ, anh đã trải qua một vài chuyện tồi tệ. Anh từng ở cùng Tiểu đoàn 1, Trung đoàn 5 Thủy quân lục chiến khi họ bị phục kích ở cách Iraq ba trăm dặm và trên đường tiến vào Baghdad. Anh từng ở đầu trận tuyến, biết được âm thanh đánh nhau và cái chết ngay trước mặt. Anh cũng đã nếm mùi của sự sợ hãi và thuốc nổ không khói trong miệng mình.

Anh biết được mùi vị của chết đói và lạm dụng, nhìn thấy được ngọn lửa của sự cuồng tín cháy trong mắt của những kẻ đánh bom liều chết và niềm hy vọng của những người đàn ông và phụ nữ dũng cảm quyết định đứng lên vì chính bản thân và gia đình họ. Những con người tuyệt vọng nhìn anh như anh có thể cứu họ, nhưng điều duy nhất anh có thể làm cho họ là kể lại câu chuyện của họ. Viết bài và mang lại sự chú ý về nó của toàn thế giới. Nhưng điều đó là chưa đủ. Nó chưa bao giờ đủ. Đối với những việc như thế, thế giới tỏ ra bàng quan với nó, trừ khi việc đó xảy ra ở sân sau nhà họ.

Hai năm trước ngày mười một tháng Chín, anh đã thực hiện một bài viết về Taliban và việc thực thi luật Sharia một cách nghiêm khắc dưới sự hướng dẫn của Mullah Muhammad Omar. Anh đã viết về các vụ hành hình và đánh phạt bằng roi công khai đối với những người dân vô tội, trong khi các quốc gia hùng mạnh – những người đấu tranh cho nền dân chủ – lại

đứng một bên và chỉ có một ít biểu hiện. Anh đã viết một cuốn sách có tên Tách rời: Hai mươi năm chiến tranh ở Afghanistan, nói về những trải nghiệm của anh và những hệ quả vốn có của một thế giới được nhìn theo một cách khác. Cuốn sách đã nhận được những lời ca ngợi từ các nhà phê bình, nhưng doanh số bán ra lại rất khiêm tốn

Tất cả đều thay đổi vào một ngày trời trong xanh của tháng Chín khi những tên khủng bố cướp bốn chiếc máy bay dân sự và mọi người đột nhiên hướng sự chú ý đến Afghanistan và công lý tỏa sáng đối với sự tàn bạo được thực hiện bởi Taliban theo tinh thần của Đạo Hồi.

Một năm sau ngày cuốn sách anh xuất bản lần đầu tiên, nó đã xếp vị trí thứ nhất trong danh sách sách bán chạy nhất, và anh đột nhiên thấy mình trở thành một người nổi tiếng. Mọi phương tiện truyền thông từ Boston Globe đến Good Morning American đều muốn phỏng vấn anh. Anh đáp ứng một vài lời mời, và từ chối tất cả. Anh không quan tâm lắm đến sự nổi tiếng, cũng như các hoạt động chính trị hay các chính trị gia. Anh xem mình là một người tự do và có xu hướng bình chọn cho tất cả các đảng. Anh quan tâm nhất về việc mang đến sự thật và phơi bày nó cho tất cả thế giới. Đó chính là công việc của anh. Anh đã chiến đấu theo cách của mình để trở thành người nổi tiếng – đôi khi đấm đá và nhồi nhét – và anh yêu điều đó.

Chỉ là mọi việc trở nên không dễ dàng trong những ngày này. Chứng mất ngủ khiến anh cạn kiệt cả về thể xác và tinh thần. Anh cảm thấy mọi việc anh làm cực nhọc để có được thành công bỗng chốc tan biến. Ngọn lửa bên trong anh đang dần mờ đi. Anh càng cố chiến đấu, ngọn lửa ngày càng lụi tàn, và điều đó làm anh sợ hãi choáng váng

Chuyến đi từ Double Tree đến nhà cha anh sẽ chỉ mất mười lăm phút đối với những người dân ở Boise nhưng anh phải mất đến một giờ. Anh đã rẽ nhầm và kết thúc bằng việc lái vòng vòng quanh chân núi cho đến khi anh thừa nhận thua cuộc và nhất nút tìm tọa độ của hệ thống định vị của chiếc

SUV. Anh không thích tham khảo GPS và luôn giả vờ mình không cần nó. Nó khiến anh cảm thấy như gã đồng bóng. Đó là việc ngừng lại để hỏi đường. Anh thậm chí không thích hỏi đường khi ở nước ngoài. Điều đó là hiển nhiên, nhưng anh biết đó là bản chất con người mình. Cũng giống như việc anh ghét việc đi mua sắm và ghét phải nhìn thấy phụ nữ khóc. Anh sẽ làm bất cứ điều gì để không phải thấy những giọt nước mắt phụ nữ. Một vài thứ là hiển nhiên, anh nghĩ, vì chúng đã xảy ra ngày càng đúng.

Khi anh rẽ vào lối lái xe vào nhà của biệt thự nhà Wingate, đồng hồ chỉ vào khoảng mười một giờ trưa. Anh lái xe ngang qua một căn nhà ba tầng được xây chủ yếu bằng đá vôi được khai thác bởi những người tù từ các trại cải tạo cũ cách đó vài dặm đường. Anh nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy công trình kiến trúc hùng vĩ này. Lúc đó anh khoảng năm tuổi và đã nghĩ rằng sẽ có một gia đình thật lớn sống bên trong những bức tường bằng đá đen của nó. Anh đã sốc khi nghe rằng chỉ có hai người sống ở đó: bà Wingate và con gái bà – Clareta

Sebastian tiếp tục lái xe vòng ra phía sau và dừng lại trước ga-ra bằng đá. Joyce Wingate và cha anh đang đứng bên trong vườn, đang chỉ tay về luống hoa hồng. Như mọi khi, cha anh mặc áo sơ mi màu be hồ cứng, quần nâu, và chiếc mũ Panama màu vàng nhạt che đi mái tóc màu xám, đen. Những kỷ niệm về những lần giúp đỡ cha anh trong khu vườn đó hiện ra rõ rệt trong đầu anh. Về những lần bị bắn và diệt nhện với cái mai làm vườn. Anh hoàn toàn yêu thích việc đó. Quay trở lại thời điểm đó, anh nhìn cha như một siêu nhân, anh từng thay thế và tiếp thu từng chữ, mọi điều từ việc phủ bồi cho đến câu cá và cả cách thả diều. Nhưng dĩ nhiên, mọi thứ bỗng ngừng lại, những năm đau khổ và thất vọng đã thay thế cho sự sùng bái anh hùng của anh

Sau khi anh tốt nghiệp trung học, cha anh đã gửi cho anh một vé máy bay để anh đến Boise. Anh đã không sử dụng nó. Năm đầu tiên anh vào học ở Đại học Washington, cha anh muốn đến thăm anh, nhưng anh đã từ chối.

Anh không dành thời gian cho một người cha đã không dành thời gian cho anh. Khi anh tốt nghiệp đại học, mối quan hệ giữa cha và mẹ anh trở nên gay gắt. Anh đã yêu cầu Leo đừng đến tham dự lễ tốt nghiệp của anh,

Sau khi tốt nghiệp, anh lại quá bận rộn để vun đắp nghề nghiệp. Quá bận rộn để ngừng lại và dành thời gian cho cha mình. Anh thực tập ở tờ Seattle Times, làm việc trong một vài năm cho Associated Press, và đã viết hàng trăm bài báo tự do

Sebastian đã luôn sống đời sống thanh niên của mình không bị trói buộc. Tự do. Đi lang thang khắp thế giới mà không có bất cứ sự quyến luyến nào giữ hay trói buộc anh lại. Anh luôn cảm thấy mình giỏi hơn những người tội nghiệp, những người luôn dành thời gian để gọi về nhà bằng điện thoại vệ tinh. Sự chú ý của anh chưa bao giờ bị tách ra nhiều hướng khác nhau. Anh gan góc, kiên quyết và cực kỳ tập trung

Mẹ anh luôn ủng hộ anh trong tất cả những việc anh làm. Bà là một người ủng hộ lớn nhất và là một hoạt náo viên lớn tiếng nhất. Anh đã không gặp bà nhiều như anh từng muốn, nhưng bà luôn hiểu điều đó. Hay ít nhất là bà luôn nói là bà hiểu điều đó.

Bà từng là gia đình của anh. Cuộc sống của anh thật trọn vẹn. Anh và cha mình đã không biết đến nhau và anh chưa bao giờ có bất cứ mong ước gặp mặt cha. Anh luôn nghĩ rằng nếu vào một thời điểm nào đó trong tương lai, anh có ham muốn được gặp lại cha mình – có lẽ vào cuối độ tuổi bốn mươi của anh khi anh cảm thấy đây chính là thời gian để sống chậm lại – thì đó chính là thời điểm

Tất cả đều thay đổi vào ngày anh đặt mẹ mình vào lòng đất.

Anh đang ở Alabama, chuyên tâm vào nghiên cứu, thì nhận được điện thoại báo rằng bà đã mất. Đầu giờ chiều hôm đó, trong khi cắt tỉa cho cây Clematis, bà đã bị ngã khỏi thang dỡ. Không gãy xương, không có vết cắt

hay xây xát. Chỉ một vết bầm trên chân bà. Đêm đó, bà chết một mình trên giường, khi vật tắc mạch di chuyển từ chân đến tim bà. Bà được năm mươi bốn tuổi.

Anh đã không ở đó. Cũng không biết được bà bị ngã. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh, anh cảm thấy thật sự đơn độc. Trong nhiều năm anh đi lang thang khắp thế giới, nghĩ về sự tự do của riêng mình. Cái chết của mẹ anh đã thực sự làm cho anh tự do, và lần đầu tiên trong đời anh biết việc được cởi trói là như thế nào. Anh cũng biết là anh đang tự lừa gạt mình. Anh đã đi khắp thế giới mà vẫn còn sự trói buộc. Chúng đã ở đây. Suốt cả thời gian dài. Giữ cho cuộc sống anh được vững vàng. Cho đến bây giờ.

Anh chỉ có một người thân còn sống. Chỉ một người. Người cha anh hầu như không biết đến. Chết tiệt, họ đã không biết rõ về nhau. Không ai có lỗi, chỉ là mọi việc đã diễn ra như thế. Nhưng có thể thời gian sẽ giúp họ thay đổi điều đó. Một vài ngày để nối lại tình cảm với người cha già. Anh không tìm kiếm khoảng khắc Hallmark. Chỉ một điều gì đó làm dịu đi và giải tỏa sự căng thẳng đã tồn tại giữa họ

Anh ra khỏi chiếc Land Cruiser và đi bằng qua bãi cỏ xanh dầy đến vườn hoa nhiều màu sắc. Sebastian, còn hoa tai và kim cường trong túi anh. Anh nghĩ về việc đưa trả cho Crale. Anh sẽ phải giải thích nơi anh tìm thấy nó, và suy nghĩ đó làm môi anh nở nụ cười.

"Xin chào bà Wington," anh cất tiếng chào người phụ nữ lớn tuổi khi anh bước đến gần. Khi trưởng thành, anh đã rất ghét Joyce Wingate. Anh đổ lỗi cho bà về mối quan hệ rời rạc và không trọn vẹn của mình với cha. Anh đã vượt qua được điều đó cùng lúc anh từ bỏ việc trách cứ Clare. Không phải vì anh có bất cứ sự quý mến nào đối với Joyce. Anh đã không có các cảm giác đó cách này hay cách khác. Cho đến sáng hôm đó, anh cũng chẳng có bất cứ ý nghĩ gì với Clare. Giờ thì anh đã có và chúng không phải là những suy nghĩ hay ho cho lắm.

"Chào Sebastian", bà ấy nói, và đặt một cành hồng đỏ vào trong chiếc giỏ được treo trên cánh tay. Một vài chiếc nhẫn hồng ngọc và ngọc lục bảo chuyển động nhẹ nhàng trên những ngón tay xương xương của bà. Bà mặc một chiếc quần màu kem, áo cánh màu tím lavender, và một cái mũ rơm to. Người Joyce cực kỳ thanh mảnh. Kiểu thanh mảnh có được từ việc kiểm soát được mọi thứ trong cuộc đời của bà ấy. Nét mặt sắc sảo có ảnh hưởng lớn đến khuôn mặt lớn của bà, và cái miệng rộng thường co lại khi không hài lòng. Ít nhất nó luôn thế mỗi khi anh có mặt. Và anh đã tự hỏi liệu tính cách gay gắt hay tính thống trị của bà đã luôn giữ cho ông Wingate luôn sống ở East Coast

Chắc chắn là cả hai.

Joyce chưa bao giờ là một người phụ nữ hấp dẫn, ngay cả khi bà còn trẻ. Nhưng nếu có ai đó chìa súng vào đầu Sebastian và buộc anh phải nói một điều gì tốt về bà, anh có thể nói bà có đôi mắt màu xanh nhạt rất thú vị. Như những bông hoa Irit đang được trồng ở rìa khu vườn. Giống với đôi mắt của cô con gái. Những đường nét thô kệch của người mẹ đã thu gọn và đầy nữ tính hơn trên khuôn mặt của cô con gái. Đôi môi đầy đặn của Clare làm mềm đi những nét của cái miệng, và cô thừa kế cái mũi nhỏ hơn, nhưng đôi mắt lại giống y hệt mẹ của mình.

"Cha cháu bảo rằng cháu sẽ sớm rời khỏi Boise", bà ấy nói. "Thật tiếc khi cháu không thể ở lâu hơn"

Sebastian chuyển cái nhìn của mình từ đóa hoa hồng trong giỏ của Joyce lên mặt bà, vào đôi mắt đã chiếu những ngọn lửa màu xanh vào anh khi anh còn nhỏ. Một chú ong lớn bay đến cùng cơn gió nhẹ, và Joyce đã vẫy cho nó đi. Điều duy nhất hôm nay anh thấy trong mắt bà là yêu cầu lịch sự

"Tôi đang cố bảo với nó ở lại hết tuần tới", cha anh nói khi ông lấy chiếc khăn từ túi quần sau và lau mồ hôi trên trán ông. Leo Vaughan chỉ thấp hơn Sebastian một ít, và mái tóc đã từng là màu nâu của ông giờ đã chuyển sang

hai màu, bạc và nâu. Khóe mắt ông dày đặc những vết chân chim. Lòng mày ông trở nên rậm rạp trong những năm gần đây và "giấc chợp mắt hai mươi phút" bây giờ kéo dài đến một tiếng. Leo sẽ được sáu mươi lăm vào cuối tuần. Và Sebastian nhận ra rằng cha anh đã không di chuyển dễ dàng khắp vườn của nhà Wingate như anh nhớ. Không phải anh nhớ nhiều điều về cha mình. Một vài tháng ở đây và một tuần ở đó chính xác đã không tạo ra nhiều kỷ niệm thời thơ ấu, nhưng điều anh nhớ khá rõ là đôi bàn tay của cha anh. Chúng lớn và đủ mạnh để bẻ gãy những cành cây nhỏ và các tấm ván, đủ nhẹ nhàng để vỗ vào vai một cậu bé và xoa xoa vào lưng cậu. Khô và xù xì, đôi bàn tay của một người lao động nặng. Bây giờ chúng đã lốm đốm với thời gian và với nghề nghiệp của mình, da tay ông chảy xệ tràn qua các đốt ngón tay phình to.

"Cháu thực sự không biết cháu ở đây được bao lâu", anh nói, không thể hứa bất cứ điều gì. Thay vào đó anh thay đổi chủ đề. "Cháu tình cờ gặp Clare vào tối qua"

Joyce cúi người xuống cắt một bông hồng khác. "Vậy sao?"

"Cháu gặp một người bạn cũ cùng học ở Đại học Washington trong một quán bar ở Double Tree. Anh ta đến đó để lấy tin cho đợt gây quỹ cầu Steelhead. Và Clare nói rằng cô ấy đang tham dự tiệc cưới"

"Ừ, Lucy – bạn của con bé vừa mới cưới ngày hôm qua" Joyce gục đầu và chiếc mũ lớn của bà nghiêng xuống. "Chẳng bao lâu nữa Claresta cũng sẽ cưới người đàn ông trẻ của nó, Lonny. Chúng sẽ sống hạnh phúc. Cả hai đưa đã nói về việc tổ chức đám cưới trong khu vườn này vào Tháng Sáu tới. Các loài hoa sẽ nở rộ vào thời điểm đó và đó cũng là thời điểm thú vị nhất của năm"

"Vâng, cháu nghĩ cô ấy có nhắc tới Lonny". Rõ ràng là Joyce chưa nghe được tin mới nhất. Sự yên lặng ngưng đọng xảy ra giữa họ, hoặc chỉ một mình anh vì anh biết được rằng sẽ không có đám cưới nào vào tháng Sáu

cả. "Cháu không có cơ hội hỏi Clare về việc làm của cô ấy" anh hỏi để phá tan sự im lặng

Joyce quay trở lại với những bông hồng. "Con bé viết tiểu thuyết, nhưng không giống với sách của cháu"

Anh không biết điều gì khiến anh kinh ngạc hơn: rằng bà Wingate quan tâm đến anh đến độ biết được về cuốn sách anh đã viết, mặc dầu cuốn sách của anh không phải là tiểu thuyết, hay việc Clare là một nhà văn. "Vậy sao?". Anh đã nghĩ cô là một người tình nguyện chuyên nghiệp như mẹ cô vậy. Nhưng anh có một ký ức mờ mờ về việc cô kể cho anh nghe những câu chuyện chán ngắt về một con chó tưởng tượng nào đó. "Cô ấy viết gì? Tiểu thuyết dành cho phụ nữ à?" anh hỏi

"Đại loại thế", Joyce trả lời, và anh nhận ra những đốm lửa màu xanh quen thuộc lóe lên trong mắt bà...

Không lâu sau, khi Sebastian và cha anh cùng nhau ăn tối, anh đã hỏi cha mình: "Vậy, Clare thực sự làm gì để sống hả cha?"

‘Con bé viết tiểu thuyết’

"Con biết điều đó. Loại tiểu thuyết nào ạ?"

Leo đẩy một bát đậu về phía Sebastian. "Tiểu thuyết lãng mạn"

Bàn tay đang đưa về phía bát đậu của anh như đông cứng lại. Claresta bé nhỏ ấy à? Cô bé luôn nghĩ rằng hôn nhau sẽ tạo ra em bé sao? Cô gái nhỏ có vẻ ngoài kỳ lạ với cặp kính dày trở thành một người phụ nữ xinh đẹp khi lớn lên sao? Người phụ nữ xinh đẹp chỉ mặc một chiếc quần lợt khe bé xíu màu hồng và khiến anh nhìn không chán sao? Một nhà văn lãng mạn ư? "Cha không đùa chứ?"

"Joyce chẳng lấy làm vui về điều đó"

Anh lấy bát đậu và cười to. Không phải chứ

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 3

"Anh ta nói với tớ rằng việc đó không có nghĩa gì cả," Clare nói, và nhấp một ngụm café. "Như thế mọi chuyện đều ổn vì anh ta không yêu người thợ sửa máy của Sears. Đó cũng là lý do mà người bạn trai thứ ba của tớ đưa ra khi tớ bắt gặp hẳn ta với một cô vũ nữ thoát y."

"Thăng khốn!" Adele chửi thề, và khuấy creamer có mùi hạnh nhân trong ly.

"Dù đồng tính hay không, đàn ông đều là lũ chó." Maddie tiếp thêm vào cuộc hội thoại.

"Tệ hơn hết, anh ta đã mang theo con Cindy," Clare báo cho đám bạn cô về con chó terrier giống Yorkshire mà cô và Lonny đã cùng nhau chọn vào năm ngoái. Khi anh ta thu dọn đồ đạc, cô tắm và thay bộ áo đầm phù dâu. Một vài vật dụng trong nhà là của riêng anh ta hay những thứ họ cùng nhau mua. Anh ta có thể có tất cả mọi thứ; cô không quan tâm đến bất cứ vật gì nhớ nào. Nhưng anh ta đã đợi lúc cô vào nhà tắm để bỏ trốn cùng với Cindy.

"Tớ cũng muốn lặp lại điều Maddie nói," Lucy nói khi cô ấy nghiêng người về phía trước và rót thêm café vào tách, "thăng khốn." Lucy vừa mới kết hôn ít hơn hai mươi bốn tiếng, nhưng cô ấy đã bỏ rơi chú rể của mình khi nghe được nỗi đau buồn của Clare.

"Cậu có chắc Quinn sẽ không có ý kiến gì về việc cậu ở đây?" Clare hỏi, nhắc đến chồng của Lucy. "Tớ đã cản trở tuần trăng mật của cậu."

"Tớ chắc chắn." Cô ấy ngồi lúi lùi và thối ngội tách café. "Tớ đã làm cho anh ấy cực kỳ hạnh phúc tối qua, anh ấy không thể không mỉm cười." Khóe môi cô ấy cong lên, và cô ấy nói thêm. "Ngoài ra, phải đến sáng mai bọn tớ mới lên đường đi Grand Bahama."

Ngay cả khi Clare tận mắt nhìn thấy việc làm của Lonny, cô vẫn không thể tin được điều đó. Cảm xúc đau buốt bỏng cháy trong huyết quản cô và cô do dự trước sự giận dữ và sự đau khổ. Cô lắc đầu, kìm nén nước mắt: "Tớ vẫn còn sốc."

Maddie ngả người về trước, đặt tách và đĩa nhỏ lên chiếc bàn café bằng đá cẩm thạch và gỗ gụ. "Cưng à, liệu nó thực sự chỉ sốc thôi không?"

"Dĩ nhiên rồi." Clare chùi vệt nước mắt ở bên má trái. "Ý cậu là gì?"

"Ý tớ là, bọn tớ đều nghĩ anh ta là người đồng tính."

Những ngón tay cô khựng lại và cô nhìn những người bạn đang ngồi ở sofa và ghế bành của bà cố trong phòng khách nhà cô. "Cái gì? Tất cả các cậu sao?"

Ánh mắt của họ đều lảng tránh ánh nhìn của cô.

"Trong bao lâu?"

"Từ lần đầu bọn tớ gặp anh ta," Adele cúi đầu nhìn tách cafe của mình và thừa nhận.

"Và không ai trong các cậu nói cho tớ biết?"

Lucy với tay lấy cái kẹp bạc mỏng manh, gắp một viên đường cho vào tách của cô ấy. "Không ai trong bọn tớ muốn là người nói cho cậu biết điều đó. Bọn tớ yêu cậu và không muốn cậu đau khổ."

Adele nói tiếp, "Và bọn tớ cũng đoán được là cậu hẳn đã biết được một vài điều gì đó."

"Tớ không biết gì cả."

"Cậu chưa bao giờ hoài nghi sao?" Maddie hỏi. "Anh ta làm những cái bàn từ các mảnh gương vỡ."

Clare đặt tay còn lại lên phía trước ống tay áo trắng của cô. "Tớ nghĩ anh ta có tính sáng tạo."

"Cậu kể cho bọn tớ rằng bọn cậu không thường xuyên quan hệ."

"Một vài người đàn ông có nhu cầu tình dục thấp."

"Không thấp đến mức đó," cả ba người bạn của cô cùng lên tiếng.

"Anh ta lang thang ở Câu lạc bộ Baloony." Maddie cau mày. "Cậu biết điều đó, đúng không?"

"Ừ, nhưng không phải tất cả đàn ông đều uống ở Câu lạc bộ Baloony đều là người đồng tính."

"Ai nói cho cậu điều đó?"

"Lonny."

Ba người bạn không thể nói một lời nào nữa. Họ không phải nói. Đôi lông mày nhướng cao đã nói hộ họ điều đó.

"Anh ta mặc đồ hồng." Lucy chỉ ra.

"Đàn ông ngày nay vẫn mặc đồ hồng mà."

Adele cau có và lắc đầu. "Ừm, một ai đó nên bảo với họ không nên mặc đồ màu đó."

"Tớ chẳng hẹn hò với một gã mặc đồ hồng." Maddie uống café và nói tiếp. "Tớ không muốn một người đàn ông có liên quan với phần nữ tính của anh ta."

"Quinn không bao giờ mặc đồ màu hồng." Lucy chỉ ra, và trước khi Clare có thể tranh cãi thêm, cô ấy đưa ra bằng chứng không thể chối cãi. "Lonny quá quan tâm đến các lớp biểu bì ở hai bên ngón tay."

Điều đó là đúng. Anh ta luôn bị ám ảnh với những lớp biểu bì được làm sạch và những móng tay được cắt tỉa gọn gàng. Tay của Clare rơi xuống vạt chiếc váy màu xanh lá cây. "Tớ chỉ nghĩ anh ta là một người đom đóm đáng."

Maddie lắc đầu. "Liệu đó có thực sự chỉ là một người đom đóm không?"

"Hay," Adele nói, "nó có phải là một hình thức khác của một người đàn ông lén lút quan hệ (1) không?"

(1) Nguyên tác: On the down low: là một thành ngữ trong tiếng Anh để chỉ điều mà bạn muốn che giấu không cho bất kỳ ai biết. Và trên thực tế không phải chỉ có những người đồng tính luyến ái nam mới có quan hệ với người cùng giới mà những người đàn ông hoàn toàn bình thường đôi lúc vẫn lén lút quan hệ với một người con trai mà họ quen biết và đương nhiên không bao giờ tiết lộ điều đó với vợ hoặc bạn gái của mình

"Đàn ông lén lút gì?"

"Tớ xem nó trên chương trình Oprah vào năm ngoái. Nó nói về những người đàn ông đồng tính những cư xử như thể là những người bình thường."

"Sao họ lại làm thế?"

"Tớ hình dung rằng họ làm thế để dễ dàng hòa đồng với xã hội. Hoặc có thể họ muốn có con. Ai biết được?" Adele nhún vai. "Tớ không quan tâm

đến Lonny. Tớ chỉ lo cho cậu, và cậu nên nói với bọn tớ vào hôm qua thay vì tự mình chịu đựng."

"Tớ không muốn làm hỏng ngày vui của Lucy."

"Cậu sẽ không làm hỏng nó." Lucy cam đoan với cô bằng cái lắc đầu, mái tóc đuôi ngựa màu vàng cọ nhẹ vào cổ chiếc áo sơ mi xanh biển của cô ấy. "Tớ đã tự hỏi không biết chuyện gì xảy ra khi tất cả các cậu biến mất trong giây lát. Sau đó khi Alede và Maddie trở lại, cậu không đi cùng với hai người họ."

"Tớ đã uống quá nhiều," Clare thừa nhận, và nhẹ nhõm khi chẳng ai nhắc đến tình tiết cô ở bên cái máy hát karaoke gào lên bài "Fat Bottomed Girl" hay các khoảnh khắc xấu hổ khác trong đêm trước.

Trong giây lát, cô cân nhắc liệu có nên kể cho các bạn về Sebastian, nhưng cuối cùng cô đã không làm được. Một người con gái nên giữ riêng cho mình các thời điểm khiến mình bị bẽ mặt. Việc say rượu và lả lơi vào độ tuổi của cô là một trong số chúng. Cô nói rằng tôi là người tình tuyệt vời nhất trong đời cô. Anh ta mỉm cười và thả tấm khăn xuống. Cô cảm thấy mình chưa đủ. Ừ, một vài điều tốt hơn nên dứt khoát đem theo nó xuống mồ.

"Đàn ông là quỷ dữ," cô nói khi nghĩ về tiếng cười của Sebastian. Nếu có một điều làm Clare chán ghét, thì đó chính là việc bị cười nhạo; đặc biệt bởi một người đàn ông. Đặc biệt hơn, bởi Sebastian Vaughan. "Như thế họ có thể thấy được khi chúng ta chán nản nhất, dễ tổn thương nhất, khi đó họ sẽ lượn lờ và chờ đợi cho đến thời điểm thích hợp để lợi dụng chúng ta."

"Đúng vậy. Những kẻ giết người hàng loạt có thể đánh giá việc dễ tổn thương nhất chỉ trong khoảng một vài giây." Maddie thêm vào, khiến những người bạn của cô lườm bà phản đối trong bụng. Do Maddie viết tiểu thuyết dựa trên những án mạng có thật, cô đã phỏng vấn những kẻ mắc

bệnh tâm thần xã hội (2) để kiếm sống và đã viết một vài án mạng nghiêm trọng nhất trong lịch sử. Kết quả là, cô thường có một cái nhìn biến dạng về con người và đã không hẹn hò với ai trong khoảng bốn năm. "Nó trở thành bản tính thứ hai."

(2) Nguyên tác Sociopath : được gọi là tâm thần xã hội. Thuật ngữ cũ gọi là người bệnh tâm thần hững (psychopath), nhưng ngày nay thuật ngữ này thường chỉ được dùng cho những trường hợp cực đoan nhất mà thôi. Những người này ít quan tâm đến các tình cảm của con người, lại càng ít quan tâm đến luật pháp và các chuẩn mực xã hội. Tự cho mình là trung tâm, họ muốn cái mà họ muốn và lấy cái họ muốn, họ cho rằng họ có đầy đủ kỹ năng để làm vậy. Nhưng nhìn chung chúng ta coi họ nằm ở biên giới gần với những người mắc bệnh tinh thần.

"Tớ đã kể cho các cậu nghe về lần hẹn hò mới nhất của tớ vào tuần trước chưa?" Adele hỏi trong nỗ lực chuyển đề tài trước khi Maddie bắt đầu bài diễn thuyết của mình. Adele viết và xuất bản tiểu thuyết khoa học viễn tưởng và thường hẹn hò với những anh chàng rất lạ lùng. "Anh ta là bartender của một quán nhỏ ở Hyde Park." Cô ấy cười. "Các cậu biết không, anh ta nói với tớ rằng anh ta là hiện thân của William Wallace."

"Ừ hứ," Maddie uống một ngụm café. "Tại sao mọi người lại cho rằng mình là hiện thân của một người nổi tiếng nào đó nhỉ? Đó luôn là Joan of Arc, Christopher Columbus hay Billy the Kid. Chẳng có ai nói với mình là hiện thân của một cô gái nông thôn với hàm răng mục nát hay anh thủy thủ luôn lau chùi chậu đựng nước tiểu của Chris."

"Có thể chỉ có những người nổi tiếng mới được tái sinh," Lucy bổ sung.

Maddie khịt mũi thô lỗ. "Tất cả điều đó thật tào lao."

Clare nghĩ rằng câu trả lời là câu sau, và đã hỏi câu đầu tiên trong số hai câu thích hợp mà cô nghĩ ra được.

"Anh chàng bartender đó trông giống với Mel Gibson không?"

Adele lắc đầu. "Tớ e là không."

Giờ là câu hỏi thứ hai, quan trọng hơn nhiều so với câu đầu tiên. "Cậu không tin anh ta phải không?" Vì đôi khi cô phải tự hỏi liệu Adele có tin vào những gì cô ấy đã viết không.

"Không." Adele lắc đầu, và những lọn tóc vàng quấn dầu quệt nhẹ trên lưng cô ấy. "Tớ đã hỏi và anh ta chẳng biết gì John Blair."

"Ai cơ?"

"Bạn của Wallace và là cha tuyên úy. Tớ đã phải nghiên cứu về William Wallace cho lần du lịch Scotland năm ngoái. Chàng bartender chỉ đang cố để dụ tớ lên giường mà thôi."

"Đê tiện."

"Ngu ngốc."

"Nó có tác dụng không?"

"Không. Đạo này tớ không còn dễ bị lừa nữa."

Clare nghĩ về Lonny. Cô ước mình có thể nói như thế. "Tại sao đàn ông lại cố để lừa chúng ta?" Rồi cô tự trả lời câu hỏi của chính mình. "Vì tất cả họ đều là những kẻ nói dối và lừa gạt." Cô nhìn vào khuôn mặt của những người bạn mình và nhanh chóng thêm vào. "Ôi, tớ xin lỗi, Lucy. Tất cả đàn ông ngoại trừ Quinn."

"Này," Lucy nói, và đưa tay lên. "Quinn cũng không phải hoàn hảo gì lắm. Và tin tớ đi, Quinn không có hoàn hảo gì khi tớ gặp anh ấy lần đầu." Cô ấy ngừng lại và mỉm cười. "Ừm, ngoại trừ ở trên giường."

"Từ lâu nay," Clare vừa nói vừa lắc đầu, "tớ đã nghĩ rằng Lonny thực sự có nhu cầu tình dục thấp, và anh ta đã làm tớ nghĩ như thế. Tớ cũng đã nghĩ mình không đủ hấp dẫn anh ta, và anh ta cũng đã làm cho tớ nghĩ như thế. Sao tớ có thể yêu anh ta được nhỉ? Chắc tớ bị gì rồi."

"Không phải đâu Clare," Adele cam đoan với cô. "Cậu thật tuyệt như cậu bây giờ."

"Đúng vậy."

"Chỉ là anh ta. Không phải cậu. Và một ngày nào đó," Lucy người vừa mới lập gia đình thêm vài, "cậu sẽ tìm được một người đàn ông tuyệt vời. Như một trong số những nhân vật nam chính mà cậu đã viết."

Nhưng ngay cả sau nhiều giờ được các bạn làm cho yên lòng. Clare vẫn không hoàn toàn tin rằng cô chẳng có gì không ổn. Một điều gì đó làm cô chọn người đàn ông như Lonny, người không hoàn toàn yêu cô.

Sau khi các bạn cô ra về, cô đi quanh nhà và không biết đến thời gian vì cô cảm thấy quá đơn độc. Lonny chắc chắn chẳng phải là người đàn ông duy nhất trong đời cô, nhưng anh ta từng là người đàn ông duy nhất sống cùng với cô.

Cô bước vào phòng ngủ và dừng lại trước bàn trang điểm bằng gỗ gụ cô dùng chung với Lonny. Cô cắn chặt môi và đặt tay lên tim mình. Những vật dụng của anh ta đã ra đi, để lại một nửa trên trống không. Nước hoa và vật dụng cá nhân. Hình chụp cô, anh ta và Cindy, cùng cái tô nông anh ta dùng để đựng son dưỡng môi Chap Stick và các hạt nút bị rơi ra. Tất cả đều biến mất.

Tầm nhìn của cô mờ đi nhưng cô ngăn mình không khóc, sợ rằng một khi bắt đầu, cô sẽ không thể ngừng lại. Ngôi nhà hoàn toàn yên lặng. Âm thanh duy nhất là tiếng máy lạnh phả qua các lỗ thông hơi. Không còn âm

thanh của chú chó nhỏ khi nó sủa con mèo các nhà hàng xóm hoặc tiếng chống sập cưới của cô khi anh thực hiện món đồ thủ công mới nhất.

Cô mở ngăn kéo chứa những đôi tất được gấp gọn gàng. Ngăn kéo trống rỗng, và cô bước lùi lại, ngồi trên gờ giường. Phía trên đầu, màn trướng làm bằng rơm phủ bóng xuống hai cánh tay và vạt váy màu xanh lá cây của cô. Trong hai mươi bốn giờ qua cô đã trải nghiệm mọi cảm xúc. Tồn thương. Giận dữ. Đau buồn. Hỗn loạn và thất bại. Sau đó hoảng loạn và khiếp sợ. Ngay thời điểm này người cô chết lặng và quá mệt mỏi đến độ cô có thể ngủ cho đến tuần sau. Cô myõn như vậy. Ngủ cho đến khi nỗi đau biến mất.

Sáng nay, khi cô trở về nhà từ Double Tree, Lonny đang đợi đó. Anh ta cầu xin cô sự tha thứ.

"Việc đó chỉ xảy ra một lần," anh ta nói. "Nó sẽ không xảy ra lần nữa. Chúng ta không thể vất bỏ những gì chúng ta có chỉ vì anh làm rối tung lên. Nó không có nghĩa gì cả. Chỉ là tình dục mà thôi."

Khi đề cập đến các mối quan hệ, Clare không bao giờ hiểu nổi khái niệm tình dục vô nghĩa. Nếu một người không quan hệ với ai khác, đó là việc khác. Nhưng cô không thể hiểu làm thế nào một người đàn ông có thể vừa yêu một người phụ nữ và lại quan hệ tình dục với một người khác nữa. Ồ, cô hiểu về sự thèm muốn và sức hút. Nhưng cô chỉ không thể hiểu được làm thế nào một người, đồng tính hay lưỡng tính, có thể làm đau người mà họ tuyên bố yêu say đắm chỉ vì tình dục vô nghĩa.

"Chúng ta có thể vượt qua điều này. Anh thề chuyện này chỉ xảy ra một lần," Lonny nói, như thể nếu anh ta lặp đi lặp lại điều đó, cô sẽ tin anh. "Anh yêu cuộc sống của chúng ta."

Đúng vậy, anh ta yêu cuộc sống của họ. Anh ta chỉ không yêu cô. Có một lúc nào đó trong cuộc sống của mình khi cô phải thực sự lắng nghe. Điều

đó sẽ không làm thay đổi kết quả, nhưng cô nghĩ mình sẽ phải lắng nghe. Một lúc nào đó cô sẽ cố để tin anh ta, hay nghĩ cô cần phải hiểu anh ta, nhưng không phải hôm nay. Cô chắc mình sẽ trở thành nữ hoàng bị từ chối. Qua việc dành quá nhiều cuộc đời mình cho đàn ông, những người không thể hoàn toàn dành cuộc đời họ cho cô.

"Anh đã nói dối tôi, và anh sử dụng tôi để thực hiện lời nói dối đó," cô nói với anh ta. "Tôi kko thể sống với lời nói dối của anh thêm được nữa."

Khi anh ta nhận ra mình sẽ không làm cô thay đổi, anh ta đã cư xử như một người đàn ông và trở nên cáu kỉnh. "Nếu cô phiêu lưu hơn, tôi sẽ không phải tìm tình dục ở bên ngoài."

Càng nghĩ về điều đó, cô càng chắc chắn rằng đó là lời biện hộ mà bạn trai thứ ba của cô đưa ra khi cô bắt gặp anh ta với cô vũ nữ thoát y. Thay vì xấu hổ, anh ta đã mời cô nhập cuộc với bọn họ.

Clare không nghĩ mình kỳ lạ hay ích kỷ khi mong muốn mình là người duy nhất đối với người đàn ông cô yêu. Không người thứ ba. Không roi và xích, và không các vật kích thích kinh sợ.

Không. Lonny không phải là người đàn ông đầu tiên làm tan vỡ trái tim cô. Anh ta chỉ là người cuối cùng. Trước đó cô đã từng có Allen, mối tình đầu của cô. Rồi Josh, tay trống một ban nhạc tệ bạc. Rồi Sam, một người nhảy dù và xe đạp leo núi, tiếp đó là Rod, một luật sư, và Zach, một tội phạm. Mỗi người bạn trai đến sau sẽ luôn khác với người trước đó. Nhưng cuối cùng, cứ dù cô bỏ họ hay họ bỏ cô, không một mối quan hệ nào được kéo dài.

Cô viết về tình yêu. Những câu chuyện tình yêu được chào đón, có ảnh hưởng sâu rộng, gây ấn tượng mạnh mẽ. Nhưng cô là một người hoàn toàn thất bại khi đề cập đến tình yêu trong cuộc đời thực. Làm thế nào cô viết

được điều đó? Biết và cảm nhận điều đó, nhưng vẫn lầm đường lạc lối trong đời thực? Hết lần này đến lần khác sao?

Có điều gì không ổn với cô vậy?

Liệu các bạn cô có đúng không? Trong tiềm thức cô đã lờ mờ nhận ra một vài điểm rằng Lonny là một đồng tính sao? Ngay cả khi cô chấp nhận lời biện hộ cho việc anh ta không quan tâm đến tình dục sao? Ngay cả khi cô tự đổ lỗi cho chính mình sao?

Clare nhìn vào tấm gương phía trên bàn trang điểm, cô thấy các vành đen xuất hiện bên dưới mắt cô. Trống rỗng như học đưng tất của Lonny. Như cuộc đời cô. Mọi thứ đều biến mất. Cô đã mất quá nhiều trong hai ngày qua. Chồng chưa cưới và con chó của cô. Niềm tin của cô vào người bạn tâm giao và đôi bông tai bằng kim cương hai carat của mẹ cô.

Cô nhận ra mình đã đánh mất đôi bông tai ngay khi cô về đến nhà vào sáng hôm đó. Phải làm một vài việc, nhưng cô có thể tìm thấy viên kim cương giống viên cô đã đánh mất. Nhưng tìm kiếm một điều gì đó để lấp vào sự trống rỗng thì chẳng dễ dàng chút nào.

Ngoại trừ sự kiệt sức, ước muốn được hoàn thành và lấp đầy sự trống rỗng đã buộc cô phải đứng lên. Một danh sách những việc cô cần làm xuất hiện trong đầu cô. Cô cần một chiếc áo khoác mùa đông. Bây giờ là tháng Tám, nhưng nếu cô không nhanh mua nó, loại khoác lông cô nhìn thấy trên trang bebe.com sẽ bị bán hết. Và cô cần một chiếc túi Coach mới mà cô đã để mắt ở cửa hàng Macy's. Chiếc túi sẽ có màu đen để phù hợp với chiếc áo khoác ở trang bebe.com. Hoặc màu đỏ hoặc có cả hai màu. Vì cô sẽ đến cửa hàng Macy's, cô sẽ mua một vài chai mascara hiệu Estée Lauder và Benefita cho lông mày của cô. Cô đã hết cả hai loại.

Trên đường đến khu mua sắm cô dừng lại ở cửa hàng Wendy's để gọi một phần hamburger lớn cùng với một gói bột muối. Cô sẽ mua một cuộn

bánh quế ướt từ cửa hàng Mrs. Fowell's, sau đó lượn qua Soe's để mua một pound kẹo bơ cứng và...

Clare ngồi xuống lại trên giường và chống lại ước muốn lấp đầy sự trống rỗng bằng đồ vật. Thức ăn. Áo quần. Đàn ông. Nếu cô thực sự là nữ hoàng bị từ chối, cô phải nhìn lại cuộc đời mình và thừa nhận rằng việc đánh trát vào khuôn mặt, làm đầy tủ quần áo, và tìm kiếm đàn ông chưa bao giờ giúp lấp đầy sự trống rỗng kinh hoàng trong ngực cô. Kết quả là cô tăng một vài pound và ép mình vào phòng tập thể dục, áo quần hết mốt, và một cái học đưng tất rỗng không.

Có lẽ cô cần đến gặp bác sĩ tâm lý. Một ai đó khách quan nhìn vào trong đầu cô, nói cho cô biết điều gì xảy đến với cô và cách để ổn định lại cuộc sống.

Có lẽ tất cả những gì cô cần là một kỳ nghỉ dài ngày. Cô dứt khoát cần thời gian để thoát khỏi các loại thức ăn tạp nham, thẻ tín dụng và đàn ông. Cô nghĩ về Sebastian và chiếc khăn lông trắng quấn quanh hông của anh ta. Cô cần cắt đứt quan hệ dài hạn với bất cứ cái gì liên quan đến testosterone.

Thế xác cô mệt mỏi và rã rời. Và nếu cô thành thật với chính mình, cô hơi buồn nôn. Cô đưa tay lên cái đầu đang đau nhức của mình và thề rằng sẽ tránh xa khỏi rượu và đàn ông, ít nhất cho đến khi cô tính toán được cuộc đời mình. Cho đến khi cô có cảm giác rõ ràng. Thời điểm khi mọi việc được bình thường trở lại.

Clare đứng dậy, quàng tay quanh cột giường và rèm giường được may bằng đăng ten của Bỉ.

Trái tim và lòng tự trọng của cô đã bị xé vụn, nhưng những thứ đó là tất cả những gì có thể giúp cô bình tĩnh lại.

Còn có một vài điều khác nữa. Là việc đầu tiên cô phải làm vào buổi sáng mai. Một điều cực kỳ quan trọng.

Điều gì đó khiến cô e sợ còn hơn tương lai không rõ ràng với việc mua sắm lu bù và món thịt rán mặn chát. Và điều đó cũng không có tương lai.

Vashion Elliot, Công tước của Rathstone, đứng chấp tay sau lưng khi hạ thấp tầm nhìn của mình từ chiếc lông chim xanh trên mũ đến đôi mắt xanh lá cây nghiêm nghị của quý cô Winter.

Những ngón tay của Clare lướt trên bàn phím khi cô liếc nhìn thời gian hiển thị ở góc dưới bên phải màn hình máy tính của cô.

Quý cô Winter khá xinh, bất chấp chiếc cảm nghiêng bướng bình cau có. Xinh đẹp không thể biểu hiện được điều gì. Người phụ nữ xinh đẹp mới nhất trong cuộc đời ông đã thể hiện đam mê tình dục, lúc ở trên giường và khi không ở trên giường, khiến ông chẳng thể nào quên được. Dĩ nhiên, người phụ nữ đó từng là người tình của ông. Không phải một gia sư kín đáo và đứng đắn.

"Gần đây tôi làm gia sư cho ba cậu con trai của Huân tước và Phu nhân Pomfrey."

Chiếc áo choàng lông như nuốt chửng hình dáng mỏng manh của cô và cô trông có vẻ chỉ cần một ngọn gió lớn cũng đủ mang cô đi. Ông tự hỏi liệu cô có mạnh mẽ hơn những gì cô thể hiện. Có bướng bình như chiếc cảm của cô không. Nếu ông quyết định thuê cô, cô phải có được phẩm chất đó. Sự thật cô đứng trong phòng sách của ông thể hiện sức mạnh và sự quả quyết mà ông thường thấy thiếu ở những người phụ nữ.

"Ừ, ừ." Ông vẫy bàn tay không kiên nhẫn lên các lá thư giới thiệu của cô trên bàn trước mặt ông. "Vì cô ở đây, tôi chắc cô đã đọc quảng cáo của tôi."

"Vâng, thưa ông."

Ông đi vòng qua bàn làm việc, kéo cổ tay áo choàng nâu của mình. Ông biết mọi người cho là ông cao và không sang trọng do trải qua nhiều giờ lao

động ở các điền trang ở Devon và trên chiếc thuyền Louise của ông. "Thế thì cô phải ý thức được rằng nếu trong trường hợp tôi muốn đi du lịch, tôi sẽ mang con gái mình theo." Ông không chắc, nhưng ông nghĩ mình thấy được ánh mắt nghiêm túc của cô lóe sáng lên, như thể hiện việc đi du lịch làm cho cô kích động.

"Vâng, thưa Ngài."

Clare viết thêm một vài trang trước khi cô ngừng viết cuốn Ngài Công tước Nham hiểm, cuốn sách thứ ba trong loạt sách viết về gia sử của cô. Vào chín giờ sáng, cô nhắc điện thoại lên. Cô nằm thức trắng cả đêm qua, nghĩ đến cuộc gọi này. Điều khiến cô khiếp sợ nhất, nhiều hơn cả việc đóng gói một vài món đồ còn sót lại của Lonny, đó chính là việc gọi điện đến văn phòng của bác sĩ Linden.

Cô nhấn bảy số, và khi người lễ tân nhận điện thoại, cô nói, "Tôi muốn một cuộc hẹn với bác sĩ."

"Cô có phải là bệnh nhân của Bác sĩ Linden không?"

"Vâng. Tên tôi là Clare Wingate."

"Vậy cô cần gặp bác sĩ, hay cô cần hẹn với Dana, chuyên viên điều dưỡng?"

Cô không biết chắc. Cô chưa bao giờ làm điều này trước đây. Cô mở miệng để nói nó ra. Chỉ việc nói nó ra. Cổ họng cô khô rát và cô nuốt nước miếng. "Tôi không biết."

"Tôi thấy cô đã có cuộc kiểm tra định kỳ hàng năm vào tháng Tư. Cô nghi ngờ mình có thai sao?"

"Không... không. Tôi ... Tôi vừa mới khám phá ra mọi chuyện. Tôi bắt gặp... ồ, tôi phát hiện bạn trai tôi... Ý tôi là bạn trai cũ của tôi đã không

chung thủy." Cô hít sâu và đặt tay còn lại của mình lên họng. Mạch cô đập nhanh bên dưới những ngón tay của cô. Điều này thật điên rồ. Sao cô lại gặp phải điều này cơ chứ? "Vì thế... Tôi muốn được kiểm tra... cô biết đấy. HIV." Một tiếng cười sợ hãi thoát ra từ cổ họng khô cứng của cô. "Ý tôi là, tôi không nghi ngờ có khả năng, nhưng tôi muốn biết chắc chắn. Anh ta nói chỉ lừa dối tôi một lần và có sử dụng đồ bảo hộ, nhưng liệu bạn có thể tin tưởng vào một kẻ lừa gạt không?" Chúa ơi, cô chuyển từ nói lắp bắp sang kể lể dông dài. "Càng sớm càng tốt nhé."

"Để tôi xem lại lịch nhé." Ở đầu dây bên kia vang lên tiếng gõ bàn phím, và sau đó cô lễ tân nói. "Chúng tôi xếp lịch cho cô sớm nhất có thể. Có người hủy hẹn với Dana vào ngày thứ Năm. Lúc bốn giờ ba mươi phút được không?"

Thứ Năm. Ba ngày nữa. Thời gian dài như vô tận. "Tôi có thể đến vào giờ đó." Rồi sự yên lặng bao phủ lấy cô, cô buộc mình lên tiếng. "Bao lâu thì sẽ hoàn tất?"

"Phần xét nghiệm sao? Không lâu đâu. Cô sẽ có kết quả trước khi cô rời phòng khám."

Sau khi cúp máy, cô ngồi lúi lại ghế và nhìn thẳng vào màn hình máy tính. Cô đã nói cho nhân viên lễ tân sự thật. Cô không tin Lonny sẽ đặt mình vào tình thế nguy hiểm, nhưng cô là người lớn và biết phải làm gì trong trường hợp này. Chồng chưa cưới của cô đã không chung thủy. Và nếu cô bắt gặp anh ta trong phòng ngủ với một người phụ nữ, cô cũng sẽ thực hiện cuộc gọi này. Lừa dối vẫn là lừa dối. Và không kể những gì Sebastian đã nói, sự thật rằng cô không có "dụng cụ" đàn ông cần cùng không làm với đó dễ dàng hơn.

Trán cô căng ra, và cô đưa tay lên thái dương. Chưa đến mười giờ sáng, cô đã có một cơn đau đầu nghiêm trọng. Cuộc đời cô là một mớ hỗn độn và tất cả là lỗi của Lonny. Cô phải xét nghiệm về một loại bệnh cố thể cướp

mất cuộc đời cô, và cô không phải là người lang chạ. Cô là người theo chủ nghĩa một người duy nhất. Luôn luôn là như vậy. Cô không nhảy vào giường với...

Sebastian.

Hai tay rơi xuống vạt áo cô. Cô phải nói cho Sebastian. Ý nghĩ đó làm cho thái dương đang co bóp như muốn vỡ tung ra. Cô không biết liệu họ có dùng bao cao su không, và cô phải nói với anh ta.

Hoặc không. liệu cuộc xét nghiệm âm tính thì sao. Cô nên đợi cho đến khi cô có được bản xét nghiệm trong tay. Chắc chắn cô không nên nói gì với anh ta. Liệu anh ta có khả năng quan hệ với người khác trong khoảng thời gian từ bây giờ đến thứ Năm không? Hình ảnh anh ta thả rơi chiếc khăn tắm xuất hiện trong đầu cô.

Rất có khả năng, cô kết luận, và với tay lấy lọ aspirin cô để trong ngăn kéo bàn làm việc

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Máy ghi âm được đặt kế bên tập giấy viết màu vàng, tôi nhìn người đàn ông ở phía bên kia bàn, người tôi chỉ biết đến với cái tên Smith. Quanh tôi mọi người cười nói, nhưng tất cả cứ như họ đang miễn cưỡng vậy, vì họ đều nhìn chăm chăm vào tôi và người đàn ông tên Smith. Nếu tôi không biết rõ, nếu ngôn ngữ quanh tôi là tiếng và mùi thì là Ả Rập, tôi sẽ nghĩ mình đang ở Baghdad, ngồi đối diện với một người cuồng tín tên là Mohammed. Sự hung bạo ẩn chứa bên trong lóe sáng trong đôi mắt màu nâu sẫm thẫm như màu xanh. Cả hai người đàn ông...

Sebastian đọc lại những gì anh đã viết và lau mặt mình với hai bàn tay. Những gì anh viết không đến nỗi quá tệ mà là không đúng. Anh đặt lại tay trên bàn phím máy tính xách tay và với một vài động tác, anh đã xóa sạch những gì đã viết.

Anh đứng dậy và đẩy mạnh chiếc ghế trong nhà bếp trượt dài trên sàn gỗ cứng. Anh không hiểu được. Anh đã có tất cả các ghi chép, bản phác thảo nằm trong đầu anh, và một đoạn miêu tả câu chuyện có sức thu hút. Tất cả anh cần làm là ngồi xuống và viết một đoạn mở đầu tốt. "Chó chết!" Anh cảm thấy một nỗi sợ hãi nào đó cắn mạnh vào cổ họng và ngẫu nhiên nó thăng xuống đến dạ dày anh. "Chó chết! Chó chết! Chó chết!"

"Có rắc rối gì sao?"

Anh hít vào thật sâu và thở ra khi quay lại nhìn cha mình đang đứng ở cửa sau. "Không. Không có vấn đề gì." Đằng nào anh cũng không lớn tiếng thừa nhận điều đó. Anh phải có được đoạn mở đầu. Anh sẽ làm được. Anh chỉ chưa bao giờ gặp phải kiểu rắc rối này trước đây, nhưng anh sẽ vượt

qua nó. Anh đi đến tủ lạnh, lấy ra một hộp nước cam. Anh thích bia, nhưng không bao giờ uống khi chưa tới giờ trưa. Ngày mà anh bắt đầu uống bia vào buổi sáng là ngày anh biết mình phải thực sự lo lắng cho chính mình.

Anh nhắc hộp nước cam lên miệng và uống một vài ngụm dài. Nước trái cây mát lạnh xuống đến cuối cổ họng và rửa sạch nỗi sợ hãi trong miệng anh. Anh hướng tầm nhìn từ đáy hộp đến con vịt gỗ nằm phía trên tủ lạnh. Một tấm kim loại đồng cho biết đây là chú vịt trời Mareca Bắc Mỹ. Một chú vịt gỗ bang Carolina và vịt nhọn đuôi phương bắc nằm trên lò sưởi trong phòng khách. Có đủ mọi loại chim khác nhau trong nhà, và Sebastian tự hỏi từ khi nào mà cha anh lại trở nên hứng thú với các loại vịt đến thế. Anh hạ hộp nước cam xuống và liếc nhìn cha mình, người đang nhìn anh từ bên dưới vành mũ. "Cha cần con giúp gì không?" Sebastian hỏi.

"Nếu con rảnh, con có thể giúp cha chuyển một vài thứ cho bà Wingate. Nhưng cha không thích làm phiền khi con đang chăm chỉ làm việc."

Anh sẽ giúp cha mình một tay thay vì cứ ngồi viết và xóa đoạn mở đầu hết lần này đến lần khác. Anh quẹt miệng bằng mu bàn tay và đặt hộp nước quả vào lại tủ lạnh. "Bà ấy muốn chuyển gì vậy cha?" anh hỏi, và đóng cửa tủ lạnh.

"Tủ búp-phê."

Anh không biết cái tủ búp-phê quý quái đó như thế nào, nhưng chắc nó rất nặng. Như điều gì đó đã lấy mất đi ý tưởng khỏi hạn nộp bài đang đến gần và sự bất lực khi nối ba câu văn mạch lạc với nhau.

Anh đi ngang qua nhà bếp và theo cha mình ra khỏi cửa. Những cây đu và cây sồi già phủ bóng râm khắp mặt đất và đồ dùng bằng sắt sơn trắng. Sebastian sánh vai cùng cha đi băng qua sân. Một bức tranh hoàn hảo của cha và con trai, nhưng bức tranh đó còn lâu mới được hoàn hảo.

"Hôm nay thời tiết sẽ thật đẹp," Sebastian nói khi họ đi ngang qua chiếc Lexus màu bạc đậu kế bên chiếc Land Cruiser của Sebastian.

"Người dự báo thời tiết nói thời tiết hôm nay thấp hơn 32 độ." Leo đáp lại.

Sau đó cả hai đều im lặng, bao phủ hầu hết các nỗ lực hội thoại. Sebastian không biết tại sao anh lại gặp khó khăn khi nói chuyện với cha mình. Anh đã phỏng vấn các nguyên thủ quốc gia, những kẻ giết người hàng loạt cũng như những người đứng đầu tôn giáo và quân sự. Vậy mà anh chẳng thể nào nghĩ ra được điều gì để nói với chính người cha của mình ngoài câu chiếu lệ về thời tiết hoặc một cuộc nói chuyện hời hợt về buổi ăn tối. Hiển nhiên, cha anh cũng cảm thấy thật khó khăn khi nói chuyện với anh.

Hai người cùng nhau đi đến phía sau của căn nhà chính. Vì một vài lý do Sebastian không thể giải thích được, anh nhét phần đuôi của chiếc áo phông hiệu Molson màu xám vào chiếc quần Levi's và lấy tay cào cào lên mái tóc. Ngược nhìn lên toàn bộ ngôi nhà được xây bằng đá vôi, anh thấy mình như đang đi vào nhà thờ, và kìm nén việc làm dấu thánh. Như thế ông cũng cảm nhận điều tương tự, Leo đưa tay lên và lấy chiếc mũ ra khỏi đầu.

Bản lề cánh cửa sau rít lên khi Leo đưa tay mở cánh cửa và âm thanh vang lên từ đế của đôi giày ống lấp đầy sự im lặng khi hai người tiếp tục đi vào phòng bếp. Đã quá muộn cho cả hai. Cha anh không cảm thấy thoải mái khi anh ở quanh và anh cũng vậy. Anh nên rời đi, anh nghĩ, để giải thoát họ khỏi sự khổ sở. Anh không biết tại sao anh lại đến đây, và không phải anh không có việc gì để làm ngoài việc ngồi ì ra và không nói chuyện gì với cha mình. Có rất nhiều việc đang đợi anh ở bang Washington. Anh phải chuẩn bị để bán ngôi nhà mẹ anh để lại, và anh phải tiếp tục sống tiếp. Anh đã ở đây được ba ngày. Đủ thời gian để mở đầu một cuộc đối thoại. Nhưng điều đó chẳng xảy ra. Anh sẽ giúp cha mình đi chuyển cái tủ búp-phê và sau đó sẽ thu xếp hành lý.

Một cái thớt gỗ lớn nằm chắn giữa phòng bếp, và Leo thả chiếc mũ lên bề mặt đầy vết xước khi ông đi ngang qua. Những chiếc tủ đựng bát đĩa màu trắng sắp thành hàng từ sàn nhà lên đến trần nhà cao sáu mét. Ánh nắng ban trưa tràn qua các cửa sổ chiếu sáng các vật dụng làm bằng thép không rỉ. Đế giày ống hiệu Gortex của Sebastian tạo nên âm thanh uỳnh uỳnh trên nền đá lát đen trắng cũ kỹ khi anh và cha mình đi ngang qua phòng bếp để tiến vào phòng ăn trang trọng. Một bình hoa lớn với những đóa hoa vừa mới cắt nằm giữa một chiếc bàn dài sáu mét được phủ bằng vải lụa Đa-mat màu đỏ. Đồ đạc, các cánh cửa sổ và các tấm màn, tất cả gợi cho anh về điều gì đó anh đã nhìn thấy trong một viện bảo tàng. Bóng loáng và được giữ gìn cẩn thận. Nó cũng có mùi như viện bảo tàng. Lạnh lẽo và hơi ẩm ồm.

Tấm thảm lót sàn dày làm giảm đi tiếng bước chân khi anh và cha tiến đến một chiếc tủ được chạm khắc dựa sát vào vách tường. Nó có những chiếc chân tủ dài và mảnh khảnh cùng với một vài hộp tủ được trang trí rất đẹp. "Con cho rằng đây chính là cái tủ búp-phê."

"Ừ. Nó kiểu Pháp và có từ rất lâu. Nó đã ở trong nhà bà Wingate khoảng hơn một trăm năm." Leo nói khi ông mang bộ tách trà bằng bạc lớn ra khỏi tủ búp-phê và đặt nó lên bàn.

Sebastian nghĩ rằng nó là đồ cổ và chẳng có gì ngạc nhiên khi nó được làm theo kiểu Pháp. Anh thích kiểu đồ dùng hiện đại và tiện dụng hơn những kiểu dáng cũ kỹ và kiểu cách. "Chúng ta sẽ chuyển nó đến đâu ạ?"

Leo chỉ vào bức tường kế bên ô cửa, và mỗi người họ nằm ở hai bên rìa tủ. Nó không nặng nên hai người dễ dàng di chuyển nó. Khi hai người đặt nó xuống vị trí mới, giọng nói cao vút của Joyce Wingate vang lên từ phòng kế bên. "Con đã làm gì?"

"Con không biết phải làm gì," giọng nói thứ hai Sebastian nhận ra trả lời. "Lúc đó con rất sốc," Clare nói thêm. "Và con chỉ rời khỏi nhà, đi đến đám

cưới của Lucy."

"Điều này không có nghĩa gì cả. Làm thế nào mà một người đàn ông lại biến thành đồng tính cơ chứ? Thật bất ngờ."

Sebastian nhìn cha mình, người đang bận rộn sắp xếp lại bát đựng đường và kem băng bạc.

"Một người đàn ông không 'biến thành đồng tính', mẹ ạ. Trong sự nhận thức muộn màng, các dấu hiệu đều có sẵn."

"Dấu hiệu nào? Mẹ chẳng thấy gì cả."

"Lúc này nhìn lại, anh ta có sở thích quái dị với những chiếc khuôn làm bánh cỡ nhỏ."

Khuôn làm bánh ư? Khuôn làm bánh là cái quái quỷ gì vậy nhỉ? Ánh mắt Sebastian hướng về ô cửa trống. Không giống cha mình, anh sẽ không giả vờ rằng anh không nghe trộm. Đây là một chuyện rất thú vị.

"Rất nhiều người đàn ông thích những chiếc khuôn làm bánh đẹp."

Và hai người phụ nữ này vẫn chưa biết anh ta là người đồng tính sao?

"Mẹ hãy kể tên người đàn ông nào thích khuôn làm bánh đi," Clare yêu cầu.

"Một vị đầu bếp trên tivi. Mẹ không nhớ tên của ông ta." Joyce ngừng một lát và nói tiếp, "Vậy con có chắc việc chia tay với Lonny không?"

"Con chắc ạ."

"Thật đáng tiếc. Lonny có cách cư xử rất tốt. Mẹ nhớ món cà chua đông của nó."

"Mẹ à, con đã bắt gặp anh ta với một người đàn ông khác. Hai người đang quan hệ. Trong phòng đựng đồ của con. Vì Chúa, quý tha ma bắt cái món đông lạnh đó đi!"

Leo mang bộ đồ trà đến tủ búp-phê và trong một thoáng ánh mắt ông chạm vào ánh mắt của Sebastian. Lần đầu tiên kể từ lúc anh đến đây, anh đã nhìn thấy một tia cười lóe lên trong đôi mắt màu xanh lục của cha anh.

"Claresta, xem lại cách dùng từ. Không cần thiết phải gào lên như thế. Chúng ta có thể thảo luận mà không cần con phải gào lên như thế."

"Chúng ta có thể làm điều đó sao? Mẹ cư xử như thế con nên tiếp tục quen Lonny chỉ vì anh ta biết cách dùng đúng nĩa và nhai với cái miệng đóng kín sao."

Căn phòng bỗng im lặng, và rồi Joyce cất tiếng, "Ừm, mẹ nghĩ rằng chúng ta cần phải ngừng đám cưới lại."

"Mẹ cho rằng ư? Con biết mẹ sẽ không hiểu, nên con đã cân nhắc về việc có nên nói với mẹ hay không. Con chỉ quyết định nói cho mẹ vì con đoán chắc mẹ sẽ chú ý đến sự vắng mặt của anh ta khi anh ta không xuất hiện trong buổi ăn tối trong ngày lễ Tạ ơn." Tiếng của Clare ngày càng rõ hơn khi cô đi về phía lối ra. "Con nhận ra rằng anh ta là một người đàn ông hoàn hảo dành cho mẹ chứ không phải cho con."

Tóc của cô được túm lại thành đuôi ngựa ở phía sau, mượt và bóng loáng như chiếc tủ búp-phê bằng gỗ *** ngựa. Cô mặc chiếc áo vét màu trắng với ve áo lớn, một chiếc áo cánh màu xanh đậm, và một chuỗi ngọc trai. Chiếc váy dài đến phía trên đầu gối, và một đôi giày trắng che phủ phần đầu đôi chân của cô. Gót giày trông giống những viên banh bạc. Cô trông sạch bóng và kín đáo như một nữ tu. Khá thay đổi so với lần trước anh nhìn thấy cô, với tấm lưng dán chặt vào cánh cửa, áo đầm hồng ngớ ngẩn xộc xệch, những vết đen nhòe nhoẹt bên dưới đôi mắt và mái tóc rối bù xơ xác.

Vừa bước đến bên ngoài cửa phòng ăn, cô quay lại đối diện với căn phòng mình vừa bước ra. "Con cần một người đàn ông không chỉ biết nơi anh ta cất "dụng cụ" của mình, mà còn phải biết cách sử dụng nó hơn một lần vào những ngày nghỉ lễ."

Sau đó một tiếng nói hỗn hển do sốc vang lên, "Điều đó thật thô tục. Con nói chuyện y như một con điếm."

Clare đặt tay lên ngực mình. "Con sao? Một con điếm ư? Con đã sống với một gã đồng tính. Từ rất lâu con chẳng quan hệ gì, thực tế mà nói con là một cô gái đồng trinh."

Sebastian cười lớn. Anh không thể kìm nén được. Ký ức về việc cô lột bỏ hết áo quần trên người mình không hợp với người phụ nữ đang tuyên bố rằng "thực tế mà nói con là một cô gái đồng trinh". Clare quay người về phía tiếng cười được phát ra và ánh mắt cô gặp phải ánh mắt Sebastian. Trong một vài giây vô ý, sự bối rối làm nhăn nhúm làn da mịn màng ở giữa hai hàng lông mày của cô, như thể cô khám phá ra vật gì đó được đặt sai chỗ: chiếc tủ búp-phê được đặt sai hoặc con trai của người làm vườn đang đứng trong phòng ăn. Một mảng hồng nhạt lan khắp đôi má cô và những vết nhăn trên trán cô xuất hiện càng dày thêm. Sau đó, tương tự với điều đã xảy ra vào sáng hôm kia khi cô quay lại và nhìn thấy anh đứng đằng sau cô chỉ với một chiếc khăn tắm của khách sạn và một vài giọt nước, cô nhanh chóng phục hồi và nhớ lại cách cư xử của mình. Cô vén cổ tay áo vét lên và đi vào phòng ăn.

"Chào Sebastian. Đây hẳn là một điều ngạc nhiên nhỉ?" Giọng cô khá dịu dàng, nhưng anh không tin cô có ý như thế. Khóe miệng cô cong lên, và anh cũng không tin vào điều đó. Có thể vì nụ cười hoàn hảo đó không được thể hiện trong đôi mắt màu xanh dương của cô. "Cha anh chắc rất xúc động." Cô đưa tay ra và anh bắt lấy nó. Những ngón tay của cô hơi lạnh, nhưng anh hoàn toàn có thể cảm thấy được hơi ấm trong lòng bàn tay cô. "Anh định ở lại đây bao lâu?" cô hỏi với một cử chỉ dịu dàng.

"Tôi không chắc," anh trả lời và nhìn vào mắt cô. Anh không thể nói cha anh đã "xúc động" như thế nào nhưng có thể đọc được ý nghĩ của Clare. Cô đang tự hỏi liệu anh có để lộ ra chuyện đêm hôm trước không. Anh mỉm cười và cứ để mặc cho cô lo lắng.

Cô kéo mạnh tay mình lại, và anh tự hỏi cô sẽ làm gì nếu anh nắm chặt lấy tay cô, liệu cô có mất đi sự điềm tĩnh của mình không. Thay vào đó anh thả tay cô ra và cô đưa tay về phía cha anh. "Chào bác Leo. Đã lâu không gặp bác."

Người đàn ông già bước tới và ôm chầm lấy cô. Đôi bàn tay ông vỗ về lưng cô như thể cô là một đứa trẻ. Như chúng vẫn thường hay vỗ về Sebastian khi anh còn là đứa trẻ. "Cháu không nên đi lâu như thế," Leo nói.

"Đôi lúc cháu cần một kỳ nghỉ." Clare hơi ngả người ra sau. "Một kỳ nghỉ dài. "

" Mẹ cháu không tệ vậy đâu."

"Chỉ đối với bác thôi." Cô bước lui một vài bước và hai tay cô thả lỏng ở hai bên hông. "Cháu đoán là bác đã tình cờ nghe được cuộc nói chuyện về Lonny." Cô vẫn nhìn chăm chú vào Leo, gạt bỏ Sebastian sang một bên. Cô hành động như thể anh không ở trong cùng một phòng và đứng sát bên cô đến nỗi anh có thể thấy những sợi tóc nhỏ ở phần tóc kết thừng của cô.

"Ừ. Bác chẳng thấy tiếc gì khi anh ta ra đi," Leo hạ thấp giọng và trao cho cô một cái nhìn đầy ý nghĩa. "Bác luôn nghi ngờ anh ta có gì đó lằng lờ."

Nếu ngay cả cha anh cũng biết được chồng chưa cưới của Clare là một người đồng tính, Sebastian tự hỏi, vậy sao Clare lại không nhận ra điều đó.

"Bác không cho là có gì sai với việc trở thành.... cháu biết đó....cái kiểu buồn cười đó, nhưng nếu một người đàn ông thích...à...một người đàn ông

khác hơn, anh ta không nên giả vờ thích phụ nữ." Leo đặt tay lên vai Clare và an ủi cô. "Điều đó không đúng."

"Bác cũng biết sao, Leo?" Cô lắc đầu và tiếp tục lờ Sebastian đi. "Tại sao điều đó lại quá rõ ràng với mọi người trừ cháu ra?"

"Vì cháu muốn tin vào anh ta, và một vài người đàn ông rất quý quyết. Cháu rất tốt và bản tính hiền lành, nên anh ta đã lợi dụng điều đó. Cháu xinh đẹp và thành công, một ngày nào đó cháu sẽ tìm thấy một người thích hợp với cháu."

Sebastian không nghe được cha anh phát biểu nhiều câu dài như vậy khi anh đến thành phố này. Ít nhất là khi anh có đứng nghe trong một khoảng cách không xa.

"À." Clare nghiêng đầu mình sang bên. "Bác là người đàn ông ngọt ngào nhất."

Leo cười rạn rỡ, và Sebastian đột nhiên có một ước muốn mãnh liệt là dấn ngã Clare, giật đuôi tóc đuôi ngựa của cô hoặc ném bùn vào cô và vấy bẩn cô như anh đã làm khi cô làm anh cáu khi cô còn nhỏ. "Tôi đã kể cho mẹ cô và cha tôi rằng tôi tình cờ gặp cô vào đêm trước ở Double Tree," anh nói. "Thật tiếc là cô phải đi và chúng ta đã không, à...nói chuyện với nhau nhiều hơn."

Clare cuối cùng cũng hướng sự chú ý của mình về phía Sebastian, vẫn với nụ cười giả tạo trên đôi môi hồng căng mọng đó, cô nói, "Đúng vậy. Đó thực sự là một trong những điều hối tiếc nhất trong cuộc đời tôi." Cô quay lại nhìn Leo và hỏi, "Việc điêu khắc hình mới nhất của bác như thế nào?"

"Nó gần hoàn tất. Cháu nên đến xem nó."

Sebastian thọc ngón tay vào hai túi trước chiếc quần jeans. Cô đã thay đổi chủ đề và một lần nữa ngó lơ anh. Anh để cô thay đổi chủ đề, chỉ lúc này

thôi. Nhưng anh sẽ bị nguyên rủa nếu để cô giả vờ như anh không ở trong phòng này. Anh ngả người ra sau, tựa vào tủ búp-phê và hỏi, "Điều khắc cái gì?"

"Leo điêu khắc những động vật hoang dã khó tin nhất."

Sebastian đã không biết về điều đó. Dĩ nhiên, anh đã thấy chúng khắp nhà, nhưng anh không biết là cha mình đã khắc ra chúng.

"Năm ngoái bác ấy gửi một trong những chú vịt của mình đến Hội chợ Western Idaho và đã giành được giải thưởng. Có là con vịt bác Leo nhỉ?"

"Vịt mỏ thìa phương Bắc."

"Nó thật đẹp." Khuôn mặt của Clare bừng sáng lên như thể cô là người đã khắc nó vậy.

"Cha đã nhận giải thưởng gì?"

"Không gì cả." Màu đỏ xuất hiện ở cổ Leo, phía trên cổ áo màu be của ông. "Chỉ là một dải ruy băng màu xanh mà thôi."

"Một dải ruy băng màu xanh lớn. Bác quá khiêm tốn. Cuộc thi đó rất nghiêm túc cơ mà. Tôi đến, tôi thấy và tôi chiến thắng."

Sebastian nhìn những vệt đỏ lan trên gò má cha mình. "Tôi đến, tôi thấy, và tôi đã đá ***** được một vài gã khắc chim ư?"

"Ừ," Leo nói khi ông nhìn xuống tấm thảm, "nó không giống với những giải thưởng quan trọng mà con đã nhận được đâu, nhưng nó thật tuyệt."

Sebastian không biết rằng cha mình biết về những giải thưởng báo chí của anh. Anh không nhớ mình có nhắc đến chúng trong những lần nói chuyện ít ỏi của họ trong nhiều năm qua không, nhưng anh ắt hẳn phải nói một điều gì đó.

Joyce đi vào phòng ăn trong bộ đồ đen, như một thiên thần phán quyết, chấm dứt cuộc thảo luận về các chú vịt và giải thưởng. "Hừm," bà ấy nói và chỉ vào tủ búp-phê. "Giờ nhìn nó, tôi không chắc mình thích nó đặt ở đây." Bà đẩy một bên tóc ra sau tai bằng một tay, tay còn lại xoắn lấy chuỗi ngọc trai trên cổ bà. "Ừm, tôi sẽ phải nghĩ về điều này." Bà quay sang ba người đang đứng trước mặt bà và đặt tay lên hông. "Tôi rất vui vì chúng ta đều ở cùng một phòng vì tôi có ý tưởng này." Bà nói và nhìn cô con gái của mình. "Trong trường hợp con quên, Leo sẽ được sáu mươi lăm vào thứ Bảy, và tháng tới đánh dấu ba mươi năm ông làm việc cho chúng ta. Như con biết đây, ông ấy là vô giá và thực sự trở thành một thành viên trong gia đình. Ở một khía cạnh nào đó, ông ấy còn ở đây nhiều hơn cả ông Wingate."

"Mẹ!" Clare cảnh báo.

Joyce đưa bàn tay mảnh dẻ lên. "Mẹ đã nghĩ đến việc kết hợp hai dịp này với nhau vào tháng tới. Nhưng mẹ nghĩ là nhân dịp Sebastian đang ở trong thành phố, chúng ta nên tổ chức một buổi tiệc nhỏ dành cho Leo và các bạn ông vào cuối tuần này."

"Chúng ta?"

"Cuối tuần này sao?" Sebastian không tính ở cho đến cuối tuần.

Joyce quay sang Clare. "Mẹ biết con sẽ muốn giúp về phần trang hoàng."

"Dĩ nhiên con sẽ đến giúp đến mức tối đa. Con làm việc cả ngày cho đến bốn giờ, nhưng sau đó con rảnh."

"Chắc chắn con có thể có được một vài ngày nghỉ mà."

Clare trông như thể cô sẽ cãi lại, nhưng cuối cùng cô trưng ra một nụ cười giả tạo. "Không vấn đề gì. Con sẽ rất vui khi làm bất cứ những gì con có thể."

"Tôi không biết." Leo lắc đầu. "Việc đó nghe có vẻ khá rắc rối, và Sebastian không biết được khi nào thì sẽ ra đi."

"Tôi chắc thằng bé có thể ở lại thêm một vài ngày." Sau đó người phụ nữ từng đuổi anh ra khỏi đất của mình như một nữ hoàng đã yêu cầu anh, "Cháu có thể ở lại không?"

Anh mở miệng để nói không với bà, nhưng anh lại bật ra những lời khác. "Sao lại không chứ?"

Sao lại không chứ? Có một vài lý do chính đáng cho việc ở lại. Thứ nhất, anh không chắc vào việc có thêm nhiều thời gian bên cha mình có làm cho mối quan hệ giữa hai người bớt lúng túng ngược ngịu đi không. Thứ hai, bài báo cho tờ Newsweek của anh chắc chắn sẽ không được viết ở bàn trong nhà bếp của cha anh. Thứ ba, anh phải giải quyết di sản của mẹ anh, mặc dầu gọi nó là di sản là một sự thổi phồng. Lý do thứ tư và thứ năm đang đứng trước mặt anh: một người rõ ràng há dạ bởi quyết định của anh, người còn lại thì tỏ ra khó chịu và vẫn giả vờ như anh là người vô hình.

"Thật tuyệt." Joyce nắm chặt tay lại và đặt những ngón tay bên dưới cằm bà ấy. "Vì con ở đây, Clare, chúng ta có thể bắt đầu việc đó ngay bây giờ."

"Mẹ à, con cần phải đi bây giờ." Cô quay sang Sebastian và hỏi. "Anh đưa tôi ra xe nhé?"

Anh đột nhiên không phải là người vô hình chút nào. Anh chắc chắn rằng Clare có điều để nói về đêm trước, một vài điểm trống cô muốn bổ sung, và suy nghĩ liệu có nên để cho cô luôn lo sợ không. Cuối cùng anh lại tò mò về những gì cô có thể hỏi. "Dĩ nhiên." Anh bật mạnh người khỏi tủ búp-phê và rút tay ra khỏi túi. Anh đi theo cô ra khỏi phòng ăn, gót giày bạc của cô tạo ra tiếng tap tap khắp mặt đá lát ở phòng bếp.

Sebastian bước xuống các bậc thang trước và mở cửa sau cho cô. Ánh mắt anh di chuyển từ đôi mắt xanh đến mái tóc đen bóng mượt của cô. Khi

còn nhỏ, mái tóc cô trông rất chán. Vậy khi trở thành phụ nữ nó đen mượt như tơ và cần làm nó rối tung lên. "Cô trông khác quá," anh nói.

Tay áo vét của cô chạm nhẹ vào phía trước áo phông của anh khi cô đi lướt qua. "Tôi không ở trong tình trạng tốt nhất của mình vào hôm thứ Bảy."

Anh cười tủm tỉm và khép cánh cửa phía sau mình lại. "Ý tôi là, cô trông khác so với lúc cô còn nhỏ. Cô thường mang cặp mắt kính dày cộm."

"Ồ. Tôi đã phẫu thuật Lasik (1) vào tám năm trước."

(1) Phẫu thuật Lasik là dùng dao vi phẫu cắt tạo một vạt giác mạc, sau đó chiếu tia laser để điều chỉnh khúc xạ. Trong chỉ định, phải trên 18 tuổi và quan trọng nhất là độ khúc xạ mắt phải ổn định - trong một năm không tăng quá 0,5-0,75 độ

Cô nhìn xuống chân khi họ đi dưới cây sồi già về phía garage. Một cơn gió nhẹ chơi đùa cùng những chiếc lá trên đầu họ, và bóng râm dập dờn trên mái tóc và khắp khuôn mặt cô. "Anh nghe được bao nhiêu phần trong cuộc nói chuyện giữa tôi và mẹ tôi?" cô hỏi khi họ bước ra khỏi bãi cỏ và đi trên con đường lái xe vào nhà bằng đá.

"Đủ để biết được rằng mẹ cô không cập nhật thông tin về Lonny tốt cho lắm."

"Thực sự thì Lonny là một người đàn ông hoàn hảo cho mẹ tôi." Họ dừng lại ở phía sau cái hãm xung chiếc Lexus của cô. "Một người có thể cắm hoa, và không làm phiền bà ấy lúc ở trên giường."

"Nghe giống như một người làm công." Như cha của tôi, anh nghĩ.

Cô đặt một tay lên xe và nhìn vào phía sau ngôi nhà. "Tôi chắc anh đã đoán được tại sao tôi lại yêu cầu anh đi ra đây cùng với tôi. Chúng ta cần

nói về điều gì đã xảy ra vào tối hôm trước." Cô lắc đầu và tính nói thêm nhưng cô không thể. Cô nhấc tay mình ra khỏi chiếc Lexus, sau đó đặt nó xuống lại. "Tôi không biết nên bắt đầu từ đâu."

Anh có thể giúp cô. Chỉ cần nhanh chóng làm sáng tỏ mọi việc và nói với cô rằng họ đã không quan hệ với nhau, nhưng việc làm cho cuộc sống cô dễ dàng hơn không phải là việc của anh. Một điều anh đã học được trong những năm qua khi làm nhà báo là ngồi yên lặng và lắng nghe. Anh tựa hông vào xe, khoanh tay trước ngực, và chờ đợi. Một vài tia nắng làm nổi bật những sợi tóc màu vàng đậm trên mái tóc nâu của cô. Lý do duy nhất anh có thể nghĩ về việc quá chú ý đến điều đó là vì anh đã được đào tạo để chú ý đến những chi tiết nhỏ. Đó là công việc của anh.

"Tôi đoán là chúng ta đã gặp nhau trong quán bar ở Double Tree," cô lại bắt đầu nói.

"Đúng vậy. Cô đang nốc cạn Jägermeister (2) với một vài gã đội mũ bóng chày ngược và áo ba lỗ." Điều đó là sự thật. Sau đó anh phá vỡ quy tắc chỉ-ngồi-và-lắng-nghe, thêm vào một ít lời nói dối vì vui. "Anh ta có một chiếc khayên tai ở mũi và bị mất một vài cái răng."

(2) Jägermeister là một loại rượu liquor 70 độ chưng cất hoặc 35% độ cồn đặc biệt là mang hương vị của nhiều loại cỏ. Đây là sản phẩm hàng đầu của hãng Mast-Jagermester AG. Hãng sản xuất rượu này đóng tại Wolfenbüttel – Đức. Jagermester được coi là tên của một dòng họ đồng thời cũng chính là những cái tên dị bản như Die Jaeger hoặc cái tên bị phát âm lệch lạc như Yaeger

"Ôi Chúa ơi." Cô nắm những ngón tay lại với nhau. "Tôi không chắc mình muốn biết tất cả các chi tiết. Ý tôi là, tôi nên – nói đến điểm quan trọng. Nó chỉ là ..." Cô ngừng lại và nuốt mạnh xuống. Ánh nhìn của Sebastian lướt từ miệng, đi xuống bên dưới cổ, đến nút trên cùng của chiếc áo cánh của cô. Cô là người luôn căng thẳng, đó là một khía cạnh khác của

con người cô. Người anh đã nhìn thấy vào đêm trước. Một người không lấy tóc về sau và đeo chuỗi ngọc trai quanh cổ trước buổi trưa. Anh tự hỏi liệu cô có đang mặc yếm nịt màu hồng bên dưới bộ vét nhạt nhẽo của cô không. Hôm đó trong phòng rất tối nên anh không nhìn rõ nó trước khi cô cởi nó ra.

"Tôi luôn là mẫu người phụ nữ không uống rượu để khiến bản thân quên đi điều gì đó hoặc mời đàn ông vào phòng mình ở khách sạn. Anh có thể không tin điều đó, và tôi không trách anh được. Tôi...đã có một ngày thật tồi tệ, và anh cũng đã biết, " cô nói luyên thuyên.

Khi Sebastian lắng nghe, anh để trí óc mình đi lang thang, và anh tự hỏi liệu cô có mặt quần lọt khe bên dưới bộ áo vét thùy mị đó không. Như loại cô đã từng mặt trong đêm trước đó. Chiếc quần lọt khe đó thật đáng tiền. Anh không ngại phải nhìn thấy nó lần nữa. Không phải là vì anh thích Clare nhiều như vậy. Anh không thích cô, nhưng không phải người phụ nữ nào mặc quần lọt khe cũng có thể nhìn tuyệt như vậy. Anh đã đi khắp nơi trên thế giới và đã nhìn thấy nhiều phụ nữ mặc quần lọt khe. Nó làm cho móng người phụ nữ đó săn chắc và chỉ cần kéo sợi dây bên phải để tháo chiếc quần lọt khe ra khỏi người.

"...bao cao su. "

Woa. "Cái gì?" Anh nhìn vào mặt cô. Hai gò má cô đỏ au. "Nhắc lại xem nào!"

"Tôi cần biết liệu anh có sử dụng bao cao su vào tối hôm kia không. Tôi không biết anh có say như tôi không, nhưng tôi hy vọng anh nhớ được. Dĩ nhiên tôi hiểu đó là nghĩa vụ của tôi...cũng như nghĩa vụ của anh. Nhưng vì tôi không dự tính làm...vì thế...tôi không mang theo bên mình. Vì vậy, tôi hy vọng anh có và...ừm, anh có nghĩa vụ sử dụng nó. Vì ngày nay và thời đại này, có những hậu quả rất nghiêm trọng xảy ra khi anh quan hệ mà không sử dụng đồ bảo vệ. "

Cô buộc tội anh lợi dụng cô khi cô say ư? Giả vờ như anh không tồn tại, giờ lại có vẻ như cô đang sẵn sàng để buộc tội anh về việc mang đến cho cô điều khó chịu sao.

"Tôi có một cuộc hẹn với bác sĩ vào cuối tuần, và nếu chúng ta đã không sử dụng bao cao su, tôi nghĩ anh nên sáng suốt làm như tôi. Tôi nghĩ mình luôn chung thủy, nhưng... Người ta từng nói, không phải chỉ người mà anh ngủ cùng, nhưng mọi người họ từng ngủ cùng nữa." Cô cười một cách sợ hãi và chớp chớp mắt vài lần như thể cô đang đấu tranh tránh để nước mắt phải rơi. "Vì thế..."

Sebastian nhìn cô đứng đó, với bóng râm đang chơi đùa trên mái tóc đen và chạm vào một bên khóe miệng cô.

Anh nhớ về bé gái với cặp mắt kính không lồ, người luôn đi theo anh khi còn bé, và như những năm trước đây, anh bắt đầu cảm thấy hơi thương hại cô.

Mẹ kiếp.

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 5

"Chúng ta không làm tình với nhau."

"Xin lỗi?" Mắt Clare cay xè vì cô chống lại nước mắt rơi. Cô xấu hổ và ngượng ngùng, nhưng cô sẽ không rơi nước mắt ở chỗ công cộng, đặc biệt là trước mặt Sebastian. "Anh nói sao?"

"Chúng ta không làm tình." Anh nhún đôi vai to lớn." Cô quá say."

Clare nhìn chăm chăm vào Sebastian một lúc không tin vào những gì mình đã nghe. "Chúng ta đã không làm chuyện đó? Nhưng anh đã nói là có cơ mà"

"Lúc đầu thì không. Cô thức dậy, trần truồng và cho rằng chúng ta đã làm điều đó. Tôi chỉ để cô tưởng như thế mà thôi."

"Cái gì?" Họ đã không làm tình với nhau và cô phải chịu đựng đau đớn vì một vài khoảng khắc trong quá khứ. Chẳng vì cái gì cả? "Anh đã nói nhiều hơn việc để tôi tự thừa nhận. Anh đã nói rằng chúng ta lớn tiếng khi làm tình và anh sợ rằng một người nào đó sẽ gọi bảo vệ."

"Ừ, có thể tôi hơi thêm thắt vào một tí."

"Một ít ư?" Sự đau nhói ở phía sau mắt cô chuyển thành sự giận dữ. "Anh đã nói rằng tôi không cảm thấy đủ"

"Ừ, thì cô đáng bị như vậy mà." Anh chỉ vào hình lon bia Molson trên áo phông của anh và đáp trả cô với vẻ khó chịu. " Tôi chưa bao giờ lợi dụng

một người phụ nữ say rượu. Ngay cả đối với người tự lột trần ngay trước mặt tôi, bò lên giường, sau đó úp vào người tôi suốt cả đêm."

"Úp vào người anh sao? Úp!" Cô có làm điều đó không? Cô không biết được. Làm sao cô biết được? Anh ta chắc chắn cũng sẽ nói dối về điều đó. Anh ta đã nói dối về việc quan hệ. Cô hít sâu và cố nhớ rằng cô không la hét ở nơi công cộng. Gào thét hoặc đấm cho gã nói dối chó chết này chết đi. Hãy cư xử tử tế, một tiếng nói nhỏ nhỏ cảnh báo trong đầu cô vang lên. Đừng hạ thấp mình ngang bằng với anh ta. Cô đã được dạy dỗ để trở thành một cô gái tốt và nhìn xem việc đó đã đưa cô đến đâu. Những cô gái tốt không kết thúc trước. Họ chỉ ngồi đó và lặng im trước những việc vì họ quá tốt nên không thể nói ra. Đè nén nó xuống, lo sợ rằng một ngày nào đó chúng sẽ bùng nổ, và thế giới sẽ nhận ra rằng họ chẳng tử tế chút nào cả. "Tôi không tin anh."

"Cô phủ lên người tôi như..."

"Anh quá ảo tưởng đấy." Anh ta đang ép cô như đã từng làm khi họ còn là những đứa trẻ, nhưng cô sẽ không mắc bẫy nữa." Nhưng tôi không cần tin vào những sự tưởng tượng bừa bãi của anh."

"Cô đã muốn có một cuộc làm tình quái đản và xấu xa. Nhưng tôi nghĩ thật không đúng khi tôi lợi dụng một người say sưa be bét."

Cô cảm thấy đầu mình căng cứng. "Tôi không say."

Anh nhún vai." Cô đã say, nhưng tôi đã không cho cô những gì cô muốn."

Cái đầu căng cứng của cô như muốn nổ tung." Cái thằng nói dối chết tiệt này," cô nói và không cần quan tâm nếu cơn giận của cô có trẻ con ra sao, hoặc đó là dấu hiệu của một đầu óc ngu dốt, hoặc nếu cô đáp lại sự quấy nhiễu của anh ta hay không. Cô cảm thấy thật tuyệt khi trút cơn giận lên anh ta. Anh ta đáng nhận được điều đó. Nói đúng hơn, cô cảm thấy thật

tuyệt cho đến khi nhìn thấy một nụ cười mĩa trên mặt anh ta. Cô nhận ra được nụ cười đó. Đó là nụ cười xuất hiện vùng với đôi mắt xanh lục bùng sáng và đã lấy đi sự thỏa mãn của cô.

Anh ta bước đến trước mặt cô cho đến khi hai người chỉ đứng cách nhau một làn ranh nhỏ hay chỉ một làn không khí mỏng tách rời giữa ngực anh và ve áo jacket của cô."Cô đã áp sát vào tôi đến nỗi chiếc nút quần jeans của tôi đã để lại dấu trên cặp mông trần của cô."

"Lớn lên đi." Cô hơi ngả đầu mình ra sau và ngược nhìn lên qua chiếc cằm chưa cạo và miệng đến đôi mắt anh."Sao tôi phải tin anh? Anh đã thừa nhận nói dối. Chúng ta đã không làm tình và..." Cô ngừng lại và hít sâu vào." Tạ ơn Chúa."Cô cảm thấy như thể gánh nặng thình lình được nhắc khỏi trái tim cô. " Tạ ơn Chúa về việc tôi không thực sự ngủ với anh," cô nói với sự nhẹ nhõm. Cô lắc đầu và bắt đầu cười như một người điên. Cuối cùng cô cũng không phải một người phụ nữ rượu chè bê tha. Cô không quay lại với kiểu tự hủy hoại mình như xưa cũ. " Anh không biết tôi nhẹ nhõm thế nào đâu. Tôi đã không có một cuộc làm tình kêu inh ỏi, nóng bỏng với anh."Cô ập lòng bàn tay lên trán. Cuối cùng cũng có được một tin tốt lành sau một tuần tồi tệ. " Chà!"

Anh khoanh tay trước ngực và liếc nhìn xuống cô. Một lọn tóc màu vàng cát phủ lên trán anh. " Cô luôn cư xử một cách cứng nhắc. Tôi tự hỏi không biết liệu cô đã bao giờ trải qua một cuộc làm tình nóng bỏng, ẩm ướt và cuồng dại. Cô sẽ không biết đến điều đó nếu không ai đẩy cô xuống và leo lên trên."

Cô có thể cảm nhận được testosterone của anh ta ẩn sâu trong cơn giận dữ. Anh ta nói đúng, cô chưa bao giờ có được một lần làm tình nóng bỏng, ướt át và cuồng dại . Nhưng chắc chắn cô sẽ nhận ra nó nếu nó xuất hiện. " Sebastian, tôi viết tiểu thuyết lãng mạn để sống." Cô cho tay vào túi jacket.

" Ừ."

Cô lấy chìa khóa ra từ trong túi. Cô sẽ không để cho anh ta nghĩ rằng anh ta đã nói đúng về cô. "Thế anh nghĩ từ đâu tôi có được các ý tưởng về những lần làm tình nóng bỏng, ướt át và cuồng dại mà tôi viết trong các cuốn sách của tôi?" Đó là một trong những câu hỏi thường được hỏi nhiều nhất đối với các tác giả tiểu thuyết lãng mạn, và là câu hỏi ngớ ngẩn nhất. Người ta gọi tiểu thuyết lãng mạn là có lý do. Nhưng nếu cô được tặng một đô la cho mỗi lần được hỏi lấy ý tưởng cho các cảnh yêu đương đã viết, cô có thể bổ sung vào thu nhập khá tốt. " Tất cả đều nhờ nghiên cứu kỹ lưỡng. Anh là nhà báo. Anh biết về việc nghiên cứu. Đúng không?"

Sebastian không trả lời, nhưng nụ cười tinh quái của anh ta biến thành một đường thẳng.

Clare mở cửa xe và Sebastian buộc phải lùi lại. " Anh không nghĩ rằng tôi tạo ra tất cả các điều đó, đúng không?" Cô mỉm cười và leo vào xe. Cô không đợi câu trả lời vì cô đã khởi động máy chiếc Lexus và đóng cửa xe lại. Khi cô lái đi, cô nhìn vào kính chiếu hậu, Sebastian vẫn đứng yên nơi mà cô bỏ rơi anh ta, với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Anh chưa bao giờ đọc tiểu thuyết lãng mạn. Anh cho nó quá ngốc nghếch. Chỉ dành cho các cô gái. Sebastian thọc sâu các ngón tay vào túi trước của chiếc quần jeans, nhìn theo đèn đuôi xe của Clare dần dần biến mất. Có bao nhiêu cảnh làm tình trong các cuốn sách cô ta đã viết? Và nó nóng bỏng đến mức độ nào?

Có tiếng cửa sau đóng lại, anh hướng sự chú ý về cha anh khi ông đang đi về phía anh. Có phải đó là lý do tại sao bà Wingate không thích nói về việc Clare viết sách để kiếm sống? Nó có phải là truyện khiêu dâm không, và điều quan trọng hơn, liệu Clare có thực sự nghiên cứu những điều như thế?

" Cha thấy Clare bỏ đi, " cha anh nói khi đến bên anh " Con bé thật ngọt ngào."

Sebastian nhìn cha mình và tự hỏi có phải ông đang nói về cùng một Clare, người vừa mới gọi anh là thằng dối trá chó chết không. Hay Clare, người vừa mới nhẹ nhõm vì đã không ngủ với anh, cô trông như một kẻ tội phạm đột nhiên nhìn thấy được Chúa trời vậy. Như thế cô có thể quỳ gối và ca ngợi Thiên Chúa.

" Cha biết Joyce làm cho con ở lại đây." Leo dừng lại trước khi Sebastian và đội mũ vào. " Cha biết con không định ở lại đây cuối tuần này." Ông nhìn qua sân và nói thêm, " Đừng cố ép mình ở lại đây. Cha biết con có nhiều điều quan trọng cần làm mà."

Anh không cảm thấy mình bị buộc phải làm tất cả những việc đó. " Con có thể ở lại vào cuối tuần mà cha."

" Tuyệt." Leo gục gặc đầu. " Thế thì tuyệt."

Những chú sóc riu rít trên những tán cây, và Sebastian hỏi, " Hôm nay cha định làm gì?"

" Ừm, sau khi thay quần áo, cha đang nghĩ đến việc đến đại lý của Lincoln."

" Cha cần xe mới sao?"

" Ừ, chiếc Lincoln của cha vừa mới được năm mươi."

" Cha có một chiếc Lincoln năm mươi năm sao?"

" Không." Leo lắc đầu. " Không phải. Đồng hồ đo tốc độ vừa chuyển sang con số năm mươi ngàn dặm. Cha sẽ đổi xe mới mỗi khi nó đạt đến con số năm mươi ngàn dặm."

Ra vậy? Chiếc Land Cruiser của anh đã đi được hơn bảy mươi ngàn dặm, nhưng anh không muốn đổi nó. Sự thật anh không phải là một người

quá thiên về vật chất. Trừ khi nó liên quan đến đồng hồ đeo tay. Anh thích một chiếc đồng hồ tốt với nhiều tiện ích. " Cha muốn con đi cùng không?" anh nghe chính mình cất tiếng hỏi. Việc dùng thời gian ở cùng cha ngoài căn nhà gỗ có thể là những gì mà hai người họ cần. Có lẽ thể hiện một vài kết nối giữa cha-con trai thông qua việc lựa chọn một vài loại xe hơi. Anh có thể giúp cha mình. Điều này sẽ thật tuyệt.

Những chú sóc vẫn tiếp tục lú lú trong khoảng không gian im lặng. Sau đó Leo trả lời, " Được chứ. Nếu con có thời gian. Cha nghe thấy điện thoại di động của con reo và cha nghĩ con có thể bận việc."

Cuộc gọi liên quan đến một bài nhỏ cho một tờ tạp chí tin tức quan trọng mà anh và tổng biên tập đã thảo luận một vài tháng trước. Giờ anh không chắc mình muốn nhảy lên một chiếc máy bay và đi đến Rajwara, Ấn Độ và theo đuổi dịch bệnh Leishmania. Các phương thức chữa trị thông thường ở vùng này của thế giới đã làm phát sinh ký sinh trùng kháng thuốc và việc chữa trị không còn tác dụng. Số người chết dự kiến vượt quá con số 200.000 người trên toàn thế giới.

Khi anh nói về bài báo với tổng biên tập , nó dường như rất quan trọng, thú vị. Bây giờ nó vẫn cực kỳ quan trọng, nhưng hiện anh không còn đủ nhiệt huyết nhìn thấy những khuôn mặt vô vọng, buồn rầu hoặc lắng nghe sự đau đớn phát ra từ lều này đến lều khác khi anh bước đi trên những con đường khô khan đầy bụi. Anh đang mất đi cảm hứng kể chuyện, và anh biết điều đó.

" Con không có việc gì để làm trong một vài giờ tới," anh nói, và hai người đi về hướng ngôi nhà gỗ. Anh có thể cảm nhận được khao khát bùng cháy trong công việc của anh đã được nguội bớt, và nói khiến anh cực kỳ run sợ. Nếu anh không phải một nhà báo, không phải theo đuổi những câu chuyện và tìm kiếm những thông tin, anh sẽ là cái quái gì? " Cha còn muốn đi đâu khác ngoài đại lý xe Lincoln không?"

" Không con ạ. Cha luôn là người say mê Lincoln."

Sebastian nghĩ về tuổi thơ của mình và nhớ về chiếc xe mà cha mình đã từng lái. " Cha từng có chiếc Versailles (1) có hai tông màu nâu với những chiếc ghế da màu be."

(1) Xe Versailles là loại xe sedan hạng trung đầu tiên của thương hiệu Lincoln nhưng ngay từ khi ra mắt, chiếc xe này đã không gây được ấn tượng cho công chúng. Versailles được chế tạo dựa trên khuôn mẫu xe Granada của Ford và rất nhiều người đã cho rằng sự thất bại của nó là do mang nét tương đồng và kém điển hình-đó là anh em sinh đôi của Granada

" Màu nâu vàng," Leo sửa lại khi họ đi qua đài phun nước bằng đá cẩm thạch có tượng một tiểu thiên sứ đang rót nước ra từ vỏ sò. " Năm đó nó có màu nâu vàng. Màu sơn của nó là nâu vàng và màu bơ đậu phộng."

Sebastian cười lớn. Ai mà đoán được rằng cha anh là người làm ra tiền cho Lincoln? Chiếc điện thoại Blackberry mọc ở nịt anh reo lên, và anh đứng bên ngoài để trả lời trong khi cha anh đi vào nhà để thay quần áo. Một nhà sản xuất từ Kênh History muốn biết liệu anh có sẵn sàng được phỏng vấn cho một phim tài liệu mà họ đang làm về lịch sử Afghanistan. Sebastian không cho mình là một chuyên gia về lịch sử Afghanistan. Anh chỉ là một người quan sát, nhưng anh đã đồng ý được phỏng vấn và việc đó được lên lịch vào tháng tới.

Nửa tiếng sau khi cuộc gọi kết thúc, anh và cha đang trên đường đến đại lý Lithia Lincoln Mercury để tìm một chiếc Town Car. Leo diện một bộ vét màu xanh nước biển và cà vạt có hoa văn là hình ảnh của con quỷ Tasmania. Mái tóc bạc của ông đã được làm mượt như thể ông chải nó bằng một cái sừng lợn.

" Sao cha lại mặc vét thế?" Sebastian hỏi khi họ lái xe về hướng Fairview qua Rocky's Drive Inn. Khi họ đi qua, một cô gái với một cái

khay ở trên đầu đang lướt qua giữa các làn xe bằng đôi giày trượt.

" Những người bán hàng thường đánh giá cao một người đàn ông mặc vét và mang cà vạt."

Sebastian quay sang nhìn cha mình. " Nhưng cha ơi, không phải với một cái cà vạt Looney Toons."

Leo liếc nhìn anh, sau đó tập trung nhìn vào làn đường phía trước. " Cà vạt của cha có vấn đề sao?"

" Nó có hình hoạt hình trên đó," anh giải thích.

" Vậy sao? Đây là một cái cà vạt rất hay. Có khá nhiều người mang những chiếc cà vạt như thế này."

" Họ không làm thế," Sebastian làu bàu, và nhìn ra phía cửa sổ phía dành cho khách. Việc anh không thích mua sắm không có nghĩa anh không biết cách ăn mặc.

Cả hai lái xe trong im lặng trước khi Sebastian nhìn quanh nhìn quất đường phố đông đúc. Không có gì quen thuộc. " Con đã bao giờ đi đường này chưa?" anh hỏi.

" Dĩ nhiên là có rồi," Leo trả lời khi họ vượt qua một người phụ nữ đang đi bộ cùng với một chú chó đen to lớn và một con chó săn thỏ. " Đó là trường của cha," ông nói và chỉ cho Sebastian một ngôi trường tiểu học cũ với một cái chuông ở phía trên. " Và con có nhớ lần cha đưa con và Clare đến rạp chiếu bóng ngoài trời không?"

" Ồ, con nhớ." Họ đã ăn bắp rang bơ và nước cam Fanta. " Chúng ta đã xem Siêu nhân phần hai."

Leo lái xe vào làn đường giữa. " Họ đã phá đổ nó và giờ nó là nơi bán xe của hãng Lincolns." Ông rẽ xe vào khu vực bán xe Lithia Motors và lái chậm chậm qua những dãy xe sáng loáng được thiết kế để tạo ra tính tham lam đối với những người ít thiên về vật chất nhất. Gần giữa khu đất, họ dừng xe lại và nhanh chóng được tiếp cận bởi J.T. Wilson, người mặc một chiếc áo phông polo có phù hiệu của người bán hàng ở phía trên túi trái.

" Ông đang tìm loại Town Cars nào?" J.T hỏi khi ba người họ di chuyển khắp khu vực đỗ xe. " Chúng tôi có ba mẫu Signature Town Car."

" Tôi vẫn chưa quyết định. Tôi muốn lái thử một chiếc và so sánh," Leo trả lời.

Sebastian không hiểu được tại sao một người đàn ông có thể bị kích thích bởi một chiếc Town Car, nhưng khi họ đi qua hai dãy xe SUV's, anh dừng lại như thể đôi chân anh đột nhiên bị mắc kẹt trong nhựa đường. " Sao cha không lái thử chiếc Navigator?" Anh liếc vào nội thất sang trọng bên trong và lướt bàn tay dọc theo nước sơn màu đen bóng loáng. Anh có thể thấy chính mình trong chiếc xe này và tưởng tượng về hình ảnh anh vừa lái xe trên đường vừa nghịch hệ thống stereo trong xe.

" Cha thích Town Car."

" Cha có thể lắp thêm một bộ vành bánh xe crom," Sebastian kiên trì thuyết phục, trải nghiệm sự thèm muốn một chiếc xe bất ngờ. Có thể anh khá giống với Leo hơn anh nghĩ. " Có thể một vài tấm lưới tản nhiệt sẽ có hiệu quả."

" Cha cảm thấy lỗ bịch. Trông giống Puff Daddy."

"P.Diddy."

" Hử?"

" Không có gì. Cha có thể chở hàng trên một chiếc Navigator."

Leo lắc đầu và tiếp tục bước đi. " Cha không muốn chở bất cứ cái gì."

" Hầu hết các chiếc Navigator đều có một thùng móc có sức chứa lớn," J.T nói với họ.

Sebastian không thèm giải thích ý anh là nó còn chạy nhanh nữa với cha mình. Một cách miễn cưỡng, họ tiếp tục di chuyển, và Sebastian và Leo cùng nhau chọn một chiếc Town Car màu vàng để lái thử. " Sao cha lại đổi một chiếc xe khá tốt cứ mỗi khi nó đi được năm mươi ngàn dặm?" anh hỏi khi họ lái khỏi điểm bán xe.

" Mất giá và có giá trị khi đổi chác," Leo trả lời. " Và cha chỉ muốn có một chiếc xe mới."

Sebastian không biết bất cứ điều gì về việc mất giá và không cầu kỳ lắm về số dặm đi được của một chiếc xe. " Chiếc xe này đi thật êm," anh nói.

" Và chạy cũng nhanh nữa."

Sebastian nhìn cha mình và nhìn khắp chiếc xe họ đang lái được một dặm. Cuối cùng, họ cũng cùng chung một ý tưởng. Điều quan trọng của việc chạy nhanh.

Cả hai chạy khắp các con đường trong nửa tiếng tiếp theo và cùng nhau thưởng thức khoảnh khắc im lặng dễ chịu được ngắt quãng bằng các cuộc hội thoại thoải mái. Họ nói về những thay đổi anh nhận ra ở Boise, mặc dù lần cuối cùng anh ở đây là lúc nhỏ. Dân số bùng nổ và mang lại nhiều thay đổi. Nhưng có một thứ vẫn còn nguyên như trong trí nhớ anh. Đó là văn phòng trụ sở liên bang được làm bằng đá sa thạch và bắt chước mẫu Tòa nhà Quốc hội ở Washington, D.C. Khi còn nhỏ cha đã đưa anh đến đây, và anh có thể nhớ được nội thất bằng đá cẩm thạch và bò quanh khẩu súng thần công được đặt đâu đó trên mặt đất. Nhưng anh nhớ nhất là hình ảnh

của tòa nhà trông như thế nào ban đêm. Cả tòa nhà được thắp sáng với hình con đại bàng bằng vàng sáng lấp lánh trên đỉnh của tòa nhà, cao hơn 60 mét.

Khi họ quay lại nơi bán hàng, giờ nghỉ đã kết thúc và Leo ra khỏi xe để tiến hành giao dịch.

" Tôi không biết." Ông lắc đầu mình. " Anh phải giảm giá."

" Tôi đã đưa ra giá tốt nhất."

" Ông ấy có đồ để đổi," Sebastian bổ sung, trong nỗ lực giúp đỡ cha mình. " Đúng không cha?"

Leo quay đầu lại và nhìn anh. Mười phút sau họ ra khỏi khu vực bán xe trong chiếc Town Car cũ, quay trở về lại căn nhà gỗ.

" Con không bao giờ nói với một người bán hàng rằng con có vật để trao đổi trừ khi anh ta hỏi. Cha đang mặc cả với anh ta đến mức giá mà cha muốn," Leo nói khi rời khỏi nơi bán xe. " Con có thể nghĩ rằng mình biết được một hai điều về loại cà vạt cần mang, nhưng con không biết bất cứ điều gì về việc mua xe." Ông lắc đầu. " Giờ cha phải bỏ đại lý đó đi. Cha sẽ không bao giờ có được mức giá tốt ở đây nữa."

Có quá nhiều sự liên kết giữa cha-con trai.

Sau buổi ăn tối hôm đó, Leo làm việc trong vườn sau đó lên giường sau khi xem xong bản tin lúc mười giờ. Sebastian xin lỗi vì đã làm hỏng việc mua bán của cha, và Leo đã mỉm cười, vỗ vào vai anh trên đường đi về phòng ngủ của mình.

" Cha xin lỗi vì đã hơi nổi nóng. Cha đoán là do chúng ta chưa quen với cách làm việc của nhau. Việc đó cần thời gian."

Sebastian tự hỏi liệu họ có bao giờ quen với "cách làm việc của nhau". Anh nghi ngờ điều đó. Cả hai người đều đang tạo ra các ảnh hưởng, nỗ lực tìm kiếm điểm chung. Nhưng điều đó quá khó.

Một mình trong phòng bếp, anh đi đến tủ lạnh, lấy cho mình một lon bia. Cuộc sống của anh là ở trong căn hộ ở Mercer Palace ở Seattle. Và không phải anh không có nhiều việc đang đợi anh ở đó-anh có các vấn đề riêng cần giải quyết, và anh phải từ bỏ ngôi nhà của mẹ anh ở Tacoma. Bà đã sống ở đó gần hai mươi năm, và việc tu sửa cho nó để đưa ra thị trường sẽ thật khó khăn.

Mẹ anh đã kết hôn và ly dị đến ba lần vào thời điểm anh lên mười. Mỗi lần kết hôn, bà đều được hứa hẹn về một cuộc sống hạnh phúc hơn sau đó. Nhưng mỗi người chồng đều chỉ sống cùng bà ít hơn một năm. Còn bạn trai của bà thì không ở cùng bà lâu đến vậy. Và cứ mỗi lần chuyện tình cảm của bà tan vỡ, bà lại bắt Sebastian lên giường và bà nằm khóc trong khi anh vẫn thức, lắng nghe tiếng thốn thức qua vách tường mỏng. Những giọt nước mắt của bà làm anh cũng bật khóc. Chúng làm ngực anh quặn thắt và làm anh cảm thấy mình thật vô dụng và sợ hãi.

Vào năm thứ hai trung học, Sebastian và mẹ anh phải chuyển chỗ hàng chục lần. Mẹ anh từng là " tư vấn viên sắc đẹp", nghĩa là bà cắt và tạo mẫu tóc. Điều đó làm bà dễ dàng kiếm được việc làm ở bất cứ nơi nào họ chuyển đến, với hy vọng có được một " khởi đầu mới". Điều đó cũng có nghĩa là một hàng xóm mới và Sebastian sẽ phải luôn luôn kết bạn mới.

Vào mùa hè năm anh lên mười sáu, cả hai cùng đến sống trong một ngôi nhà nhỏ ở Bắc Tacoma. Vì một vài lý do- có thể do mẹ anh đã quá già hay quá mệt mỏi với việc di chuyển- bà đã quyết định sống trong ngôi nhà nhỏ ở Đường mười một. Bà cũng mệt mỏi vì đàn ông nữa. Bà ngừng tất cả các việc hẹn hò, và thay vì dùng quá nhiều năng lượng cho các mối quan hệ, bà đã dành thời gian cải tạo phòng khách của căn nhà thành Carol's Clip Joint- đặt theo tên của bà- và lắp đặt hai bàn cắt tóc, hai ghế gội đầu, và hai ghế

sấy tóc. Người bạn tốt nhất của mẹ anh, Myrna, người đã luôn làm việc cùng mẹ anh, cắt tóc, uốn tóc, và chia sẻ những mốt tóc mới nhất.

Tại Carol's Clip Joint, kiểu tóc uốn quăn tít và gel vuốt tóc xoắn không bao giờ lỗi mốt, và cả ngôi nhà tràn ngập mùi kiềm, thuốc tẩy chất nhuộm tóc và rượu cồn. Ngoại trừ ngày Chủ nhật. Cửa tiệm đóng cửa vào ngày Chủ nhật và mẹ anh luôn làm cho anh một bữa sáng thật lớn. Trong một vài tiếng, mùi bánh kẹp hương vị quả việt quất đã xua đi mùi hóa chất lalmf xoắn tóc, thuốc nhuộm tóc, và keo xịt tóc. Cùng năm đó, Sebastian có được công việc rửa chén trong một nhà hàng địa phương, và sau một thời gian ngắn anh được thăng tiến lên chức vụ trưởng ca trực đêm. Anh đã mua được một chiếc xe bán tải Datsun đời 75. Màu cam nhạt với cản sau vỡ nát. Từ công việc đó, anh học được giá trị của việc làm việc chăm chỉ và cách để có được những gì anh muốn. Anh có được người bạn gái thực sự cũng vào năm đó. Monica Diaz lớn hơn anh hai tuổi. Hai năm khôn ngoan. Và từ cô ấy anh học được sự khác nhau giữa tình dục dễ chịu, tình dục tuyệt vời, và tình dục gây ảo giác.

Sebastian nắm lấy lon bia và đi ra khỏi phòng bếp. Tiếng bước chân là âm thanh duy nhất vang lên trong căn nhà gỗ yên tĩnh. Trong năm thứ hai trung học, anh đã đăng ký ngành báo chí vì anh đăng ký trễ và tất cả các lớp học tự chọn đều đã đủ số. Anh dành ba năm tiếp theo viết về hoạt động âm nhạc ở địa phương cho tờ báo trường. Năm cuối cấp, anh trở thành tổng biên tập của tờ báo, nhưng nhanh chóng nhận ra rằng việc ấn định những câu chuyện và biên tập không thú vị chút nào. Anh yêu thích được viết bài hơn.

Anh đưa lon bia lên môi và nhặt điều khiển tivi đang nằm trên bàn kế bên chiếc ghế massage của cha anh. Anh chuyển từ kênh này sang kênh khác. Ngực anh đột nhiên xiết chặt và anh quăng chiếc điều khiển lên lại bàn. Anh sẽ phải sắp xếp gọn gàng cuộc đời của mẹ anh vào trong những chiếc thùng các tông như thế nào?

Anh tiến đến kệ âm tường kế bên lò sưởi và lấy một cuốn album ảnh trên kệ. Anh lật mở nó ra. Những bài báo và những bài tạp chí được cắt ra rơi xuống sàn, phủ đầy chân anh. Một bức hình chụp nhanh Leo quay đầu lại nhìn anh nằm ở trang đầu tiên của album. Leo đang bồng một em bé đang quấn tã trong tay. Bức ảnh bị mờ và bị nhàu ở chính giữa, và anh cho rằng nó được chụp bởi mẹ anh. Anh đoán lúc đó mình được khoảng sáu tháng tuổi. Điều đó có nghĩa là cả ba người họ từng sống ở Homedale, một thị trấn nhỏ nằm ở phía đông của Boise, và cha anh từng làm việc trong một trại sản xuất bơ sữa.

Giống như hầu hết các đứa trẻ có bố mẹ ly dị Sebastia nhớ mình đã hỏi mẹ tại sao họ không sống cùng cha.

" Vì sự lười biếng của cha con," bà nói. Vào lúc đó, anh không hiểu việc lười biếng có ảnh hưởng gì đến việc họ không sống cùng nhau như một gia đình. Sau này anh nhận ra rằng cha anh không lười biếng. Ông chỉ không có nhiều tham vọng, và việc mang thai bất ngờ đã mang hai con người hoàn toàn khác biệt đến với nhau. Hai con người chưa từng bắt tay nhau, huống chi là tạo ra em bé.

Anh lật xem toàn bộ album chứa những tấm hình chụp nhanh khác nhau và các bức ảnh về trường học. Một trong những bức ảnh đó là hình ảnh anh đang nắm một chú cá to gần bằng anh vào thời điểm đó. Ngực ưỡn ra và một nụ cười toe toét lộ ra cái răng cửa bị sún.

Anh khuy một chân xuống nhặt những tờ báo được cắt ra. Tay anh ngừng lại khi anh nhận ra chúng là những bài báo cũ của anh. Đó là mẫu báo anh viết về cái chết của Carlos Castaneda, và các bài báo trên tờ Times viết về van tim của Jarvis và vụ án giết người của James Bird. Anh thật sốc khi nhìn thấy các bài báo của mình. Anh đã không biết là cha anh vẫn theo dõi công việc của anh. Anh đặt tất cả các bài báo vào lại trong album và đứng lên.

Khi anh đặt nó vào lại kệ thứ nhất, một cặp chân sách bằng đồng trên bệ lò sưởi thu hút sự chú ý của anh. Giữa cặp vệt bằng vàng sáng lóa là một bộ sưu tập tám cuốn sách bìa mềm của tác giả Alicia Grey. Anh vươn tay về phía hai cuốn sách đầu tiên trong hàng và lấy nó ra. Cuốn đầu tiên có bìa màu tím và hình ảnh một người đàn ông và một người phụ nữ trong bộ áo quần thời xưa. Chiếc áo đầm đỏ của người phụ nữ bị đẩy ra khỏi vai và cặp ngực của cô ta như muốn nổ tung ra khỏi chiếc áo đầm đỏ. Người đàn ông ở trần, mặc một chiếc quần đen bó sát và mang giày ống. Hàng chữ tiêu đề được đắp nổi, Cái ôm của Hải tặc Ma quý. Bìa của cuốn sách thứ hai, Tù nhân của Hải tặc, mô tả một người đàn ông đang đứng trên mũi tàu, gió cuồn cuộn thổi làm phồng chiếc áo sơ mi trắng của người đó. Anh ta không có kiếm, hay chân giả hay miếng che mắt. Chyir có Jolly Roger (2) và một người phụ nữ đang tựa lưng sát vào ngực anh ta. Sebastian đặt một cuốn sách xuống và mở cuốn còn lại. Anh tặc lưỡi khi lật đến trang cuối. Clare đang nhìn thẳng vào anh từ bức hình chụp đen trắng.

(2) Jolly Roger: Jolly Roger hiệu nôm na là lá cờ treo trên tàu của hải tặc (hình đầu lâu xương chéo, có thể cách điệu với nhiều hoa văn khác)

" Tối nay có thật nhiều ngạc nhiên," anh thốt ra khi đọc tiểu sử của cô.

Alicia Gray tốt nghiệp ở Đại học Liên bang Boise và Bennington, nó mở đầu, sau đó liệt kê ra một danh sách các giải thưởng của cô, gồm một giải được gọi là RITA® được trao từ Hội Nhà văn Lãng mạn Mỹ. Alicia yêu thích công việc làm vườn và đang chờ đợi người anh hùng của chính mình đến và làm cho cô rơi vào tình yêu với người đó.

" Chúc may mắn với điều đó," Sebastian chế giễu. Một người đàn ông phải thật liều mạng khi cố làm bất cứ điều gì với Clare. Ngoại trừ ý kiến của cha anh về cô, Clare Wingate là một người đàn ông thông minh khi giữ cho mình tránh ra khỏi cô.

Thế anh nghĩ từ đâu tôi có được các ý tưởng về việc làm tình nóng bỏng, ướt át và cuồng dại mà tôi viết trong các cuốn sách của tôi? Cô đã hỏi khi quyết định không lừa anh nữa. Tất cả đều nhờ nghiên cứu kỹ lưỡng. Một người phụ nữ khắt khe với những đường cong mềm mại ở tất cả các nơi, và một cái miệng khiến một người đàn ông khi nhìn sẽ nghĩ ngay đến việc khâu giao.

Anh lật đến trang teaser ở đầu cuốn sách và đi đến chiếc ghế massage của cha mình. Anh bật đèn lên và đọc khi ngồi xuống.

"Sao ngài lại ở đây!" anh đọc.

"Nàng biết lý do ta đến đây mà, Julia. Hôn ta," kẻ cướp biển yêu cầu. "Hôn ta và để ta nếm được vị ngọt đôi môi của nàng."

"Thánh thần ơi," Sebastian chửi rủa, và lật đến chương một. Điều này sẽ giúp anh được ngủ ngon

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Clare đưa tay lên gõ vào cánh cửa màu đỏ của ngôi nhà gỗ. Qua mắt kính màu đen của cặp kính mắt, cô liếc nhìn đồng hồ vàng của mình. Chỉ mới hơn hai giờ chiều, và ánh nắng gay gắt chiếu vào đôi vai trần khi cô đứng ở mái hiên. Nhiệt độ lên đến ba mươi lăm độ, nhưng sắp nhảy lên con số ba mươi bảy.

Lúc sớm, cô đã viết được năm trang, đi bộ trong vòng nửa tiếng trên máy đi bộ được đặt trong một căn phòng trống, và lập danh sách tên khách mời cho bữa tiệc của Leo. Trong một vài ngày qua, người cô tả tơi vì việc lập kế hoạch, nhưng điều đó làm cô bận rộn để không phải nghĩ về cuộc đời mình. Cô cảm thấy biết ơn về buổi tiệc của Leo, nhưng cô sẽ không bao giờ thừa nhận điều đó với mẹ mình. Sau khi lập danh sách khách mời cho Leo, cô phải đến tiệm giặt ủi khô để lấy đồ và mua đồ trang trí tiệc. Sau đó cô sẽ nấu ăn và rửa chén, và cô đã dự tính việc đó sẽ giữ cho cô bận rộn cho đến sáu hay bảy giờ. Sau đó, có thể cô sẽ viết thêm một vài trang nữa. Mỗi một lần cô nghĩ về Lonny, cô lại cảm thấy một mảnh nhỏ của trái tim cô vỡ ra. Có thể nếu cô giữ cho mình rất bận rộn trong một vài tháng tới, trái tim tan vỡ của cô sẽ được chữa lành và sẽ không mang đến cho cô một vài nỗi đau.

Cô vẫn đang chờ đợi một lẽ hiển linh. Một ánh sáng chiếu vào đời cô và chỉ cho cô thấy lý do cho việc cô chọn Lonny. Khoảng thời gian phôi tượng đã giải thích tại sao cô đã không nhận ra sự thật về mối quan hệ giữa cô và anh ta.

Clare chỉnh lại cái túi nhỏ trên vai. Điều này chưa bao giờ xảy ra.

Cánh cửa bật mở. Ánh sáng chiếu ngang ngưỡng cửa và chiếu sáng vào trong nhà. "Thánh thần thiên địa", Sebastian lau bầu khi anh đưa một tay che ánh nhìn của mình khỏi ánh mặt trời.

"E là không phải."

Bên dưới cánh tay trần, anh liếc nhìn cô qua đôi mắt đỏ ngầu như thể không nhận ra cô. Anh mặt lại cùng chiếc quần jeans và chiếc áo phông Molson đã mặc ngày trước. Anh cau có và tóc dựng đứng ở phía trước. "Clare ư?" cuối cùng anh cũng cất tiếng, giọng nặng nề và ngái ngủ, như thể vừa mới xuống khỏi giường vậy.

"Đoán đúng rồi." Râu màu nâu mọc lởm chởm nửa dưới khuôn mặt, và bóng của cánh tay che dọc giữa hai môi anh ta. "Tôi đánh thức anh à?"

"Tôi vừa mới thức dậy."

"Thức khuya ư?"

"Ừ." Anh lấy tay lau mặt mình. "Mấy giờ rồi?"

"Khoảng hai giờ mười lăm. Anh cứ mặc như vậy mà ngủ sao?"

"Điều này không phải là lần đầu tiên."

"Ra ngoài uống rượu cả đêm ư?"

"Uống rượu?" Anh thả hai tay bên hông. "Không. Tôi thức cả đêm đọc sách."

Cô tính bảo anh rằng xem truyện tranh không thực sự được xem là đọc sách, nhưng cô sẽ phải thành người tốt hôm nay nếu không nó sẽ giết cô. Việc gọi anh là thằng đần hôm trước làm cô cảm thấy thật tuyệt. Chỉ trong một lúc. Vào thời điểm cô lái xe vào trong garage nhà mình, sự phấn khích ngội bốt đi và cô cảm thấy không đứng đắn và vụng về. Điều tốt – của quý

bà – là biết xin lỗi. Cô phải tự giết mình trước. "Hắn đó là một cuốn sách hay."

"Nó thật cuốn hút." Một nụ cười thoáng hiện trên môi anh.

Cô không hỏi anh đã đọc loại sách gì. Cô không quan tâm điều đó. "Cha anh có trong nhà không?"

"Tôi không biết." Anh bước sang một bên, và cô bước ngang qua anh để vào nhà. Anh có mùi khăn trải giường và làn da ấm áp. Là một người đàn ông to cao, anh dường như làm mọi thứ xung quanh mình nhỏ đi. Hay cô cảm nhận được điều đó chỉ vì cô quá quen thuộc với Lonny, người chỉ cao hơn cô một vài phân và khá gầy.

"Tôi đã tìm trong nhà mẹ tôi và ông ấy không có ở đó." Cô đẩy kính mắt lên phía trên đầu và nhìn Sebastian khi anh ta đóng cửa lại. Anh ta dựa lưng vào cánh cửa, khoanh hai tay trước ngực và nhìn vào chân cô. Từ từ, ánh mắt anh lướt từ mũi đôi giày sandal và đến chiếc áo đầm dây với họa tiết các quả anh đào đỏ đậm. Ánh nhìn của anh dừng lại ở miệng cô trước khi tiếp tục tiến đến mắt cô. Anh nghiêng đầu sang một bên, quan sát cô như thể đang muốn tìm hiểu điều gì đó.

"Gì?" cô hỏi.

"Không có gì." Anh bật người khỏi cánh cửa và đi vào nhà bếp. Anh đi chân trần. "Tôi vừa mới pha một bình café. Cô uống không?"

"Không. Vào hai giờ, tôi thường uống Coca dành cho người ăn kiêng." Cô đi sau, ánh nhìn của cô tập trung vào bờ vai trần rộng lớn của anh. Cánh tay áo phông vừa khít với cơ bắp tay, và đuôi tóc của mái tóc màu vàng cát chạm vào gáy anh. Không còn nghi ngờ gì về điều đó. Sebastian là người đàn ông chân chính. Một người đàn ông. Trong khi Lonny rất cầu kỳ về quần áo của mình, Sebastian mặc nó để ngủ.

"Cha tôi không uống Coca dành cho người ăn kiêng."

"Tôi biết. Ông ấy là fan của RC Cola, và tôi ghét RC."

Sebastian quay lại liếc nhìn cô và đi quanh chiếc bàn gỗ cũ bày đầy sổ ghi chép, giấy ghi chép, phiếu làm mục lục. Chiếc laptop đang được mở, và một chiếc máy thu âm nhỏ và ba băng cassettes nằm kế bên chiếc BlackBerry. "Ông ấy là người duy nhất tôi biết vẫn còn uống RC," anh nói khi mở tủ bếp lấy một cái tách từ kệ trên cùng. Vạt áo bên dưới được kéo lên khỏi cặp quần jeans, nằm lơ lửng phía trên hông. Dải thắt lưng thun của chiếc quần trong của anh trở nên trắng xóa tương phản với làn da rám nắng ở phía trên thắt lưng bên dưới.

Hình ảnh phần lưng trần của anh xuất hiện trong đầu cô, và cô đưa mắt mình về phía sau mái tóc rối bù của anh. Vào cái buổi sáng ở Double Tree, anh đã không mặc quần trong. "Ông ấy là một khách hàng trung thành," cô nói. Hình ảnh về buổi sáng hôm đó khiến cô muốn đào lỗ và giấu mình xuống đó. Cô đã không làm tình với anh. Trong khi nhẹ nhõm vì điều đó, cô lại tự hỏi vậy họ thực sự đã làm những gì, sao cô lại gần như trần như nhộng như thế. Cô từng nghĩ sẽ hỏi anh để lấp vào những chỗ trống trong đầu mình nếu anh ta thành thật trả lời.

"Giống như tính ngoan cố hơn," Sebastian sửa lại lời cô với lưng quay về phía cô. "Một cách rất rạch ròi đã ăn sâu vào tính cách của ông ấy."

Nhưng cô đã không tin anh sẽ nói sự thật mà không thêm thắt vào những điều buồn cười của anh vào đó. Sebastian không thể tin được, nhưng đó không phải là một tin tức mới. "Đó là một phần quyến rũ của ông ấy." Đứng cách anh một vài bước chân, cô tựa lưng mình vào cạnh bàn.

Sebastian nắm lấy bình café bằng một tay, và rót café vào tách mà anh đang giữ bằng tay còn lại. "Cô có chắc là sẽ không uống chút nào chứ?"

"Ừm." Cô dùng cả hai tay nắm lấy mặt trên của bàn và cố ý để ánh mắt mình một lần nữa lướt xuống đằng sau chiếc áo phông nhàu nát và đôi chân dài trong chiếc quần jeans của anh. Cô không thể ngăn được việc so sánh giữa anh với Lonny, nhưng cho rằng đó chỉ là điều hết sức tự nhiên. Bên cạnh sự thật rằng cả hai đều là đàn ông, họ chẳng có gì tương đồng với nhau. Sebastian cao hơn, to con hơn, và được bao bọc bởi làn hương testosterone đậm đặc. Lonny nhỏ con hơn, gầy hơn, và hơi thiên về cảm xúc. Có thể đó là sự hấp dẫn của Lonny. Anh ta đã từng không nguy hiểm. Clare chờ đợi những tiếng chuông reo vang trong đầu cô. Chúng không xảy ra.

Sebastian đặt bình café xuống, và Clare hướng sự chú ý vào máy thu âm nằm kế bên tay phải cô. "Anh đang viết bài sao?" cô hỏi. Anh không trả lời, và cô ngược nhìn anh.

Ánh nắng tràn qua cửa sổ phòng bếp chiếu khắp bờ vai và một bên mặt anh. Nó trải khắp bộ râu mọc lởm chởm bên má và lông mi anh. Anh đưa tách café lên môi và nhìn cô khi thối ngụyi tách café của mình. "Viết ư? Không hẳn. Nó giống như việc đánh máy và xóa đi sửa lại cùng đoạn mở đầu."

"Anh bí à?"

"Tương tự như thế." Anh nhấp một ngụm café.

"Bất cứ khi nào tôi bị bí, điều đó thường do tôi đang cố bắt đầu một cuốn sách sai thứ tự hoặc tôi nhìn nhận nó từ một quan điểm sai. Tôi càng cố viết nó, tôi càng bí."

Anh hạ tách café xuống, và cô đoán anh sẽ nói một điều gì đó phản đối về việc viết tiểu thuyết lãng mạn. Tuy cô bầu chặt vào thành bàn khi cô cố làm cho mình trở nên cứng rắn và chờ đợi anh chỉ ra rằng những gì anh viết là quan trọng, và cho rằng các cuốn sách của cô chẳng là gì hơn những ảo

tưởng dành cho những bà nội trợ buồn chán. Chết tiệt! Mẹ cô đã tâm thường hóa tác phẩm của cô. Cô không mong mình sẽ nhận được lời tốt hơn từ Sebastian Vaughan.

Tuy nhiên, thay vì lên tiếng chỉ trích, anh chỉ nhìn cô như anh đã làm vừa mới đây. Như thể anh đang cố hiểu điều gì đó. "Có thể, nhưng tôi không 'bị bí'. Ít nhất là tôi chưa bao giờ gặp trước đây, và chưa bao giờ lâu như vậy."

Clare đợi anh nói tiếp. Cô sẵn sàng chờ anh nhảy lên chiếc xe ủng hộ văn học và nói một điều gì đó xúc phạm. Từ lâu cô đã tự bảo vệ chính mình, thể loại sáng tác, và độc giả, cô có thể giải quyết những gì anh ném vào cô. Nhưng anh chỉ đơn giản uống tách café của mình, và cô nghiêng đầu sang một bên, nhìn anh như thể cô không hiểu được anh vậy.

Giờ đến phiên anh hỏi, "Gì?"

"Tôi nghĩ tôi đã đề cập vào ngày hôm qua rằng tôi viết tiểu thuyết lãng mạn," cô cảm thấy mình bị ép buộc phải nói ra điều đó.

Anh ta nhướng mày khi hạ tách café xuống. "Ừ. Cô đã nói điều đó cùng với sự thật rằng cô tự mình thực hiện tất cả các nghiên cứu tình dục."

Đúng vậy. Quỷ tha ma bắt nó đi! Anh đã làm cô nổi điên, và cô đã nói những điều cô ước gì mình có thể thu hồi lại. Những việc như thế đang quay trở lại ám ảnh cô. Những điều được nói trong sự giận dữ mà cô nhận ra từ lâu được giữ bên dưới vẻ bề ngoài hạnh phúc. "Và anh không có điều gì hạ cố để nói sao?"

Anh lắc đầu.

"Không có bất cứ câu hỏi nịnh nọt sao?"

Anh mỉm cười. "Chỉ một câu thôi." Anh quay lại và đặt tách café xuống trên kệ bếp kế bên hông mình.

Cô đưa một tay lên như cảnh sát giao thông. "Không. Tôi không mắc chứng cuồng dâm."

Nụ cười của anh trở thành một nụ cười mỉm, những đường cười ngày càng tăng trên khóe mắt màu xanh lục của anh. "Đó không phải là một câu hỏi nịnh nọt, nhưng cảm ơn vì đã làm rõ điều đó." Anh khoanh tay ngang qua chiếc áo phông nhàu nát. "Câu hỏi thực sự là: cô thực hiện tất cả các nghiên cứu của mình ở đâu?"

Clare thả cánh tay đang giơ lên xuống bên hông. Cô đoán mình có một vài cách trả lời câu hỏi đó. Cô có thể cảm thấy mình bị xúc phạm và nói với anh nên lớn lên, hoặc cô có thể cảm thấy dễ chịu. Anh dường như cư xử khá tốt ngày hôm nay, nhưng đây là Sebastian. Người đàn ông đã nói dối cô về việc cô đã quan hệ với anh ta.

"Cô sợ phải kể cho tôi nghe sao?" anh kích cô.

Cô không sợ Sebastian. "Tôi có một phòng đặc biệt trong nhà tôi," cô nói dối.

"Có cái gì trong đó?"

Anh trông hoàn toàn nghiêm túc. Như thể anh thực sự tin cô vậy. "Xin lỗi, tôi không thể tiết lộ kiểu thông tin như thế cho một phóng viên."

"Tôi thề sẽ không nói cho bất cứ ai."

"Xin lỗi."

"Thôi nào. Cũng đã lâu rồi chưa có ai kể cho tôi bất cứ điều gì thú vị như vậy."

"Kể hay làm?"

"Có gì trong căn phòng sex lập dị đó, Clare?" anh khăng khăng hỏi. "Roi da, dây xích, dây treo, áo quần bó sát người bằng cao su."

Dây treo sao? Chết tiệt. "Dường như anh biết khá nhiều về dụng cụ dành cho phòng sex lập dị nhỉ?"

"Tôi biết mình không dị ứng với đồ bó sát người bằng cao su. Ngoài điều đó, tôi là một gã cực kỳ thẳng thắn. Tôi không thích việc đánh đập hay trói chặt ai đó lại như con gà tây vào dịp lễ Tạ ơn." Anh bật người ra khỏi bếp và im lặng bước một vài bước về phía cô. "Có thể nói chuyện thoải mái chứ?"

"Còng tay," cô nói khi anh bước đến chỉ cách cô một bàn chân. "Bối rối không, vì tôi là một người rất tốt."

Anh cười như thể cô đã nói một điều gì đó thật thú vị. "Người tốt ư? Từ khi nào vậy?"

Thì sao, có thể cô không luôn đối xử tốt với Sebastian, nhưng do anh thích chọc tức cô. Cô đứng thẳng lên và nhìn vào đôi mắt xanh lục phía trên phần râu mọc lởm chởm trên cằm anh. "Tôi cố để trở thành người tốt."

"Cứng à, cô thể phải nỗ lực hơn nữa vì điều đó."

Cô cảm thấy hơi giận dữ, nhưng kìm chế để không lọt vào bẫy của anh. Không phải hôm nay. Cô mỉm cười và vỗ nhẹ vào gò má lởm chởm của anh. "Tôi sẽ không cãi cọ với anh, Sebastian. Anh sẽ không thể làm gì để chọc tức tôi ngày hôm nay."

Anh quay mặt sang và cắn nhẹ vào ức bàn tay cô. Đôi mắt màu xanh lục chiếu thẳng vào mắt cô và anh hỏi, "Cô có chắc điều đó không?"

Những ngón tay cô cuộn lại trên gò má anh khi cô nhận ra có gì đó đang làm xáo trộn dạ dày mình. Cô hạ tay xuống nhưng vẫn có thể cảm nhận

được hơi ấm từ miệng và những cái răng bén nhọn của anh trên lòng bàn tay cô. Bỗng nhiên, cô thấy mình không nắm chắc được bất cứ điều gì. "Chắc chắn."

"Vậy chuyện gì xảy ra nếu tôi gặm..." Anh đưa tay chạm vào khoe miệng cô. "...ở đây?" Đầu ngón tay anh trượt xuống dưới hàm và lướt nhẹ một bên cổ cô. "Và ở đây." Anh tiếp tục lướt những ngón tay mình xuống viền chiếc áo đầm dây và dọc theo xương đòn. "Và ở đây."

Cô như ngừng thở khi nhìn vào mặt anh. "Nghe có vẻ rất đau," cô chế ngự sức ép đang xiết chặt cổ mình. Điều đó xảy ra do sưng sốt, chứ không phải do hơi ấm từ sự tiếp xúc của anh với cổ cô.

"Nó chẳng đau chút nào." Anh chuyển ánh mắt mình từ cổ lên mắt cô. "Cô sẽ thích nó, tin tôi đi."

Tin tưởng Sebastian? Tin tưởng cậu bé, người chỉ luôn đối xử tốt với cô khi cậu ta có thể trêu chọc và gây đau khổ cho cô sao? Người chỉ giả vờ thích cô để cậu ta có thể ném bùn vào chiếc đầm sạch đẹp của cô và làm cô khóc ư? "Tôi đã học được bài học từ rất lâu là không bao giờ được tin tưởng anh."

Anh thả tay mình vào hai bên người. "Chuyện đó xảy ra khi nào?"

"Vào cái ngày anh muốn tôi chỉ cho anh dòng sông và ném bùn vào chiếc áo đầm mới của tôi," cô nói, và nghĩ rằng không nghi ngờ gì nữa anh ta đã quên chuyện ngày hôm đó rồi.

"Chiếc áo đầm đó quá trắng."

"Cái gì?" Một cái gì quá trắng là thế nào? Nếu nó không trắng, nó sẽ rất bẩn.

Anh bước lùi lại một vài bước và cầm tách café của mình lên. "Cô luôn quá hoàn hảo. Tóc. Áo quần. Cách cư xử. Nó không tự nhiên. Khoảng thời gian cô vui vẻ nhất chính là khi cô nhếch nhác và làm những điều cô nghĩ mình không nên làm."

Cô chỉ vào ngực mình. "Tôi đã rất vui." Anh nhướn mày với vẻ nghi ngờ, và cô nhấn mạnh, "Tôi vẫn vui vẻ. Tất cả các bạn của tôi đều nghĩ vậy."

"Clare, khi đó tóc cô quá dày và giờ nỗi đau của cô lại quá nhiều." Anh lắc đầu mình. "Hoặc các bạn cô đang nói dối để không chạm đến tình cảm của cô hoặc họ hài hước như những người cầu nguyện theo nhóm vậy."

Cô sẽ không tranh cãi về việc cô và bạn bè mình vui vẻ thế nào, và cô buông tay xuống. "Anh từng tham gia vào nhóm cầu nguyện theo nhóm sao?"

"Cô thấy việc đó khó tin lắm sao?" Đôi chân mày anh hạ thấp và anh quắc mắt về phía cô trong khoảng hai giây trước khi khước miệng anh nhếch lên và nó đã tố cáo anh. "Khi tôi còn học đại học, một trong những câu chuyện tôi được cử đi theo dõi để lấy tin có liên quan đến một nhóm người theo phái Phúc âm đang tuyển hội viên trong sân trường. Họ thật chán, và tôi đã ngủ gục trên ghế xếp." Anh nhún vai. "Điều đó chẳng thể ngăn được việc tôi chơi bời như quý."

"Kẻ phạm tội."

"Cô biết có một câu châm ngôn cổ xưa về việc tìm ra một điều gì đó mà cô giỏi và bám chặt vào nó." Phía bên còn lại của môi anh vươn lên thành một nụ cười mỉm, để lại sự nghi ngờ nho nhỏ rằng anh ta biến tội lỗi thành một hình thái nghệ thuật.

Tim cô đập mạnh, cho dù cô có muốn hay không. Và cô không muốn. Clare đưa tay lấy chiếc kính mắt trên đỉnh đầu mình, mái tóc cô trượt khỏi

tai và tràn khắp một bên má cô. "Nếu anh thấy cha anh, nói với ông ấy rằng tôi cần nói chuyện với ông về danh sách khách mời cho buổi tiệc nhé?" cô nói, với mục đích chuyển cuộc hội thoại tránh xa khỏi ý nghĩ của việc phạm tội.

"Được mà." Anh đưa tách café lên môi. "Cô có thể để lại danh sách và tôi sẽ đưa nó cho ông ấy."

Cô đẩy mái tóc mình về lại phía sau. "Anh sẽ làm điều đó chứ?"

"Sao lại không?"

Chắc là vì việc trở nên tốt và có ích đối với cô không phải là bản chất của anh ta. "Cảm ơn."

Anh uống café và quan sát cô qua miệng ly. "Đừng nói điều đó, E-Clare."

Cô nhăn mặt và lôi một tờ giấy ra từ chiếc túi cô đeo trên vai. Lớn lên, anh đã gọi cô bằng nhiều cái tên biến thể từ tên của chính cô. Tên ít yêu thích nhất là Clary Long Lá. Cô đặt danh sách trên bàn và chỉnh lại túi xách. Cô nhớ lần cô nghĩ mình quá thông minh và đã cố đánh lừa Sebastian bằng cách gọi anh ta là đồ điên... cho đến khi anh chỉ ra rằng cô thực sự gọi anh là "hòn bi" liệt. Cô chẳng bao giờ thắng được Sebastian. "Nói với ông ấy, đây là những người mà tôi đã liên lạc và họ sẽ tham dự. Nếu ông ấy thấy còn thiếu, người nào đó mà tôi quên không liệt kê vào, tôi cần biết càng nhanh càng tốt." Cô ngược nhìn anh. "Cảm ơn lần nữa," cô nói, và quay người đi về phía cửa lớn.

Sebastian nhìn cô đi mà không nói lời nào. Café nóng ấm chảy xuống cổ khi ánh nhìn của anh hướng xuống phần tóc màu nâu sáng đang chạm nhẹ vào bờ vai và tấm lưng trần của cô.

Cô quá tỉ mỉ. Quá sạch sẽ. Một người nào đó nên giúp cô làm rối tung lên một chút. Làm nhàu nát áo quần cô và làm nhòe đi son môi. Ở phía

trước ngôi nhà, cánh cửa được mở ra và đóng lại, và Sebastian đi về phía bàn. Một người nào đó sẽ không phải là anh. Cho dù việc đó có hấp dẫn thế nào đi chăng nữa. Cô quá cứng nhắc so với thị hiếu của anh. Nhưng cho dù cô có thả lỏng, anh không thể tưởng tượng được việc gây chuyện với Clare sẽ diễn ra suôn sẻ với cha mình. Chưa nói đến Joyce.

Anh đá chiếc ghế ra khỏi bàn và ngồi xuống khi anh khởi động máy tính xách tay. Lý do duy nhất anh có thể nêu lên để giải thích cho sự thu hút không lý giải được từ Clare là (a) anh đã nhìn thấy cô khóa thân, (b) anh đã không quan hệ trong một thời gian dài, (c) cưỡng sách chết tiệt của cô. Anh không tính đọc hết nó, nhưng cô đã bẫy anh và anh đã đọc từng trang một. Từng trang được viết rất tốt và nóng bỏng.

Trong những dịp rảnh rỗi, khi Sebastian có được thời gian để đọc cái gì đó không liên quan đến công việc của mình, anh thường chọn sách của Stephan King. Khi còn là đứa trẻ, anh thích đọc thể loại kinh dị và khoa học. Khi thành niên, anh sẽ không bao giờ chạm tay vào bất cứ cuốn tiểu thuyết lãng mạn nào. Từ Chương Một, anh đã ấn tượng với kiểu viết mượt mà sâu sắc của cô. Ừ, cũng có một vài cảnh xúc động quá mức đến nỗi anh phải rên rỉ một vài lần, nhưng nó cũng cực kỳ gợi tình. Không giống với kiểu viết đầy dâm dục anh xét thấy của một vài cây viết nam trên tờ Penthouse Forum. Một đoạn mở đầu nhẹ nhàng sẽ tốt hơn một cái tát ngay vào mặt.

Đêm trước, khi rơi vào giấc ngủ, anh đã mơ về Clare. Một lần nữa. Nhưng lần này, hay vì quần lọt khe, cô mặc một chiếc quần đùi và áo ngực màu trắng. Và nhờ có sự rõ ràng trong cách viết của cô, anh có thể tưởng tượng ra từng sợi ruy băng và cái nơ hình con bướm chết tiệt.

Rồi hôm nay, khi mở cửa và thấy cô đứng ở ngưỡng cửa nhà mình như thể anh làm cho cô hiện ra. Để làm vấn đề thêm tồi tệ hơn, chiếc áo đầm cô có những quả anh đào trên đó. Anh đào, vì Chúa. Trông cô giống như một món tráng miệng. Điều đó ngay lập tức gợi cho anh nhớ về hình ảnh tên

cướp biển ném Quý cô Julia lên chiếc bàn lớn của hắn ta và liếm kem Devonshire từ ngực cô ta.

Anh kéo chiếc áo phông qua đầu và chùi nó vào ngực mình. Anh cần làm tình với ai đó. Đó chính là vấn đề của anh. Có điều anh không biết được bất cứ ai ở Boise có thể chăm sóc cho vấn đề đặc biệt đó. Từ lâu anh đã không làm quen với phụ nữ cho tình một đêm. Anh không thể nói chính xác liệu việc quan hệ với một người hoàn toàn lạ lẫm có hấp dẫn hay không. Nhưng anh đoán được nó giống như thời gian anh làm quen với một người phụ nữ ở quán bar Tulsa và cô ta trở nên cực kỳ giận dữ với anh khi anh muốn đưa cho cô ta số điện thoại di động của anh.

Hệ thống xử lý word xuất hiện trên màn hình, và anh quăng chiếc áo trên sàn kế bên chân mình. Anh liếc các tờ ghi chú và chuyển một vài tờ lên trên. Anh nhanh chóng di chuyển nó thành chuỗi, lấy ra một vài cái đặt sang bên, sau đó sắp xếp chúng lại theo một trật tự hoàn toàn khác. Đây là lần đầu tiên trong nhiều tuần anh cảm thấy một khởi đầu mới xuất hiện trong đầu. Anh liếc nhìn các ghi chú được viết nguệch ngoạc trên giấy ghi chép, cầm bút chì, và viết vội lên thêm một ít nữa. Cảm xúc bùng cháy và anh lướt những ngón tay mình lên bàn phím. Anh chuyển cổ mình từ bên này sang bên kia và viết:

Tôi được kể tên anh ta là Smith, nhưng nó có thể là Johnson hoặc William hoặc bất cứ họ tiêu biểu nào của người Mỹ. Anh ta có mái tóc vàng, mặc vét và mang cà vạt như thể anh ta có ý định tham gia vào cuộc bầu cử tổng thống một ngày nào đó. Có điều người anh hùng của anh ta không phải là Roosevelt, Kennedy, hay Reagan. Khi anh ta nói về những người đàn ông vĩ đại, anh ta sẽ nói về Tim McVeigh, Ted Kaczynski, và Eric Rudolph. Những kẻ khủng bố địa phương là những người quen thuộc với phần đáy của tiềm thức người Mỹ, hiện bị lu mờ và lãng quên bởi các đối tác nước ngoài của họ, cho đến khi hành động tiếp theo của chủ nghĩa

cực đoan của người Mỹ khoe khoang trên các bản tin tối và đổ mực đen lên khắp các tờ báo quốc gia như máu chảy trên đường.

Mọi thứ đều ăn rơ, kích thích và thích hợp. Trong vòng ba giờ tiếp theo sau đó chỉ còn tiếng gõ bàn phím đều đặn vang lên trong phòng bếp. Anh ngừng lại để rót thêm café vào tách. Và khi anh kết thúc, anh cảm thấy như thể một con voi đã bước ra khỏi lồng ngực anh. Anh dựa vào phía sau ghế và thở phào nhẹ nhõm. Tuy anh ghét phải thừa nhận nó, nhưng Clare đã đúng. Anh đang cố ép nó, bắt đầu bài báo sai hướng, và anh đã không thể thấy được điều đó. Anh quá căng thẳng. Bám quá sát vào những gì quá hiển nhiên. Nếu Clare đứng trước mặt anh, anh sẽ đặt một nụ hôn lên cái miệng xinh đẹp của cô. Dĩ nhiên, việc hôn bất cứ nơi nào trên người Clare là điều không thể.

Sebastian đứng dậy và vươn vai. Hồi sớm, khi anh hỏi về nghiên cứu của cô, anh chỉ muốn trêu chọc cô một chút. Làm cho cô choáng váng rồi để cô đi, như anh từng làm khi còn bé. Nhưng chuyện buồn cười này lại xảy ra với chính anh. Anh đã ba mươi lăm tuổi. Anh đi vòng quanh thế giới và ở cùng với nhiều mẫu phụ nữ khác nhau. Anh không thể bị kích thích và vương bận với một tiểu thuyết gia lãng mạn trong bộ đầm có họa tiết quả anh đào như thể anh là một đứa trẻ. Đặc biệt là cô tiểu thuyết gia lãng mạn cầu kỳ đó.

Ngay cả khi Clare xứng đáng có được một vài lần quan hệ không ràng buộc, không dây dợ, nóng bỏng và ướt át – và đó là một chữ nếu lớn – việc đó sẽ không bao giờ xảy ra. Anh đang ở Boise và cố xây dựng một mối quan hệ với cha mình. Một cái gì đó từ động tro tàn, không phải đốt cháy những nỗ lực mà họ có được bằng việc ngủ với Clare. Vấn đề không phải Joyce không phải là chủ của Sebastian. Bà là chủ của cha anh, và điều đó khiến cô trở thành con gái của chủ. Nếu sự việc nghiêm trọng những năm trước xảy ra đối với một cuộc trò chuyện về tình dục, anh ghét phải nghĩ đến điều gì tồi tệ sẽ xảy ra khi họ thực sự quan hệ với nhau. Nhưng ngay cả

khi Clare không phải là con gái của chủ, anh biết theo bản năng cô là người phụ nữ dành riêng cho một người đàn ông. Vấn đề là anh không phải là một người đàn ông dành riêng cho một người phụ nữ.

Cuộc đời của anh đã buồn tẻ trong một vài năm qua, nhưng anh đã trải qua những năm tuổi hai mươi của mình lang thang hết thành phố này đến thành phố khác. Sáu tháng ở đây, chín tháng ở kia, học việc, trau dồi nghề nghiệp, tạo tên tuổi cho chính mình. Tìm kiếm phụ nữ chưa bao giờ là trở ngại đối với anh. Đến bây giờ vẫn vậy, mặc dầu vào độ tuổi ba mươi lăm, sự lựa chọn của anh cầu kỳ hơn nhiều so với hồi lứa tuổi hai mươi lăm.

Có thể một ngày nào đó anh sẽ kết hôn. Khi anh đã sẵn sàng. Khi suy nghĩ về việc đó không làm anh đưa tay lên trời và quay lưng lại với ý tưởng về một người vợ và những đứa con. Chắc là do anh đã không được dạy dỗ trong một môi trường lý tưởng. Anh có hai người cha dượng. Một người anh thích, một người thì không. Anh cũng thích một vài người bạn trai của mẹ anh. Nhưng anh luôn biết rằng việc đó chỉ tồn tại một thời gian trước khi họ bỏ đi và mẹ anh sẽ một lần nữa tự nhốt mình trong phòng bà.

Lớn lên, anh luôn biết được rằng cha mẹ anh yêu anh. Họ chỉ miễn cưỡng đối với nhau. Mẹ anh luôn to tiếng về nỗi chán ghét của bà đối với cha anh, nhưng công bằng mà nói, cha anh chưa bao giờ nói bất cứ điều gì chống lại mẹ anh. Tuy nhiên, đôi khi những gì mà một người không bao giờ nói gì lại được chứng minh một cách hùng hồn. Anh không bao giờ muốn bị mắc kẹt trong cái vòng luẩn quẩn đó với một người đàn bà, và anh dĩ nhiên không muốn nuôi dạy con trong hoàn cảnh như thế.

Sebastian cong lưng và nhặt chiếc áo phông đang nằm trên sàn. Không, anh sẽ không bao giờ từ bỏ hôn nhân và gia đình. Một ngày nào đó khi anh đã sẵn sàng, nhưng ngày đó vẫn chưa được chuẩn bị.

Cánh cửa nhà bếp mở ra và cha anh bước vào. Ông đến bồn rửa và mở vòi nước. "Con đang làm việc à?"

"Con vừa mới làm xong."

Leo lấy một bánh xà phòng và rửa tay. "Ngày mai cha rảnh, và nếu con không bận, cha nghĩ có thể hai chúng ta lái xe đến đập Arrowrock và thả cần nhè."

"Cha muốn đi câu à?"

"Ừ. Con từng thích đi câu mà, và cha nghe rằng có rất nhiều cá cắn câu ở đó."

Đi câu cá với cha. Nó có thể là những gì mà hai người họ cần, hoặc nó sẽ biến thành thảm họa. Giống với việc đi mua xe vậy. "Con rất thích đi câu cùng với cha."

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Sau ngày đám cưới của Lucy, Clare đã lập lời thề cho việc không uống rượu. Nhưng vào lúc năm giờ chiều thứ Năm, cô đã phá vỡ lời thề đó. Nhưng sự thật là cô cần phải ăn mừng.

Cô giữ chai Dom Perignon trong hai tay và bật nút bần bằng hai ngón tay cái. Sau một lúc nó bật ra và bay ngang nhà bếp của cô, va phải tủ nhà bếp màu gụ đậm và bật lại vào đằng sau bếp gas. Một màng hơi mỏng xuất hiện từ miệng chai rượu khi cô rót vào ba chiếc ly champagne cao. "Chai này sẽ ngon tuyệt," cô nói với nụ cười ngoan cố. "Tớ đã trộm nó từ mẹ tớ."

Adele lấy ly rượu của mình. "Champagne được trộm lúc nào cũng là loại tốt nhất."

"Năm nào?" Maddie hỏi khi cô lấy ly của mình.

"1990. Mẹ tớ để dành nó cho đám cưới của tớ. Nhưng chỉ vì tớ từ bỏ đàn ông, không có nghĩa một chai rượu champagne chính cống lại phải chịu đau khổ." Cô cụng ly với Maddie và Adele và nói, "Cái này là vì tớ." Một giờ trước cô đã thực hiện xét nghiệm HIV nhanh, và trong vòng vài phút cô đã có được kết quả âm tính. Thêm một gánh nặng nữa được nhắc khỏi vai cô. Những người bạn của cô đã ở cùng cô khi cô nhận được tin tốt lành. "Cám ơn các cậu đã đi cùng với tớ hôm nay," cô nói và nhấp một ngụm rượu. Điều đáng tiếc là Lucy không có ở đây để cùng chai vui, nhưng Clare biết rằng bạn cô đang có những khoảnh khắc tuyệt vời riêng, phơi mình trong ánh nắng của Bahamas cùng với chồng mới cưới. "Tớ biết cả hai cậu đều bận rộn, và việc các cậu ở lại đây cùng với tớ có ý nghĩa rất lớn."

"Đừng cảm ơn bọn tớ," Adele vòng tay ôm quanh eo mình nói. "Chúng ta là bạn cơ mà."

"Tớ sẽ không bao giờ bận rộn với cậu." Maddie uống một ngụm và thở dài. "Đã lâu rồi tớ mới uống một ly rượu không phải loại ít carbohydrate. Điều này thật khó tin."

"Cậu vẫn áp dụng phép tiết thực Atkins (1) à?" Clare hỏi. Lâu đến mức cô có thể nhớ được. Maddie đã áp dụng hết loại ăn kiêng này đến loại ăn kiêng khác. Đó là cuộc chiến trường để giữ được cơ thể phù hợp với kích thước quần jean ở mức số 6. Dĩ nhiên, là các nhà văn, sử dụng phần lớn thời gian ngồi viết sẽ làm gia tăng thêm một vài pound cân nặng. Và đó là điều mà họ cần phải chiến đấu. Nhưng với Maddie, đó là cuộc chiến không bao giờ kết thúc.

(1) Phép tiết thực Atkins tập trung vào những thức ăn có hàm lượng dưỡng chất cao không trải qua chế biến (như gạo lức, lúa mì nguyên hạt), ăn đủ chất đạm, bổ sung vitamin, muối khoáng và các axit béo thiết yếu. Nó giới hạn việc tiêu thụ đường - bột chế biến hoặc tinh luyện

"Hiện tớ đang áp dụng phương pháp South Beach (2)" cô ấy nói.

(2) Phương pháp ăn kiêng South Beach: được tạo ra bởi một bác sĩ chuyên khoa tim người Mỹ và dựa trên quy tắc ăn chất béo "lành mạnh" và hydrat carbon. Phương pháp này hiệu quả và tốt cho sức khỏe của bạn. cách ăn kiêng này có tác động theo từng giai đoạn và bạn phải xem xét lượng thức ăn của mình (nhưng không phải cộng lượng calorie)

"Cậu nên quay lại với phòng tập," Adele khuyên, và tựa lưng vào kệ bếp bằng đá granite đen. Adele đi bộ năm dặm vào buổi sáng để chống lại nỗi sợ hãi một ngày nào đó cô sẽ thừa hưởng cặp mông lớn của mẹ cô.

"Không, tớ là hội viên của bốn phòng tập và đã bỏ từng cái một trong một vài tháng." Maddie lắc đầu. "Vấn đề là tớ ghét phải đổ mồ hôi. Nó thật

gồm."

Adele đưa ly lên môi và nắm lấy cổ chai rượu. "Maddie nói đúng. Cậu ấy nên giữ tất cả độc tố xấu xa của mình vùi sâu và ẩn giấu từ thế giới không nghi ngờ." Cả ba người cùng đi đến phòng khách, nơi trang trí đầy các đồ đạc cổ đã có mặt ở gia đình Clare qua nhiều thế hệ. Tay ghế sofa và ghế ngồi kiểu Victoria được phủ khăn lót mà bà nội và bác tụt tay vẽ hình. Cô đặt chai rượu lên chiếc bàn ca fé phủ cẩm thạch và ngồi ở một trong những chiếc ghế lưng dài.

Maddie ngồi ở sofa đối diện với cô. "Cậu có bao giờ nghĩ tới việc mời những người làm ở Antiques Roadshow (3) đến đây không?"

(3) Antiques Roadshow: là một chương trình truyền hình của kênh BBC mà trong đó các thẩm định viên sẽ đi đến các vùng khác nhau ở Vương quốc Anh (và đôi khi ở nước ngoài), để thẩm định cổ vật của người dân địa phương. Antiques Roadshow được công chiếu ở nhiều nước khác nhau ở châu Âu

"Vì sao?" Clare hỏi, và nhặt một sợi vải trắng trên ngực trái chiếc áo cổ lọ màu đen không tay.

"Để nói cho cậu một vài vật dụng này là gì." Maddie chỉ tay về cái ghế chân màu đỏ tía và cái đôn hình tiểu thiên sứ.

"Tớ biết đó là cái gì và nó đến từ đâu." Cô thả sợi vải vào trong chiếc đĩa gốm phủ men.

Adele nghiên cứu những bức tượng nhỏ Staffordshire trên bộ lò sưởi. "Làm thế nào mà cậu giữ được tất cả đều sạch sẽ thế này?"

"Tớ phải làm nhiều việc lắm."

"Bỏ bớt chúng đi."

"Tớ không thể làm vậy." Cô lắc đầu. "Tớ mắc phải căn bệnh của nhà Wingate. Tớ nghĩ nó có sẵn trong gien của dòng họ tớ. Bọn tớ không thể tách rời với đồ thừa kế gia đình được, ngay cả những vật tồi tệ nhất, và tin tớ đi, bà cố Foster của tớ có sở thích thật khủng khiếp. Vấn đề là nhà tớ đã có một cây gia phả lớn nhưng đã bị sàng lọc và chỉ còn một vài nhánh. Mẹ tớ và chính tớ, một vài người anh chị em họ ở South Carolina, và một núi đồ cổ của gia đình." Cô uống một hớp champagne. "Nếu các cậu nghĩ nhà tớ là xấu, các cậu nên đến thăm gác mái của mẹ tớ. Sheeh. Ở đó trông giống như một viện bảo tàng."

Adele chuyển ánh nhìn từ lò sưởi đến khắp tấm thảm Tulip & Lyli đến ghế sofa. "Thế Lonny có lấy cặp bất cứ thứ gì khi anh ta bỏ đi không? Ngoài con chó của cậu?"

"Không." Sự yêu thích đồ cổ của Lonny là một cái gì đó họ cùng nhau chia sẻ. "Anh ta biết anh ta không muốn làm cho tớ phải giận dữ hơn."

"Cậu có nghe được tin gì từ anh ta không?"

"Không, tính từ hôm thứ Hai. Tớ đã thay tất cả các ổ khóa ngày hôm qua, và tớ sẽ có nệm giường mới vào sáng mai." Cô nhìn xuống ly rượu và xoay xoay champagne màu vàng lạt trong đó. Chưa tới một tuần trước cô đã thực sự hạnh phúc. Giờ cô tiếp tục sống mà không có Lonny. Những ổ khóa mới. Giường mới. Cuộc sống mới. Điều khá tệ là trái tim cô lại không chuyển động nhanh như tất cả các phần còn lại. Cô không những mất đi người chồng sắp cưới, mà còn mất đi cả người bạn thân. Lonny đã nói dối cô nhiều điều, nhưng cô không tin tình bạn của họ cũng là giả vờ.

"Tớ không nghĩ tớ lại chưa bao giờ hiểu được đàn ông," Adele nói. "Họ cực kỳ mệt mỏi trong đầu."

"Lần này Dwayne lại làm gì?" Clare hỏi. Adele đã hẹn hò với Dwayne Larkin trong hai năm và nghĩ rằng anh ta là "Người đàn ông hoàn hảo" của

cô ấy. Cô ấy bỏ qua tất cả các thói quen không ra gì của anh ta, như người nách áo sơ mi trước khi mặc, vì anh ta đồng bóng và rất đẹp trai. Cô ấy cũng chịu đựng việc nốc bia như hũ chìm, cách chơi đàn ghita không khí, thẳng đến thời điểm khi anh ta bảo rằng cô ấy đang có một "cặp mông vĩ đại". Không ai dùng từ ngữ bẩn thỉu đó để mô tả phía sau của cô ấy; cô ấy đã đá anh ta ra khỏi cuộc đời mình. Nhưng anh ta không hoàn toàn từ bỏ. Cách một vài tuần, Adele sẽ tìm thấy một hoặc hai vật mà cô ấy đã để lại nhà anh ta được đặt dưới mái hiên nhà mình. Không Dwayne. Chỉ một vài đồ vật.

"Anh ta đã để lại một chai lotion đã dùng hết một nửa và một chiếc dép mang trong nhà trên mái hiên nhà tớ." Cô quay sang Clare. "Cậu có nhớ đôi dép mang trong nhà hình con bọ rùa mà cậu tặng tớ khi tớ mổ ruột thừa không?"

"Ừ."

"Anh ta chỉ trả lại tớ một chiếc."

"Thằng khốn."

"Kinh dị."

Adele nhún vai. "Tớ bực mình hơn là sợ hãi. Tớ chỉ ước anh ta mệt mỏi và từ bỏ việc như thế." Cô ấy đã gọi cảnh sát về điều đó, nhưng việc một bạn trai trả lại đồ vật cho bạn gái cũ của mình không phạm luật. Cô ấy cố thuyết phục và cuối cùng đã có được Lệnh Bảo vệ, nhưng không chắc nó có tác dụng với rắc rối cô ấy gặp phải không. "Tớ biết anh ta chắc chắn còn có nhiều đồ của tớ."

"Cậu cần một người bạn trai to lớn đủ để dọa chết anh ta đi," Clare đề nghị. "Nếu tớ vẫn còn bạn trai, tớ sẽ cho cậu mượn."

Maddie cau mày và liếc sang Clare. "Không phải chỉ trích cứng, nhưng Lonny sẽ không làm Dwayne sợ hãi."

Adele dựa ra sau sofa. "Đúng vậy. Dwayne sẽ trói gô anh ta lại mất."

Ừ, điều đó chắc chắn sẽ xảy ra, Clare nghĩ, và nhấp một ngụm champagne trong ly của mình. "Cậu nên nói chuyện với Quinn khi anh ấy và Lucy trở về từ tuần trăng mật." Quinn McIntyre là một thám tử của Phòng Cảnh sát Boise và có thể biết được phải làm gì với Dwayne.

"Anh ấy điều tra tội phạm bạo hành," Adele chỉ rõ, đó cũng là cách Lucy đã gặp vị thám tử đẹp trai đó. Cô ấy đã nghiên cứu về hẹn hò trực tuyến, anh ấy đang tìm kiếm một nữ giết người hàng loạt. Lucy từng là tình nghi số một của anh ấy, nhưng cuối cùng anh đã cứu sống cô. Trong trái tim và đầu óc của Clare, tất cả việc đó đều thật lãng mạn. Ừ, trừ đi phần khiến cô rùng mình.

"Cậu có nghĩ rằng sẽ có một người đàn ông hoàn hảo cho mỗi một người phụ nữ ngoài kia không?" Clare hỏi. Cô thường tin vào người tình lý tưởng và tình yêu ở cái nhìn đầu tiên. Cô vẫn muốn tin, nhưng việc muốn tin và thực sự tin lại là hai việc khác nhau.

Adele gật đầu đồng ý. "Tớ cũng thích nghĩ như vậy."

"Không. Tớ tin vào Mr.Right hiện tại hơn."

"Việc đó đối với cậu như thế nào?" Clare hỏi Maddie.

"Được rồi, Tiến sĩ Phil." Maddie ngả người về phía trước và đặt ly rượu trống không của cô lên bàn. "Tớ không muốn trái tim hay hoa. Tớ không muốn lãng mạn, và tớ không muốn chia sẻ điều khiến tivi. Tớ chỉ muốn tình dục. Tớ nghĩ điều đó sẽ không quá khó để tìm kiếm, nhưng thật chó chết nếu nó không như thế."

"Đó là vì chúng ta có những tiêu chuẩn." Adele nghiêng ly rượu và uống cạn. "Như có một công việc được trả lương. Không phải các nghệ sĩ uống rượu như nước lã, và không có răng giả nào vọt ra khi anh ta đang nói, trừ khi anh ta chơi khúc côn cầu trên băng và cực kì nóng bỏng."

"Anh ta không thể đã kết hôn hay giết người." Maddie suy nghĩ một lát và với tính cách của cô ấy, cô ấy bổ sung thêm, "Và nếu có 'cái kích thước lớn' thì thật là hấp dẫn."

" 'Cái kích thước lớn' đó luôn hấp dẫn."

Clare đứng dậy và rót đầy ly mình. "Không phải gay là một điều cần có." Cô vẫn đang đợi một thời điểm đặc biệt. Là khi cô có thể biết và hiểu tại sao cô lại chọn một kẻ lừa đảo và nói dối hết lần này đến lần khác. "Điều tuyệt vời duy nhất xuất hiện trong vụ chia tay với Lonny là tớ thấy kĩ năng viết của mình tiến bộ khá rõ rệt." Cô tìm được an ủi trong việc viết văn. Việc an ủi đã chuyển hóa trong một vài giờ một ngày thành một thế giới cô tạo ra khi sự thật của cuộc đời cô lại bị xáo tung.

Tiếng chuông cửa vang lên và bản nhạc Paperback Writer của Muzak tràn ngập khắp phòng. Cô đặt ly rượu xuống và nhìn đồng hồ bằng sứ trên lò sưởi. Cô không mong sẽ gặp bất cứ người nào. "Không biết ai ở ngoài đó nhỉ," cô nói và đứng dậy. "Năm này tớ quên tham gia vào chương trình được ăn cả của Publishers Clearing House (4)"

(4) Publishers Clearing House: (PCH) là một công ty marketing trực tiếp đa kênh, cung cấp việc mua báo dài hạn được chiết khấu và hàng hóa sử dụng trong gia đình với cơ hội được tham dự và trúng một trong nhiều giải thưởng được ăn cả đang diễn ra của công ty. Là một công ty marketing trực tiếp, nó không có các văn phòng bán lẻ; các hoạt động của nó tập trung ở một vài văn phòng nhỏ, bao gồm cả trụ sở chính của nó ở Port Washington, New York. Phương thức tiếp cận khách hàng được thông qua các thư chào

trực tiếp và các hoạt động truyền thông trực tuyến được hỗ trợ bằng trang web chính của nó

"Đó có lẽ là người truyền giáo," Adele gọi với theo Clare. "Họ đã đi khắp khu vực nhà thờ trên những chiếc xe đạp."

"Nếu họ đáng yêu," Maddie bổ sung thêm, "mời họ vào uống một ly và một ít truy lạc nhé."

Adele cười ngất. "Cậu đáng phải xuống địa ngục đó."

Clare liếc nhìn qua vai mình, dừng lại đủ lâu và nói, "Và cậu tính kéo tất cả bọn tớ cùng xuống đó với cậu sao. Đừng bao giờ nghĩ về tội lỗi trong nhà này. Tớ không cần kiểu nghiệp chướng tồi tệ đó." Cô đi về phía cửa ra vào, mở cửa, và mặt đối mặt với một người mẫu mực vì tội lỗi và mực nát đang đứng trong bóng râm của mái hiên nhà cô và đang nhìn cô qua cặp mắt kính mát màu đen. Lần cuối cùng cô gặp Sebastian, anh ta trông ngái ngủ và cực kỳ lộn xộn. Tối nay, mái tóc đã được chải và anh đã cạo râu. Anh mặc một chiếc áo phông màu xanh lục đậm của Stuky's Bar được bỏ vào trong chiếc quần hộp thụng màu be. Cô không nghĩ rằng mình có thể kinh ngạc hơn việc khám phá ra một người trao giải thưởng của PCH thực sự đang đứng ở mái hiên nhà cô với tờ séc lớn và bong bóng.

"Chào, Clare."

Cô nghiêng người qua trái và nhìn ra phía sau anh. Một chiếc Land Cruiser màu đen đang đậu ở lề đường.

"Cô rảnh không?" Anh lấy kính mát ra khỏi mặt, nhét một bên gọng xuống chiếc cổ áo phông. Anh nhìn thẳng vào Clare qua đôi mắt màu xanh lục được bao quanh với hàng mi dày mà cô nhận thấy khó mà chống lại được khi còn nhỏ.

"Có chứ." Những ngày này cô không còn mắc phải rắc rối đó, và bước sang một bên. "Bạn tôi cũng đang ở đây và chúng tôi chỉ vừa mới lập thành một nhóm cầu nguyện. Vào nhà và chúng tôi sẽ cầu nguyện cho anh."

Anh cười và bước vào. "Nghe có vẻ giống với ý tưởng của tôi về một thời gian tốt đẹp."

Cô đóng cánh cửa phía sau, và anh đi theo cô vào phòng khách. Maddie và Clare nhìn lên, mắt kính của họ lơ lửng trong không khí, cuộc trò chuyện của họ ngừng lại. Clare hầu như có thể đọc được những gì xuất hiện trong đầu bạn mình. Sẽ cũng là "Ôi, cưng ơi" mà cô cũng sẽ có trong đầu nếu cô không biết Sebastian. Nhưng chỉ vì Maddie và Adele ngập ngừng để thưởng thức một người đàn ông đẹp trai không có nghĩa là họ dễ bị lừa bởi một khuôn mặt đẹp và sẽ bắt đầu kiểm tra hơi thở hay hất nhẹ tóc họ bất cứ lúc nào. Họ không phải là những người dễ để gây ấn tượng. Đặc biệt là Maddie, người đã từng xem tất cả đàn ông là những tên tội phạm tiềm năng cho đến khi họ được thử thách bằng những việc khác.

"Sebastian, đây là những người bạn của tôi," Clare nói khi cô đi ngang qua phòng. Hai người phụ nữ đứng dậy, và Clare nhìn họ với con mắt của một người lạ. Adele, với mái tóc vàng dài được uốn lọn từ giữa cho đến chân tóc và một đôi mắt màu ngọc lam ma thuật, đôi lúc có thể xuất hiện với nhiều màu xanh lục hơn là màu xanh dương, phụ thuộc vào tâm trạng của cô ấy. Maddie, với những đường cong căng tròn và nốt ruồi như Cindy Crawford ở khóe môi đầy đặn của cô ấy. Những người bạn cô là những người phụ nữ xinh đẹp. Và đôi khi ở quanh họ, cô thấy mình như một cô bé với mái tóc tết bím và cặp mắt kính dày. "Maddie Jones viết về các vụ án mạng có thật với bút danh Maddeline Dupree, và Adele Harris viết tiểu thuyết khoa học viễn tưởng với tên thật của chính cô ấy."

Khi Sebastian bắt tay từng người phụ nữ, anh nhìn vào mắt họ và mỉm cười, một nụ cười ngọt ngào có thể đã làm mê hoặc những người phụ nữ ngây thơ. "Rất vui được gặp cả hai người," anh nói, và nghe có vẻ như thế.

Biểu hiện đột ngột của cách cư xử được che giấu tốt của anh ta là một cú sốc nữa đối với Clare. Hoàn toàn tương tự như khi cô mở cửa và nhìn thấy anh ta đang đứng trong mái hiên nhà cô.

"Sebastian là con trai của bác Leo Vaughan," cô nói tiếp. Cả hai người đều đã đến nhà mẹ cô trong một vài dịp nào đó và đã từng gặp qua Leo. "Sebastian là một nhà báo." Vì cô đã mời anh ta vào nhà, nên cô cho là mình phải tỏ ra hiếu khách. "Anh có muốn uống một ít champagne không?"

Anh ta di chuyển ánh mắt từ những người bạn cô và nhìn cô qua vai mình. "Không, nhưng tôi sẽ uống bia nếu cô có."

"Được thôi."

"Anh viết cho tờ nào?" Maddie hỏi khi đưa ly rượu lên môi.

"Tôi chủ yếu hành nghề tự do, mặc dù những ngày này tôi làm cho tờ Newsweek. Với tạp chí in trên giấy bóng, tôi đã từng viết bài cho tờ Time, Rolling Stone, National Geographic," anh trả lời, liệt kê chân thật những gì anh đã làm được khi Clare rời phòng.

Cô lấy một chai Hefeweizen của Lonny từ tủ lạnh và mở nắp. Cô không thể nghe được những gì anh ta nói, chỉ nghe được tiếng rì rầm và giọng nói trầm ấm của anh ta. Cô từng sống với một người đàn ông trong ngôi nhà này trong một năm, nhưng Sebastian ở phòng kế bên khiến cô cảm thấy rất kì quặc. Anh ta đã mang một luồng năng lượng khác vào ngôi nhà cô, người mà lúc này cô không thể hiểu được chút nào về bản chất con người của anh ta.

Khi cô quay trở lại phòng khách, anh đang ngồi ở ghế của cô, thanh thản và thoải mái, như thể anh sẽ không sớm đi đến nơi nào khác nữa. Rõ ràng anh đã dự tính ở lâu hơn một "phút", và Clare tự hỏi điều gì đã mang anh đến nhà cô.

Maddie và Adele ngồi ở divăng, đang lắng nghe những câu chuyện của nhà báo Sebastian. "Một vài tháng trước, tôi đã viết một bài báo thú vị cho tờ Vanity Fair về một tay kinh doanh nghệ thuật người Manhattan, người đã tạo ra các câu chuyện lịch sử giả mạo cho các đồ cổ Ai Cập để tránh các điều luật về xuất khẩu của Ai Cập," anh nói khi cô đưa chia bia cho anh. Anh ngẩng đầu lên nhìn cô. "Cám ơn."

"Anh có muốn dùng ly không?"

Anh đọc nhãn chai bia. "Không, như thế này ổn rồi," anh nói, và Clare ngồi vào một trong những chiếc ghế có lưng cao khác. Anh đặt một chân lên đầu gối và đặt chai bia lên gót giày của mình. "Trong nhiều năm tôi đã lang thang từ tiểu bang này đến tiểu bang khác để viết bài cho nhiều tờ tin tức khác nhau. Nhưng tôi đã không còn viết cho những tờ báo đen trắng nữa." Anh nhún đôi vai to lớn. "Tôi không viết trong một vài năm, kể từ khi tôi ở cùng với Tiểu đoàn 1, Trung đoàn 5 Thủy quân lục chiến trong suốt cuộc xâm chiếm Iraq." Anh nâng chai bia lên và uống một ngụm trong khi Clare đang đợi anh cho biết lý do của cuộc viếng thăm này. "Các quý cô đã xuất bản được bao nhiêu cuốn sách rồi?" anh hỏi, và Clare nhận ra anh sẽ không nói về lý do tại sao anh xuất hiện ở mái hiên nhà cô, để cô tự hỏi mà hoàn toàn không có bất cứ manh mối nào, ngoài việc khiến cô bị mất trí bởi việc suy đoán.

"Năm cuốn," Maddie trả lời. Adele đã xuất bản được tám cuốn với tên của cô, và là một nhà báo giỏi, Sebastian bám sát câu trả lời bằng câu hỏi khác. Trong vòng mười lăm phút, hai người phụ nữ khó gây được ấn tượng đã sẵn sàng trở thành nạn nhân của sự quyến rũ đã được tái tạo lại của Sebastian.

"Sebastian cũng đã xuất bản một cuốn sách nói về Afghanistan," Clare bị ép buộc tỏ ra cư xử tốt nói rõ. "Tôi xin lỗi, tôi không thể nhớ được tên cuốn sách của anh." Đã nhiều năm trôi qua kể từ khi cô mượn đọc nó từ Leo.

"Tách rời: Hai mươi năm chiến tranh ở Afghanistan."

"Tôi nhớ cuốn sách đó," Adele thừa nhận.

"Tôi cũng vậy," Maddie thêm vào.

Clare không ngạc nhiên với việc những người bạn của cô nhớ được cuốn sách đó. Nó đã xếp hạng đầu trong danh sách sách bán chạy của tờ USA Today và New York Times trong nhiều tuần. Các tác giả thường không quên hay không dễ bỏ qua một danh sách như vậy. Ngoại trừ Adele, hình như thế. Clare nhìn khi bạn cô quấn một lọn tóc quanh tay mình.

"Sống cùng với thủy quân lục chiến như thế nào?" Adele hỏi.

"Gò bó. Bẩn thỉu. Sợ mất mật. Và đó là những ngày tuyệt vời nhất. Trong nhiều tháng sau khi tôi quay trở về Mỹ, tôi chỉ đứng ngoài trời và hít thở bầu không khí không có chứa cát khô." Anh ngừng lại, và một nụ cười nhẹ hơi chạm vào khóe miệng của anh. "Nếu các cô nói chuyện với một anh lính nào đó hiện đang ở tại quê nhà, đó là một trong những điều mà họ mong đợi nhất. Không khí không có bụi."

Maddie nghiêng cứu Sebastian khi anh ta uống bia. Cái nhìn chăm chú đầy nghi ngờ mà cô thường có với tất cả những người đàn ông tan biến đi trong đôi mắt nâu của cô ấy. "Tất cả họ trông đều rất trẻ."

Sebastian liếm những giọt bia còn đang dính ở môi dưới rồi nói, "Viên trung sỹ chỉ huy chiếc xe mà tôi đi cùng được hai mươi tám tuổi. Binh lính trẻ nhất được mười chín tuổi. Tôi là người già nhất, nhưng họ đã cứu sống tôi hơn một lần." Anh cầm chai bia của mình chỉ vào chai champagne và thay đổi chủ đề. "Các quý cô đang ăn mừng điều gì sao?"

Adele và Maddie nhìn Clare nhưng không trả lời. "Không." Clare nói dối, và nhấp một ngụm. Cô không muốn chia sẻ về việc viếng thăm bác sĩ vào chiều nay với Sebastian. Anh có thể trông bình thường và nói chuyện như

những gã trai bình thường khác, nhưng cô không tin anh. Anh đến nhà cô vì anh muốn một điều gì đó. Một điều gì đó mà anh không muốn thảo luận trước mặt những người bạn của cô. "Chúng tôi luôn uống khi chúng tôi tụ tập để cầu nguyện."

Sebastian nhìn vào mắt Clare trong một lúc trước khi hướng sự chú ý sang người phụ nữ đang ngồi đối diện mình. "Để xem. Khi tôi được năm hay sáu tuổi gì đó, trong lần đầu tôi trải qua mùa hè với cha tôi. Tôi nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, cô ấy mặc một chiếc áo đầm nhỏ có cái gì đó nhúu nhúu ở phía trên." Anh ta chỉ vào ngực mình bằng miệng chai bia. "Và tất của cô gái nhỏ đó được gấp lại quanh mắt cá chân. Cô ấy đã mặc như thế trong nhiều năm."

Lớn lên, cô và mẹ mình đã cãi nhau rất nhiều về quần áo. "Mẹ tớ thích kiểu áo kín đáo đó và kiểu giầy Mary Janes," cô nói. "Khi tớ lên mười là kiểu váy có nếp gấp."

"Cậu vẫn mặc nhiều áo đầm và váy," Adele chỉ nói.

"Đó là những gì tớ thường mặc, nhưng khi còn nhỏ, tớ không có lựa chọn. Mẹ tớ mua áo quần cho tớ và tớ lúc nào cũng phải hoàn hảo. Tớ đã rất sợ việc bị vấy bẩn." Cô suy nghĩ một lát và nói tiếp, "Lần duy nhất tớ bị vấy bẩn là khi ở gần Sebastian."

Anh ta nhún vai, hoàn toàn không một chút ân hận. "Cô trông tốt hơn khi bị vấy bẩn."

Điều đó cho thấy bản chất trái với tự nhiên của anh ta. Không ai trông tốt khi bị vấy bẩn. Có thể ngoại trừ anh ta. "Khi tớ đến thăm cha mình," Clare nói, "ông ấy để tớ mặc bất cứ cái gì tớ muốn. Dĩ nhiên, áo quần của tớ phải ở lại Connecticut, vì thế lần kế tiếp tớ đến thăm ông ấy chúng đã không vừa với tớ. Tớ thích nhất là cái áo phông có hình nhân vật Xì Trum." Cô nhớ về Cô nàng Xì Trum và thở dài. "Nhưng điều tớ thực sự mong muốn, và ngay

cả cha tớ cũng không thể mua cho tớ, đó là cái khóa thắt lưng có chữ ‘boy toy’ như Madonna. Tớ cực kỳ khao khát có được một cái như vậy."

Maddie nhú mày. "Tớ không thể tưởng tượng cậu từng muốn trở thành đồ chơi cho bọn con trai đấy."

"Tớ đã không hiểu ý nghĩa của từ đó là gì, nhưng tớ đã nghĩ Madonna thật tuyệt khi mang nó với mạng che và mớ nữ trang giả lòe loẹt đó. Tớ không được phép dùng đồ nữ trang giả vì mẹ tớ cho rằng nó tầm thường." Cô nhìn Sebastian và thú nhận, "Tôi thường lén vào nhà cha anh khi ông đang làm việc để xem chương trình MTV."

Một đường nhăn nhỏ xuất hiện ở khóe mắt khi anh mỉm cười. "Nổi loạn."

"Ừm, đúng vậy. Nổi loạn, tôi là thế. Còn nhớ khi anh dạy tôi chơi bài xì phé và anh đã ăn hết tất cả tiền của tôi không?"

"Tôi còn nhớ chứ. Cô đã khóc, và cha tôi đã buộc tôi trả lại tất cả tiền cho cô."

"Đó là vì anh bảo tôi là anh không giữ luôn số tiền đó. Anh đã nói dối."

"Nói dối ư?" Anh ta nhắc chân khỏi đùi mình, ngả người về phía trước và đặt cẳng tay lên đùi. "Không, tôi đã có một lý do không thể nói ra và những kế hoạch vĩ đại cho số tiền đó."

Anh ta luôn có một lý do không thể nói ra. "Kế hoạch đó là gì?"

Chiếc chai đựng đưa nhẹ giữa hai đùi khi anh suy nghĩ trong chốc lát. "Ồ, lúc đó tôi lên mười, vì thế tôi không được xem phim khiêu dâm và sử dụng chất có cồn." Anh ta vỗ nhẹ cái chai vào chân ống quần. "Vì thế, chắc chắn số tiền đó sẽ được sử dụng cho một chông tạp chí Mad và một

lốc bia Hires. Tôi có thể chia sẻ cái gì đó với cô nếu cô không khóc như một đứa trẻ vùi vĩnh đời."

"Vậy lý do không thể nói ra của anh là ăn hết tất cả số tiền của tôi để anh có thể chia sẻ tạp chí và loại bia có nồng độ cồn thấp với tôi sao?"

Anh ta cười nhản nhở. "Đại loại thế."

Adele cười ngất và đặt ly rượu trống rỗng của cô lên bàn. "Tớ cá lúc đó cậu rất dễ thương, chạy vòng quanh trong chiếc áo đầm nhỏ nhắn và đôi giày bóng loáng."

"Không. Tớ không được như thế. Tớ trông giống một con điên."

Sebastian im lặng một cách đáng chú ý. Ngớ ngẩn.

"Cứng, tốt hơn hết là một đứa trẻ xấu và là một người trưởng thành xinh đẹp còn hơn là một đứa trẻ xinh đẹp và một người trưởng thành xấu," Maddie lưu ý trong nỗ lực an ủi Clare. "Tớ có một người em họ từng là một cô bé xinh đẹp, nhưng giờ lại trở thành một trong những người phụ nữ xấu nhất mà cậu không muốn để mắt đến. Khi mũi cô ta bắt đầu phát triển, nó cứ phát triển mãi. Cậu có thể bắt đầu bằng diện mạo hơi xấu, nhưng giờ chắc chắn cậu là một người phụ nữ xinh đẹp nhất."

"Tớ nghĩ thế, cảm ơn cậu." Clare cắn môi dưới.

"Không có gì." Maddie đặt ly lên bàn và đứng dậy. "Tớ có việc phải đi đây."

"Cậu phải đi sao?"

"Tớ cũng vậy," Adele thông báo. "Hôm nay tớ có hẹn."

Clare đứng dậy. "Cậu đã không nói với tớ điều đó."

"Ừm, ngày hôm nay là ngày dành cho cậu, và tớ không muốn nói về việc hẹn hò của tớ khi cuộc đời cậu không được tốt lắm."

Sau khi cả hai người phụ nữ chào tạm biệt Sebastian, Clare đi cùng họ ra cửa trước.

"Được rồi. Có chuyện gì giữa cậu và Sebastian thế?" Maddie thì thào hỏi khi cô bước ra khỏi nhà và tiến ra mái hiên.

"Chẳng có gì cả."

Adele thêm vào, "Khi cậu đi ra khỏi phòng khách để lấy bia cho anh ta, anh ta đã nhìn theo cậu."

Clare lắc đầu. "Điều đó chẳng có nghĩa gì cả. Chắc chắn anh ta đang mong tớ hụt chân và té hoặc một điều gì đó làm tớ mất thể diện."

"Không phải thế." Adele lắc đầu khi cô cho tay vào túi để lấy chìa khóa. "Anh ta nhìn cậu như thể đang tưởng hình ảnh cậu trần truồng vậy."

Clare không cần nói rõ là anh ta không cần phải cố làm điều đó. Anh ta hầu như đã nhìn thấy rõ mọi thứ.

"Và khi tớ thường thấy điều đó là không chấp nhận được đối với một người đàn ông, nó lại thật sự nóng bỏng khi anh ta làm điều đó." Maddie cũng moi móc chiếc túi của mình để tìm chìa khóa. "Vì thế tớ nghĩ cậu nên tấn công đi."

Những người phụ nữ này là ai thế nhỉ? "Xin chào. Tớ vừa mới đính hôn với Lonny vào tuần trước. Nhớ không?"

"Cậu cần một người đàn ông thay thế tạm thời." Adele bước ra khỏi mái hiên. "Anh ta hoàn hảo cho điều đó."

Maddie cũng đồng ý và đi theo Adele tiến về phía xe của họ đang được đỗ ở đường lái xe vào nhà. "Bằng cách nhìn vào một người đàn ông, cậu có thể biết được rằng anh ta có cái 'kích thước lớn' đó hay không."

"Tạm biệt hai cậu," cô nói, và đóng cánh cửa phía sau cô. Lâu như Clare đã đề cập đến, Maddie bị ám ảnh bởi người 'có cái kích thước lớn', chắc chắn là vì cô ấy đã không hề gặp 'cái kích thước lớn' đó trong một vài năm. Và Adele... Ôi, cô luôn nghi ngờ rằng có phải đôi khi Adele sống trong thế giới ảo tưởng mà cô viết ra không.

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Khi Clare bước vào phòng khách sạn, Sebastian đang đứng xoay lưng lại về phía cô, nhìn vào tấm hình chụp mẹ và cô khi Clare lên sáu. "Cô trông dễ thương hơn so với những gì tôi nhớ được," anh nói.

"Cái đó đã được tút lại một vài lần."

Anh mỉm cười khi hướng ánh mắt đến một bức ảnh của Cindy, được chải chuốt và tao nhã với chiếc nơ bướm màu hồng. "Đây hẳn là chú chó lai trông giống như con mèo của cô."

Cindy đã được AKC chứng nhận và thuộc về Hiệp hội chó Yorkshire Terrier của Mỹ. Khó có thể là chó lai. "Đúng vậy. Của tôi và Lonny, nhưng anh ta đã mang nó đi rời khỏi nhà." Nhìn lại hình chú chó làm cho cô nhớ nó nhiều hơn.

Anh định nói thêm gì đó, nhưng lắc đầu và liếc nhìn khắp căn phòng. "Ở đây trông khá giống với nhà mẹ cô."

Ngôi nhà chẳng có gì giống với nhà mẹ cô. Sở thích của cô thường tập trung vào đồ đạc thời Victoria, trong khi đó mẹ cô lại thiên về đồ cổ Pháp. "Như thế nào?"

"Có quá nhiều đồ." Ánh mắt anh tập trung vào cô. "Nhưng nhà cô trông nữ tính. Như cô vậy."

Anh đặt chai bia lên lò sưởi. "Tôi có cái này cho cô, và tôi không muốn đưa nó ra trước mặt các bạn cô. Phòng khi cô không đề cập đến chuyện

đêm đó ở Double Tree với các bạn mình." Anh cho tay vào túi trước. "Tôi tin cái này của cô."

Anh giữ chiếc bông tai kim cương ở giữa những ngón tay. Clare không biết điều gì gây cho cô ngạc nhiên hơn, rằng anh ta tìm thấy chiếc bông tai và mang trả lại hay việc anh không nhắc đến nó trước mặt bạn bè cô. Cả hai hành động là sự quan tâm không đặc biệt. Thậm chí rất tế nhị.

Anh nắm tay cô và đặt chiếc bông tai vào lòng bàn tay cô. "Tôi tìm thấy trên gối cô sáng hôm đó."

Nhiệt độ từ bàn tay anh thấm vào da và lan tỏa khắp các đầu ngón tay cô. Cảm xúc cô đang bị quấy rầy, và cũng không mong muốn khi ký ức về những gì anh ta đã mặc, hay đúng hơn, không mặc gì cả, thấm vào đầu và mắc kẹt trong não cô. "Tôi nghĩ đã mất cái này luôn rồi chứ." Cô ngược lên nhìn vào mắt anh. Có một cái gì đó khó cưỡng về Sebastian. Một sự kết hợp giữa sức mạnh điềm tĩnh và nguồn năng lượng nhục dục nóng bỏng làm cho cô khó bỏ qua được. "Tôi sẽ mất nhiều thời gian để tìm lại chiếc giống vậy."

"Tôi quên đã không đưa nó lúc gặp cô ở nhà mẹ cô."

Ngón tay cái chạm nhẹ vào tay cô và hơi nóng lan tỏa khắp lòng bàn tay. Cô nắm tay chặt lại để giữ hơi ấm đó vào bên trong, nén chặt các ngón tay lại nhằm ngăn cảm xúc di chuyển đến cổ tay và lan rộng khắp ngực cô. Đã quá trễ, cô kéo mạnh tay mình lại. Cô đủ lớn để biết về sự ấm áp đang tỏa khắp da thịt cô. Cô không muốn nghĩ bất kỳ điều gì về Sebastian. Hay bất cứ người đàn ông nào, về điều đó. Không gì cả. Cô chỉ vừa mới kết thúc mối quan hệ kéo dài trong hai năm. Còn quá sớm để bắt đầu một mối quan hệ mới, nhưng cảm giác này không dính dáng gì đến xúc cảm sâu sắc và nó chỉ liên quan đến sự ham muốn. "Kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra vào tối thứ Bảy ở Double Tree."

"Tôi đã kể rồi mà."

Cô bước lùi lại. "Không. Chưa đủ." Tính từ khoảng thời gian anh nhìn thấy tôi đang ngồi trên ghế của quầy bar nói chuyện với một gã không răng mặc chiếc áo thun ba lỗ cho đến khi tôi tỉnh dậy và trần truồng, có điều gì đó đã xảy ra."

Anh mỉm cười như thể phát hiện ra trong lời nói của cô có điều gì đó thật thú vị. Nụ cười làm tan đi sự ảm áp của ham muốn. "Tôi sẽ nói cho cô, nếu cô nói cho tôi về việc cô và những người bạn của cô đang ăn mừng vì điều gì."

"Điều gì làm anh nghĩ chúng tôi đang ăn mừng?"

Anh chỉ về phía chai champagne. "Tôi đoán chai rượu đó đáng giá một trăm năm mươi đôla. Không ai uống Dom Perignon mà không vì điều đó. Thêm nữa, tôi vừa mới gặp qua các bạn cô, vì thế đừng nói với tôi cái điều vớ vẩn như một nhóm cầu nguyện nhé."

"Làm thế nào anh biết được giá tiền của chai champagne đó?"

"Tôi là nhà báo. Tôi có đủ khả năng biết về những chi tiết vụn vặt. Cô bạn có mái tóc quăn của cô đã nói ngày hôm nay dành cho cô. Vì thế, đừng để tôi phải vất vả tìm kiếm câu trả lời, Clare."

Cô khoanh tay bên dưới ngực. Tại sao cô lại quan tâm về việc nếu anh ta biết về việc xét nghiệm HIV? Anh ta đã biết cô dự tính thực hiện điều đó cơ mà. "Hôm nay tôi đã đi khám bác sĩ và ... anh còn nhớ hôm thứ Hai tôi đã nói với anh về việc xét nghiệm?"

"HIV ư?"

"Đúng vậy." Cô không thể nhìn vào mắt anh vì thế cô hạ tầm mắt xuống cặp kính mắt được mắc ở cổ áo phong. "Ừm, tôi được biết là tôi âm tính."

"À, đó là một tin tốt."

"Đúng vậy."

Anh đặt những ngón tay bên dưới cằm và nâng nhẹ khuôn mặt cô lên để ánh nhìn của cô có thể tiếp xúc với ánh nhìn của anh. "Chẳng gì cả."

"Cái gì?"

"Chúng ta chẳng làm gì cả. Dù sao thì cũng chẳng có gì vui. Cô khóc cho đến khi cô ngất đi, và tôi đã lục lọi quầy bar của cô."

"Thì ra là thế. Thế làm thế nào mà tôi trần truồng như thế?"

"Tôi nghĩ mình đã kể cho cô điều đó."

Anh ta đã kể cho cô nhiều điều. "Nói lại lần nữa đi."

Anh nhún vai. "Cô đứng dậy, cởi tất cả áo quần ra, sau đó bò lên giường. Nó khá giống một buổi trình diễn."

"Còn gì nữa không?"

Anh hơi mỉm cười. "Ừ, tôi đã nói dối cô về cái gã ở quầy bar ở Double Tree. Người với chiếc mũ bóng chày và áo thun ba lỗ ấy."

"Về cả việc uống Jagermeister nữa chứ?" cô hỏi một cách hy vọng.

"Ồ, không. Cô đã uống Jagermeister, điều đó là thật. Nhưng anh ta không mất bất cứ chiếc răng nào và cũng không có khuyết tai ở mũi."

Điều gì làm cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn. "Đó là tất cả sao?"

"Ừ."

Cô không biết liệu mình có tin anh hay không. Ngay cả khi anh đã mang trả lại cho cô chiếc khuyên tai và tránh cho cô khỏi những lời giải thích đáng xấu hổ trước mặt bạn bè, nhưng cô không nghĩ anh nói dối để không chạm đến tình cảm của cô. Có Chúa mới biết, anh chưa bao giờ làm như thế trong quá khứ. Cô xiết chặt chiếc khuyên tai kim cương trong lòng bàn tay. "Ừm, cảm ơn đã mang chiếc khuyên tai này đến cho tôi."

Anh cười nhả nhở. "Tôi có lý do không thể nói ra."

Dĩ nhiên anh ta luôn là vậy.

"Cô trông có vẻ lo lắng." Anh đưa hai tay mình lên cao như thể anh đang đầu hàng. "Tôi hứa là nó sẽ không đau một chút nào cả."

Cô quay lưng lại và đặt chiếc khuyên tai vào chiếc đĩa gốm phủ men nằm trên bàn café. "Lần cuối cùng anh nói như thế, anh đã rủ tôi cùng chơi trò bác sĩ." Cô đứng thẳng người và chỉ vào ngực mình. "Tôi gần như hoàn toàn trần truồng."

"Ừ," anh vừa cười vừa nói. "Tôi nhớ, nhưng không phải là cô cũng thích chơi trò đó sao?"

Việc nói không đã từng là vấn đề gây khó khăn cho cô. Nhưng giờ đã không còn như thế nữa. "Không."

"Cô còn không biết tôi sẽ hỏi điều gì mà."

"Tôi không cần phải biết."

"Thế nếu tôi hứa rằng lần này cô sẽ không phải trần truồng nữa thì thế nào?" Ánh mắt anh lướt qua miệng, xuống đến cổ, và đến những ngón tay đang được đặt trên chiếc áo đầm ở giữa ngực cô. "Trừ khi cô cố nài điều đó."

Cô nhắc ba ly rượu rỗng và chai champagne lên. "Quên đi," cô nói qua tiếng thở dài khi cô bước ra khỏi phòng khách.

"Tất cả những gì tôi cần là một vài ý tưởng về việc tôi nên mua gì cho cha tôi vào buổi tiệc ngày thứ Bảy?"

Cô quay lại nhìn anh. "Chỉ thế thôi?" Chắc là còn gì nữa chứ.

"Ừ. Vì tôi phải mang hoa tai đến trả cho cô, tôi nghĩ cô có thể cho tôi một vài hướng dẫn chính xác. Cho tôi một vài ý tưởng. Mặc dầu cha và tôi đang cố biết nhau rõ hơn, nhưng cô biết rõ ông ấy hơn tôi."

Được rồi, giờ thì cô cảm thấy thật tệ. Cô đã quá tự cao tự đại, điều đó không công bằng. Anh ta từng là một người lừa đảo khéo ăn nói khi còn là một đứa trẻ, nhưng việc đó đã xảy ra từ rất lâu rồi. Dứt khoát cô không muốn bị phán xét bởi những việc cô nói và làm với tư cách là một người con gái. "Tôi mua cho ông ấy một con vịt gỗ nghệ thuật cổ," cô trả lời, và đi vào phòng bếp, tiếng gót giày sandal của cô vang lên khắp sàn nhà bằng gỗ cứng. "Có thể anh nên mua cho ông ấy một cuốn sách về điêu khắc gỗ."

"Một cuốn sách có thể là ý kiến hay." Sebastian đi theo cô. "Thế cô nghĩ sao về một chiếc cần câu mới?"

"Tôi không biết gần đây ông ấy có đi câu." Clare đặt ly và chai rượu trên mặt bàn bằng đá gạch granit được đặt giữa phòng bếp.

"Ông ấy và tôi vừa mới đi câu ở hồ nhân tạo vào chiều nay." Anh ngả người tựa lưng vào quầy bếp và khoanh hai tay dưới ngực. "Đồ dùng câu cá của ông khá cũ, vì thế tôi nghĩ nên mua cho ông một vài dụng cụ mới."

"Anh phải chú ý đến thương hiệu khi mua đồ cho ông ấy."

"Đó là lý do tôi nghĩ cô có thể giúp tôi việc đó. Tôi sẽ viết ra những gì chúng tôi cần."

Cô khựng lại và quay người về phía anh. "Chúng tôi?"

Anh nhún vai. "Đúng vậy. Cô sẽ đi một mình mà. Đúng không?"

Có điều gì đó không đúng lắm ở đây. Anh ta không nhìn vào mắt cô và... Cô hít sâu và lý do thực sự cho việc viếng thăm không báo trước của anh ta trở nên cực kỳ rõ ràng. "Không có từ "chúng tôi", phải vậy không? Anh đến đây để nói chuyện với tôi về việc mua cho cha anh một chiếc cần câu. Và tôi là người đã mua nó."

Anh nhìn cô, sau đó mang đến cho cô một nụ cười quyến rũ. "Cứng à, tôi không biết các quầy bán hàng thể thao tốt nằm ở đâu trong thành phố này. Và thật sự, không cần thiết cả hai chúng ta cùng đi."

"Đừng gọi tôi là 'cứng'." Cô thật là một con ngốc. Cô đã nghi ngờ nên không buộc tội anh ta, cảm thấy thật tồi tệ vì đã phán xét anh ta. Và giờ anh ta đang ở đây, trong căn phòng bếp của cô, đang cố gắng giảng dạy và đợi cô sập bẫy. Cô khoanh hai tay ngang ngực. " không. "

" Sao lại không ? " Anh ta hai tay ở hai bên hông. " Phụ nữ thích mua sắm mà. "

" Nhưng là mua sắm giày dép. Không phải là cần câu cá. Duh (1) ! " Cô lầm bầm phản đối trong bụng và nhắm chặt mắt lại. Có phải cô vừa mới nói Duh không nhỉ ? Như khi lên mười sao ?

(1) Duh !: Một thái độ khinh người khi nói đến một việc rõ ràng. Trong câu này nó có ý là Rõ ràng như thế

Khá thích thú, Sebastian cười khúc khích. " Duh ? Tiếp đến là gì ? Có phải cô sắp gọi tôi là đồ đần ? "

Cô hít thật sâu và mở mắt ra. " Tạm biệt, Sebastian, " cô nói khi cô đi đến cánh cửa nhà bếp. Cô ngừng lại và chỉ ra phía trước nhà. " Anh tự mình

đi ra nhé. "

Anh đẩy người ra khỏi kệ bếp và đi về phía cô. Anh bước một cách chậm chạp và thoải mái như thể anh không phải gấp rút làm theo lời đề nghị của cô. " Các bạn cô đã đúng, cô biết không ? "

Chúa ơi ! Anh ta đã nghe được cuộc trò chuyện về ‘ cái kích thước lớn’ đó rồi sao ?

Khi anh đi ngang cô, anh ngừng lại, kề sát bên tai cô và nói, " Cô có thể không phải là một cô bé dễ thương nhất trong đôi giày da tinh xảo, nhưng cô đã trở thành một người phụ nữ xinh đẹp. Đặc biệt là khi cô bị người khác chọc tức. "

Anh ta có mùi thật thơm, và nếu cô quay mặt sang một chút, cô có thể vùi mũi mình vào cổ anh ta. Ham muốn được làm điều đó đã cảnh báo cô, và cô giữ cho mình càng im lặng càng tốt. " Quên đi. Tôi sẽ không đi mua sắm cho anh đâu. "

" Làm ơn đi ? "

" Không đâu. "

" Vậy nếu tôi lạc đường thì sao ? "

" Mua một cái bản đồ. "

" Chẳng cần. Chiếc Land Cruiser có hệ thống định vị. " Anh ta tắc lưỡi và lùi lại. " Khi còn nhỏ, cô vui vẻ hơn. "

" Tôi đã cả tin hơn. Giờ tôi không còn là một cô bé nữa và anh không thể lừa tôi lần nào nữa đâu, Sebastian. "

" Clare, cô đã muốn tôi lừa cô. " Anh mỉm cười và đi về phía cửa trước. " Giờ vẫn thế, " Anh nói, và bỏ đi trước khi cô có thể tranh cãi hay lên tiếng

chào tạm biệt hoặc tổng khứ anh đi.

Cô đi vào lại nhà bếp, vươn tya lấy những chiếc ly champagne và đặt chúng vào chậu rửa. Thật buồn cười. Cô chưa bao giờ muốn anh lừa cô. Cô chỉ muốn anh thích cô. Cô vặn vòi rửa và cho vào một vài giọt nước rửa chén Joy hương chanh. Cô chỉ muốn anh thích cô. Cô tin rằng đó là câu chuyện của đời cô. Buồn và hơi thảm bại, nhưng chính xác.

Dòng nước mát chảy thêm một lúc trước khi cô tắt vòi nước và đặt những chiếc ly vào trong dung dịch nước xà phòng ấm. Nếu cô thành thật và có một cái nhìn khá nghiêm khắc về quá khứ, cô có thể thấy những mẫu huỷ diệt tương tự trong đời cô. Nếu cô thành thật, kiểu thành thật mà cô sẽ đau đớn khi nhìn lại, cô cũng sẽ thừa nhận rằng cô đã để chính thời thơ ấu ảnh hưởng đến cuộc sống trưởng thành của mình.

Việc thừa nhận điều đó thực sự rất tồi tệ, nhưng nó quá rõ ràng để lờ đi. Đã từ lâu cô hoàn toàn khước từ nghĩ về nó vì nó là một điều với vãn và cô ghét điều đó. Cô ghét phải viết về chúng, nhưng trên tất cả, cô ghét việc trở thành một người vô vị.

Khi còn học đại học, cô đã theo học các lớp xã hội học và đã đọc nhiều nghiên cứu nói về trẻ em được nuôi dạy trong các gia đình đơn thân. Cô đã nghĩ mình thoát khỏi những con số thống kê rằng các trẻ em gái được nuôi dạy không có cha thường hay có xu hướng tham gia vào các hoạt động tình dục nhiều hơn và sớm hơn, và có nguy cơ tự sát và phạm tội lớn hơn so với các bé gái khác. Cô chưa bao giờ có suy nghĩ về việc tự sát, chứ abao giờ bị bắt, và cô mất trinh khi là sinh viên năm nhất. Các bạn cô, những người có cha mẹ đầy đủ, đã làm việc đó khi còn học từng học. Vì thế, cô thuyết phục chính mình rằng cô không có bất cứ " vấn đề liên quan đến bố " điển hình.

Không, cô không phải là một người quan hệ tình dục bừa bãi. CHi là khoảng trống vô tình và việc tìm kiếm theo tìm thức sự chấp thuận của đàn ông để lấp đầy những chỗ trống bên trong. Và cô không phải nhìn rất

nghiêm khắc vào cuộc đời cô để khám phá tại sao cô luôn tìm kiếm sự chú ý của đàn ông để khiến cho chính mình được trọn vẹn.

Clare rửa ly và đặt chúng trên một chiếc khăn để lau khô. Thực tế là cô đã lớn lên mà không có cha. Trong một vài dịp, khi cô ghé thăm cha, ông luôn có một người phụ nữ xinh đẹp sống cùng. Một người phụ nữ xinh đẹp khác. Đối với một bé gái với cặp mắt kính dày và cái miệng rộng không phù hợp với khuôn mặt, thì tất cả những người phụ nữ xinh đẹp đó đã khiến cô cảm thấy bản thân ngày càng không lôi cuốn và không có lòng tự tin. Đó không phải là lỗi của họ. Tất cả những người phụ nữ của cha cô đều đối xử tốt với cô. Cô từng là một đứa trẻ - là chỉ là cuộc đời, cuộc đời cô - và cô vẫn để sự tự ti ảnh hưởng đến các mối quan hệ với tất cả đàn ông. Sau tất cả chừng ấy năm.

Clare mở ngăn kéo và lấy ra một cái khăn. Khi lau khô tay, cô đau đớn nhận ra rằng cô đã đón nhận những người đàn ông không xứng đáng vào cuộc đời cô vì, tận sâu bên trong, cô thấy may mắn có được họ. ĐÓ chính xác không phải là thời điểm cô chờ đợi để giải thích mối quan hệ của cô với Lonny. Nó không giải thích tại sao cô chấp nhận một người đàn ông không bao giờ có thể yêu cô theo cách mà bất cứ một người phụ nữ nào khác xứng đáng được một người đàn ông yêu trong cuộc đời người đó.

Điện thoại kể bên những chiếc hộp có nắp bằng sứ reo lên, cô liếc nhìn vào số hiển thị trên màn hình. Lonny gọi. Anh ta gọi mỗi ngày kể từ khi cô đá anh ta khỏi nhà. Cô chưa bao giờ nhất máy, và anh ta chưa bao giờ để lại tin nhắn. Lần này cô quyết định trả lời. " Clare. "

" Ồ, em đó à. "

" Vâng. "

" Em khoẻ không ? "

Nghe tiếng anh ta khiến tất cả những nơi sâu thẳm bên trong cô đau đớn.
" Ổn. "

" Anh nghĩ chúng ta nên gặp nhau và nói chuyện. "

" Không. Chẳng có điều gì để nói cả. " Cô nhắm mắt lại và đẩy lùi tất cả nỗi đau đớn của mình. Nỗi đau của sự thất bại, và nỗi đau của việc yêu một người đàn ông không tồn tại. " Tốt hơn hết, cả hai chúng ta nên bước tiếp. "

" Anh chưa bao giờ có ý định tổn thương em. "

Cô mở mắt. " Em chưa bao giờ hiểu được điều đó có ý nghĩa gì. " Cô cười. " Anh hẹn hò, làm tình, và câu fhôn em, nhưng anh không bị em làm cho thu hút. Vậy chính xác thì phần nào mà anh không định làm tổn thương em ? "

Anh ta im lặng trong một lúc. " Em đang chỉ trích anh sao?"

" Không. Em chỉ chân thành muốn biết tại sao anh có thể nói dối em trong hai năm, rồi sau đó anh lại boả là anh chưa bao giờ có ý làm tổn thương em."

"Đó là sự thật. Anh không phải là gay," anh ta nói, nói dối với cô và cũng chính với bản thân anh ta. " Anh luôn muốn có một người vợ và những đứa con, cùng với một ngôi nhà nhỏ có hàng rào nhọ bao quanh. Giờ anh vẫn muốn. Điều đó chứng minh việc anh vẫn là một người đàn ông bình thường."

Cô hầu như cảm thấy hối tiếc cho anh ta. Anh ta hiện đang bối rối hơn cả cô. "Điều đó khiến anh cố vượt qua điều mà anh không thể làm."

"Điều đó chẳng còn ần thiết nữa. Gay hay không, tất cả đàn ông lúc nào cũng nói dối cả."

"Điều đó không đúng, Lonny. Nó chỉ làm họ thấy bị dẫn dắt vì đã nói dối và lừa gạt như anh mà thôi."

Khi cô dập máy, cô biết mình đang nói lời tạm biệt anh ta lần cuối. Anh ta sẽ không gọi điện thêm lần nào nữa, và có một phần nào đó trong cô nhớ đến anh ta. Cô vẫn còn yêu anh ta. Không chỉ vì anh ta từng là chồng chưa cưới, mà anh ta còn là một trong những người bạn nam tốt nhất mà cô từng có, và cô sẽ nhớ mãi tình bạn đẹp đó.

Cô lau khô các ly rượu và đặt chúng vào tủ chén trong hòng ăn. Suy nghĩ của cô chuyển sang Sebastian và cách chọc tức đáng ghét của anh. Và nghĩ về chất pheromones tỏa ra từ anh như những làn sóng nhiệt quét ngang sa mạc Mojave. Các pheromones đó đã làm cho Maddie và Adele sửng sò và khiến cho họ mê mẩn. Và cho dù cô có ghét việc thừa nhận điều đó nhiều thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thể nào phủ định được việc cô cũng quan tâm đến anh. Cách anh nhìn và mùi hương tỏa ra từ cơ thể, và bàn tay nhẹ nhàng chạm vào cô của anh.

Có chuyện gì xảy ra với cô vậy? Cô chỉ vừa mới chấm dứt một mối quan hệ thật sự, và đã sẵn sàng nghĩ về cái chạm nhẹ của một người đàn ông khác. Nhưng giờ khi cô nghĩ về điều đó trong một thời điểm hợp lý, cô nhận ra rằng phản ứng của cô với Sebastian chắc chắn liên quan nhiều đến việc không có tình dục chất lượng tốt trong nhiều năm hơn chính con người anh.

Anh ta muốn câu, Maddie đã nói, và Adele cũng đã thêm vào, Cậu cần một người đàn ông thay thế tạm thời. Nhưng họ đã sai. Cả hai người. Điều cuối cùng cô cần, thay thế tạm thời hay vĩnh viễn, bất kể việc đã bao lâu kể từ khi cô có được tình dục tốt, thì đó vẫn là đàn ông. Không, cô cần ổn định chính mình trước khi cô xem xét đến việc cho phép một người đàn ông bước vào cuộc đời cô.

Vào thời điểm cô leo lên giường vào tối hôm đó, Clare chắc chắn rằng phản ứng của cô đối với Sebastian đơn thuần chỉ là phản ứng của cơ thể. ĐÓ là phản ứng có được của bất cứ người phụ nữ nào khi đối diện với một người đàn ông đẹp trai. Tất cả chỉ có thể. Bình thường. Tự nhiên. Và việc đó sẽ nhanh chóng trôi đi.

Cô tắt đèn bên cạnh và cười lặng lẽ trong bóng tối. Anh ta đã nghĩ anh ta đến nhà cô và lừa cô đi mua sắm cho anh ta. Quyển rũ cô như anh ta đã từng làm trong quá khứ.

" Bây giờ thì ai lừa ai nào?" cô thì thầm. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, cô đã không bị Sebastian lừa gạt.

Nhưng vào sáng hôm sau, khi pha xong café, cô mở cửa trước để lấy báo, một chiếc cần câu rơi vào trong nhà. Một lời nhắn viết đằng sau khăn ăn của quán Burger King được dán vào một trong những mắt của cần câu. Trên đó viết:

Clare,

Cô có thể gói lại và mang nó đến buổi tiệc tối ngày mai được không? Tôi rất vụng về với kiểu như thế, và tôi thật không muốn phải làm cho cha mình xấu hổ trước những người bạn của ông. Tôi chắc cô sẽ làm được điều này.

Cám ơn, Sebastian

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cô bọc cần và cuộn dây câu bằng dây ruy băng hồng và nơ bướm lấp lánh. Nó trông thật nữ tính và lòn lẹt, vì thế Sebastian đã phải giấu nó vào phía sau ghế sofa trong ngôi nhà gỗ, nơi không có ai có thể nhìn thấy.

"Thật là một cô gái ngọt ngào."

Sebastian đứng bên dưới tấm vải bạt lớn được dựng ở sân sau của nhà Wingate. Có khoảng hai mươi lăm khách mời, Sebastian chưa bao giờ gặp họ trước đây. Anh được giới thiệu với mọi vị khách và đã nhớ lại hầu hết tên của họ. Sau nhiều năm làm phóng viên, anh đã phát triển được khả năng nhớ lại những sự kiện và con người.

Roland Meyers, một trong những người bạn thân của cha anh, đứng cạnh anh, đang nhai nhóp nhép món gan ngỗng, "Ai?" Sebastian hỏi.

Roland chỉ tay về phía bãi cỏ, nơi một nhóm người đang đứng, mặt trời đang lặn đang bao phủ những tia nắng vàng cam quanh họ. "Clare."

Sebastian dùng tăm xiên một miếng xúc xích nhỏ và đặt nó lên đĩa kế bên món cua cuộn phomai Camembert. "Ồ, tôi nghe nói," Anh nhận ra cha anh mặc một chiếc quần màu xám tro, áo sơ mi trắng và một chiếc cà vạt xấu đầu đón có hình một con sói đang tru trên đó.

"Con bé và Joyve đã làm tất cả điều này cho cha cháu." Roland uống một loại rượu không pha nào đó với đá, và nói thêm, "Họ như là gia đình với Leo. Luôn chăm sóc tốt cho ông ấy."

Sebastian nhận ra dấu hiệu của sự trách móc. Đây không phải là lần đầu tiên trong đêm nay mà anh cảm nhận được như thể mình đang được trách móc một cách lịch sự về việc không đến thăm cha anh sớm hơn, nhưng anh không biết Roland đủ lâu để xác định chắc chắn về điều đó.

Những lời tiếp theo của Roland đã xóa đi các nghi ngờ của anh. "Luôn dành thời gian cho ông ấy. Không như gia đình của chính ông ấy."

Sebastian mỉm cười. "Đường cao tốc có hai chiều cơ mà, ông Meyers."

Người đàn ông già gật đầu. "Điều đó đúng. Tôi có sáu đứa con và không thể tưởng tượng đến việc không thấy được một trong số chúng trong mười năm nay."

Anh đã không gặp cha trong mười bốn năm, nhưng ai là người có lỗi trong việc này. "Ông làm nghề gì ạ?" Sebastian hỏi với mục đích thay đổi chủ đề của cuộc nói chuyện.

"Bác sĩ thú y."

Sebastian đi về phía cuối bàn, nơi đặt đầy các món tráng miệng. Ở ngay sau phía anh, nhạc của những năm sáu mươi được phát ra từ những chiếc loa được giấu đằng sau những chậu cỏ cao và cỏ nển. Một trong những kỷ niệm sống động nhất mà Sebastian có được về cha mình là tình yêu của ông dành cho ban nhạc Beatles, Dusty Springfield, và đặc biệt là Bob Dylan – đó là vừa đọc truyện tranh Bộ Tứ Siêu Đẳng vừa lắng nghe "Lay Lady Lay".

Sebastian ăn phomai Camembert được đặt trên những miếng bánh quy giòn mỏng và sau đó là một vài miếng nấm nhồi. Anh đưa ánh mắt mình hướng về những người đang nghiêng nát bãi cỏ giữa những ngọn đuốc được thả sáng và những ngọn nển đang được thả trong các đài phun nước khác nhau trong vườn. Ánh nhìn anh hướng đến một nhóm người đang đứng gần đài phun nước có hình nữ thần, và một lần nữa tập trung cụ thể vào một

người có mái tóc nâu. Clare đã uốn cong mái tóc thẳng mượt. Ánh mặt trời sắp lặn chuyển động và chạm vào một bên khuôn mặt cô. Cô mặc một chiếc áo đầm màu xanh biển bó sát với những bông hoa màu trắng nhỏ dài ngang đầu gối. Quai áo mỏng của chiếc áo đầm trông như dây nịt ngực, và một vành ruy băng trắng được bao quanh xương sườn và được buộc bên dưới ngực cô.

Hồi sớm, trước khi những vị khách tham dự buổi tiệc xuất hiện, anh đã quan sát người cung cấp thực phẩm trong khi Clare và Joyce đặt những con vật hoang dã mà Leo đã khắc dọc theo các bàn ăn và ở các chậu cỏ nển. Roland đã nói đúng. Những người phụ nữ nhà Wingate đã chăm sóc tốt cho cha nh. Một mặc cảm tội lỗi đã chạm vào lương tâm anh. Những gì anh nói với Roland cũng đúng. Những con đường cao tốc có hai đường, và anh chưa bao giờ bận tâm đến việc đi cùng hướng với cha mình cho đến một tuần trước đây. Họ đã để mọi việc trở nên khó khăn mà chẳng phải vì một điều gì, và cho dù đó có là lỗi của cha anh hay lỗi của anh, điều đó giờ chẳng đáng phải bận tâm nữa.

Họ đã cùng nhau trải qua việc câu cá thật thú vị, và Sebastian đã cảm nhận được dấu hiệu lạc quan đầu tiên. Giờ, nếu một trong hai người họ làm bất cứ điều gì làm rối tung mối quan hệ của họ, thì họ cũng đã cùng nhau xây dựng được một vài nền móng cho quan hệ của hai người. Điều buồn cười là chỉ mới một vài tháng trước đây, anh đã có thái độ giận dữ với cha. Nhưng đó là trước khi anh đứng trong nhà xác, cầm trên tay bình đựng tro hoả táng của mẹ. Ngày đó, thế giới của anh hoàn toàn thay đổi, biến đổi một trăm tám mươi độ và thay đổi con người anh, dù anh muốn hay không muốn điều đó. Giờ anh muốn biết nhiều hơn về cha trước khi quá muộn. Trước khi anh một lần nữa phải tự quyết định về việc dùng gỗ anh đào hay đồng thiếc. Nhiều hay nhưng. Hoả táng hay mai táng.

Anh ăn gấp phần khai vị còn lại và vứt đĩa vào sọt rác. Hay định sẵn công việc cho mình, trước cha anh có thể phải thu xếp cho anh. Anh thích

được hoá táng hơn là mai táng, và anh muốn tro của mình được ném đi hơn là được giữ trong nhà để tro hoá táng hay trên lò sưởi của ai đó. Trong quá trình sống của đời mình, anh đã từng bị bắn nhiều lần. Anh đuổi theo các câu truyện và bị người ta truy đuổi, và anh đã không có bất cứ ảo tưởng nào về cái chết của chính mình.

Với suy nghĩ hạnh phúc đó, anh gọi cho mình một ly scotch có đá ở quầy bar, sau đó đi về phía cha anh đang đứng. Khi anh sắp xếp đồ cho chuyến đi ngẫu hứng đến Boise, anh đã ném quần jeans, một vài cái quần hộp, và áo phông dùng trong một tuần vào vali. Anh không nghĩ đến việc bỏ thêm một vài bộ áo quần để mặc khi tham gia một buổi tiệc. Đầu giờ chiều, cha đã mang đến cho anh một chiếc áo sơ mi sọc xanh trắng và một chiếc cà vạt tron màu đỏ. Anh đã để chiếc cà vạt lại ở bàn gương trang điểm, nhưng anh cảm thấy dễ chịu về cái áo cho mượn, mà phần đuôi được anh nhét vào bên trong chiếc quần jeans Levi's mới nhất của anh. Thỉnh thoảng anh lại bắt gặp mùi xà phòng giặt của cha và nhận ra anh có một chút bối rối sau tất cả chùng ấy năm, nhưng dễ chịu.

Khi Sebastian tiến đến, cha nhích người ra cho anh một chỗ. " Con vui chứ?" Leo hỏi.

Vui vẻ sao? Không. Vui vẻ có nghĩa hoàn toàn khác trong từ vựng cá nhân của Sebastian, và anh đã không nghĩ về kiểu vui vẻ đó trong nhiều tháng. "Con vui ạ. Thức ăn thật tuyệt." Anh đưa ly rượu lên miệng.

"Nhưng nếu bỏ qua món phomai viên với những miếng vụn trên đó," anh cắt lời khuyên từ phía sau ly rượu của mình.

Leo mỉm cười và thì thào hỏi, "Những miếng vụn đó là gì vậy?"

"Quả hạch." Anh uống một ngụm và ánh mắt anh chuyển qua Clare, đứng cách cha anh một vài bước chân, đang nói chuyện với một người đàn

ông trong chiếc áo caro màu xanh biển và xanh lục. Anh ta trông vào khoảng hai mươi chín tuổi. "Và một vài loại trái cây."

"À, món phomai viên thần thoại của Joyce. Bà ấy làm chúng vào mỗi dịp Giáng sinh. Một món ăn kinh khủng." Nụ cười làm khóe môi ông rung lên. "Đừng nói cho bà ấy nhé. Bà ấy nghĩ mọi người đều thích món đó."

Sebastian tắc lưỡi và đặt ly rượu của mình xuống.

"À, xin lỗi, cha phải đi lấy một vài miếng Camembert trước khi nó hết sạch," cha nói, và đi thẳng đến bàn để thức ăn.

Sebastian nhìn cha mình rời đi. Dáng đi của ông hơi chậm hơn so với trước đây. Cũng đã gần đến giờ đi ngủ của ông.

"Ta cá là Leo xúc động lắm khi cuối cùng cũng có cậu ở đây," Lorna Devers, một người hàng xóm có nhà đối diện với nhà Joyce nói.

Sebastian quay sang nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh anh. "Cháu không biết ông ấy có xúc động hay không."

"Dĩ nhiên là có rồi." Bà Devers đang ở độ tuổi năm mươi, mặc dầu khó có thể nhận ra bà ở độ tuổi nào cuối năm mươi. Khuôn mặt bà được đông cứng lại nhờ Botox. Không phải Sebastian thực sự có ý kiến này nọ về phẫu thuật tạo hình. Anh chỉ nghĩ những người bình thường không nên quá rõ ràng nhìn vào chính xác nơi mà một người đã để cho chính mình bị kéo, nhét thêm vào, hút hay tiêm. Thí dụ thích hợp cho vấn đề đang bàn cãi, bộ ngực vĩ đại kiểu Pamela-Anderson của Lorna. Không phải anh là người chống lại cái gì lớn, hay thậm chí giả. Nhưng không thể chấp nhận được độ lớn và độ giả tạo trên cơ thể một người phụ nữ vào độ tuổi đó.

"Ta biết cha cậu trong hai mươi... à không trong một vài năm," bà ấy nói, sau đó bắt đầu nói về mình và hai con chó xù Missy và Poppet của bà. Anh không ghét chó xù, mặc dầu anh không thể tưởng tượng được việc

chính mình có một con như thế, nhưng Missy và Poppet là thế nào? Chúa ơi, chỉ nghe tên của hai con chó đó cũng đủ rút hết một vài ounce testosterone rồi. Nếu anh lắng nghe lâu hơn, anh sợ rằng mình sẽ mọc ra một cái âm đạo mất. Để bảo vệ sự lành mạnh về tinh thần và tính đàn ông của mình, Sebastian nghe lén một vài cuộc trò chuyện khác diễn ra quanh anh trong khi Lorna vẫn cứ nói luyên thuyên không dứt.

"Tôi sẽ phải mua một trong những cuốn sách của cô," gã đứng kế bên Clare nói. "Tôi có thể biết được một hay hai điều gì đó về cô." Anh ta cười với trò hề của mình, nhưng dường như chẳng thêm để ý đến việc anh ta là người duy nhất cười.

"Rich, anh cứ luôn nói thế," Clare nói một cách mềm mại như bơ. Ánh sáng từ những cây đuốc chiếu vào và xuyên qua những lọn tóc đen uốn cong mềm mại, chạm nhẹ vào khóe môi của nụ cười giả-vờ-chết-tiệt của cô.

"Lần này tôi sẽ làm thế. Tôi nghe chúng thật sự khêu gợi. Nếu cô cần nghiên cứu, cứ gọi cho tôi nhé."

Không hiểu sao, khi Rich nói điều đó, nó nghe bản thủ và không đứng đắn. không như lúc Sebastian nói. Hay... có thể nó cũng có vẻ như thế và anh đã không muốn nghĩ anh cũng là một gã đần như Rich.

Khóe nụ cười giả tạo của Clare nâng lên cao hơn, nhưng cô không trả lời.

Đứng đối diện phía bên kia Sebastian, Joyce trò chuyện với một vài người phụ nữ trông bằng khoảng tuổi bà. Anh thật sự nghi ngờ rằng họ cũng là những người bạn thân của cha anh. Họ trông quá giàu và là những thành viên Junior League quá bảo thủ.

"Betty McLeod nói với tôi rằng Clare viết tiểu thuyết lãng mạn," một trong số họ nói, "Tôi thích những cuốn sách vô giá trị. Càng vô giá trị càng

tốt."

Thay vì bảo vệ Clare, Joyce khẳng định bằng một giọng không cho phép ai được phản đối, "Không. Claresta viết tiểu thuyết phụ nữ." Trong ánh sáng chập chờn, Sebastian thấy nụ cười giả tạo của Clare biến mất. Mắt cô nheo lại khi cô xin lỗi Rich, đi băng qua bãi cỏ và biến mất đằng sau những chậu cỏ cao và cỏ nển.

"Xin lỗi, Lorna," anh nói, ngắt ngang câu chuyện mê hoặc về việc yêu thích được đi chơi trên xe hơi của Missy và Poopet.

"Lần tới đừng giữ khoảng cách quá xa nhé," bà ấy gọi với sau lưng anh.

Anh đi theo Clare và tìm thấy cô đang tìm kiếm trong một chồng đĩa CD được đặt kế bên hệ thống âm thanh. Ánh sáng từ những ngọn đuốc hầu như không lọt qua những chậu cỏ vì cô đọc tên bài hát bằng ánh sáng từ màn hình LCD màu xanh của chiếc máy nhạc.

"Cô chọn đĩa nhạc nào tiếp theo vậy?" anh hỏi.

"AD/DC." Cô liếc nhìn lên, sau đó nhìn chăm chăm vào đĩa CD trên tay cô. "Mẹ ghét 'sự ồn ào'."

Sebastian cười tủm tỉm và đi đến phía sau cô. "Shoot to Thrill" chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến huyết áp của Joyce và khiến bà đau tim. Việc đó có vẻ thú vị, nhưng nó sẽ làm hỏng buổi tiệc của Leo Anh nhìn qua vai Clare vào chồng đĩa. "Tôi chưa nghe Dusty Springfield trong nhiều năm. Sao cô không mở loại nhạc đó?"

"Được thôi, buổi tiệc thật buồn tẻ," Clare nói, và cầm đĩa CD của Dusty lên. "Leo có thích cái cần câu không?"

Anh thà bị đánh còn hơn phải thừa nhận rằng anh chưa đưa nó cho ông. "Ông ấy rất thích nó. Cám ơn vì đã gói nó nhé."

"Không có gì," cô nói, và Sebastian có thể nghe được tiếng cười trong giọng cô khi cô đặt đĩa CD vào máy stereo. "Hai người sẽ dùng nó khi anh ở đây."

"Điều đó phải đợi thôi. Tôi sẽ đi vào sáng mai. Phải quay lại làm việc."

Cô liếc nhìn ra phía sau vai mình. "Khi nào thì anh quay trở lại?"

"Tôi không biết," Sau khi viết xong bài báo về dịch bệnh Leishmania bùng phát ở Rajwara, anh phải đi đến biên giới với Mexico ở bang Arizona để tiếp tục bài báo viết về những người nhập cư trái phép vào nước Mỹ. Sau đó anh đi New Orleans để viết bài cập nhật về những điều kiện và tiến triển trong dự án Big Easy. Và anh phải giải quyết di sản của mẹ, nhưng anh cho rằng việc đó có thể đợi. Không có gì phải vội vã.

"Tôi nhận ra chiếc Lincoln mới của Leo đậu ở đường lái xe vào nhà. Tôi đoán chiếc xe cũ chắc đã đến mức năm mươi."

"Đúng vậy. Hôm nay ông đã mua chiếc Town Car mới qu amoojt nhà bán xe ở Nampa," anh nói khi mùi nước hoa thoang thoảng của cô bay quanh đầu anh và anh có cảm giác muốn hạ thấp mặt mình vào một bên cổ cô. "Cô biết nhiều về cha tôi."

"Dĩ nhiên rồi." Cô nhún vai và một dây áo đầm mỏng trượt xuống cánh tay cô. "Tôi đã biết ông ấy trong gần như cuộc đời tôi." Cô nhấn nút Play và giọng hát sâu lắng, đầy sức sống của Dusty Springfield như một lời thì thầm đầy khêu gợi vang lên từ những chiếc loa. Cô lắc đầu và tóc cô lướt nhẹ qua bờ vai trần. Trong một vài giây, Sebastian cực kỳ muốn đưa tay lên nắm lấy lọn tóc uốn quăn đang nằm trên da cô. Để cảm nhận sự mịn màng bằng chính những ngón tay mình. Anh bước lùi lại, ẩn mình trong bóng đêm. Tránh xa mùi hương ở cổ cô và khao khát muốn chạm vào mái tóc cô không thể lý giải được của anh.

"Với một chừng mực tôi có thể nhớ, ông ấy đã sống ở sân sau của mẹ tôi," cô tiếp tục khi Dusty hát về việc có được một tình yêu nhỏ bé vào buổi sáng. Cô quay lại và ngược lên nhìn anh qua bóng đêm loang lổ. "Trong nhiều khía cạnh, tôi biết ông ấy còn hơn chính cha ruột của mình. Đó là vì tôi sống cùng với ông ấy nhiều hơn."

Anh cho rằng bên trong anh đang rối tung lên bởi Clare chẳng qua là do anh đã không làm tình trong nhiều tháng qua. Chắc chắn đó là lý do. Cùng với đám tang của mẹ anh và những việc khác đang diễn ra, anh đã bỏ qua đời sống tình dục của mình. Ngay khi anh về nhà, anh sẽ phải làm một điều gì đó để giải quyết việc này. "Nhưng ông ấy không phải là cha cô."

"Ừ. Tôi biết."

Một người đang ông không nên bỏ qua đời sống tình dục của mình. Đặc biệt là khi người đó không thường quen với những việc như thế. Anh đưa ly lên môi và uống hết rượu scotch. "Khi còn nhỏ, tôi thường tự hỏi."

"Rằng tôi có biết Leo không phải là cha tôi không chứ gì?" Cô cười, âm thanh biểu lộ sự thích thú, và bước thêm một bước về phía anh. "Ừ. Tôi biết. Thành ngữ 'kẻ lừa dối hàng loạt' được tạo nên dành cho cha tôi. Mỗi lần tôi đến thăm ông ấy, ông ấy đều có một người phụ nữ mới. Đến giờ vẫn thế, và ông ấy đã được bay mười tuổi." Ánh sáng của những ngọn đuốc cắt ngang bóng đêm và chiếu vào khuôn ngực của Clare nhưng lại giấu đi khuôn mặt của cô trong bóng đêm tối đen như mực.

Ký ức về hình ảnh cô không mặc gì ngoại trừ chiếc quần lợt khe màu hồng xuất hiện trong đầu anh. Mọi thứ trong anh trở nên hỗn độn, không rõ ràng, nhất là khi đối mặt với người phụ nữ đang đứng trước mặt anh. Ham muốn đang bò dần xuống bụng và bóp chặt háng anh. Anh tránh nhìn vào ngực cô và nhìn ra phía sau lưng anh. Điều cuối cùng anh cần để làm rối tung cuộc đời mình là Clare Wingate.

"Ông ấy vẫn nghĩ mình là một người thu hút các quý bà," cô nói qua một tiếng cười nhẹ.

Anh quay lại và bước một vài bước về phía chiếc ghế dài bằng sắt chế tác tinh xảo đặt bên dưới cây sơn thù du đã được cắt tỉa cảnh. Nếu nó không sơn trắng, nó sẽ không dễ dàng bị phát hiện trong bóng tối. "Tôi thậm chí không biết cha mình có bạn gái hay một người phụ nữ nào đặc biệt trong đời ông." Anh ngồi xuống và tựa lưng vào lưng ghế kim loại mạnh.

"Ông ấy có một vài người. Không nhiều." Giọng hát sâu lắng của Dusty được cuốn đi trong làn gió nhẹ của bầu trời đêm ấm áp.

"Tôi luôn tự hỏi liệu có chuyện gì xảy ra giữa bố tôi và mẹ cô không nhỉ?"

Một lần nữa cô lại nhẹ nhàng mỉm cười. "Chẳng có gì lãng mạn."

"Vì ông ấy là người làm vườn ư?"

"Vì bà ấy lãnh cảm."

Anh có thể tin điều đó. Thêm một điều khác nhau giữa mẹ và con gái.

"Sao anh không quay trở lại buổi tiệc?" cô hỏi.

"Chưa. Nếu tôi phải nghe Lorna Devers nói thêm một giây nào nữa, tôi e mình sẽ lấy một trong những cây đuốc đó và tự thiêu mất." Bà Devers là một lý do khiến anh không định quay trở lại buổi tiệc đó trong một lúc. Lý do khác đang mặc một chiếc áo đầm xanh trắng và đang đi theo sau anh.

"Ôi." Clare cười và di chuyển đến trước mặt anh.

"Tin tôi đi, nó sẽ ít đau hơn so với việc lắng nghe những câu chuyện ngu ngốc của bà ấy về Missy và Poppet."

"Tôi không biết ai là người tệ hơn, Lorna hay Rich"

"Con trai bà ấy là một thằng ngốc."

"Rich không phải là con trai bà ấy." Cô ngồi xuống bên cạnh anh trên chiếc ghế dài, và Sebastian từ bỏ, sẵn sàng chấp nhận số phận đau khổ của mình. "Hắn ta là chồng thứ năm của bà ấy."

"Không đùa chứ?"

"Không đùa." Cô tựa người ra sau và bóng đêm như nuốt chửng cô. "Nếu tôi nghe mẹ tôi nói với thêm một người nào nữa rằng tôi viết tiểu thuyết dành cho phụ nữ, tôi e mình sẽ lấy một trong những cây đuốc và đốt cháy bà ấy."

"Có gì sai khi bà ấy nói cô viết tiểu thuyết dành cho phụ nữ chứ?" Ánh trăng xuyên qua cây sơn thù du và vắt ngang mũi và miệng cô. Đôi môi tuyệt vời của cô khiến anh tự hỏi liệu cô có tuyệt như vẻ ngoài của cô không.

"Bà ấy có lý do khi nói điều đó. Tôi làm bà ấy xấu hổ." Khóe môi cô nâng lên thành một nụ cười. "Còn người nào để chúng ta đưa lên giàn thiêu không nhỉ? Ngoài Lorna và mẹ tôi?"

Anh ngả người về phía trước và đặt khuỷu tay lên đầu gối. Anh đặt ly rượu xuống trên mặt đất và nhìn qua bóng tối trước mặt anh. Anh chỉ có thể nhìn thấy hình dáng ngôi nhà của cha anh và ánh đèn ở mái hiên phía trên cánh cửa màu đỏ. "Tất cả những ai bỏ thời gian nói với tôi rằng mối quan hệ giữa cha và tôi thật tệ."

"Mối quan hệ của anh với Leo thật sự tệ. Anh nên cố thử làm gì đó. Ông ấy không còn trẻ nữa."

Anh liếc nhìn kẻ đạo đức giả ngồi đối diện trên chiếc ghế dài. "Xin chào, cái nôi à? Ấm đun nước đây."

"Điều đó có nghĩa là gì?"

"Đó là trước khi cô cho tôi lời khuyên, cô nên có một cái nhìn nghiêm khắc vào mối quan hệ giữa cô và mẹ mình."

Clare khoanh tay dưới ngực và nhìn sang người đàn ông bên cạnh. Những cái sọc trắng trên chiếc áo sơmi của anh ta là thứ duy nhất cô có thể nhìn thấy. "Mẹ tôi là một phụ nữ quá quắt."

"Quá quắt? Nếu có điều gì đó tôi học được trong một vài ngày qua, đó chính là luôn có cách nào đó để dàn xếp mọi chuyện."

Cô mở miệng để tranh cãi, nhưng sau đó lại không làm thế. Cô đã từ bỏ việc đó cách đây đã nhiều năm. "Cố gắng cũng chẳng ích gì. Tôi không thể làm vừa lòng bà ấy. Tôi đã cố cả cuộc đời, và cả cuộc đời tôi luôn làm bà ấy thất vọng. Tôi đã bỏ Junior League vì tôi không có thời gian, và tôi không tham gia vào bất cứ tổ chức từ thiện nào nữa cả. Tôi ba mươi ba tuổi, độc thân, và chưa sinh được cho bà một đứa cháu. Đối với bà ấy, tôi đang lãng phí cuộc đời mình. Sự thật, điều duy nhất tôi làm mà bà ấy chấp nhận đó là đính hôn với Lonny."

"À, thế đó là lý do ư?"

"Cái gì?"

"Tôi đang cố tìm hiểu tại sao một người phụ nữ lại lựa chọn sinh sống với một người đồng tính."

Cô nhún vai và dây áo đầm còn lại trượt xuống cánh tay cô. "Anh ta đã nói dối tôi."

"Có thể cô muốn tin vào lời nói dối đó để làm vừa lòng mẹ cô."

Cô suy nghĩ trong giây lát. Nó vẫn không hằng là điều cô đang mong đợi, nhưng có một vài điều đúng đắn trong đó. "Ừm, có lẽ vậy." Cô đẩy cả hai dây áo lên. "Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không yêu anh ta và không phải tôi cũng ít đau đớn hơn khi biết được người gian dối với anh ta không phải là phụ nữ." Cô cảm thấy đau nhói ở sau mắt cô. Cô đã không khóc để tẩy rửa tâm hồn mình trong cả tuần, và dĩ nhiên cô sẽ không cho phép điều đó xảy ra ngay bây giờ. "Điều đó không có nghĩa rằng tất cả hy vọng tôi có tương lai bỗng nhiên biến mất và tôi cảm thấy nhẹ lòng, và tôi nghĩ, 'Ồ, thoát nạn.' Có thể tôi nên làm thế, nhưng..." Giọng cô như vỡ ra và cô đứng phắt dậy như thể ai đó vừa mới kéo vật cô lên vậy.

Clare đi ra xa hơn và đứng lại bên dưới cây sồi già. Cô đặt tay lên vỏ cây xù xì, không bằng phẳng và nhìn chăm chăm vào hình dáng to lớn của cây qua đôi mắt mờ lệ. Việc đó xảy ra chỉ mới một tuần thôi sao? Nó dường như dài hơn, và... nó cũng như chỉ vừa mới xảy ra hôm qua. Cô chà bên dưới mắt và lau khô nước mắt. Cô đang ở nơi công cộng. Cô không khóc ở nơi công cộng.

Tại sao việc khóc lóc này bây giờ mới xảy ra? Ở đây, nơi mà cô không nghĩ đến? Cô hít thật sâu, sau đó nhẹ nhàng thở ra. Có thể vì cô đã khiến chính mình bận rộn. Lo lắng về xét nghiệm HIV và lên kế hoạch cho buổi tiệc của Leo đã lấy đi của cô khá nhiều năng lượng tinh thần lẫn thể xác. Giờ những lo lắng đó đã không còn cản trở những cảm xúc của cô nữa, vì thế cô thấy mình bắt đầu suy sụp.

Và việc đó cực kỳ phiền phức.

Cô cảm thấy Sebastian đang tiến đến phía sau cô. Không chạm vào, nhưng gần đến nỗi cô có thể cảm thấy nhiệt độ cơ thể của anh.

"Cô đang khóc à?"

"Không."

"Có. Cô đang khóc."

"Nếu anh không phiền, tôi chỉ muốn ở một mình."

Dĩ nhiên, anh không rời đi. Thay vào đó anh đặt tay lên vai cô. "Đừng khóc, Clare."

"Được rồi." Cô quệt đi làn nước mắt đọng trên má cô. "Tôi ổn rồi. Anh có thể quay trở lại bữa tiệc. Leo chắc chắn sẽ lo lắng vì không biết anh ở đâu."

"Cô không ổn tí nào cả, và Leo biết tôi là một cậu bé to xác." Anh lướt bàn tay mình dọc theo cánh tay trần đến khuỷu tay cô. "Đừng khóc vì một người không xứng."

Cô nhìn xuống bàn chân mình. Những ngón chân đã được chăm sóc kỹ lưỡng hoàn toàn không nhìn thấy được trong bóng tối. "Tôi biết anh nghĩ rằng tôi không nên xem nặng nó, nhưng anh không hiểu rằng tôi đã yêu Lonny. Tôi đã nghĩ anh ta là người tôi sẽ sống cùng trong phần còn lại của cuộc đời. Chúng tôi có rất nhiều điểm chung." Một giọt nước mắt lăn xuống má và rơi xuống trên ngực cô.

"Không tình dục."

"Ừ, ngoại trừ phần đó, nhưng tình dục không phải là tất cả. Anh ta giúp đỡ tôi rất nhiều trong công việc và chúng tôi chăm sóc lẫn nhau đó mới là điều quan trọng."

Lòng bàn tay nóng ấm, thô ráp nhẹ nhàng đi từ cánh tay lên vai cô. "Tình dục quan trọng, Clare."

"Tôi biết, nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất trong một mối quan hệ." Sebastian tạo ra âm thanh hể giễu, nhưng cô lờ nó đi. "Chúng tôi lên kế hoạch đến Rome vào tuần trăng mật, để tôi có thể nghiên cứu cho một cuốn sách của tôi, nhưng giờ tất cả đều biến mất. Và tôi cảm thấy ngu ngốc và... trống rỗng." Giọng cô như vỡ ra và cô đưa tay lên quệt vào đôi mắt mình. "Làm thế nào anh yêu một người vào ngày này và ngày sau lại yêu người khác? Tôi ước gì mình bb-biết được điều đó."

Sebastian quay người cô lại và đưa hai tay ôm lấy hai bên khuôn mặt cô. "Đừng khóc," anh nói, và dùng hai ngón cái lau gò má ướt đẫm của cô.

Âm thanh tiếng đễ kêu xa xa hòa vào và trà trộn lẫn với giọng hát ngọt ngào của bài "Son of a Preacher Man" từ máy stereo. Clare ngược nhìn từ đường nét mờ ảo trong bóng tối của Sebastian. "Tôi sẽ ổn ngay thôi," cô nói dối.

Anh hạ thấp mặt xuống, và cá chạm nhẹ của đôi môi anh làm không khí trong phổi cô ngừng lưu chuyển. "Shh," anh thì thầm bên khóe miệng cô. Bàn tay anh lướt ra phía sau đầu và những ngón tay anh lướt nhẹ khắp mái tóc cô. Anh nhẹ nhàng hôn lên má, thái dương và trán cô. "Đừng khóc nữa nhé, Clare."

Cô e rằng mình có thể làm thế nếu cô muốn. Trong khi Dusty hát về anh chàng duy nhất có thể dạy cô, sự choáng váng đã bít kín mọi thứ ở giữa ngực Clare, và cô cảm thấy thật khó thở.

Anh hôn lên mũi, sau đó thì thầm ngay trên môi cô, "Cô cần nghĩ đến một điều nào đó," Anh nhẹ nhàng kéo đầu cô ngả ra sau và đôi môi cô nhẹ nhàng hé mở. "Như cô có cảm giác như thế nào khi được ôm ấp bởi một người đàn ông có thể cương cứng vì một người phụ nữ."

Clare đặt hai tay mình lên ngực anh và cảm nhận những cơ bắp rắn chắc bên dưới chiếc áo sơ mi mỏng manh. Điều này không thể xảy ra. Không

phải với

Sebastian. "Không," cô nói với một vẻ tuyệt vọng. "Tôi nhớ."

"Tôi nghĩ cô đã quên." Đôi môi anh áp vào đôi môi cô, sau đó lùi lại một chút. "Cô cần gợi ý nhỏ bởi một một người đàn ông biết cách sử dụng 'dụng cụ' của mình ra sao."

"Tôi ước gì anh quên những điều tôi đã nói," cô chế ngự sự co thắt trong ngực mình.

"Không bao giờ. Mặc dầu tôi không thể hình dung bất cứ điều gì về kích cỡ của 'dụng cụ' có thể sử dụng cho bất cứ ai."

Cô thở hỗn hển khi miệng anh bao trùm lấy miệng cô, lưỡi anh di chuyển bên trong nó. Anh có mùi như rượu scotch và một cái gì khác nữa. Một cái gì đó mà cô đã không nếm trong một thời gian dài. Ham muốn tình dục. Nóng bỏng và say mê, tất cả đều tập trung ở cô. Cô nên được cảnh báo chứ, và có một chút. Nhưng chủ yếu là cô thích hương vị trong miệng cô. Như một thứ gì đó ngọt ngào và thơm mát mà cô đã không được nếm, và giờ nó tràn ngập khắp người cô, làm ấm hòm thượng vị và lấp đầy những khoảng trống bên trong.

Mọi thứ xung quanh cô rút lui như lúc thủy triều xuống thấp nhất. Buổi tiệc. Tiếng dế. Dusty. Những suy nghĩ về Lonny.

Sebastian đã đúng. Cô đã quên việc một người đàn ông âu yếm miệng cô sẽ có cảm giác như thế nào. Cô không thể nghĩ được là nó quá tuyệt như vậy. Hay chỉ vì Sebastian quá giỏi trong việc đó. Lòng bàn tay cô lướt lên vai và hai bên cổ anh khi chiếc lưỡi mịn màng khiêu khích và tán tỉnh cho đến khi cô từ bỏ và đáp trả lại nụ hôn, trả lại sự nồng nàn và chiếm hữu mà anh đã mang đến cho cô.

Những ngón chân cô cuộn lại trong đôi giày sandal Kate Spade và cô đẩy những ngón tay mình đi khắp mái tóc cắt ngắn, lướt nhẹ lên cổ áo sơ mi của anh. Môi anh chưa rời khỏi miệng cô, nhưng cô lại cảm nhận nụ hôn của anh ở khắp nơi. Cái miệng ấm ướt của anh khiến mọi tế bào trong cơ thể cô thêm thường và muốn nhiều hơn nữa.

Cô nhón chân và áp sát vào anh. Anh rên rỉ trong miệng cô, một âm thanh trầm ấm của ham muốn và khao khát đã thổi bay lòng tự trọng, thổi bùng ngọn lửa nữ tính ẩn sâu bên trong cô. Cô nghiêng đầu sang một bên và miệng cô bám chặt lấy miệng anh.

Hai bàn tay anh trượt xuống eo cô và những ngón tay cái áp vào dạ dày cô qua làn vải cotton mỏng của chiếc áo đầm. Những ngón tay của anh ấn mạnh vào người cô, và anh giữ cô tựa vào vùng bụng dưới nơi đang căng hồng. Anh muốn cô. Cô đã quên cảm giác đó tuyệt vời như thế nào. Cô hôn anh như thể muốn nuốt trọn anh và cô đã làm thế. Từng nụ hôn một. Vào thời điểm đó, cô không còn quan tâm anh là ai, chỉ biết đến việc anh làm cho cô cảm nhận như thế nào. Đây khao khát và ham muốn.

Anh lùi lại và thở hổn hển. "Chúa ơi, ngừng lại!"

"Tại sao?" cô hỏi và hôn lên một bên cổ anh.

"Vì," anh trả lời, giọng khàn đặc và như bị tra tấn, "cả hai chúng ta đều đủ lớn để biết được việc này sẽ dẫn đến đâu?"

Cô mỉm cười ở bên cổ anh. "Đến đâu?"

"Một màn dứt điểm nhanh chóng ở ngay bãi cỏ này."

Clare không muốn sự việc tiến xa đến thế. Cô hạ gót chân xuống và lùi lại một vài bước, tựa lưng vào thân cây và hít thở để làm sạch tâm trí đang đầy ham muốn của mình. Cô nhìn Sebastian cào tay khắp đầu anh và cố suy nghĩ về những gì đã diễn ra. Cô vừa mới hôn Sebastian Vaughan, và cũng

điên khùng như những gì đang diễn ra trong đầu, cô không thấy hối tiếc. "Anh đã luyện tập từ khi anh lên chín," cô nói, vẫn còn mù mẫm bởi nụ hôn vừa rồi.

"Điều đó không nên xảy ra. Xin lỗi, nhưng tôi đã luôn nghĩ về nó từ cái đêm cô cởi bỏ quần áo ngay trước mặt tôi. Tôi nhớ một cách chi tiết cô trông như thế nào khi khóa thân, và mọi việc trở nên mất kiểm soát và..." Anh vuốt mặt mình. "Việc đó sẽ không xảy ra nếu như cô không bắt đầu bằng khóc lóc."

Cô nhú mày lại khinh nhìn chăm vào bóng đêm tối đen kia và chạm nhẹ tay vào đôi môi vẫn còn ẩm ướt vì nụ hôn của anh. Cô ước anh không lên tiếng xin lỗi. Cô biết cô nên nổi điên hay kính sợ hay cảm thấy bị xúc phạm bởi cách họ đã cư xử, nhưng cô không làm thế. Ngay lúc này, cô không cảm thấy bị xúc phạm, kính sợ, hay thậm chí hối tiếc. Cô chỉ cảm thấy như vừa mới được sống lại. "Anh đang đổ lỗi cho tôi à? Tôi không phải là người đã tóm lấy và tấn công miệng anh."

"Tấn công? Tôi không tấn công cô." Anh chỉ vào cô. "Tôi chỉ không chịu nổi việc nhìn thấy một người phụ nữ khóc. Tôi biết điều này nghe có vẻ sáo mòn, nhưng đó là sự thật. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì chỉ để làm cho cô ngừng khóc."

Cô biết chắc là sau đó mình sẽ hối tiếc, như khi cô phải nhìn thấy anh trong ánh sáng của ngày. "Anh có thể bỏ đi mà."

"Và cô sẽ lại khóc đến ngất đi như đêm cô ở Double Tree." Anh hít thật sâu và thở ra một cách nhẹ nhàng. Một lần nữa. Tôi lại giúp cô."

"Anh đang đùa sao?"

"Không. Cô đã không khóc nữa, phải không?"

"Lần này cũng là lý do không thể tiết lộ vợ vẫn của anh nữa sao? Anh hôn tôi là để giúp tôi thôi sao?"

"Nó không vợ vẫn."

"Ôi, anh mới đáng khâm phục làm sao." Cô cười. "Tôi cho rằng anh cương cứng vì... tại sao?"

"Clare," anh nói qua tiếng thở dài, "cô là một phụ nữ quyến rũ và tôi là một thằng đàn ông. Dĩ nhiên cô có thể làm cho tôi nổi dậy ham muốn. Tôi không phải đứng đây và cố để tưởng tượng ra cô trông như thế nào khi khóa thân, tôi biết cô đẹp đến từng centimet. Vì thế dĩ nhiên tôi phải cảm nhận một điều gì đó. Nếu tôi không cảm thấy một chút ham muốn nào đó, tôi sẽ lo lắng chết lên được cho chính bản thân tôi."

Cô không muốn chỉ rõ rằng ham muốn của anh dài khoảng tám inches và rất cứng. Cô ước gì mình có thể gọi lên một vài cảm phần hay giận dữ chính đáng, nhưng cô không thể. Nếu làm điều đó, cô sẽ phải thấy hối tiếc. Ngay bây giờ, cô không hối tiếc. Với nụ hôn anh đã mang lại cho cô một điều gì đó mà ngay cả cô cũng không biết là mình đã bỏ rơi nó. Sự hấp dẫn khiến một người đàn ông mong muốn cô chỉ qua một nụ hôn.

"Cô nên cảm ơn tôi," anh nói.

Đúng rồi. Chắc chắn cô phải cảm ơn anh, nhưng không phải vì lý do mà anh đã nghĩ. "Và anh cứ tự nhiên và hôn mộng tôi nhé." Chúa ơi, cô nói nghe như khi cô lên mười vậy, nhưng cô không cảm thấy vậy. Phải cảm ơn người đàn ông trước mặt cô về điều đó.

Anh cười tủm tỉm, âm thanh phát ra trầm và thấp trong ngực anh.

"Trong trường hợp anh bối rối, Sebastian, đó không phải là một lời mời."

"Nó nghe có vẻ chắc chắn là một lời mời," anh nói. Anh bước lùi một vài bước và thêm vào, "Lần tới khi tôi đến đây, tôi sẽ bắt cô thực hiện điều đó."

"Tôi không biết. Liệu tôi có phải nói lời cảm ơn không?"

"Không. Cô không buộc phải làm, nhưng cô sẽ làm." Sau đó, anh quay lưng lại và bỏ đi mà không nói một lời, không phải về hướng buổi tiệc và đi về phía nhà gỗ.

Cô biết Sebastian trong suốt cuộc đời cô. Có một vài điều không thay đổi. Như thái độ của anh khi nói chuyện với cô và làm cô nghĩ rằng ngày là đêm, cho cô ăn những thứ vớ vẩn, và đôi khi làm cô cảm thấy mình thật tuyệt vời. Như lúc anh nói với cô rằng mắt cô có màu cây irit đang mọc trong vườn mẹ cô. Cô không thể nhớ tuổi mình lúc đó, nhưng cô nhớ rõ là mình đã sống bằng lời khen ngợi đó trong nhiều ngày.

Clare cảm nhận được bề mặt xù xì của cây chạm vào phía sau khi cô nhìn Sebastian bước lên mái hiên của nhà gỗ. Ánh đèn phía trên đầu khiến mái tóc vàng và màu trắng của chiếc áo sơmi của anh sáng như bóng đèn neon. Anh mở cánh cửa đỏ và biến mất trong ngôi nhà.

Cô một lần nữa đưa tay chạm vào đôi môi đã trở nên nhạy cảm hơn nhờ vào nụ hôn của anh. Cô đã biết anh trong phần lớn cuộc đời cô, nhưng có một điều chắc chắn là, Sebastian đã không còn là cậu bé trai nữa. Anh ta rõ ràng là một người đàn ông. Một người đàn ông khiến những phụ nữ như Lorna Devers nhìn anh ta như thể anh ta là một miếng bánh ngon tuyệt. Như việc cô muốn cắn răng mình vào miếng bánh đó chỉ một lần.

Clare biết được cảm giác đó.

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tuần thứ hai của tháng Chín, Sebastian lên chuyến bay quốc tế đến Calcutta, Ấn Độ. Hơn bảy ngàn dặm và hai mươi bốn giờ sau, anh đáp chuyến bay nhỏ hơn đến vùng đồng bằng Bihar, Ấn Độ, nơi sự sống và cái chết phụ thuộc vào sự đong đánh của gió mùa hàng năm và khả năng kiếm được một vài trăm đô la để chiến đấu với kala azar – dịch bệnh Leishmania.

Anh đáp xuống Muzaffarpur và thêm bốn tiếng đi xe mới tới được làng Rajwara cùng với một bác sĩ địa phương và một nhiếp ảnh gia. Nhìn từ xa ngôi làng trông mộc mạc và chưa bị nền văn minh hiện đại tác động đến. Những người đàn ông trong trang phục trắng truyền thống dhoti kurta cày cấy ruộng bằng xe kéo gỗ và trâu, nhưng giống như tất cả các vùng chưa phát triển của trái đất mà anh đã viết bài trong quá khứ, Sebastian biết rằng cảnh thanh bình này chỉ là ảo giác.

Khi anh và hai người đàn ông bước đi trong vùng đất đầy bụi của Rajwara, những đám trẻ con đầy kích động vây quanh họ, đá tung bụi mù khắp cả con đường. Chiếc mũ bóng của thủy quân lục chiến Seattle che khuôn mặt anh khỏi ánh nắng mặt trời, và anh lấp đầy túi của chiếc quần hộp pin dự trữ cho máy ghi âm của mình. Vị bác sĩ là người được mọi người trong làng biết đến, và những phụ nữ trong những bộ sari màu sáng tỏa ra từ các túp lều có mái tranh từng người một, nói nhanh bằng tiếng Hindi. Sebastian không cần bác sĩ đó dịch để biết họ đang nói gì. Âm thanh của những người nghèo cầu xin sự giúp đỡ thường là ngôn ngữ thế giới.

Trải qua nhiều năm, Sebastian đã học được cách tạo một vách chắn chuyên nghiệp giữa chính anh với những gì diễn ra quanh anh. Để viết về

nó mà không bị lún sâu vào bóng đêm hoang mang của nỗi buồn vô vọng. Nhưng những hình ảnh như thế này vẫn gây cho anh khó khăn khi gặp phải.

Anh ở lại vùng đồng bằng Bihar trong ba ngày để phỏng vấn những người cứu trợ của tổ chức One World Health và Bác sĩ Không Biên giới. Anh đi đến thăm các bệnh viện. Anh đã nói chuyện với một nhà dược học ở Mỹ, người đã phát triển một loại thuốc kháng sinh có sức đề kháng mạnh hơn, nhưng giống như quá trình phát triển của các loại thuốc, tiền là chìa khóa cho sự thành công của nó. Anh đến thăm một bệnh viện mới nhất và đi giữa các dãy giường chật ních người trước khi quay trở lại Calcutta.

Anh có chuyến bay sớm vào sáng mai và sẵn sàng cho việc thư giãn trong phòng khách của khách sạn, tránh xa sự đông đúc của thành phố, không khí tràn ngập đầy các mùi khác nhau, và tiếng ồn ào không dứt. Ấn Độ sở hữu một vài cảnh đẹp khiến mọi người sửng sốt trên trái đất và một vài sự nghèo đói kinh khủng nhất. Ở một vài nơi, hai điều đó tồn tại cạnh nhau, và bằng chứng rõ hơn cho điều đó không có chỗ nào khác chính là Calcutta.

Đã từng có thời gian anh xem thường những nhà báo mà anh cho là yếu mềm – những gã "già khú" luôn quay lại trú ngụ trong những quán bar ẩm cúng và gọi các món ăn có trong khách sạn. Là một nhà báo trẻ, anh cảm thấy rằng những câu chuyện tốt nhất thường xảy ra ngoài kia trên các đường phố, trong các đường hầm quân sự và chiến trường, trong những khách sạn nhếch nhác và những khu ổ chuột, đang chờ để được kể cho mọi người. Anh đã đúng, nhưng chúng không phải là những chuyện giá trị duy nhất hoặc luôn là những chuyện quan trọng nhất. Anh thường tin mình cần cảm giác được những viên đạn đang bay vèo qua đầu mình, nhưng anh nhận ra rằng tường thuật những gì có trị số ốc-tan cao có thể khiến cho một nhà báo mất đi tiền đồ. Sự nôn nóng để viết bài có thể dẫn đến việc mất đi tính khách quan. Một vài bài báo tốt nhất xuất phát từ cái nhìn thấu đáo và

không thiên vị. Qua nhiều năm, anh đã hoàn thiện những mảnh khóc đôi khi khó khăn của trạng thái cân bằng trong nghề báo.

Vào tuổi ba mươi lăm, Sebastian đã trải qua một vài việc như bệnh lý, bị cướp, bước đi trong dòng chảy chất thải thô, và nhìn đủ cái chết cho suốt phần đời còn lại. Anh đã có mặt và viết về những điều đó, và đạt được một ít thành công. Anh đã không còn phải đấu tranh cho dòng ghi tên tác giả nữa. Sau nhiều năm chạy hết tốc lực, dốc sức cố gắng, chạy theo các câu chuyện và đề mục, anh có được một vài khoảng thời gian sống trong khách sạn có máy điều hòa nhiệt độ.

Anh gọi một chai bia Corba và món gà tiềm trong khi kiểm tra email. Một đồng nghiệp cũ tiếp cận anh khi anh thưởng thức được một nửa bữa ăn.

"Sebastian Vaughan."

Sebastian nhìn lên và cười toe toét khi anh nhận ra người đang đi về phía mình. Ben Landis thấp hơn Sebastian, có mái tóc đen dày và một khuôn mặt thân thiện, cởi mở. Lần cuối cùng Sebastian nhìn thấy anh ta, Ben là phóng viên của tờ USA Today, và họ đã ở cùng trong một khách sạn ở Kuwaiti, chờ đợi việc xâm chiếm Iraq. "Nhiệm vụ lần này của cậu là gì?"

Ben ngồi đối diện với anh và ra hiệu gọi bia. "Tớ đang viết một bài về Hội dòng Thừa sai Bác ái mười năm sau cái chết của Mẹ Teresa."

Sebastian đã viết một bài về Hội dòng Thừa sai Bác ái vào năm 1997, một vài ngày sau cái chết của vị nữ tu đạo Thiên chúa. Đó cũng là lần cuối cùng anh ở Calcutta. Thành phố có một ít thay đổi, nhưng không gây cho anh nhiều ngạc nhiên. Việc thay đổi diễn ra chậm ở Ấn Độ. Anh đưa chai bia lên miệng và uống một ngụm sau đó hỏi, "Mọi việc như thế nào?"

"À, cậu biết cách mọi việc diễn ra ở đây mà. Trừ việc cậu ở trong taxi, còn lại mọi việc dường như đứng yên."

Sebastian đặt chai bia xuống bàn và cả hai trao đổi các câu chuyện chiến tranh và kêu chai bia thứ hai. Họ nhớ lại về những gì khó chịu đã xảy ra khi leo vào bộ áo quần bảo vệ hóa chất nóng nực, đầy mồ hôi mỗi lần có lời đe dọa tấn công bằng hóa chất trong cuộc tấn công vào Iraq. Họ cười ngất ngưỡng về FUBAR của Thủy quân lục chiến, với bộ đồ màu xanh lục của rừng được gửi đến cho quân đội chứ không phải là màu be của bão cát, mặc dầu lúc đó việc này không phải là một vấn đề đáng buồn cười. Họ nhớ lại những câu chuyện về việc đi bộ vào mỗi sáng trong các lỗ nông với bụi cát mịn che phủ khắp khuôn mặt họ, và cười khi nhớ về những cuộc ẩu đả, lôi kéo giữa nhà hoạt động hòa bình với người Canada, người đã gọi Rumsfeld là kẻ hiếu chiến, và một phóng viên của hãng thông tấn (sử dụng máy chữ điện báo) người Mỹ, người đã phản đối lại câu nói đó. Cuộc chiến diễn ra khá công bằng cho đến khi hai người phụ nữ từ Reuters nhảy vào cuộc xung đột và phá vỡ nó đi.

Còn nhớ cô phóng viên người Ý không?" Ben hỏi với nụ cười trên môi. "Cái cô có cặp môi đỏ mọng và..." Anh ta giữ tay phía trước ngực mình như thể đang giữ hai quả dưa vậy. "Tên cô ta là gì nhỉ?"

"Natala Rossi." Sebastian đưa chai bia lên miệng và uống một ngụm.

"Ừ. Đúng cô ta."

Natala đã từng là phóng viên của tờ Il Messaggero, và bộ ngực thách thức trọng lực của cô ta đã từng là nguồn tưởng tượng và nghiên cứu không dứt đối với các đồng nghiệp nam.

"Những cái đó chắc là đồ giả." Ben nói khi anh ta nốc một hơi dài bia của mình. "Chắc chắn là thế."

Sebastian có thể làm rõ mọi chuyện với anh ta. Anh đã trải qua một đêm dài với Natala bên trong một khách sạn ở Jordani và được tận mắt chứng kiến nó – ấy là nói như vậy – rằng cặp ngực dễ thương của cô là đồ thật.

Anh chỉ hiểu được một ít tiếng Ý. Cô ta có vốn tiếng Anh nghèo nàn; nhưng việc chuyện trò không phải là mục tiêu chính.

"Có tin đồn rằng, cô ta đưa cậu lên phòng khách sạn của cô ta."

"Thú vị." Anh không phải là mẫu người đàn ông chuyên tiết lộ những chuyện cá nhân. Ngay cả khi việc kể lại đó thực sự là điều thú vị. "Thế tin đồn có nhắc đến việc tôi đã có cả buổi tối tuyệt vời thế nào không?" Khi nghĩ về tối hôm đó, anh không thể nhớ được khuôn mặt và những tiếng kêu khóc đầy say đắm của Natala. Vì một vài lý do anh không thể tìm hiểu, hình ảnh một người phụ nữ với mái tóc nâu đã xuất hiện và cản trở não bộ trung tâm của anh.

"Ồ, vậy tin đồn không đúng sao?"

"Không đúng." anh nói dối, còn hơn phải miêu tả chi tiết – ấy là nói như vậy – về cái đêm anh ở cùng với cô phóng viên người Ý đó. Trong khi ký ức về Natala tan biến đi, thì ký ức về một Clare trong chiếc quần lợt khe màu hồng và nụ hôn họ trao nhau dường như ngày càng phát triển sống động hơn ngày qua ngày. Anh có thể nhớ lại một cách hoàn hảo những đường cong mềm mại của cơ thể cô khi cô áp sát vào người anh, đôi môi căng đầy mềm mại ở bên dưới môi anh, cái miệng mướt mà ấm áp của cô. Anh từng hôn rất nhiều phụ nữ trong đời anh, tuyệt có, tệ có và nóng bỏng cũng có. Nhưng không một người phụ nữ nào hôn anh như Clare. Cô như muốn sử dụng miệng mình để hút hết linh hồn anh. Và điều khó hiểu là anh muốn cô làm thế. Khi cô nói anh hôn cặp môi bé nhỏ xinh đẹp của cô, anh biết đó là điểm mà anh muốn hôn nhất.

"Nghe nói anh vừa kết hôn." anh nói trong nỗ lực thay đổi chủ đề và muốn đưa Clare, cặp môi mịn màng và đôi môi mềm mại của cô ra khỏi tâm trí mình. "Chúc mừng nhé."

"Ừm. Giờ vợ tớ đang chuẩn bị sinh đứa con đầu lòng vào bất cứ ngày nào."

"Thế mà cậu ở đây, đứng ngồi không yên để được nói chuyện với các nữ tu sao?"

"Tớ phải làm để kiếm sống." Người phục vụ đặt chai bia thứ ba của Ben lên bàn và biến mất. "Cậu biết việc đó diễn ra như thế nào mà."

Thì anh biết. Bạn phải làm việc chăm chỉ và có nhiều may mắn mới sống được trong nghề báo. Nhất là đối với những nhà báo tự do.

"Cậu chưa nói với tớ cậu đang làm gì ở Calcutta." Ben nói, và đưa tay lấy chai bia của mình.

Sebastian nói cho Ben về những gì anh đang tìm hiểu ở vùng đồng bằng Bihar và sự bộc phát mới nhất của dịch bệnh Leishmania. Hai người đàn ông ngồi nói chuyện phiếm thêm một giờ nữa, sau đó Sebastian chào tạm biệt Ben và đi nghỉ.

Trên chuyến bay về nhà vào sáng hôm sau, anh lắng nghe những bài phỏng vấn anh đã thu âm và viết nguệch ngoạc những ghi chú. Khi viết bài phác thảo, anh nhớ lại sự tuyệt vọng khốn khổ mà anh nhìn thấy trên khuôn mặt của những người nông dân. Anh biết mình không thể làm gì ngoài việc kể lại câu chuyện của họ và chiếu một vài ánh sáng vào dịch bệnh đã lây lan toàn khu vực. Chỉ có điều anh biết rằng sẽ có một vùng dịch mới và một dịch bệnh mới để viết bài vào tháng sau. Cúm gia cầm, bệnh sốt rét, HIV/AIDS, bệnh tả, hạn hán, bão nhiệt đới, sóng thần, chết đói. Hãy lựa chọn. Chiến tranh và các thảm họa là một chu kỳ không bao giờ kết thúc và là một người chủ bất biến. Trong bất kỳ một ngày nhất định nào đó, sẽ có một sự gia tăng dịch bệnh với, hoặc nếu không, một vài kẻ độc tài, trùm khủng bố, hay Hội Hướng đạo trở nên xấu đi, sẽ xuất hiện ở một nơi chết tiệt nào đó trên hành tinh này.

Trong suốt hai giờ nghỉ đợi chuyển bay đến Chicago, anh ăn nhanh trong một quán sports và lấy máy tính xách tay ra. Như anh đã từng làm hàng trăm lần trong quá khứ, anh vừa viết phần mở đầu vừa nhấm nháp món sandwich thịt bò hun khói. Anh hơi cố gắng, nhưng không có gì có thể so sánh với những gì anh đã trải qua với bài báo mà anh đã viết về khủng bố địa phương.

Trên chuyến bay cất cánh từ O'Hare, anh đã bắt mình chìm vào giấc ngủ, tỉnh lại vừa lúc chiếc Boeing 787 hạ cánh xuống sân bay Sea-Tac. Mưa rơi như trút xuống đường băng và chảy dọc theo hai bên cánh máy bay. Giờ là mười giờ sáng, theo giờ Thái Bình Dương khi anh hạ cánh, và anh sải bước nhẹ nhàng ra khỏi sân bay về hướng chiếc Land Cruiser đậu trong bãi đỗ xe dài ngày. Anh đã từng bay rất nhiều, khó đếm xuể nhưng lần này có cái gì đó thật khác biệt. Vì một vài lý do anh không thể giải thích được, anh biết đây sẽ là chuyến bay quốc tế cuối cùng của mình. Bay qua nửa địa cầu để viết một bài báo không còn là niềm thích thú đối với anh như trước đây, và giờ anh đang nghĩ về Ben Landis và người vợ đang mang thai của anh ta.

Khi anh lái đến đường Xuyên bang số 5, một cảm giác cô đơn khó chịu làm tình làm tội anh. Trước khi mẹ anh chết, anh không bao giờ cảm thấy cô đơn. Anh có những người bạn trai. Và cả phụ nữ nữa, một số trong họ anh có thể gọi điện, gặp nhau, hay làm bất cứ điều gì khác mà anh muốn.

Mẹ anh mất đi, nhưng cuộc sống của anh vẫn ổn, theo cách anh yêu thích, theo cách anh đã luôn hình dung. Nhưng với mỗi lần cần gạt kính chắn gió xe hơi nhẹ nhàng hoạt động, cảm giác cô đơn lại khứa sâu thêm trong anh. Anh đoán là do sự mệt mỏi sau chuyến bay dài và một khi anh về đến căn hộ của mình và nghỉ ngơi, cảm giác này sẽ biến mất.

Anh đã mua căn hộ cao cấp đó cách đây hai năm sau khi cuốn sách của anh đạt vị trí số một trong danh sách bán chạy của tờ New York Times và USA Today. Cuốn sách nằm trong danh sách bán chạy đó trong mười bốn tháng, mang về cho anh nhiều tiền hơn những gì anh đã từng làm hay hy

vọng có được từ nghề báo. Anh đã đầu tư số tiền đó vào bất động sản, các tài sản xa hoa và một vài cổ phiếu của những hãng chuyên về kỹ thuật mạo hiểm mang lại cho anh một số tiền lại quả khá. Sau đó anh chuyển nhà, từ một căn hộ nhỏ trên đường Jeffersons ở khu Kent đến căn hộ sang trọng ở quận Queen Anne ở Seattle. Anh có căn hộ trị giá một triệu đôla nhìn ra vịnh, núi và Puget Sound. Căn hộ rộng bảy trăm sáu mươi hai mét vuông có hai phòng ngủ với bồn tắm đứng và bồn tắm thủy lực trong mỗi phòng. Mọi thứ từ ngói ceramic và sàn nhà bằng gỗ cứng đến thảm trải sàn bằng nhung lông và đồ nội thất bằng da đều có tông màu đất trầm. Những đồ mạ bạc sáng bóng và gương chiếu sáng mới toanh, một biểu tượng cho sự thành công của anh.

Sebastian lái chiếc SUV vào chỗ đỗ xe, sau đó đi đến thang máy. Một người phụ nữ trong bộ đồ vét và một cậu bé mang một chiếc áo phông có hình con thằn lằn đã đợi ở cửa và bước vào thang máy cùng với anh. "Chị đến lầu nào?" anh hỏi khi cửa thang máy đóng lại.

"Lầu sáu, cảm ơn."

Anh nhấn nút lầu sáu và tám, sau đó tựa lưng vào vách thang máy.

"Con ốm." cậu bé nói nhỏ với anh.

Sebastian nhìn xuống khuôn mặt xanh mướt của cậu bé.

"Thủy đậu." người phụ nữ nói. "Tôi hy vọng anh cũng đã mắc bệnh này."

"Tôi đã mắc bệnh khi tôi lên mười." Mẹ anh đã biến anh thành màu hồng với kem chống ngứa.

Thang máy ngừng lại và người phụ nữ nhẹ nhàng đặt tay lên phía sau đầu con trai cô ấy và họ bước ra hành lang. "Mẹ sẽ nấu súp và đặt gối trước tivi cho con nhé. Con có thể nằm nghỉ với chú chó và xem phim hoạt hình cả ngày." cô ấy nói khi cánh cửa dần đóng lại.

Sebastian đi thêm hai tầng nữa, anh bước ra ngoài và mở cửa căn hộ ở phía tay trái. Anh thả vali xuống trên lối vào, âm thanh vang dội trên nền đá lát. Không có gì ngoài âm thanh phá vỡ sự yên lặng đó chào đón anh. Ngay cả một chú chó cũng không. Anh chưa bao giờ có một chú chó, ngay cả khi còn nhỏ. Anh tự hỏi liệu anh có nên mua một con không. Có thể là một con boxer lực lưỡng.

Ánh nắng tràn qua các cửa sổ lớn khi anh bước vào và đặt máy laptop lên mặt kệ bếp được lát đá hoa cương. Anh bắt đầu pha café và cố giải thích cho sự quan tâm đột ngột của anh về một chú chó. Anh đang mệt mỏi. Đó là lý do cho những sai lầm của anh. Điều cuối cùng anh cần là một chú chó. Anh không ở nhà đủ lâu để chăm sóc cho cây cối, chứ đừng nói đến một loại động vật nào đó. Chẳng có gì mất mát trong cuộc đời anh và anh không cô đơn.

Anh di chuyển từ nhà bếp đến phòng ngủ và nghĩ có thể là do chính cái căn hộ sang trọng này. Có thể nó cần một cái gì đó... có không khí gia đình hơn. Không phải là một chú chó, mà là một cái gì đó. Có thể anh nên chuyển nhà. Có thể anh giống mẹ hơn là anh tưởng và phải thử sống ở nhiều nhà trước khi tìm thấy cái phù hợp với anh nhất.

Sebastian ngồi ở rìa chiếc giường và cởi đôi giày ổng ra. Bụi từ các đường phố ở Rajwara vẫn còn bám trên giày buộc giày. Anh tháo tất và cởi đồng hồ trên đường đi đến phòng tắm.

Một vài năm trước, anh đã cố nói với mẹ về việc nghỉ ngơi và chuyển đến sống ở một ngôi nhà đẹp hơn. Anh đề nghị mua cho bà một ngôi nhà mới hơn và đẹp hơn nhưng bà đã hết sức từ chối. Bà thích ngôi nhà của bà. "Phải mất hai mươi năm mẹ mới tìm thấy được nơi cho mẹ cảm giác là nhà." bà đã nói với anh. "Mẹ không chuyển đi đâu."

Sebastian trần truồng và đưa tay vào trong bồn tắm đứng. Vòi nước bằng đồng mát lạnh khi chạm vào khi anh mở vòi và bước vào trong các vách

tường kính đóng kín. Nếu mẹ anh phải mất hai mươi năm để tìm ta một nơi ở thoải mái, anh đoán chắc mình phải mất thêm nhiều hơn để thực hiện việc đó. Dòng nước ấm chảy xuống đầu và bao phủ lên khắp mặt anh. Anh nhắm mắt lại và cảm nhận sự căng thẳng tan biến đi. Có quá nhiều điều gây cho anh căng thẳng. Vào lúc này, nơi anh sống không phải là một trong những điều đó.

Anh phải bán đi ngôi nhà của mẹ. Nhanh thôi. Người bạn và đối tác tốt nhất của mẹ anh, Myrna, đã chuyển tất cả các dụng cụ làm đẹp và các loại cây cối ra khỏi salon. Bà đã tặng các loại thức ăn đóng hộp và đồ khô cho ngân hàng thực phẩm (1) địa phương. Phần còn lại anh phải làm là tính toán cần phải làm gì đối với tất cả đồ vật còn lại của mẹ. Một khi anh cất gánh nặng đó khỏi vai anh, cuộc sống của anh sẽ trở lại bình thường.

(1) Ngân hàng thực phẩm: Là nơi cung cấp miễn phí thực phẩm cho những gia đình nghèo ở Mỹ

Anh vớ tay lấy xà phòng, xoa vào tay và rửa mặt. Anh đang nghĩ về cha và tự hỏi giờ ông đang làm gì. Chắc ông đang cắt tỉa các luống hoa hồng, anh nghĩ. Và anh nghĩ về Clare. Một cách cụ thể hơn, về cái đêm anh hôn cô. Những gì anh nói với cô đêm đó đều là sự thật. Anh sẽ làm bất cứ điều gì để cô ngừng khóc. Nước mắt của một người phụ nữ là thứ duy nhất trên thế giới này khiến anh cảm thấy bất lực. Và, anh suy luận rằng, việc hôn Clare dường như là một ý kiến tuyệt vời hơn so với việc đánh cô hay ném bọ vào tóc cô, như anh đã làm khi còn bé.

Anh nâng mặt mình lên và rửa trôi đi xà phòng. Anh đã nói dối cô. Khi anh xin lỗi vì đã hôn cô, anh không thấy hối hận về điều đó. Sự thật anh hoàn toàn không thấy hối hận. Một trong những điều khó khăn nhất anh đã từng làm là quay đi và để cô đứng trong bóng tối. Một trong những điều khó khăn nhất – nhưng sáng suốt nhất. Trong tất cả những người phụ nữ độc thân anh biết, Clare Wingate là người không thể hôn, chạm vào và trần truồng lăn qua lăn lại. Không phải dành cho anh.

Nhưng điều đó không thể ngăn anh khỏi việc nghĩ về cô. Về vòng ngực đầy đặn và đầu ngực hồng đậm. Sự ham muốn khuấy động ở bên dưới bụng anh khi anh nhắm mắt lại và nghĩ về việc làm cho đầu ngực cô căng cứng khi những ngón tay anh miết dọc theo sợi dây màu hồng của chiếc quần lọt khe vắt ngang hông cho đến miếng vải hình tam giác che phủ phần thâm kín của cô.

Phần dưới của anh đau tức và cứng như đá. Anh nghĩ về hình ảnh cô sử dụng chiếc miệng xinh đẹp vì anh, và như cầu tình dục đập mạnh trong các tĩnh mạch, nhưng chẳng có ai lên vào phòng tắm và giải quyết việc đó cho anh. Anh cho rằng mình có thể gọi một ai đó đến. Nhưng anh không thấy đúng đắn khi để cho một người phụ nữ kết thúc những gì mà một người phụ nữ khác bắt đầu. Với ý nghĩ về Clare trong đầu, anh đã tự mình giải quyết.

Sau khi tắm xong, Sebastian quấn khăn tắm quanh eo và tiến về nhà bếp. Anh cảm thấy hơi buồn cười vì vừa mới tưởng tượng về Clare. Không những vì cô là một cô bé gái kỳ lạ khi anh còn niên thiếu, mà còn vì cô thậm chí không thích anh. Thường anh chỉ tưởng tượng về những người phụ nữ không gọi anh là đầu bư.

Anh rót một tách café và vươn tay lấy điện thoại đặt ở góc bếp. Anh bấm số và đợi máy.

"Xin chào." Leo trả lời sau tiếng kêu thứ năm.

"Con đã về." anh nói, đẩy những suy nghĩ về Clare ra khỏi đầu. Ngay cả sau khoảng thời gian họ ở cùng nhau gần đây, anh vẫn thấy hơi là lẩm khi gọi điện cho cha mình.

"Chuyến đi của con thế nào?"

Sebastian đưa tách café lên. "Tuyệt ạ."

Họ nói về thời tiết, sau đó Leo hỏi. "Khi nào thì con tính ghé qua đây?"

"Con không biết. Con phải thu dọn đồ ở nhà mẹ và chuẩn bị sẵn sàng cho việc bán nó." Ngay khi anh nói điều đó, một phần trong anh chùn lại khi nghĩ về việc thu dọn cuộc sống của mẹ vào trong những chiếc hộp. "Con đang trì hoãn nó."

"Việc đó sẽ rất khó khăn."

Đó là một cách nói nhẹ đi, và Sebastian mỉm cười một cách buồn bã. "Vâng ạ."

"Con muốn cha giúp không?"

Anh mở miệng để đưa ra lời từ chối vô thức. Anh có thể gói ghém một vài thùng. Không có vấn đề gì. "Cha đang đề nghị sao?"

"Nếu con cần ta."

Đó chỉ là những món đồ vật vãnh. Những món đồ của mẹ anh. Chắc hẳn bà sẽ không muốn Leo bước chân vào nhà bà, nhưng mẹ đã mất và cha đang đề nghị giúp đỡ anh. "Con lấy làm cảm kích vì điều đó."

"Cha sẽ nói với Joyce cha sẽ đi xa một vài ngày."

Việc gói ghém đồ trong nhà bếp dễ dàng hơn những gì Sebastian đoán trước. Anh có thể giải thoát chính mình khi anh và Leo làm việc bên nhau. Mẹ chưa bao giờ yêu thích đồ sứ hay đồ pha lê. Mẹ sử dụng đồ Corelle, màu trắng thuần, vì nếu bà làm vỡ một chiếc đĩa bà có thể dễ dàng thay thế nó. Bà mua ly tách từ Wal-Mart, vì nếu bà có đánh rơi, nó cũng không là vấn đề gì lớn. Ấm và xoong chảo của bà cũ và vẫn còn khá tốt vì bà hiếm khi nấu, đặt biệt sau khi Sebastian rời nhà.

Nhưng vì mẹ anh không phải là người quá thiên về vật chất, không có nghĩa bà không quá kỹ càng về vẻ bề ngoài của bà cho đến ngày mất. Bà luôn cầu kỳ về kiểu tóc, màu son, và liệu màu giày có hợp với ví của bà hay không. Bà thích hát những bài hát cũ của Judy Garland, và khi bà muốn tiêu xài phung phí, bà mua những quả cầu tuyết. Bà có rất nhiều, vì thế bà đã biến một căn phòng ngủ thành nơi trưng bày bộ sưu tập của bà. Bà xếp dọc các bức tường các giá đựng đo đống, và Sebastian luôn nghĩ rằng bà làm thế để anh không thể quay về nhà.

Sau khi Leo và Sebastian thu dọn xong nhà bếp, họ cầm một ít báo và thùng carton đi đến phòng ngủ cũ của Sebastian. Sàn gỗ kêu kẹ kệt dưới chân họ. Qua những chiếc màn trắng trong suốt, ánh nắng tràn khắp căn phòng và chiếu qua những dây quả cầu. Anh nửa muốn thấy được bà, cầm chổi quét bụi màu hồng trong tay, quét bụi cho các dây kệ.

Sebastian đặt hai thùng lên chiếc bàn vuông và một chồng báo lên chiếc ghế gấp mà anh đã đặt ở đây trước đó. Anh thong thả đẩy những kỷ niệm về mẹ và chiếc chổi quét bụi bằng lông chim của bà ra khỏi đầu mình. Anh với tay lấy quả cầu anh đã mua từ Nga và lắc nó. Tuyết trắng bay nhẹ nhàng trên Thánh đường Saint Basil (2) ở Quảng trường Đỏ.

(2) Thánh đường St.Basil's là kiến trúc nổi tiếng nhất nước Nga. Đây không chỉ là biểu tượng cho thành phố Matxcova mà còn là biểu tượng cho nước Nga trên thế giới. Tên đầy đủ của thánh đường được mọi người biết đến nhiều nhất là "Thánh đường được sự bảo vệ của mẹ Thiên Chúa". Một đặc điểm của thánh đường này so với các kiến trúc cùng loại trên thế giới là đây là một Thánh đường đa vòm. Được đặt trên quảng trường đỏ của Thủ đô Matxcova của Nga. Thánh đường được xây dựng theo yêu cầu của Ivan đệ tứ hay còn gọi là Ivan Khủng khiếp – Hoàng tử của Matxcova từ năm 1553, nhân sự kiện bắt giữ vua của Hãn quốc Kazan, Thánh đường được xây từ năm 1555 đến 1561 thì hoàn thành

"Ừm, cha sẽ...Ai mà nghĩ được Carol lại giữ cái này trong nhiều năm qua."

Sebastian nhìn qua Leo khi ông với tay lấy một quả cầu cũ về Cannon Beach (3) , Oregon. Một cô người cá đang ngồi chải mái tóc vàng trên một tảng đá trong khi một vài con sò lấp lánh nổi lên bành xung quanh cô.

(3) Cannon Beach là một thành phố trong Quận Clatsop, Oregon, Hoa Kỳ. Đây là nơi đến nghỉ ngơi vui chơi phong phú của du khách. Theo sách Các địa danh Oregon, Cannon Beach ban đầu được gọi tên Ecolathe, là tên của con lạch đổ vào Thái Bình Dương ở phía bắc thành phố. Năm 1992, nó được đổi tên thành Cannon Beach (theo tên của bãi biển kéo dài về phía nam lạch Ecola khoảng 8 dặm Anh và kết thúc tại Mũi Arch) theo ý của Bưu điện Hoa Kỳ vì cái tên cũ thường hay bị nhầm lẫn với Eola

"Cha đã mua cái này cho mẹ con trong tuần trăng mật của chúng ta."

Sebastian lấy một mảnh báo và quấn quanh quả cầu nước Nga. "Đó là một trong những quả cầu cũ nhất của bà ấy. Con không biết là cha đã mua nó cho mẹ."

"Ừ. Lúc đó, cha đã nghĩ cô người cá này giống hệt mẹ con." Cha ngược nhìn lên. Những đường nhăn ở khóe mắt ông càng đậm hơn và một nụ cười e thẹn xuất hiện trên miệng ông. "Ngoại trừ việc mẹ con đang mang thai con được bảy tháng."

"Giờ thì con đã biết." Anh đặt quả cầu vào thùng.

"Bà ấy rất đẹp và đầy sức sống. Một người đầy kỳ lạ." Leo cúi xuống lấy một mảnh báo. "Bà ấy thích những thứ gì đó mạnh mẽ, như trò tàu lượn, và cha..." Ông ngừng lại và lắc đầu. "Cha thích êm đềm." Ông gói quả cầu lại. Ông nói qua tiếng sột soạt của giấy. Giờ cha vẫn thế. Cong giống mẹ con hơn là cha. Con thích theo đuổi những gì sôi động."

Không còn nhiều nữa. Ít nhất không còn nhiều như những gì anh muốn cách đây một vài tháng. "Có lẽ con đang muốn chậm lại."

Leo ngược nhìn anh.

"Sau chuyến đi vừa rồi, con đang nghiêm túc nghĩ về việc trì hoãn hộ chiếu của con. Con có một vài nhiệm vụ, và lúc đó con nghĩ con sẽ trở thành một nhà báo tự do. Có thể con sẽ nghỉ làm trong một thời gian."

"Con sẽ làm gì?"

"Con cũng không chắc. Con chỉ biết con không muốn nhận các nhiệm vụ ở nước ngoài nữa. Ít nhất là trong khoảng thời gian này."

"Con có thể làm điều đó không?"

"Chắc mà." Nói về công việc khiến anh quên đi việc anh đang làm. Anh với tay lấy quả cầu về Reno (4), Nevada và gói nó lại. "Chiếc Lincoln mới của cha thế nào?"

(4) Reno là thành phố ở phía Tây của tiểu bang Nevada (Hoa Kỳ), là thủ phủ của Quận Washoe. Thành phố tọa lạc bên sông Truckee, gần khu vực nghỉ mát hồ Tahoe bên dãy núi Sierra, Nevada. Reno là một thành phố nghỉ dưỡng với nhiều sông bạc lớn. Thành phố được khách du lịch ưa thích vì nằm gần một khu vực có cảnh quan thiên nhiên đẹp và có các khu giải trí ngoài trời

"Chạy êm như nhung."

"Joyce thế nào?" anh hỏi, không phải anh quan tâm gì đến bà, nhưng nghĩ về Joyce còn tốt hơn là nghĩ về những gì anh đang làm.

"Đang lên danh sách việc cần làm cho buổi tiệc Giáng sinh. Việc đó luôn làm bà ấy vui."

"Giờ chưa đến tháng Mười."

"Joyce thích lên kế hoạch trước."

Sebastian đặt quả cầu đã gói vào thùng giấy. "Còn Clare? Cô ấy đã vượt qua được việc chia tay với gã đồng tính đó chưa ạ?" anh hỏi, với mục đích duy trì cuộc nói chuyện với cha.

"Cha cũng không rõ. Gần đây cha không hay nhìn thấy con bé, nhưng cha không chắc về điều đó. Con bé là một cô gái rất nhạy cảm."

Đó có phải là một lý do nữa cho việc tránh xa cô ấy. Những cô gái nhạy cảm thường thích những lời hứa hẹn lâu dài. Và anh chưa bao giờ là mẫu người hứa hẹn bất cứ điều gì lâu dài. Anh với tay lấy quả cầu Phù thủy xứ Oz với Dorothy và Toto đang đi trên con đường lát gạch vàng. Ngay cả khi điều đó không bao giờ xảy ra, anh để trí óc mình tưởng tượng về khả năng trải qua một hay hai đêm với Clare. Anh không ngại lộ trần cô ra, và anh chắc chắn cô sẽ có lợi từ một vài lần quan hệ. Nó sẽ làm cho cô thư giãn và giúp cô bớt đi ưu phiền. Nó sẽ giúp cô tươi cười trong nhiều tuần liền.

Trong tay anh, những nốt nhạc của bài "Somewhere Over the Rainbow" bắt đầu vang lên từ hộp nhạc ở đáy quả cầu. Bản nhạc cổ điển của Judy Garland mà mẹ anh yêu thích, và mọi thứ bên trong Sebastian ngừng lại. Hàng ngàn cảm giác nhói đau chạy nhanh lên xương sống và bám chặt vào da đầu của anh. Quả cầu từ trên tay anh rơi xuống và tan thành từng mảnh trên sàn nhà. Sebastian nhìn nước văng tung tóe lên giày anh, và Dorothy, Toto và một chục con khí bay nhỏ trôi ra khắp sàn nhà. Tấm bình phong vô tư mà anh giữ bên trong tâm hồn anh vỡ vụn như từng mảnh gương dưới chân anh. Nơi nương tựa vững chắc duy nhất trong cuộc đời anh đã không còn. Bà đã mất, và không bao giờ quay trở lại. Bà sẽ không bao giờ phủ bụi những quả cầu tuyết và làm ấm lên vì đôi giày không hợp nữa. Anh sẽ không còn được nghe bà hát bằng giọng nữ cao không hoàn hảo hay căn nhắc anh về việc cắt tóc.

"Chết tiệt." Anh ngồi xuống ghế. "Con không thể làm việc này." Anh bị tê liệt và bị tấn công cùng một lúc, như anh cắm chìa khóa vào ổ cắm điện. "Con nghĩ mình có thể làm, nhưng con không thể gói ghém đồ đạc của mẹ như thể mẹ không bao giờ quay trở lại." Đôi mắt anh cay xè và anh nuốt một cách khó khăn. Anh đặt khuỷu tay lên đầu gối và dùng tay che mặt lại. Một âm thanh như tiếng tàu hàng đang chạy trong tai anh, và anh biết nó xuất hiện từ áp lực níu giữ lại mọi thứ. Anh sẽ không khóc như một người phụ nữ kích động. Đặc biệt là trước mặt cha anh. Nếu anh có thể kìm nén mọi thứ trong một vài giây nữa, mọi áp lực sẽ biến mất và anh sẽ trở lại bình thường.

"Không có gì xấu hổ khi yêu quý mẹ mình," anh nghe tiếng cha nói trong sự tàn phá trong đầu anh. "Sự thật, nó là biểu hiện của một người con trai tốt." Anh cảm nhận tay của cha anh ở phía sau đầu, sức nặng, thân thuộc và đầy an ủi. "Mẹ con và ta không hòa thuận với nhau như ta biết bà ấy yêu con rất nhiều. Bà ấy cứ xù lông nhím đối với những việc liên quan đến con. Và bà ấy sẽ không bao giờ thừa nhận rằng con trai bà không bao giờ làm gì sai trái."

Điều đó đúng thật.

"Bà ấy đã làm một việc tuyệt vời là tự nuôi dạy con, và cha luôn biết ơn bà ấy vì điều đó. Chúa lòng lành biết được cha đã không ở bên cạnh con nhiều như cha nên làm."

Sebastian ấn mạnh lòng bàn tay vào hai mắt mình, sau đó thả lỏng tay xuống giữa hai đầu gối. Anh ngẩng đầu nhìn cha đang đứng kế bên. Anh hít sâu và cơn nhức nhối đằng sau mắt anh tan dần đi. "Mẹ đã không làm việc đó dễ dàng đi."

"Đừng bào chữa cho cha. Cha có thể đấu tranh hơn, có thể quay lại tòa án." Bàn tay ông chuyển đến vai Sebastian và ông nhẹ nhàng bóp vào vai anh. "Cha có thể làm nhiều việc. Cha nên làm một vài điều, nhưng cha..."

cha nghĩ rằng việc khiêu chiến là không tốt và sẽ có nhiều thời gian hơn khi con lớn lên. Cha đã sai, và cha hối tiếc về điều đó."

"Tất cả chúng ta đều hối tiếc." Sebastian có hàng tá hối tiếc, nhưng sức nặng của bàn tay cha như một chiếc neo trong một thế giới đột nhiên chuyển động. "Có thể chúng ta sẽ không đào sâu thêm chuyện đó. Chúng ta cứ tiếp tục bước tiếp."

Leo gật đầu và vỗ vào lưng anh như khi anh còn bé. "Sao con không lấy cho mình một ly Slurpee. Nó sẽ làm con thấy tốt hơn, và cha sẽ hoàn tất việc ở đây."

Anh mỉm cười với câu nói đó. "Con đã ba mươi lăm rồi cha ạ. Con không còn uống Slurpee nữa."

"Ồ, vậy thì con nghỉ ngơi một lát và cha sẽ hoàn tất việc ở đây."

Sebastian đứng dậy và lau tay vào phía trước chiếc quần jeans. "Không. Con sẽ đi kiểm chổi và sọt rác," anh nói, biết ơn vì sự hiện diện của cha trong ngôi nhà này.

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Lần đầu tiên của tháng mười hai, một trận tuyết nhẹ bao phủ trên các con đường ở Boise và cả những ngọn đồi với màu trắng tinh khôi. Những vòng hoa chào đón mùa lễ hội được treo ở các cột đèn, và các cửa sổ mặt trước cửa hàng được trang trí rực rỡ. Người người tấp nập mua sắm đi trên các vỉa hè.

Ở góc đường Số Tám và Main, bài hát "Holly Jolly Christmas" nhẹ nhàng vang lên bên trong quán The Piper Pub and Grille. Những vòng hoa màu vàng, xanh lá cây và đỏ tăng thêm không khí lễ hội đối với nhà hàng hai tầng này.

"Chúc mừng Giáng sinh." Clare nâng ly mocha mùi bạc hà lên và nhẹ nhàng chạm vào ly của các bạn cô. Bốn phụ nữ vừa kết thúc bữa ăn trưa và đang thưởng thức những ly café thơm phức thay cho món bánh tráng miệng.

"Giáng sinh vui vẻ," Lucy nâng cốc chúc mừng.

"Lễ Hanukkah (1) vui vẻ," Adele nói, mặc dầu cô không phải là người Do Thái.

(1) Còn gọi là Lễ Hội Ánh Sáng, là lễ kéo dài tám ngày bắt đầu từ ngày thứ 25 của tháng Kislev theo lịch Do Thái, vốn có thể rơi vào bất kì lúc nào giữa tháng 11 đến cuối tháng 12. Lễ hội ánh sáng được tổ chức cùng với lễ đốt nến truyền thống. Tám cây nến được cắm trên cùng một chiếc bàn nến gọi là Menorah. Mỗi ngày người ta đốt cháy hết một cây nến và lễ hội kết thúc khi cây nến thứ tám được đốt hết. Trong tám ngày kỷ niệm Hanukkah,

tín đồ Do Thái giáo thực hiện một số nghi lễ như kiêng kị các thông tục thường ngày và đọc kinh cầu nguyện. Không khí của Hanukkah cũng thiêng liêng như lễ Giáng sinh với những lễ vật cổ truyền và những món ăn truyền thống để trao đổi nhau trong thời gian lễ hội

Dựa vào đó, Maddie thêm vào, "lễ Kwanzaa (2) vui vẻ,' mặc dầu cô không phải là người Mỹ gốc Phải, người Châu Phải hay chưa bao giờ đặt chân đến Châu Phải.

(2) Cộng đồng người Mỹ gốc Phi đón mừng lễ Kwanzaa của họ từ ngày 26 tháng 12 đến mùng 1 tháng Giêng. Kwanzaa nghĩa là " những trái cây đầu tiên". Kể từ năm 1966, họ khuyến khích những người dân Mỹ da đen phối hợp nghi lễ của tổ tiên Phi Châu của họ với phong tục hiện có của đất nước Hoa kỳ. Đèn cầy cũng giữ một vai trò quan trọng trong lễ Kwanzaa của người Mỹ da đen. Đồ cắm đèn cầy Kinara được bày trên một miếng thảm mikeka với bảy cây đèn cầy gồm có ba cây màu xanh lá cây cắm bên trái và ba cây đèn cầy màu đỏ cắm bên phải, ở giữa là một cây đèn màu đen. Trong suốt lễ Kwanzaa, mỗi ngày người ta thắp một cây đèn cầy, bắt đầu từ trái qua phải

Lucy uống café và nói khi cô ấy hạ ly café xuống. "Ồ, tớ quên mất." Cô tìm kiếm trong túi xách treo đằng sau ghế, sau đó lấy ra một vài phong bì. " Cuối cùng tớ cũng nhớ mang theo các bức hình bọn mình cùng chụp trong buổi tiệc Halloween." Cô đặt phong bì vào tay Clare, người ngồi bên phải cô, và hai người ngồi ở phía bên kia bàn.

Lucy và chồng cô ấy, Quinn, đã tổ chức một buổi tiệc hóa trang ở nhà mới của họ ở Quill Ridge, nơi nhìn thấy được cả thành phố từ trên cao. Clare đổ ảnh từ phong bì ra và liếc nhìn hình ảnh mình trong bộ đồ con thỏ đứng bên cạnh ba người bạn. Adele hóa thân thành một cô tiên với đôi cánh lớn mỏng và nhẹ như tơ, Maddie làm Sherlock Holmes, còn Lucy mặc một bộ đồ cảnh sát nghịch ngợm. Buổi tiệc đó thật vui. Đó là những gì Clare cần sau hai tháng rười rẫy khó khăn. Vào cuối tháng Mười, trái tim đau

đón của cô bắt đầu dần nguôi ngoai, và cô thậm chí còn được Darth Vader mời đi chơi. Bỏ đi mũ bảo hộ, Darth Vader là một người mẫu quyến rũ theo cách nào đó. Anh ta có việc làm, có đủ răng và tóc, và xem ra anh ta một trăm phần trăm nam tính. Clare lúc trước sẽ chấp nhận lời mời ăn tối của anh ta với hi vọng trong tiềm thức rằng một người đàn ông có thể làm nhẹ đi sự mất mát mà một người đàn ông khác mang lại. Nhưng cho dù cô cảm thấy hãnh diện, cô đã nói không. Còn quá sớm cho việc hẹn hò.

" Khi nào cậu tổ chức buổi ký tặng sách?" Adele hỏi Clare.

Cô nhìn lên và nhét tấm ảnh vào trong túi xách. "Một buổi ở Borders vào ngày mười. Một buổi khác được tổ chức ở Walden's vào ngày hai mươi bốn. Tớ hy vọng có thể kiểm soát được từ những người mua sắm vào phút cuối." Đã gần năm tháng kể từ ngày cô phát hiện Lonny cùng với người thợ sửa chữa máy móc của Sear, và cô đã tiếp tục sống. Cô không còn vật lộn với nước mắt. Ngực cô đã không còn đau nhói và trống rỗng trong những ngày này, nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng cho việc hẹn hò. Chưa được. Chắc phải mất một khoảng thời gian nữa.

Adele nhấp một ngụm café. " Tớ sẽ đến vào buổi ký tặng vào ngày mười của cậu."

" Ừ, tớ cũng sẽ đến vào hôm đó," Lucy nói.

"Tớ cũng vậy. Nhưng tớ sẽ không đi đến gần các khu mua sắm vào ngày hai mươi bốn." Maddie nhìn lên từ tấm hình. "Với những nơi đông đúc người như thế, tớ sợ sẽ tình cờ gặp phải bạn trai cũ."

Clare đưa tay lên. "Tớ cũng vậy."

" Điều đó làm tớ nhớ ra có chuyện kể cho các cậu nghe." Adele đặt ly café xuống bàn. "Hôm trước tớ tình cờ gặp Wren Jennings. Và cô ta vô tình lộ ra chuyện cô ta không thể kiếm ra bất cứ người nào thích thú việc ký kết tiếp trong dự án sách mới với cô ta."

Clare đặc biệt không thích Wren. Cô ta có cái tôi quá lớn nhưng tài năng lại quá ít để hỗ trợ cho cái tôi đó. Cô đã thực hiện một buổi ký tặng cùng với Wren, và chỉ một lần là quá đủ. Wren không những đọc chiếm buổi ký tặng trong suốt hai tiếng đồng hồ, mà cô ta còn nói với bất kỳ người nào tiếng đến bàn ký tặng rằng cô ta viết " tiểu thuyết lãng mạng lịch sử thực sự. Không phải là những vở kịch cổ trang." Sau đó cô ta nhìn thẳng vào Clare như thể cô là một tội phạm nghiêm trọng. Nhưng việc không tìm được một nhà xuất bản nào cho cuốn sách kế tiếp sẽ thật tồi tệ. " Ôi, thật đáng sợ."

Lucy gật đầu đồng ý. " ừ, không ai chịu được lối nói chuyện dài dòng như Wren, nhưng không tìm được một nhà xuất bản sẽ rất khủng khiếp."

" Thật là một tin tốt lành dành cho các nhà hoạt động môi trường của Earth First. Không còn thêm cây nào phải chết cho những cuốn sách dở hơi của Wren."

Clare nhìn Maddie và cười tủm tỉm. "Meow."

" Thôi nào. Các cậu biết người đàn bà đó không thậm chí không thể viết được một câu thông minh và sẽ không biết đến một cốt truyện tốt nếu nó có căn vào mông cô ta. Và đó mới chính là vấn đề." Maddie cau mày và liếc nhìn những người bạn của mình. "Tớ không phải là người duy nhất nanh ác trong bàn này. Tớ chỉ nói những gì mà mọi người đều nghĩ mà."

Đó cũng đúng. " Ừ," Clare nói, và đưa ly mocha mùi bạc hà lên miệng, " thỉnh thoảng tớ lại sự ham muốn mạnh mẽ được liếm tay và rửa mặt tớ."

" Và tớ ước muốn được nằm ngủ dưới ánh nắng cả ngày," Lucy thêm vào.

Adele há hốc miệng kinh ngạc. " Cậu có thai à?"

" Không." Lucy cầm ly lớn, café có pha thêm kahlua.

"Ôi." Sự háo hức của Adele nhanh chóng bị dập tắt. " Tớ đang hy vọng một trong số chúng ta nhanh chóng có em bé.Tớ đang rất chán."

"Đừng nhìn tớ." Maddie nhét tấm ảnh chụp hôm lễ Halloween vào túi xách. " tớ không có ước mơ có em bé."

"Không bao giờ ư?"

" không. Tớ nghĩ tớ là người phụ nữ duy nhất trên trái đất này được sinh ra mà không có khát vọng bùng cháy cho việc sinh sản." Maddie nhún vai. " Nhưng tớ không ngại thực hành với một anh chàng đẹp trai."

Adele nâng ly café lên. "Đồng ý. Việc sống độc thân thật tệ hại."

"Đồng ý cả hai tay," Clare nói.

Lucy mỉm cười. " Tớ đã có được người đàn ông đẹp trai để thực hành."

Clare uống hết ly café và với tay lấy chiếc ví. " Đồ khoe khoang."

" Tớ không muốn một người đàn ông cho các nhu cầu cần thiết," Maddie nhấn mạnh. "Ngáy và quăn hết chần. Đó là lý do tốt đẹp của việc có Carlos bé bự. Khi tớ kết thúc, tớ chỉ việc quăng nó vào hộc bàn đầu giường."

Một bên lông mày của Lucy nhướng lên. "Carlos bé bự? Cậu đặt tên cho..."

Maddie gật đầu thừa nhận. " Tớ luôn muốn có người yêu là một người Latinh."

Clare nhìn quanh xem liệu có ai tình cờ nghe được những gì Maddie nói không. " Xì, cậu nhỏ giọng một chút." Không một ai trong số các vị khách trong quán nhìn về phía họ, và Clare quay lại với những người bạn. "Đôi khi chúng ta không an toàn khi ở nơi công cộng."

Maddie bò dài trên mặt bàn và thì thào, " Cậu cũng có một cái."

" Tớ không đặt tên cho nó."

" Thế đến lúc ấy cậu gọi tên ai?"

" Không ai cả." Cô luôn là người im lặng trong suốt quá trình quan hệ và không hiểu bằng cách nào hay lý do nào đó một người phụ nữ có thể hoặc sẽ mất đi vẻ nghiêm trang và bắt đầu kêu thét. Cô luôn nghĩ cô cũng tuyệt khi ở trên giường. Ít nhất cô cũng đã cố làm thế, nhưng tiếng rì rầm hay rên rỉ nhỏ và mềm mại là những gì cô làm được.

" Nếu tớ là cậu, tớ sẽ thực hành với Sebastian Vaughan," Adele nói.

"Ai?" Lucy muốn biết.

" Một người bạn nóng bỏng của Clare. Anh ta là nhà báo, và chỉ cần nhìn anh ta thôi, cậu có thể nói rằng anh ta biết nơi để đặt cái gì vào và mức độ thường xuyên như thế nào."

" Anh ta sống ở Seattle." Clare đã không gặp Sebastian kể từ buổi tiệc tối của Leo. Cái đêm anh hôn cô và khiến cô nhớ được việc là một người phụ nữ sẽ như thế nào. Khi anh làm bùng lên khát khao ẩn sâu bên trong cô, cô hầu như cho phép mối quan hệ của cô và Lonny tan biến đi. Cô không trực tiếp biết liệu Sebastian biết được ai, cái gì, ở đâu, khi nào và tại sao, nhưng chắc chắn anh ta biết cách hôn một người phụ nữ. " Tớ không nghĩ mình sẽ gặp lại anh ta trong hai mươi năm nữa hoặc hơn." Leo đã ăn lễ Tạ ơn ở Seattle, và điều mới nhất Clare nghe được là , ông có ý định ở lại đó vào dịp lễ Giáng sinh. Điều đó làm cô khá buồn, Leo đã luôn cùng cô và Joyce trải qua lễ Giáng sinh. Clare sẽ nhớ ông. " Tớ phải tiếp tục sống," cô nói và đứng dậy. "Tớ nói với mẹ là tớ sẽ giúp bà chuẩn bị cho tiệc Giáng sinh năm này."

Lucy ngược nhìn lên. "Tớ nghĩ cậu đã từ chối giúp bà sau việc xảy ra năm ngoái."

"Tớ biết, nhưng bà đã đối xử tốt với tớ hôm lễ Tạ ơn, và đã không nhắc gì đến món atpic của Lonny." Cô với tay lấy chiếc áo khoác bằng len ở phía sau ghế và xỏ tay vào. "Việc đó có thể giết chết bà, nhưng bà đã không nhắc gì đến Lonny. Vì thế, để đáp lại tớ nói sẽ giúp bà." Cô quàng chiếc khăn màu đỏ quanh cổ. "Tớ cũng bắt bà hứa không nói dối về những gì tớ viết."

"Cậu có nghĩ bà sẽ có thể giữ lời hứa không?"

"Dĩ nhiên là không, nhưng bà nói sẽ cố." Cô nắm lấy chiếc túi da cá xấu màu đỏ. "Gặp các cậu vào ngày mười nhé," cô nói, chào tạm biệt bạn mình và bước ra khỏi nhà hàng.

Nhiệt độ bên ngoài tăng lên, tuyết trên mặt đất bắt đầu tan ra. Không khí lạnh chạm vào má khi cô bước dọc theo thềm nhà hàng đến chỗ đỗ xe. Cô lấy đôi găng tay da màu đỏ từ túi áo khoác và mang vào. Gót của đôi giày cổ cao gỗ nhẹ trên nền gạch đen trắng khi cô rẽ bên ngoài nhà hàng Ý. Nếu cô đi thẳng, cô sẽ đến quán Balcony Bar – nơi mà Lonny thường quả quyết với cô rằng đó không phải là một quán bar dành cho người đồng tính. Giờ cô đã biết anh ta nói dối cô, cũng như anh ta đã nói dối cô về nhiều điều khác. Và cô đã hoàn toàn tự nguyện tin tưởng anh ta.

Cô đẩy mạnh cánh cửa nhà xe và bước về phía xe cô. Trái tim cô đã không còn đau nhói khi nghĩ về Lonny. Những gì cô cảm nhận là sự giận dữ, với Lonny vì đã nói dối cô, với chính cô vì đã quá liều lĩnh tin tưởng vào anh ta.

Nhiệt độ bên trong nhà để xe bằng bê tông lạnh hơn so với bên ngoài, và hơi thở cô lơ lửng trước mặt khi cô mở cửa chiếc Lexus và leo vào. Giờ có nghĩ về điều đó, cô không còn oán hận chút nào nữa. Điều tốt nhất đã

xuất hiện từ mối quan hệ đã đổ vỡ với Lonny là cô đã tự ép mình ngừng lại và có một cái nhìn nghiêm khắc về cuộc sống của mình. Cuối cùng, cô sẽ sang tuổi ba mươi tư trong một vài tháng tới và cô đã quá mệt mỏi với những mối quan hệ thường có dẫn đến đổ vỡ.

Những giây phút bất ngờ cô đang chờ đợi để khám phá chính nó và giải quyết tất cả các rắc rối của cô không bao giờ xảy ra. Khoảng một tháng trước, khi cô đang gấp quần áo và xem chương trình The Guiding Light, cô nhận ra lý do cô đã không trải qua giây phút phát hiện to lớn vì nó không chỉ có một – có một vài điều cô cần khám phá. Bắt đầu là vấn đề của cha cô đã dần đi vào trong tiềm thức của cô khiến cô hoặc là chọc tức hoặc là làm vừa lòng mẹ cô. Và Clare đã hẹn hò với đàn ông phù hợp với cả hai nguyện vọng đó. Cô ghét phải thừa nhận rằng mẹ cô có ảnh hưởng rất lớn đến đời sống cá nhân của cô, nhưng thực sự là vậy. Và trên tất cả, cô là một người nghiện tình yêu. Cô yêu thích tình yêu, và trong khi việc đó giúp ích nhiều cho công việc, nó lại làm đời sống cá nhân cô thêm tồi tệ.

Cô lái xe ra khỏi khu vực đỗ xe và tiến về trạm thu tiền. Cô hơi xấu hổ vì cô đã được ba mươi tuổi và chỉ đến bây giờ mới thay đổi những nhân tố tiêu cực trong đời sống của cô.

Nó đã quá thời gian cô có được sự kiểm soát. Đã đến lúc phú vỡ chu kỳ vui buồn thất thường với mẹ. Đã đến lúc ngừng việc yêu đương với bất cứ người đàn ông nào chú ý tới cô. Không còn tình yêu sét đánh – không bao giờ - và lần này cô muốn thế. Không còn việc chọn người để làm người ngoai nỗi đau khổ của mình, nhưng không hạn chế đối với những kẻ lừa dối, nói láo, và những kẻ giả mạo. Nếu và khi cô có liên quan đến một người đàn ông – và đó là chữ nếu quan trọng và chữ khi thật trọng – anh ta sẽ thực sự thấy mình may mắn khi có được cô.

Một ngày trước bữa tiệc Giáng Sinh thường niên của Joyce Wingrate, Clare mặc một chiếc quần jeans cũ và một chiếc áo len đan kiểu vắn thùng. Bên ngoài cô mặc một chiếc áo paca khi đi trượt tuyết màu trắng, găng tay

len, và một chiếc khăn len màu xanh nhạt quấn quanh cổ và một nửa dưới mặt cô. Cô dành cả buổi chiều để thêm vào một số thay đổi cho mặt ngoài của căn nhà ở Đại lộ Warm Springs.

Hai tuần trước khi cô cùng các bạn ăn trưa, cô đã giúp mẹ và Leo trang trí bên trong và bên ngoài căn nhà to lớn. Một cây thông cao ba mét sáu được dựng giữa sảnh nghĩ, được trang trí bằng những đồ trang trí cổ xưa, các nơ bướm màu đỏ, và những ngọn đèn vàng. Mỗi một căn phòng ở tầng dưới đều được trang trí bằng các chùm thông xanh mượt, giá đỡ nến bằng đồng thau, ảnh hang đá Giáng sinh, hay bộ sưu tập lính gỗ đồ sộ của Joyce. Bộ đồ ăn bằng sứ tinh xảo với họa tiết hình cây thông và ly tách bằng pha lê của hang Waterford được lau chùi cẩn thận, chăn màn đã được ủi và đang ở phía sau xe của Clare chờ được mang vào bên trong.

Một ngày trước, Leo bỗng nhiên bị cảm lạnh. Cô và Joyce đã yêu cầu ông từ bỏ những việc làm còn lại bên ngoài vì sợ bệnh cảm của ông sẽ xấu hơn. Ông được giao nhiệm vụ đánh bóng đồ dùng bằng bạc, quấn các vòng thông và các dây ruy băng bằng nhung đỏ ở thành cầu thang bằng gỗ gụ.

Clare nhận nhiệm vụ chăm sóc phía bên ngoài nhà. Và mỗi lần cô đi vào nhà để lấy thêm café hay làm ấm hơn những ngón chân của mình, Leo lại làm ầm lên và thuyết phục rằng ông đủ khỏe để treo bóng đèn lên những bụi cây còn lại. Ông đã có thể làm thế. Nhưng vào độ tuổi của ông, Clare không muốn liều lĩnh để ông làm thế vì biết đâu bệnh cảm lạnh của ông sẽ trở nên xấu đi và trở thành viêm phổi.

Công việc bên ngoài không hẳn khó khăn hay nặng nhọc, chỉ lạnh lẽo và buồn tẻ. Ngôi nhà lớn được trang trí với những cành cây có gắn đèn được treo ở cửa, dọc theo mái hiên, và quanh mỗi cột trụ. Một cặp tuấn lộc đỏ cao hơn một mét rưỡi đứng ở sân trước, các cây kẹo hình chiếc gậy được thấp sáng xếp dọc theo vỉa hè và đường lái xe vào nhà.

Clare chuyển thang đến bụi cây cuối cùng và dỡ dây bóng đèn cỡ C-9. Sau khi treo dây đèn này, cô sẽ kết thúc việc trang trí. Và cô đang muốn trở về nhà, làm đầy bồn tắm với nước nóng và ngâm mình vào đó cho đến khi da cô nhăn nhúm lại.

Mặt trời đã xuất hiện, làm thung lũng ấm dần lên, không khí êm dịu với nhiệt độ vào khoảng ba mươi một độ, ấm hơn nhiều so với nhiệt độ của ngày trước đó. Clare leo lên thang và quấn dây đèn quanh đỉnh của cây cao hai mét tư. Leo đã từng nói cho cô biết cả tên thường gọi và tên khoa học của từng bụi cây. Ông ấy luôn làm cô kinh ngạc với điều đó.

Lá cây đóng băng tạo âm thanh kèn kẹt khi lướt ngang tay áo khoác của Clare. Và những ngón chân bên trong đôi giày ống của cô đã tê cứng đi vì lạnh khoảng một tiếng trước. Cô không thể cảm nhận được hai má, nhưng những ngón tay cô vẫn hoạt động bên trong đôi găng tay có lông lót bên trong. Cô nghiêng người về phía bụi cây để quấn dây đèn ra phía sau và có cảm giác điện thoại di động trượt khỏi túi áo khoác. Cô với tay theo ngay một giây sau đó, nhưng quá muộn, chiếc điện thoại mỏng dính của cô đã biến mất trong bụi cây.

" Quý tha ma bắt." Cô thọc hai tay vào bụi cây và tách chúng ra làm hai. Cô thấy chiếc điện thoại gập màu đen và trắng của mình đang trượt sâu xuống giữa bụi cây. Cô ngả người tới trước, cúi người xuống qua phần trên chiếc thang và với tay vào chính giữa bụi cây đến mức cô có thể. Đầu găng tay cô chạm nhẹ vào chiếc điện thoại, và nó biến mất vào sâu hơn nữa trong bụi cây. Khi cô kéo đầu mình ra khỏi bụi cây, một chiếc xe hơi đang rẽ vào đường lái xe vào nhà và tiến thẳng về phía sau ngôi nhà. Khi cô quay người lại, chiếc xe đã biến mất khỏi tầm nhìn của cô. Cô cho rằng người bán hoa chuyển hoa trạng nguyên, nghệ tây và hoa loa kèn đỏ mẹ cô đặt cho buổi tiệc của bà là hơi sớm.

Cô di chuyển đến phía sau của bụi cây kế bên ngôi nhà, đẩy và tách những nhánh cây của nó ra. Những thân cây đóng băng quệt vào vò mặt

cô làm cô nghĩ đến những con nhện. Ngay lần đầu tiên kể từ khi cô bước chân ra ngoài khu vườn, cô lấy làm vui sướng vì mọi thứ đều được đóng băng. Nếu giờ là mùa hè, cô sẽ mua một chiếc điện thoại mới hơn là phải đối diện với những con nhện vương trên tóc cô.

" Chào người đẹp băng giá."

Clare đứng bật dậy và xoay người quá nhanh đến nỗi gần như vấp phải chân mình. Sebastian Vaughan bước nhanh về phía cô, ánh nắng mặt trời vương nhẹ trên tóc anh, khiến anh bừng sáng như hình ảnh tổng lãnh thiên thần đang hạ xuống từ thiên đàng. Anh mặc quần jeans, áo capa nỉ lông đen, và một nụ cười trên môi. " Anh đến đây khi nào?" Cô hỏi, và đi ra từ đằng sau bụi cây rậm rạp.

" Vừa mới thôi. Tôi nhận ra mông cô khi rẽ vào đường lái xe vào nhà."

Cô cau mày. " Leo không nói anh sắp đến." Lần cuối cùng cô nhìn thấy anh, anh đã hôn cô, và ý nghĩ về điều đó làm khuôn mặt lạnh cóng của cô ửng hồng.

" Ông ấy không biết cho đến khi tôi xuống máy bay một tiếng trước." Hơi thở của anh tạo thành những làn khói trắng. Anh lấy tay ra khỏi túi áo khoác và vươn tay về phía cô.

Cô lùi lại và dùng bàn tay đang mang găng của mình nắm chặt lấy cổ tay anh. " Anh đang làm gì vậy."

Nụ cười tạo nên những nếp nhăn ở khóe đôi mắt màu xanh lục của anh. " Thế cô nghĩ tôi sẽ làm gì?"

Ngực cô thắt lại khi cô nhớ lại với một sự rõ ràng đáng kinh ngạc về những gì anh đã làm với cô tại buổi tiệc sinh nhật của cha anh. Trên cả những gì anh đã làm, cô nhớ rõ về phản ứng của mình. Và điều làm cô bối rối là, cô muốn cảm nhận điều đó thêm một lần nữa. Cô muốn những gì mà

mọi người phụ nữ mong muốn, cảm nhận sự thèm muốn và được thèm muốn. " Với anh, tôi sẽ không bao giờ biết được."

Anh nhặt một nhánh cây nhỏ trên tóc cô và đưa nó cho cô. " Má cô đỏ rực."

" ĐÓ là do tôi ở ngoài trời khá lâu," cô nói, và đổ lỗi cho thời tiết. Cô thả tay khỏi cổ tay anh và bước lùi lại. Việc cần có một người đàn ông để làm cô thấy khá hơn là con người Clare cũ, cô tự nói với chính mình. Con người Clare mới và thông minh hơn đã biết được rằng cô không muốn một người đàn ông để nhận được sự tán thành. " Sao anh không làm việc gì đó hữu ích hơn là gọi vào số điện thoại của tôi nhỉ."

" Sao phải làm thế?"

Cô chỉ ra phía sau lưng mình. " Vì tôi đã đánh rơi nó vào trong đó."

Anh tắc lưỡi và lấy chiếc BlackBerry được gắn ở dây lưng của anh. " Số của cô?"

Cô đọc số cho anh và trong vòng một vài phút lời bài hát " Don't Phunk With My Heart" vang lên bên trong bụi cây cao ngất.

" Cô dùng nhạc của Black Eyed Peas làm nhạc chuông sao?"

Clare nhún vai và vùi đầu vào bụi cây một lần nữa. " Đó là phương châm mới của tôi." Cô đẩy ra một vài cành cây và nhìn thấy được chiếc điện thoại của mình.

" Điều đó có nghĩa là cô đã quên được chuyện với anh chàng bạn trai đồng tính?"

" Đúng vậy." Cô không còn cảm thấy yêu Lonny nữa. Cô với tay càng xa càng tốt để lấy chiếc điện thoại. " Được rồi," cô thì thầm và thoát ra khỏi

bụi cây. Cô quay lại và phần trước của chiếc áo khoác của cô chạm vào áo của Sebastian. Anh nắm lấy phía trên tay cô để giúp cô khỏi ngã. Anh nhìn của cô lướt qua khóa kéo của chiếc áo khóa đến cổ, cảm và đôi môi sau đó hướng đến đôi mắt xanh đang nhìn xuống của anh.

" Cô đang làm gì ngoài này thế?" anh hỏi. Thay vì thả cô ra, anh lại nắm chặt hơn và làm cô phải nhón chân lên, khiến mặt cô sát với mặt anh hơn. " ngoài cái việc mất điện thoại của cô ấy."

" Đền danh cho Giáng Sinh." Cô có thể bước lùi lại, và bỏ đi.

Anh mắt anh chuyển đến miệng cô. " Ở ngoài này trời cực kỳ lạnh (3)"

(3) Nguyên tác là: it's colder than a well digger's ass out here. Cụm từ colder than a well digger's ass là một cụm từ lóng chỉ đến cái lạnh buốt của thời tiết. Ở đây, Clare đã hiểu câu nói này của Sebastian theo nghĩa đen

Ừ, cô có thể lùi lại nhưng không làm thế. " Anh đã từng chạm tay vào mông của người đào hầm sao?"

Anh lắc đầu.

"Thế làm sao anh biết nó lạnh như thế nào? Và tại sao lại là mông của ông ta chứ không phải là khủy tay?"

" Đó chỉ là một cách diễn đạt thôi. Nó không phải..." Giọng anh kéo dài cùng với làn hơi trắng của hơi thở anh. Anh nhìn vào mắt cô và nhiu mày lại. " Cô luôn hiểu mọi thứ theo nghĩa đen." Anh thả tay cô ra chỉ về dãy đèn. " Cần giúp gì không?"

" Từ anh sao?"

" Còn có ai ở đây à?"

Những ngón chân của cô đã bị đông cứng và giờ đến hai ngón tay cái của cô. Với sự giúp đỡ của anh, cô sẽ không phải mất thời gian leo lên leo xuống thang và đi vòng vòng. Cô có thể ở trong nhà và làm ấm mình trong khoảng mười phút thay vì nửa tiếng. " Thế lý do của anh là gì?

Anh tắc lưỡi và leo lên thang. " Tôi chưa nghĩ ra được điều gì cả." Anh nắm lấy day đèn và quấn nó quanh đỉnh của bụi cây. Tầm tay anh quá dài, nên chẳng cần phải leo xuống và di chuyển thang. " Nhưng sẽ nghĩ ra thôi."

Và mười lăm phút sau anh đã có câu trả lời.

" Đây là thức uống yêu thích của tôi," Sebastian nói khi đưa Clare một tách cacao. Anh đã nịnh bợ để cô đi vào nhà gỗ cùng anh, và anh tự hỏi sao mình lại lo lắng về điều đó. Anh không phải là không thể tìm được một người đồng hành là phụ nữ. " Tôi thích những viên kẹo dẻo nhỏ cứng và giòn." Cô hớp một ngụm cacao và ngược đôi mắt xanh nhạt nhìn anh. Và anh biết lý do tại sao mình lo lắng trong việc cởi áo khoác của cô và giành giật nó từ tay cô. Anh không nhất thiết thích nó, nhưng không thể phủ nhận rằng anh đã nghĩ nhiều về cô trong một vài tháng qua. Anh uống một ngụm cacao. Vì một vài lý do anh thậm chí không thể giải thích với chính mình, anh không thể không nghĩ đến Clare Wingate.

"Món này cũng khá ngon," cô nói khi hạ tách cacao xuống. Anh nhìn cô khi cô liếm giọt socola còn đọng lại ở môi trên, và anh cảm thấy phần dưới của mình như thắt lại. " Anh đến đây nghĩ lễ giáng sinh sao?"

Anh muốn Clare, và không phải như một người bạn. Chắc thế, anh đã khá thích cô, nhưng việc đứng quá gần cô như thế này làm anh muốn được liếm sạch những giọt socola khỏi miệng cô. " Trước đây tôi không nghĩ đến việc đến đây. Tôi đang ở Denver vào sáng nay và tôi gọi cho cha tôi. Ông bắt đầy ho khan và thở khò khè, vì thế tôi đã đổi chuyến bay từ Settle về Boise."

" Ông ấy bị cảm lạnh."

Sự chú ý của anh đối với cô chỉ thuần túy là thể xác. Chỉ vậy thôi. Anh muốn cơ thể cô. Quá tệ là cô không phải kiểu phụ nữ như vậy. " Ông nói như thể ông ấy không thờ được," anh nói, và không muốn nghĩ về việc anh đã sợ hãi như thế nào về điều đó. Anh ngay lập tức gọi điện cho hãng hàng không và thay đổi điểm đến của mình. Trong suốt gần hai tiếng đến Boise, anh đã tưởng tượng nhiều viễn cảnh khác nhau. Cái sau lại tệ hơn cái trước. Ngay khi hạ cánh, anh cảm thấy dạ dày mình quặn lại và một vài loại quan tài xuất hiện trong đầu. Điều này chẳng giống anh chút nào.

" Nhưng tôi đoán là tôi đã phản ứng quá dữ dội. Vì khi tôi gọi cho ông ấy từ sân bay Boise, ông ấy đang lau chùi đồ bạc trong bếp của mẹ cô và đang chê bai về việc bị nhốt lại trong nhà như em bé. Ông ấy có vẻ như phát cáu vì tôi kiểm tra ông ấy."

Khoé đôi môi căng mọng của cô nâng lên và cô tựa một bên hông vào quầy bếp. " Tôi nghĩ thật tốt khi anh quan tâm đến cha mình như thế. Ông ấy biết anh ở đây chưa?"

" Tôi chưa đi đến nhà lớn. Tôi bị sao lãng bởi hình ảnh cái mông của cô nhô ra ngoài bụi cây," anh nói, còn hơn phải thừa nhận anh cảm thấy xuẩn ngốc. Như một bà già mắc bệnh hoang tưởng. " Tôi chắc ông ấy đã thấy chiếc xe thuê của tôi và sẽ ở đây khi xong việc."

"Anh làm gì ở Denver vậy?"

" Tôi có buổi nói chuyện vào tối qua ở Đại học Colorado, ở Boulder."

Một bên mày nâng lên trên cái trán phẳng và mịn màng của cô khi cô thổi vào tách cacao. " Về cái gì?"

" Vai trò của báo chí thời chiến."

Một bên tóc rơi xuống bên má cô. " Nghe có vẻ thú vị nhỉ," cô nói và nhấp một ngụm cacao.

" Hấp dẫn." Anh đẩy tóc ra phía sau tai cô, và lần này cô đã không giật nảy mình ngạc nhiên hay nắm chặt lấy cổ tay anh. " Tôi đã quyết định về lý do của tôi lần này." Anh lấy tay mình lại.

Cô nghiêng đầu sang một bên và đặt tách cacao xuống kệ bếp kế bên tách của anh. Một nếp nhăn xuất hiện ở khoé môi đầy khiêu gợi của cô.

"Đừng lo. Tất cả những gì cô cần làm là đi cùng với tôi mua quà Giáng Sinh cho cha tôi."

" Anh đã quên việc gì đã xảy ra khi anh muốn một món quà sinh nhật cho Leo."

" Tôi không quên. Nó khiến tôi mất mười lăm phút để cắt tất cả những thứ quái quỷ màu hồng ấy ra khỏi cần câu cá."

Vẻ mặt cáu gắt được thay thế bằng một nụ cười đầy hài lòng. " Tôi đoán anh đã học được một bài học."

" Bài học gì?"

"Đừng đối xử tệ với tôi."

Giờ đến lượt anh mỉm cười. "Clare, cô thích khi tôi đối xử tệ với cô."

" Anh đang nói điều gì thế?"

Thay cho câu trả lời, anh bước lên một bước, thu hẹp khoảng cách giữa họ. " Lần cuối cùng tôi đối xử tệ với cô, cô đã hôn tôi như thể cô không muốn tôi ngừng lại vậy."

Cô ngả đầu ra sau và nhìn anh. " Anh đã hôn tôi. Tôi không làm điều đó."

" Cô gần như hút hết không khí ra khỏi phổi tôi."

"Đó không giống với điều tôi nhớ."

Anh lướt lòng bàn tay lên cánh tay áo len dày, mấp mô của cô. " Nói dối."

Một nếp nhăn xuất hiện giữa đôi chân mày, và cô nhả người ra sau một chút. " Tôi đã được giáo dục không nói dối."

" Cukup à, tôi chắc là cô làm nhiều việc mà mẹ cô đã dạy cô không được làm." Bàn tay anh lướt ra phía sau lưng cô và anh kéo cô lại gần mình. " Mọi người đều nghĩ cô dễ thương. Ngọt ngào. Thật là một cô gái ngoan."

Cô đặt tay mình lên ngực anh và nuốt xuống. Qua làn vải len xanh của áo sơ mi, sức ép nhẹ nhàng của bàn tay cô làm da anh nóng lên và làm lồm thụng vị của anh ấm lên. " Tôi cô để trở thành một người tốt."

Sebastian tùm tùm cười và đan những ngón tay mình vào mái tóc mềm của cô. Anh giữ phía sau đầu cô trong một tay. " Anh thích khi em không cố gắng làm gì cả." Anh nhìn vào mắt cô và nhìn thấy khao khát mà cô cố gắng để giấu nó khỏi anh. " Khi em để cho Clare thực sự thoát ra ngoài chơi đùa cùng anh."

" Tôi không nghĩ..." Anh hôn vào khoé miệng cô. "Sebastian, tôi không nghĩ đây là một ý tưởng tốt."

" Hé miệng em ra nào," anh nói khi lướt môi lên môi cô. "Và anh sẽ thay đổi ý nghĩ của em." Chỉ một lần. Chỉ một hoặc hai phút. Chỉ để chắc chắn anh không nhầm lẫn về nụ hôn lần trước với cô. Chỉ để chắc chắn anh

không cường điệu về nụ hôn đó trong chính trí tưởng tượng của mình nhằm thoả mãn khả năng tưởng tượng dành cho người lớn của anh.

Anh bắt đầu thật chậm rãi. Chọc ghẹo và tán tỉnh. Đầu lưỡi anh chạm vào lằn giữa của đôi môi đầy đặn của cô, sau đó là những nụ hôn nhẹ nhàng lên hai khóe môi. Cô hoàn toàn đứng yên. Không tự nhiên, ngoại trừ những ngón tay cô cuộn lại phía trước áo sơ mi của anh. " Thôi nào, Clare. Anh biết là em cũng muốn mà," anh nói trên môi cô.

Đôi môi cô hé mở và khi cô hít không khí vào, hơi thở của anh cũng xông vào tận sâu trong phổi cô. Anh lợi dụng điều đó và lưỡi anh chạm vào bên trong khoang miệng nóng bỏng, ướt át của cô. Cô nếm được mùi sôcôla ở miệng anh và cả khao khát mà cô đang cố chối bỏ. Sau đó cô nghiêng đầu sang một bên và ép sát vào ngực anh. Hai tya cô tiến đến vai và một bên cổ anh. Sebastian gia tăng thêm tốc độ cho nụ hôn của mình. Cô đáp lại hành động đó với một tiếng rên rỉ đầy ngọt ngào, khiến nhiệt độ lan toả khắp da thịt và khiến phần bên dưới của anh đau đớn đầy ham muốn. Nhưng ngay khi nụ hôn trở nên ngày càng tuyệt vời hơn, cánh cửa trước của căn nhà mở ra và đóng lại, Clare hầu như giật mình đầy sợ hãi. Cô bước lùi lại vài bước và tay của Sebastian rơi xuống ở hai bên hông mình. Đôi mắt cô mở to và hơi thở cô không đều.

Sebastian nghe tiếng bước chân của cha mình ngay trước khi Leo bước chân vào phòng bếp. "Ồ," người đàn ông lớn tuổi nói, và ngừng lại ở phía bên kia chiếc bàn. " Chào con, con trai."

Trong đời mình, Sebastian chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi đang mặc một chiếc áo sơ mi len Pendleton không đóng thùng. " Cha thế nào rồi?" Sebastian hỏi, và đưa tay cầm tách cacao.

" Tốt hơn rồi." Leo nhìn về phía Clare. " Bác không biết cháu cũng ở đây."

Clare, với bản chất của mình đã bình tĩnh, mỉm cười và không có chút cảm xúc nào biểu lộ trên khuôn mặt cô. " Sebastian đã giúp cháu treo đèn."

" Tốt. Bác thấy là nó còn cho cháu một cái gì đó hấp dẫn và nóng ấm để làm ấm bên trong cháu."

Mắt cô mở lớn. " Cái gì ạ?"

Sebastian cố không bật cười – trong khoảng nửa giây. Sau đó, tiếng cười khúc khích thích thú của anh vang lên khắp căn phòng bếp.

"Nó luôn thích uống cacao với những viên kẹo ngọt giòn," Leo nói thêm, sau đó quay sang nhìn con trai mình. " Con đang cười cái gì vậy?"

"Ồ," Clare nói qua cái thờ dãi của sự khuây khoả, và cứu Sebastian với lời giải thích. " Cacao. Đúng vậy, Sebastian khá tốt khi pha cacao cho cháu." Cô lùi lại vài bước và vươn tay lấy áo khoác. " Cháu cần đem đồ vải lanh ra khỏi thùng xe và sau đó cháu nghĩ mình hoàn thành công việc ngày hôm nay," cô nói khi cho hai tay vào túi áo khoác. " Trừ khi mẹ có thêm việc gì đó cho cháu." Cô quàng khăn quanh cổ. " cháu đang nói gì nhỉ? Dĩ nhiên bà ấy sẽ có thêm nhiều việc cho cháu. Bà ấy luôn làm thế." Cô nhìn qua phòng bếp. " Leo, bác nhớ tự chăm sóc mình để bệnh của bác không trở nên tệ hơn nhé. Và cháu chắc cháu sẽ được gặp lại bác vào buổi tiệc ngày mai của mẹ." Cô quay sang Sebastian. " Cám ơn sự giúp đỡ của anh."

" Tôi sẽ đưa cô ra ngoài."

Cô đưa một tay lên và đôi mắt màu xanh của cô mở to. " Không!" Nụ cười của cô như hơi biến dạng. " Cứ ở yên đó với cha anh." Cô cầm găng tay lên và bước ra khỏi phòng bếp. Một lâu sau, tiếng cửa nhà trước đóng lại đằng sau cô.

Leo liếc nhìn Sebastian. "Điều này thật kì cục. Có điều gì đã xảy ra mà cha nên biết không?"

" Không. Chẳng có gì đâu." Anh chẳng cần phải nói với ha về những gì đã diễn ra. Leo chắc chắn không cần biết về nụ hôn. " Con nghĩ cô ấy đang bị căng thẳng bởi buổi tiệc."

" Chắc con nói đúng," Leo nói, nhưng ông không tin lắm vào những gì Sebastian nói.

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Clare đi chuyên quanh các thành viên khác nhau của các câu lạc bộ xã hội và các tổ chức từ thiện của mẹ cô, mỉm cười và dừng lại nói chuyện phiếm với họ. Thấp hơn những tiếng thì thầm đang nói chuyện, Bing Crosby đang ngân nga bài "The First Noel". Với buổi tiệc Giáng sinh hàng năm, Clare gắn một nhánh cây holly berries vào túi nhỏ ở chiếc áo len bằng lông thỏ angora. Áo len có một hàng nút bằng ngọc trai ở phía trước, độ dài ngang với lưng của chiếc quần màu đen của cô. Cô mang một đôi sandal cao gót màu đỏ và bện mái tóc đen nhánh của mình thành đuôi ngựa. Khuôn mặt được trang điểm hoàn thiện, đôi môi được tô đỏ phù hợp với màu áo len. Cô trông thật tuyệt. Cô biết mình đẹp. Không có gì có thể phủ nhận điều đó. Chỉ quá tệ là cô phủ nhận việc chăm chút ăn mặc vì hình ảnh một phóng viên nào đó trong đầu. Cô có thể nói rằng cô luôn cố làm cho mình trông tuyệt vời nhất, điều này khá là thật. Chỉ là cô chưa bao giờ quá cầu kỳ với việc trang điểm mắt bằng màu than chì, hay tô mascara và tách những sợi lông mi một cách quá hoàn hảo như thế này, chỉ để tham dự một trong những buổi tiệc của mẹ cô.

Cô không biết lý do tại sao cô lại làm mọi việc trở nên quá rắc rối. Cô chưa bao giờ thích Sebastian cơ mà. Ừm, không hẳn lắm. Chắc chắn là không đủ để cô phải lo lắng lên cho vẻ ngoài của cô. Quá tệ là cô có xu hướng quên đi việc cô thực sự không quan tâm đến anh tan gày giây phút đôi môi anh chạm vào môi cô. Anh có cách làm cho mọi ý nghĩ lý trí tan biến đi, như kích thích bên trong con người cô và làm cô say mê với khuôn ngực rộng lớn của anh.

Cô tự nói với chính mình rằng việc đó chỉ có một ít liên quan đến chính con người Sebastian và nó liên quan nhiều hơn với sự thật rằng anh ta là

một người đàn ông thẳng tính khỏe mạnh. Chất testosterone bám vào da thịt anh ta như một chất độc, trong khi anh ta tạo ra đủ pheromone để làm say bất cứ một người phụ nữ nào trong vòng một trăm dặm. Sau Lonnie, cô đặc biệt dễ bị tấn công với kiểu sức mạnh nhục dục như thế.

Lần cuối cùng anh hôn cô, cô đã có ý định chỉ đứng yên một chỗ, xa lánh và không để tâm đến. Cách tốt nhất để làm thất vọng một anh chàng là tỏ vẻ thờ ơ trong vòng tay của anh ta, nhưng dĩ nhiên điều đó đã không xảy ra. Nếu Leo không đi vào nhà, cô không biết mình sẽ để mọi việc tiến xa đến mức nào trước khi ngăn anh lại.

Nhưng cô sẽ phải ngăn anh lại vì cô đã không cần người đàn ông trong cuộc đời cô. Thế tại sao lại là son môi màu đỏ và áo len cùng màu? Một tiếng nói bên trong cô vọng lên. Một vài tháng trước cô sẽ không phải ngập ngừng tự hỏi chính mình câu hỏi đó, huống chi là việc cân nhắc câu trả lời. Cô đứng nói chuyện một lát với một vài người bạn của mẹ cô khi cô nghĩ về nó và quyết định xem việc đó đơn giản chỉ là chuyện hư ảo cổ xưa, càng trầm trọng thêm bởi sự thiếu tự tin còn sót lại từ thời thơ ấu. Nhưng việc đó đã không còn quan trọng nữa. Chiếc xe thuê của anh đã không còn đậu ở phía trước nhà để xe. Anh chắc chắn đã quay lại Seattle, và cô đã phải vất vả để làm cho mình trông đẹp hơn trong ngôi nhà chỉ toàn là bạn bè của mẹ mình.

Một tiếng sau buổi tiệc bắt đầu, Clare phải thừa nhận rằng mọi việc diễn ra khá suôn sẻ. Những chuyện phiếm trái dài từ những chuyện thể tục đến việc không chấp nhận được thời tiết khắc nghiệt. Từ những người gây quỹ mới nhất và bao gồm năng lực kinh khủng của những thành viên câu lạc bộ trẻ, đến việc chồng của Lurleen Maddigan – một bác sĩ phẫu thuật tim – bỏ trốn cùng với Mary Fran Randall, ba mươi tuổi, con gái của ông bà Randall. Rất dễ hiểu là cả Lurleen và bà Randall đều đã từ chối đến buổi tiệc Giáng Sinh được tổ chức hàng năm của nhà Wingate

"Lurleen đã không còn ổn kể từ khi cô ấy phẫu thuật cắt bỏ tử cung". Clare nghe một ai đó thì thầm khi cô mang một khay bạc đựng bánh đến bàn trong phòng ăn.

Clare biết rõ về Bà Maddigan và cho rằng Lurleen chưa bao giờ ổn cả. Bất cứ người nào khiến Joyce Wingate trông giống như một người lừa dối đều có vấn đề về kiểm soát. Tuy nhiên, việc lừa dối là không đúng. Và việc bị bỏ rơi vì một người phụ nữ chỉ bằng nửa độ tuổi của bà ắt hẳn sẽ nhục nhã và tổn thương. Có thể còn nhục nhã và tổn thương hơn việc phát hiện thấy chồng chưa cưới của bạn cùng với một người thợ sửa chữa của Sears.

"Việc sáng tác của cháu thế nào, cháu yêu?" Evelyn Bruce, một trong những người bạn thân của Joyce hỏi. Clare hướng sự chú ý về phía Bà Bruce và kiềm chế hết sức để không phải nheo mắt lại. Evelyn từ chối không tin rằng bà thực sự đã đến độ tuổi bảy mươi, và vẫn nhuộm tóc màu đỏ rực. Màu tóc khiến vẻ mặt bà trắng như xác chết và chọi nhau với bộ vét St. John màu đỏ bầm.

"Vẫn tốt ạ", Clare đáp lời bà. "Cám ơn lời hỏi thăm của bác. Cuốn sách thứ tám của cháu sẽ được phát hành trong tháng này".

"Thật tuyệt. Bác luôn nghĩ rằng một người nào đó nên viết một cuốn sách về cuộc đời của bác"

Vấn đề là, hầu hết mọi người đều nghĩ cuộc đời họ thú vị hơn nhiều so với những gì họ thực sự có.

"Có thể bác sẽ kể cho cháu và cháu có thể viết nó ra"

Clare mỉm cười. "Cháu viết tiểu thuyết, bác Bruce ạ. Cháu chắc là mình không thể kể câu chuyện của bác tốt như bác được. Cháu xin lỗi". cô thoát khỏi bà Bruce và đi vào bếp, nơi Leo đang chuẩn bị một vài mẻ eggnog (1)

. Một hỗn hợp mùi thơm của quế và đinh hương được ninh nhỏ lửa trên bếp, làm cả ngôi nhà tràn ngập không khí của mùa Giáng sinh.

(1) Eggnog là loại cocktail được làm bằng kem, sữa, đường và lòng đỏ trứng, có thể kết hợp với hương quế, hay nhục đậu khấu, thêm rượu brandy. Đây là thức uống phổ biến trong ngày lễ Giáng sinh và năm mới của người Mỹ và Canada

"Cháu giúp được gì cho bác?" cô hỏi khi tiến đến bàn phía sau lưng người đàn ông già

"Hãy tự mình hưởng thụ buổi tiệc"

Điều đó chắc chắn không xảy ra. Chẳng thú vị gì với những ông bà già thuộc hiệp hội Junior Leaguer. Cô nhìn ra ngoài phía cửa sổ, nơi chiếc Lexus của cô đậu kế bên chiếc Town Car của Leo – không có dấu hiệu của chiếc xe thuê.

"Sebastian về nhà rồi hả bác?" cô hỏi, và với tay lấy cái mở nút chai

"Không. Chúng ta trả lại chiếc xe nó đã thuê. Chẳng ích gì khi để nó lại vì Sebastian coa thể dùng chiếc Lincoln khi nó ở đây". Leo trộn lòng trắng trứng và hỗn hợp eggnog. "Nó đang một mình ở ngôi nhà gỗ. Bác chắc nó không phiền nếu cháu đến chào nó đâu"

Tin tức về việc Sebastian vẫn còn ở trong thành phố làm cô cực kỳ phấn khởi, và cô nắm chặt chai rượu trong tay. "Ồ.. à, cháu không thể để bác làm mọi thứ".

"Chẳng còn nhiều việc lắm đâu"

Điều đó hẳn là đúng, nhưng điều cuối cùng cô cần là ở một mình với Sebastian. Sebastian đã làm cô quên đi việc cô phải tránh xa đàn ông.

Cô nắm chặt chai chardonnay và cầm cái mở nút chai vào phía đầu chai. "Các quý bà luôn muốn dùng thêm rượu", cô nói

"Có điều gì xảy ra giữa cháu và Sebastian vào ngày hôm qua thế?" Leo hỏi khi ông đặt một bát eggnog vào tủ lạnh và lấy ra một bát khác mà ông đã chuẩn bị từ trước. "Khi bác đi vào nhà, cháu trông hơi hốt hoảng"

"À, không có gì ạ" Cô lắc đầu và cảm thấy hai má mình nóng dần lên khi cô nhớ lại nụ hôn vào ngày hôm qua. Chỉ giây trước cô đang thưởng thức tách cacao, giây tiếp theo, cô lại đang thưởng thức Sebastian.

"Cháu chắc không? Bác nhớ cách nó thường quấy rầy cháu khi cháu còn nhỏ". Leo đặt bát eggnog lên quầy bếp và rắc hạt nhục đậu khấu lên trên mặt. "Bác nghĩ nó thích kéo tóc của cháu chỉ vì muốn nghe tiếng cháu hét"

Clare lôi nút bần ra và một nụ cười dịu dàng xuất hiện ở khóe môi cô. Anh luôn có những cách chọc tức cô khác nhau trong những ngày đó. "Không có gì xảy ra cả. Anh ta không kéo tóc cháu hay lừa tiền của cháu". Không, anh chỉ hôn cô và khiến cô muốn thêm nhiều điều nữa.

Leo nhìn cô chăm chú, sau đó gật đầu. "Nếu cháu khẳng định như thế"

Chúa ơi, cô là một người nói dối tuyệt hảo. "Cháu khẳng định mà". Cô nắm lấy chai rượu và đi về phía phòng chứa thực phẩm.

Leo cười tủm tỉm và nói với sau lưng cô. "Nó có thể là một đứa tinh quái"

"Đúng vậy" Clare nói, mặc dầu còn có những từ khác thích hợp hơn cho anh ta ngoài từ tinh quái đó. Cô đẩy cánh cửa phòng chứa thực phẩm và bước vào trong, bật đèn, đi qua một cái thang gấp và những dãy đồ hộp. Cô lấy một hộp Wheat Thins và Rye Crisps ở kệ phía sau.

Quay trở lại phòng ăn, Clare đã rượu bên cạnh những chai khác. Cô làm đầy khay đan bằng liễu gai màu đỏ với bánh quy giòn và ngắt một quả nho xanh từ chùm của nó. Từ phòng khách, cô có nghe tiếng cười của mẹ cô át đi tiếng trò chuyện của một nhóm người ở sảnh nghỉ kế bên cây thông Noel.

"Ngày nay họ cho phép bất cứ người nào gia nhập câu lạc bộ" một người nào đó nói. "Trước khi được gả vào nhà đó, cô ta làm việc ở Wal Mart"

Clare cau mày và thả trái nho vào miệng. Cô thấy không có gì sai khi làm việc ở Wal Mart. Chỉ có những người nghĩ điều đó sai mới đúng là sai lầm.

"Chuyện tình duyên của cháu thế nào?" Berni Lang hỏi vọng qua từ bình hoa thủy tiên được đặt giữa bàn.

"Hiện giờ cháu chẳng có ai cả". Clare trả lời.

"Không phải cháu đã đính hôn sao? Hay đó là con gái của Prue William nhỉ?"

Clare thử nói dối, nhưng cô biết Berni không nhầm. Bà ấy chỉ sử dụng sự chất phác giả tạo như một đòn bẩy để thực hiện một ít việc tò mò lén lút. "Cháu có một lễ đính hôn ngăn ngui nhưng nó không tiến được xa hơn"

"Điều đó thật tệ. Cháu là một cô gái quyến rũ, bác chỉ không hiểu tại sao cháu vẫn độc thân". Bernie Lang ở độ tuổi sáu mươi lăm đến bảy mươi, mắc chứng bệnh loãng xương nhẹ và chứng xưng viêm của tuổi già. Nỗi đau đó làm tổn thương một vài phụ nữ sau độ tuổi bảy mươi với niềm tin rằng họ có thể đơn giản đến mức họ có thể hài lòng. "Cháu bao nhiêu tuổi? nếu cháu không phiền lòng với câu hỏi của bác?"

Dĩ nhiên là cô phiền lòng, vì cô biết cuộc hội thoại này sẽ đi đến đâu. "Không sao đâu. Cháu sẽ ba mươi tư tuổi trong một vài tháng tới"

"Ồ" bà ấy đưa ly rượu lên môi nhưng ngừng lại như thể một ý nghĩ nào đó vừa mới xuất hiện. "Thế thì tốt hơn hết cháu nên nhanh chóng kết hôn đi, phải không nào? Cháu không muốn trứng của cháu bị teo lại chứ? Điều đó đã xảy ra với Linda, con gái của Patricia Beiderman. Vào thời điểm con bé tìm được người đàn ông của mình, con bé chỉ có thể thụ thai bằng ống nghiệm thôi đấy" bà uống một ngụm, sau đó nói thêm. "Bác có một đứa cháu trai mà cháu có thể thích đấy"

Berni sẽ là bà nội của tôi sao? Không đời nào. "Hiện cháu không muốn hẹn hò với ai cả" Clare nói, và cầm lấy khay canapé (2), "Cháu xin lỗi". cô rời phòng ăn trước khi cô muốn nói với bà Berni rằng trứng của cô không phải là việc của một bà già gần đất xa trời.

(2) Là món ăn nhẹ phổ biến nhất và không thể vắng mặt trong các buổi tiệc cocktail. Hình thức cơ bản của canapé khá đơn giản, bao gồm một miếng bánh mì sandwich nhỏ hoặc bánh mặn giòn, bánh nướng hoặc bánh xếp mặn được cắt theo nhiều hình dáng ngộ nghĩnh, vuông tròn, trên đỉnh kèm một ít thức ăn thơm ngon như cá hồi, pate, phô mai, thịt nguội, trứng cá, gan, ngỗng, bơ... được trang trí công phu. Canapé thường có vị hơi mặn và cay nhằm kích thích khẩu vị thực khách ngay từ đầu bữa tiệc

Clare không tin đồng hồ sinh học bắt đầu đếm ngược cho đến khi một phụ nữ vượt quá độ tuổi ba mươi lăm. Cô còn an toàn trong một năm nữa, nhưng dạ dày cô quặn đau. Cô đoán là do sự căng thẳng khi ép buộc mình phải lịch sự. Không làm teo trứng. Nhưng ... cái quặn thắt này dường như nằm bên dưới dạ dày. Liệu có phải...? bà Berni chết tiệt. Như thế cô không có đủ áp lực trong đời sống, và thay vì làm việc, cô lại đang mang món khai vị cho những người bạn của mẹ cô.

Cô mang khay vào phòng khách. "Có ai muốn dùng canapé không?"

"Cám ơn con", mẹ cô nói khi bà nhìn khắp cái khay. "Chúng thật đẹp". bà đẩy thẳng nhánh holly berries trên túi của Clare, và nói, "Con nhớ bà

Hillard chứ?"

"Dĩ nhiên". Clare giữ khay canapé sang một bên và hôn gió lên má của Ava Hillard. "Bà khỏe không?"

"Bác khỏe" Ava với tay lấy một miếng canapé. "Mẹ cháu nói với bác rằng cháu đã cho ra mwats một cuốn sách mới trong tháng này" bà ấy cắn một miếng canapé, sau đó rửa trôi nó bằng một ngụm chardonnay.

"Đúng vậy"

"Bác nghĩ điều đó thật tuyệt. Bác không thể tưởng tượng được việc viết cả cuốn sách như thế nào" bà nhìn Clare qua một cặp kính mắt đôi mỗi mỏng dính "Cháu hẳn phải rất sáng tạo"

"Cháu chỉ cố gắng thôi"

"Clare luôn là một đứa bé có tính sáng tạo", mẹ cô nói khi bà sắp xếp lại canapé như thể chúng đã không còn được đặt đúng vị trí. Clare tiêu cực – công kích cổ xưa sẽ ngẫu nhiên nghiêng cái khay để chúng trượt sang một bên. Con người Clare mới đơn giản chỉ mỉm cười và để mẹ cô làm việc bà thích. Việc sắp xếp lại món canapé chẳng phải là điều gì to tát để buồn rầu

"Bác thích đọc sách" Ava là vợ mới nhất cả Norris Hillard, người giàu nhất trog bang và người giàu thứ ba ở nước Mỹ. "Mẹ cháu gợi ý rằng bác hỏi xin một cuốn sách mới nhất của cháu"

Nhưng việc mẹ cô hứa cho không bà ấy sách của cô làm cô hơi khó chịu. "Cháu không tặng ai sách mẫu cả, nhưng bác có thể mua chúng ở bất cứ nhà sách nào" cô nhìn mẹ mình và mỉm cười. "Con sẽ làm nóng chúng lại", cô nói, nhấc khay bánh lên. "Con xin lỗi"

Cô đi len lỏi qua những người bạn của mẹ, phân phát thêm một vài miếng canapé, và đi thẳng đến nhà bếp mà không mất đi vẻ điềm tĩnh hay

nụ cười của cô. Cô trông đợi được thấy Leo tất ta tất tưởi. Thay vào đó, Sebastian đứng ở quầy bếp. Anh ta đang đứng quay lưng lại, nhìn ra phía sân sau. Anh mặc một chiếc áo phông trắng bên dưới một chiếc áo len màu xám to lớn và chiếc quần hộp anh vẫn thường mặc. Tóc ở phía sau đầu anh vẫn còn ướt và được cắt cao ở cổ. Khi nghe tiếng gót giày vang lên trên nền gạch, anh quay lại và nhìn cô. Đôi mắt màu xanh lục của anh thu hút và níu giữ cô, cô đứng sững người lại

"Bác Leo đâu?" cô hỏi khi một vài đồ nguội khai vị chuyển động bấp bênh tiến đến gờ của cái khay

Sebatian, vẫn luôn là Sebastian, rất tự nhiên với ly rượu đỏ của Joyce được cầm trên tay. "Ông ấy bảo đi nghỉ một lát"

"Ở ngôi nhà gỗ sao?"

"Ừm", ánh mắt của Sebastian hạ từ mắt xuống đến miệng, sau đó nhẹ nhàng chuyển sang cành holly berries trên ngực cô. Anh đưa ly rượu chỉ về phía cô "Cô trông rất đẹp khi mặc đồ đó"

"Cám ơn" cô bước tới một vài bước và đặt khay xuống quầy bếp tách rời giữa phòng bếp. Anh trông cũng thật tuyệt, theo cách hoàn toàn có thể ăn được, và cô cố ý giữ khoảng cách với anh. Dạ dày cô cùng lúc vừa thư thái vừa nặng trĩu, và cô cố gắng để có được một cuộc nói chuyện lịch sự. "Anh đã làm những gì ngày hôm qua?"

"Tôi thức đọc sách suốt đêm" anh nhấp một ngụm từ ly rượu cầm trên tay

Khoảng cách giữa họ cho phép dạ dày cô ổn định lại, và cô thở ra nhẹ nhõm. "Lần này anh đọc gì?"

Anh nhìn cô qua ly rượu anh đang cầm. "Cướp biển"

"Vi phạm bản quyền trên Internet?"

"Internet?" anh lắc đầu và một bên khóe miệng anh biến thành nụ cười.
"Không. Ở biển khơi. Một kiểu thảo khấu thực sự cơ."

Hai cuốn sách đầu của cô nói về cướp biển. Cuốn đầu tiên nói về thuyền trưởng Jonathan Blackwell, con trai ngoài giá thú của Công tước Stanhope. Cuốn thứ hai với nhân vật chính William Dewhurst, người mà việc cướp đoạt ở Nam Thái Bình Dương là niềm yêu thích thứ hai sau niềm yêu thích được cường đoạt Quý cô Lydia. Trong quá trình nghiên cứu cho hai cuốn sách đó, cô biết được rằng nạn cướp biển vẫn đang là vấn đề lớn đối với các nước. Dĩ nhiên nó không được thịnh hành như cách đây một vài trăm năm, nhưng nó vẫn tàn bạo như trước. "Anh đang biết bài về nạn cướp biển sao?"

"Không, không viết bài nào cả" anh bước về phía cô và đặt ly rượu kế bên khay bạc, xóa bỏ mọi khoảng cách an toàn giữa họ. "Buổi tiệc thế nào?"

Clare nhún vai. "Berni Lang bảo với tôi rằng trứng của tôi đang teo lại"

Anh đơn giản chỉ nhìn cô qua đôi mắt màu xanh lục đậm, không có manh mối về những gì cô đang nói. Nhưng anh thì biết. Đàn ông không cần phải lo lắng gì về việc đếm ngược đồng hồ sinh học hay sự hóa già của trứng.

"Bà ấy quan tâm rằng nếu tôi không bắt đầu, tôi sẽ không thể có con nếu không nhờ đến việc thụ tinh trong ống nghiệm"

"À" anh ngả đầu ra sau và nhìn xuống bụng cô "Cô đã lo về điều đó sao?"

"Không" cô đặt tay lên dạ dày mình như để che chở cô khỏi ánh nhìn đầy nhục dục của anh. Nếu có một người đàn ông có thể làm cho bạn thụ thai

chỉ với ánh mắt, đó chỉ có thể là Sebastian Vaughan. "Hay ít nhất tôi không lo về điều đó cho đến ngày hôm nay. Giờ, tôi hơi sợ hãi"

"Tôi sẽ không lo lắng về điều đó nếu tôi là cô" anh liếc nhanh qua khuôn mặt cô. "Cô vẫn còn trẻ và xinh đẹp, và sẽ tìm được một ai đó để cùng sinh con với cô"

Anh nói cô xinh đẹp, và vì một lý do ngớ ngẩn nào đó, điều đó làm cô thấy nhẹ nhõm, ấm áp và bối rối. Nó đánh thức cô gái nhỏ bé trong cô, người vẫn thường lẻo đẻo theo anh khi còn bé. Cô tránh ánh nhìn của anh và nhìn xuống món đồ nguội khai vị. Cô đi vào bếp để làm một điều gì đó. Điều gì nhỉ?

"Nếu không, khi đó cô có thể xin con nuôi hoặc tìm kiếm nguồn hiến tinh trùng"

Cô nâng khay bạc và đi về phía chậu rửa. "Không. Điều đó có thể chấp nhận được với một số phụ nữ, nhưng tôi muốn một người cha cho con tôi. Một người cha trọn vẹn". Nói về tinh trùng và hiến tặng khiến cô nghĩ về việc tạo em bé theo kiểu cũ. Và điều đó làm cô nhớ về hình ảnh Sebastian đang đứng trước mặt cô với chỉ một cái khăn tắm quấn quanh hông. "Tôi muốn có nhiều hơn một đứa con, và tôi muốn một người chồng cùng giúp tôi nuôi dạy chúng" Cô lấy thùng rác từ bên dưới chậu rửa ra. "Tôi chắc anh biết tầm quan trọng của người cha trong cuộc đời của một cậu bé trai"

"Tôi biết, nhưng cô biết không, cuộc đời không phải lúc nào cũng hoàn hảo. Cô biết rằng thậm chí với những tình ý tốt đẹp nhất, năm mươi phần trăm các cuộc hôn nhân đều kết thúc bằng việc ly hôn"

Việc nghĩ đến anh chỉ với chiếc khăn tắm khiến cô nghĩ đến hình ảnh anh khi không có chiếc khăn quấn ngang hông đó. "Nhưng năm mươi phần trăm còn lại không như thế cơ mà" cô phát biểu, không nghĩ đến những gì

cô đang làm khi đổ tất cả các món đồ nguội khai vị vào thùng rác, cô nhớ ra mình vào bếp để làm nóng chúng chứ không phải đổ chúng đi.

"Cô muốn một câu chuyện thần tiên"

"Tôi muốn một cơ hội với điều đó". chết tiệt. Cô đã dành hàng giờ để làm những cuộn nấm đó. Trong một phần nghìn của một giây, cô nghĩ về việc nhặt chúng ra khỏi thùng rác. Đây là lỗi của Sebastian. Anh ta dường như hút hết không khí trong phòng và làm cho não cô thiếu đi khí oxy. Cô đẩy thùng rác vào lại bên dưới chậu rửa và đóng cửa lại. Giờ đây thì sao nào?

"Cô có thực sự tin vào hạnh phúc mãi mãi về sau không?"

Cô quay lại và nhìn anh. Anh không có vẻ gì là chế giễu, chỉ tò mò. Liệu cô có còn tin vào điều đó? bất chấp mọi thứ? "Có", cô trả lời một cách thành thật. Có lẽ cô không còn tin vào một tình yêu hoàn hảo, hay tình yêu sét đánh, nhưng liệu cô có còn tin vào một tình yêu vĩnh cửu không? "Tôi tin vào việc hai người có thể hạnh phúc và cùng nhau tạo ra một cuộc sống tốt đẹp" Cô đặt khay kế bên đĩa kẹo bơ vị bạc hà được ép thành hình những cây thông Giáng Sinh nhỏ. Cô thấy một viên vào miệng và tựa lưng vào quầy bếp. Cô đã nấu tất cả các món đồ nguội khai vị và đã bày biện chúng sẵn sàng cho việc phục vụ. Cô nhìn xuống những móng chân được sơn đỏ khi cô nhớ lại một vài con cá đông lạnh trong ngăn lạnh của mẹ cô, nhưng cô không thể làm được món gì với những thứ đó.

"Cha mẹ chúng ta không thể"

Cô ngược nhìn Sebastian. Anh quay về phía cô và hai tay khoanh lại ngang phần ngực của chiếc áo len khổng lồ. "Điều đó đúng, nhưng mẹ tôi và cha anh đã bắt đầu cuộc hôn nhân vì những lí do sai lầm. Mẹ tôi là vì bà nghĩ có thể thay đổi một người đàn ông lẳng nhăng đầy quyền rũ, và cha anh thì.. ờ, vì..."

"Mẹ tôi đã có thai" anh giúp cô kết thúc câu nói của mình. "Và chúng ta biết việc đó trở nên thế nào. Đó là một thảm họa. Họ làm nhau khổ sở"

"Việc đó đáng ra không như thế"

"Thế điều gì sẽ ngăn việc đó lại? Tấm lòng, hoa và những tuyên bố vĩ đại về một tình yêu bất tử? đừng nói với tôi là cô thực sự tin vào điều đó?"

Cô nhún vai. "Tôi chỉ muốn một người nào đó yêu tôi một cách chân thành và say đắm như tôi yêu anh ta vậy". Cô bật người ra khỏi quầy bếp và đi về phía tủ lạnh. Cô mở ngăn lạnh và tìm một hộp kem cũ, một gói thịt gà, và con cá hồi mà Leo đã đưa cho Joyce vào lần ông và Sebastian đi câu cùng nhau. Cô đóng ngăn lạnh lại và hỏi, "Anh thì sao" Cô quá mệt mỏi vì chỉ nói về chính mình. "Anh có muốn có con không?"

"Gần đây tôi nghĩ rằng tôi thích có một đứa con vào một ngày nào đó" Clare quay đầu liếc nhìn anh khi cô mở tủ lạnh. Anh nhấp thêm một ngụm rượu và nói tiếp. "Nhưng người vợ lại là một vấn đề khác. Tôi không thể tưởng tượng về đám cưới của chính tôi"

Cô cũng không thể tưởng tượng về đám cưới của anh. Cô cúi người về phía trước và đặt hai tay lên đầu gối nhìn chăm chú vào tủ lạnh. "Anh là một trong số những gã đó"

"Một trong số những gã gì?"

Sữa. Nước ép bưởi. Các lọ salsa (3) . "Những gã không thể tưởng tượng được đến việc trói buộc chính mình với một người phụ nữ trong suốt cuộc đời của họ, vì có quá nhiều phụ nữ ở ngoài kia đang đợi để được chinh phục. Kiểu đàn ông 'tại sao phải ăn bột yến mạch mỗi ngày trong suốt cuộc đời khi chúng ta có thể ăn Cap'n Crunch, Lucky Charms, và Tasty O's'". Phô mai tươi. Một mẫu gì đó có hình dáng như một lát bánh pizza. "Anh có biết việc gì sẽ xảy ra với những gã trai đó không?"

(3) Trong tiếng Tây Ban Nha hoặc tiếng Ý, salsa có thể liên quan đến bất cứ loại nước sốt nào, nhưng trong tiếng Anh của người Mỹ nó thường được dùng để nói về một loại gia vị, thường là các món sốt cay làm từ cà chua và bắp theo kiểu nấu của người Mexico, đặc biệt được sử dụng trong các món chấm

"Nói tôi nghe nào"

"Những gã đó đến năm năm mươi tuổi vẫn ở một mình và bỗng nhiên quyết định đã đến lúc cập bến. Vì thế họ quyết định uống một vài viên Viagra và tìm một cô độ tuổi hai mươi để kết hôn và sinh ra một vài đứa trẻ" Phô mai. Dưa chua. Trứng. "Chỉ là họ quá già để vui thú với những đứa con, và khi họ được sáu mươi tuổi, cô dâu hai mươi tuổi của họ bỏ rơi họ để đi theo một người nào đó bằng tuổi cô ta, quét sạch tài khoản ngân hàng. Họ buồn rầu và sụp đổ và không hiểu tại sao họ lại cô đơn" Cô với tay lấy một lọ ôliu Kalamata. "Những đứa con họ không muốn họ đến tham dự các chương trình vì họ đang gần về hưu và tất cả những đứa trẻ lớp bốn khác sẽ nghĩ rằng cha chúng là ông nội của chúng"

Ồ, điều đó nghe có vẻ cay độc, cô nghĩ khi đứng thẳng dậy. Chắc là vì cô lắng nghe Maddie nói quá nhiều. Cô đọc hạn sử dụng trên vỏ lọ ôliu. "Không phải tôi chế nhạo hay gì gì đó", cô nói với một nụ cười trên môi khi liếc nhìn anh qua vai cô. "Không phải tất cả đàn ông đều là những gã không chín chắn" cô nói thêm, và bắt gặp Sebastian đang nhìn chăm chăm vào miệng cô. "Nhưng tôi có thể sai về điều đó"

Anh đưa mắt mình nhìn lên phía lưng cô. "Gì?"

‘Anh có nghe được một từ nào tôi đã nói không?’ Cô đóng tủ lạnh và đặt lọ ôliu lên quầy bếp. Cô không dự định làm món gì từ chúng. Nhưng chúng trông tốt hơn tất cả những gì còn sót lại trong tủ lạnh

"Ừ. Cô cho rằng tôi không tưởng tượng việc mình sẽ kết hôn vì tôi muốn ‘chinh phục’ nhiều loại phụ nữ khác nhau và ăn Lucky Charms và Tasty O’s của họ’ anh cười toe toét. "Nhưng không phải trường hợp đó. Tôi không muốn kết hôn vì tôi đi quá nhiều. Theo kinh nghiệm của tôi, khoảng cách không làm cho hai trái tim đập chung cùng một nhịp. Khi tôi đi nhiều, hoặc cô ấy hoặc là tôi sẽ phải thấu hiểu nhau. Nếu không, cô ấy bỗng nhiên sẽ thấy công việc của tôi như đối thủ của cô ấy và muốn tôi bỏ bớt lịch trình để dành thời gian cho cô ấy"

Clare không thể chê trách anh vì về sau. Cô biết điều đó như thế nào khi phải làm việc trong khi bạn trai của bạn muốn vui chơi. Cô cảm thấy đồng cảm với Sebastian cho đến khi anh nói tiếp. "Và phụ nữ sẽ không bao giờ để yên mọi việc. Nếu mọi việc diễn ra tốt đẹp, họ sẽ chế giễu và xuyên tạc và lái nhải nó cho đến chết. Họ luôn muốn tranh cãi về những cảm xúc và suy nghĩ, về một mối quan hệ và đưa ra lời hẹn ước. Phụ nữ sẽ chẳng bao giờ có thể làm cho việc đó nhẹ bớt đi"

"Chúa ơi, anh nên đi cùng với một bảng cảnh báo’

"Tôi chưa bao giờ nói dối với bất kỳ người phụ nữ nào tôi từng có quan hệ với họ"

Có thể không qua nhiều lời, nhưng Sebastian có cách nhìn một người phụ nữ khiến cô cảm thấy như thể cô là người đặc biệt với anh vậy. Trong khi thực tế cô chỉ đặc biệt cho đến khi anh thấu hiểu cô. Và bản thân cô, người cô biết rõ Sebastian là một người ăn nói lưu loát, cũng không miễn dịch được. Không miễn dịch được với cách anh nhìn, hôn, chạm nhẹ và hút cô vào ngay cả khi cô biết cô nên vừa chạy vừa hét lên về hướng ngược lại. "Một mối quan hệ xác định"

"Giê xu ơi" anh thở dài. "Cô thật là một cô gái.." anh đưa một tay lên, sau đó thả nó xuống ở bên hông. "Một mối quan hệ... như trong việc hẹn hò và quan hệ với cùng một người theo một nền tảng thông thường"

"Và anh thật là một anh chàng". Cô lắc đầu và đi về phía bên kia của quầy bếp tách rời. "Những mối quan hệ nên nhiều hơn một bữa ăn tối, một bộ phim và uống rượu vang trắng. "Cô có thể nói thêm nhiều hơn nữa nhưng cô không tin việc đó sẽ làm cho mọi việc tốt hơn thêm. "Mối quan hệ lâu nhất của anh là bao lâu?"

Anh suy nghĩ trong giây lát và trả lời. "Khoảng tám tháng"

Cô đặt hai tay và dùng tay gõ gõ lên nền đá lát trắng của kệ bếp khi cô nhìn vào mắt anh từ khoảng cách an toàn phía đối diện. "Thế, chắc hai người chỉ được gặp nhau nửa thời gian đó thôi"

"Không ít thì nhiều"

"Thế, tổng cộng, là khoảng hơn bốn tháng". Cô lắc đầu lần nữa và bước ngang phòng đi về phía phòng đựng thực phẩm, âm thanh gót giày của cô tạo nên những âm thanh click-click nhỏ trên nền đá. "Tôi thật bàng hoàng"

"Cái gì? Vì nó không tồn tại lâu hơn sao?"

"Không" cô đáp lời anh khi cô mở cửa phòng đựng thực phẩm. "Rằng mỗi quan hệ đó tồn tại được lâu như thế. Bốn tháng là một khoảng thời gian khá dài không làm phiền anh với những cuộc nói chuyện về lời hẹn ước, những cảm xúc và suy nghĩ" cô cau mày với anh, sau đó bước vào trong phòng đựng thực phẩm. "Người phụ nữ tội nghiệp đó chắc phải kiệt sức về mặt tinh thần". Cô đi qua một chiếc thang nhỏ và tìm một hộp loại này hay một lon loại kia. Bất cứ thứ gì có thể phục vụ những người bạn của mẹ cô.

"Đừng cảm thấy quá tệ thay cho cô ấy" Sebastian nói từ khung cửa. "Cô ấy là một huấn luyện viên yoga, môn Pilates và tôi để cô ấy hướng dẫn tôi trên giường. Nếu tôi nhớ không nhầm thì tư thế yêu thích của cô ấy là chống mông"

Điều đó chứng minh, một lần nữa, phụ nữ thực hiện tất cả các bước trong một mối quan hệ. "Ý anh là nằm cúi thấp xuống"

"Đúng vậy. Cô biết kiểu đó sao?"

Clare lờ đi câu hỏi. "Thế, vị huấn luyện viên yoga đó đã phải cúi người xuống khắp nơi để làm hài lòng anh. Tôi tưởng cô ấy phải làm anh chết lên chết xuống cả lúc trên giường lẫn lúc ra khỏi giường chứ. Nhưng hãy xem những gì cô ấy có được từ mối quan hệ đó? ngoài vùng bụng rắn chắc và cặp mông cứng như thép?"

Anh cười toe toét như một người phạm tội bẩm sinh vậy. "Ra khỏi giường, cô ấy có buổi ăn tối và đi xem phim. Lúc trên giường cô ấy đạt được cực khoái nhiều lần"

Ồ. Được rồi. Điều đó thật tuyệt. Cô chưa bao giờ đạt cực khoái nhiều lần. Mặc dầu cô nghĩ cô có thể sắp đến được điều đó chỉ một lần.

Anh đẩy một bên vai vào khung cửa. "Này? Cô không có điều gì để nói sao?"

Nhưng thật ra, cô không phải là tuýp người ham muốn lắm. Cũng đã lâu rồi, cô không ngại khi có một lần cực khoái như thế. "Như thế nào?"

"Như một mối quan hệ không chỉ là tình dục và một phụ nữ cần nhiều hơn việc đạt được cực khoái nhiều lần"

"Đúng vậy. Họ làm như thế". Cô nhắm mắt lại và lắc đầu. "Chúng ta cũng vậy, đúng rồi. Và một mối quan hệ có nhiều hơn tình dục". Cô quay lại nhìn anh đang đứng đó như một chàng trai lực lưỡng của tháng. Cô đang cho phép anh làm cho cô đi sai hướng với những ý nghĩ về cực khoái. Cô đi vào phòng đựng thực phẩm để tìm bánh quy giòn hay một món gì đó...

Anh đẩy người ra khỏi khung cửa và dùng chân đóng cửa phòng thực phẩm lại.

"Anh làm gì thế?" cô hỏi

Anh tiến thêm một vài bước cho đến khi cô phải ngẩng đầu để nhìn vào mặt anh. "Hình như tôi đang đi theo cô"

"Tại sao?" anh lại làm điều đó lần nữa. Đó là lấy hết không khí trong phòng và làm cô cảm thấy bị mê sảng. "Anh chán à?"

"Chán ư?" anh ngừng lại một vài giây để suy nghĩ về câu hỏi trước khi trả lời. "Không. Tôi chẳng chán chút nào cả"

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Sebastian còn lâu mới chán. Anh đang ngạc nhiên, thích thú và kích thích. Đó không phải là lỗi của anh. Đó là do cô. Anh đã đọc cuốn sách thứ hai của cô, Sự Giam cầm của Hải tặc, và sự thật bàng hoàng với việc anh thích nó đến thế nào. Nó nói về một hảo hán thực sự cùng với kịch tình ở biển khơi và nhiều "cảnh nóng bỏng". Bất cứ người phụ nữ viết được những cảnh nóng bỏng như vậy cũng đều nóng bỏng khi ở trên giường.

Clare. Clare Wingate. Cô gái với cặp kính dày thường leo đẹo đi theo và quấy rầy anh đã trở nên một người phụ nữ thú vị và hấp dẫn cũng như rất xinh đẹp.

Ai lại nghĩ đến điều đó cơ chứ?

Sau khi tẩy rửa mình dưới dòng nước lạnh, anh tìm cô để hỏi xem liệu cô có muốn thoát khỏi buổi tiệc và đi ăn trưa cùng với anh ở khu thương mại hay một nơi nào đó. Một nơi nào đó công cộng, nơi anh sẽ không bị cảm dỗ để hôn cô như anh đã làm vào ngày trước đó. Nhưng cô bắt đầu nói về việc người đàn ông ăn phụ nữ như món Lucky Charms và Tasty O's. Và điều đó làm anh tự hỏi liệu cô sẽ ngon lành như thế nào, và hiện giờ họ đang ở đây. Đứng bên trong phòng đựng thực phẩm.

"Thế sao anh lại đi theo tôi vào đây?" cô hỏi.

Anh lướt hai bàn tay từ hai cánh tay lên đến vai chiếc áo len xù của cô. Chiều cao của đôi giày khiến môi cô chỉ vừa ở phía bên dưới môi anh. "Còn nhớ khi chúng ta trốn vào trong này và ăn bánh quy Nữ Hưởng đạo sinh không? Tôi nghĩ tôi ăn hết cả hộp Thin Mints."

Cô nuốt mạnh xuống khi đôi mắt màu xanh biển tuyệt đẹp của cô ngược nhìn vào mắt anh. Cô chớp mắt. "Anh đi theo tôi vào đây chỉ để nói về thời điểm chúng ta thường ăn bánh quy sao?"

Anh lướt nhẹ hai bàn tay mình ngang vai cô đến hai bên bờ cổ nóng ấm của cô. Mạch cô đập mạnh bên dưới những ngón tay anh. "Không." Anh nâng cằm cô lên và hạ thấp mặt mình chỉ cách một khoảng nhỏ với mặt cô. "Anh muốn nói về việc anh sẽ ăn em như món Tasty O. Anh tiếp tục nhìn vào mắt cô và nói, "Anh muốn nói về tất cả những gì anh muốn làm với em. Sau đó chúng ta có thể nói về tất cả những gì anh muốn em làm cho anh." Tất cả những điều anh đã nghĩ cô sẽ làm cho anh.

Cô đưa hai tay mình lên ngực anh và anh nghĩ cô có thể đẩy anh ra. Thay vào đó cô nói, "Chúng ta không thể làm điều này. Ai đó sẽ đi vào phòng này."

Anh tự hỏi liệu cô có nhận ra rằng lý do phản đối duy nhất cô đưa ra là họ có thể bị bắt gặp. Anh mỉm cười. Sơn môi màu đỏ của cô đang khiến anh điên cuồng, và anh lướt nhẹ môi mình khắp môi cô. "Sẽ không nếu chúng ta yên lặng." Anh đặt những nụ hôn nhỏ vào môi cô. "Em không muốn Joyce bước vào và phát hiện chúng ta chứ. Bà ấy sẽ sợ chết khiếp khi thấy em ở trong này và đang hôn con trai của người làm vườn."

"Nhưng tôi không hôn anh."

Anh cười tủm tỉm. "Chưa mà."

Cô hít vào và giữ hơi thở đó, "Cha anh có thể thấy chúng ta."

Anh lướt nhẹ ngón cái của mình khắp làn da mềm mại ở hàm cô khi anh tiếp tục đùa giỡn với miệng cô. "Ông ấy đang thực hiện một trong những giấc ngủ chớp mắt hai mươi phút của ông, nhưng thực tế nó thường kéo dài hàng giờ. Ông ấy sẽ không bao giờ biết được."

"Sao tôi lại để anh làm điều đó với tôi nhỉ?" cô hỏi qua tiếng thở dài.

"Vì nó thật tuyệt."

Cô nuốt mạnh và cổ họng cô di chuyển bên dưới hai bàn tay anh. "Có nhiều thứ mang lại cảm giác tuyệt vời."

"Không phải với điều này." Những ngón tay cô xoắn xoắn ở áo len anh.

"Thừa nhận nó đi, Clare. Em thích cảm giác này cũng nhiều như anh mà."

"Nó chỉ vì... đã một khoảng thời gian dài."

"Một khoảng thời gian dài gì?"

"Tôi cảm thấy việc này thật tuyệt."

Anh cũng đã có một khoảng thời gian dài. Đã lâu rồi kể từ khi anh nghĩ về một người phụ nữ nhiều như anh nghĩ về Clare. Đặc biệt vì anh chưa bao giờ có quan hệ với cô. Anh nâng mặt cô lên thêm chút nữa, và khi miệng anh nhẹ nhàng chạm vào miệng cô, anh chờ đợi. Chờ đợi giây phút tự do ngọt ngào cuối cùng. Giây phút ngay trước khi cô thua trông trận chiến với chính mình và ngã vào vòng tay anh. Khi cô không còn là một Clare hoàn hảo. Không còn che giấu đằng sau những nụ cười dịu dàng và sự kiểm soát gay gắt. Giây phút ngay trước khi cô bỗng nhiên mềm mại và say đắm cùng một lúc.

Anh cảm thấy hơi thở cô đột nhiên khó khăn và những đầu ngón tay bám nhẹ vào những đường nối trên áo len anh ngay trước khi hai bàn tay cô lướt lên ngực anh, để lại một vệt lửa ở phía sau cổ anh. Đôi môi cô nhẹ nhàng hé mở, và cô đã là anh. Sự đồng ý của cô kích thích anh nhiều như khi những ngón tay cô cào nhẹ ở tóc phía sau đầu anh. Nó làm sự ham muốn

dâng đầy lên lưng và ngực anh, biến thứ thú vị trong quần anh trở nên cứng như đá.

Anh vẫn tiếp tục hôn cô một cách nhẹ nhàng, tận dụng thời gian của mình để nếm hương vị bạc hà trong hơi thở cô và cảm nhận được sự nóng ấm, mềm mại và ấm áp của miệng cô. Anh để cho anh dẫn dắt và kết thúc bằng nụ hôn nóng bỏng, ướt át và cũng đầy đau khổ khi nó quá ngọt ngào. Anh cảm nhận được sự đam mê của cô hình thành và bùng cháy. Anh cảm nhận điều đó trong từng cái chạm nhẹ và nghe được nó trong tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ ở họng cô.

Cô lùi lại, hơi thở cô tăng nhanh, đôi mắt cô mở to thảng thốt. Hai tay cô nắm chặt lấy vai anh và thì thầm. "Sao tôi luôn để việc này xảy ra?"

Sự thất vọng bám lấy ngực và giữa hai chân anh. Hơi thở anh chỉ hơi bình tĩnh hơn so với cô. "Chúng ta đã đề cập đến việc đó rồi cơ mà."

"Tôi biết, nhưng tại sao lại với anh?" Cô liếm đôi môi ẩm ướt của mình. "Có rất nhiều đàn ông khác trên thế giới."

Anh kéo mạnh cô vào ngực. "Anh đoán vì anh có thể làm điều đó tốt hơn so với những người đàn ông khác." Đã hết giờ nói chuyện, và anh hạ thấp miệng mình xuống một lần nữa. Lần này không có sự lưỡng lự nào từ cô cả. Chỉ có sự ham muốn, nóng bỏng và bùng ngày và từng chút từng chút một nuôi dưỡng khao khát của chính anh.

Anh đặt một tay lên phía sau mông và lên một chân vào giữa hai chân cô, biến nỗi khao khát của chính anh.

Anh đặt một tay lên phía sau mông và một chân vào giữa hai chân cô, biến nỗi khao khát của anh đối với cô thành ham muốn nóng bỏng mà anh khó có thể kiểm soát được. Nụ hôn của cô trở nên ướt át và khao khát hơn, và anh đã mang đến cho cô những gì cô cần.

Cô đã nghĩ sai về anh, anh không muốn một người phụ nữ cong người xuống về anh. Mặc dầu chả có gì xấu với việc là điên đảo thế giới của anh khi ở trên giường. Hay khi ra khỏi giường. Hay ở trong phòng đựng thực phẩm. Ngay giây phút này Clare đang làm thực sự rất tốt công việc đó. Anh lướt tay mình từ phía sau đến hông cô và đẩy những ngón tay mình vào bên dưới gờ của chiếc áo len của cô. Làn da cô mềm mại, và anh dùng ngón tay cái của mình vẽ những vòng tròn nhỏ ở vùng bụng cô. Cô cạ vào phần dưới của anh và anh phải đấu tranh chống lại ước muốn đẩy quần cô xuống và làm tình với cô ngay tại đó. Trên sàn của phòng đựng thực phẩm, nơi mà mọi người có thể tình cờ bước vào, để làm thỏa mãn sự thèm khát của anh khi được vùi lấp ở giữa hai đùi mềm mại của cô. Làm dịu đi giới hạn của dục vọng đang quần quai và biến đổi thấp ở bên dưới bụng anh và thêm vào một chút đau đớn khi đạt được khoái lạc.

Anh đưa tay lên hạt nút trên cùng áo len của cô và mở nó ra. Chiếc áo len tác ra và anh tiếp tục hôn cô điên cuồng khi anh hạ thấp tay xuống hạt nút kế tiếp. Điều cuối cùng anh muốn là cô ngăn anh lại. Ngay bây giờ anh chỉ muốn tiến thêm một chút nữa. Thêm năm hạt nút nữa được mở ra và bàn tay anh lướt vào giữa hai vạt áo len bao phủ lên ngực cô. Qua lớp ren của áo ngực, đầu ngực của rắn đàn, đâm vào lòng bàn tay anh.

Cô lùi lại và thẳng thốt nhìn xuống bàn tay anh. "Anh đã cởi hết nút áo len của em à?"

Anh lướt nhẹ ngón tay cái mình lên đầu ngực cô, và cô nhắm mắt lại, hơi thở như mắc kẹt lại trong ngực cô. "Anh muốn em," anh thì thầm.

Cô ngược nhìn anh, sự khao khát và kiềm chế đang đối lập nhau trong đôi mắt xanh dương của cô. "Chúng ta không thể."

"Anh biết." Qua những lỗ nhỏ trên nền vải ren, anh cảm nhận được những gợi ý true người mà làn da ấm áp của cô mang đến. "Chúng ta sẽ dừng lại."

Cô lắc đầu nhưng không phẩy tay anh đi. "Chúng ta nên dừng lại ngay bây giờ. Cửa phòng không được khóa. Ai đó có thể đi vào."

Đúng vậy. Thông thường việc đó sẽ khiến anh ngừng lại. Nhưng hôm nay thì không. Với cả hai tay, anh đẩy hai tà áo len của cô ra xa và nhìn xuống.

"Kể từ đêm ở Double Tree anh luôn nghĩ về điều này. Về việc cởi hết áo quần của em ra và chạm vào em." Anh nhìn vào khe giữa ngực cô và núm ngực thách thức đang áp sát vào làn vải bằng ren đỏ của cô. "Về việc có một cái nhìn khác về Clare bé bỏng."

"Em không còn là con nít nữa," cô thì thầm.

"Ừ, anh biết," anh nói và đẩy nhẹ ba ngón tay vào bên dưới dây nịt ngực.

"Anh thích cái này. Em nên thường xuyên mặc những gì màu đỏ." Bên dưới lớp vải satin và ren, anh lướt những ngón tay mình đến cái nơ bướm màu đỏ nằm sâu giữa khe ngực cô. Anh khom người tới trước và hôn vào một bên cô trong khi hai tay anh mở ra những gì được che dấu bên dưới cái nơ bướm đỏ. Chiếc áo ngực tách ra và anh đẩy nó cùng với áo len xuống bên dưới hai cánh tay cô.

"Nhưng giờ đây em trông còn tuyệt hơn khi thế này." Bờ ngực trắng và đầy đặn của cô tròn vành cạnh và được tô điểm bằng hai chấm nhỏ màu hồng đậm, căng cứng và sẵn sàng dâng hiến như một món điểm tâm. Anh hạ thấp đầu mình xuống và hôn vào chỗ trũng ở cổ họng, khe ngực và một bên ngực cô. Anh ngược nhìn lên khi anh mở miệng và chạm nhẹ lưỡi mình vào đầu ngực cứng như đá của cô. Anh lăn tròn nó bên dưới lưỡi anh, và cô đưa hai tay ôm lấy hai bên mặt anh, uốn cong lưng mình. Mũi cô mở rộng, và cô nhìn anh qua ánh sáng màu xanh lục mọng nước và sang lấp lánh bởi sự đam mê.

Sebastian đưa hai tay ra phía sau lưng cô và giữ cô lại khi anh mở rộng cái miệng bóng bẩy và ngậm lấy ngực cô. Lưỡi anh chơi đùa với làn da mềm mại của cô khi ngọn lửa dục vọng đang tra tấn anh.

"Ngừng lại!" cô thì thào và đẩy mạnh anh ra.

Anh ngược nhìn cô, mê mẩn và đờ đẫn với hương vị làn da cô đang phảng phất trong miệng anh. Ngừng lại sao, anh chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Ở bên ngoài cánh cửa đang đóng, có ai đó mở vòi nước của bộ rửa. "Em nghĩ đó là Leo," cô thì thầm.

Vòng tay anh ở sau lưng cô xiết chặt lại khi anh nghe tiếng nói như bị nghẹt lại của cha anh qua cánh cửa. Điều cuối cùng anh muốn là ngừng lại. Nhưng anh không muốn cha anh đi vào gặp anh và Clare đang làm chuyện đó với nhau. "Đến nhà gỗ của anh nhé," anh thì thầm bên tai cô.

Cô lắc đầu và thoát khỏi vòng tay ôm ấp của anh. Tiếng nước ngừng lại và anh nhận ra tiếng bước chân của cha anh dần biến mất về hướng phòng ăn.

Anh đưa tay cào khắp mái tóc của mình khi việc quan hệ bị phá vỡ. "Nhà em rất lớn. Anh chắc có rất nhiều phòng để chúng ta kết thúc việc này."

Một lần nữa cô lắc đầu khi cô với tay cầm lấy áo ngực và phủ lớp ren đỏ đó lên ngực cô. Mái tóc đuôi ngựa đen nhánh chạm nhẹ vào bờ vai cô. "Em nên nhận ra rằng anh đang đẩy mọi việc đi quá nhanh."

Sự thất vọng đánh mạnh vào não anh và đập mạnh vào giữa chân anh và anh cực kỳ mong muốn được kết thúc những gì họ đã bắt đầu. Trong ngôi nhà gỗ. Trong nhà cô. Phía sau xe anh hoặc xe cô. Anh không quan tâm đến nơi thực hiện điều đó. "Ít hơn một phút trước đây em chẳng phàn nàn gì về điều đó."

Cô liếc nhìn anh, sau đó cúi đầu xuống khi cô móc khóa nịt ngực ở giữa ngực cô. "Em làm gì có thời gian để mà phản kháng? Anh làm mọi việc quá nhanh."

Giờ cô đang làm anh tức giận. Như cái buổi sáng ở Double Tree. Và nếu Leo không đi vào bếp, anh chắc giờ em vẫn đang rên rỉ và sẽ tiếp tục làm điều đó bên tai anh. Chỉ cần thêm một vài phút nữa thôi anh sẽ hoàn toàn lột trần em ra."

"Em không rên rỉ." Cô kéo hai vạt áo lên lại với nhau. "Và đừng cư xử như một thằng ngốc. Em sẽ không để cho anh cởi thêm bất cứ cái gì từ người em."

"Và đừng nói dối chính mình. Em sẽ để anh làm bất cứ những gì anh muốn." Anh chống lại cảm giác muốn được ôm lấy và hôn cô cho đến khi cô van xin anh tiến xa hơn nữa. "Lần tiếp theo em sẽ để anh cởi quần áo của em ra, anh sẽ không ngừng lại đâu."

"Sẽ không có lần sau đâu." Đôi tay cô run rẩy khi cô cài lại nút áo len của mình. "Điều này đã vượt quá giới hạn trước khi em có thể ngăn chặn nó."

"Đúng vậy. Em không còn là một con bé con với suy nghĩ không rõ ràng về việc điều này sẽ dẫn đến đâu. Lần tiếp theo, anh sẽ kết thúc việc mà vị hôn phu cũ của em không thể thực hiện tốt được."

Cô hít thật sâu và ngược nhìn anh. Mắt cô nheo lại và một lần nữa cô lại trở về Clare xưa cũ. Được chuẩn bị và hoàn toàn kiểm soát. "Điều đó thật tàn nhẫn."

Anh cảm thấy thật phũ phàng.

"Anh không biết điều gì về cuộc sống của tôi với Lonny."

Không, nhưng anh có thể đoán. Một lần nữa tiếng bước chân quay trở lại phòng bếp, anh ngả người về phía trước và nói. "Anh đưa cho em một lời cảnh báo ngay thẳng ngay bây giờ. Nếu anh một lần nữa vùi mặt mình vào ngực em, anh sẽ mang lại cho em những điều mà em cần đến chết."

"Anh không biết những gì tôi cần. Hãy tránh xa khỏi tôi," cô nói, xông ra khỏi phòng, đóng mạnh cánh cửa lại sau lưng cô. Anh cũng muốn xông ra như thế, nhưng anh còn có một rắc rối đau đớn đang hiện diện trong quần, áp sát vào khóa quần anh.

Qua cánh cửa anh nghe giọng nói của cha anh. "Cháu có thấy Sebastian đâu không?" Leo nói.

Sebastian chờ đợi cô chỉ chỗ anh đang đứng. Như cô đã từng làm những năm về trước khi cô giận anh. Anh nhìn quanh tìm kiếm một cái gì đó có thể che chắn sự cương cứng hiển hiện của anh.

"Cháu không thấy," Clare trả lời. "Bác đã tìm trong căn nhà gỗ chưa?"

"Rồi. Nhưng nó không có ở đó."

"Ừm. Chắc chắc anh ấy đang quanh quẩn ở đâu đó."

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Fiona Winters khá chắc chắn rằng mình không phải kiểu phụ nữ thu hút sự chú ý của mẫu đàn ông như Vashion Elliot, Công tước xứ Rathstone. Cô là gia sư của con gái ông ta. Một người tầm thường. Một trẻ mồ côi với một cái tên ít giá trị. Cô thích nghĩ mình là một gia sư tốt đối với Annabella, nhưng cô hầu như không phải là một cô gái xinh đẹp. Hay ít nhất không ăn mặc đúng mốt như những ca sĩ opera hay nữ diễn viên ba lê, theo như ý kiến nổi tiếng của Ngài công tước.

"Xin ngài nhắc lại cho, thưa ngài?"

Ông ta bước lùi lại và nghiêng đầu sang một bên. Ánh mắt ông nhìn khắp khuôn mặt cô. "Tôi nghĩ không khí trong lành của miền quê nước Ý đã tăng thêm vẻ hồng hào rất xinh đẹp trên gò má cô." Ông ta đưa tay lên và nắm lấy một nắm tóc nhỏ của cô đang nhảy múa trong làn gió trước mắt cô. Những ngón tay của ông lướt nhẹ trên mặt cô khi ông nhét nó vào lại phía sau tai cô. "Cô trông đẹp hơn trong ba tháng qua."

Cô như ngừng thở và nghẹn ngào bày tỏ, "Cám ơn ông." Cô chắc rằng một chế độ ăn kiêng đều đặn có ích đối với cơ thể cô hơn không khí trong lành. Ngay khi cô cảm thấy chắc chắn là Công tước xứ Rathstone không có ý gì khi khen ngợi vẻ bề ngoài của cô. "Xin ngài thứ lỗi, thưa ngài," cô nói. "Tôi phải chuẩn bị cho Annabella sẵn sàng cho chuyến viếng thăm của Bá tước và Bá tước phu nhân Diberto."

Clare với tay lấy một cuốn sách nghiên cứu về cấp bậc quý tộc và mở nó ra. Cô sắp phải giới thiệu hai nhân vật mới và phải chắc chắn rằng mình biết chính xác về tước vị của tầng lớp quý tộc nước Ý. Ngay khi cô lật đến

trang giữa của cuốn sách, tiếng chuông cửa vang lên và bản nhạc "Paperback Writer" vang lên khắp ngôi nhà. Hôm nay là sáng thứ Bảy và cô không mong gặp bất kỳ ai.

Clare đứng lên khỏi ghế và đi đến một trong những cửa sổ ở mái nhà và nhìn xuống đường lái xe vào nhà ở phía trước. Chiếc Lincoln của Leo đậu bên dưới, nhưng cô có cảm giác là người lái xe không phải là Leo. Cô đẩy một cánh cửa sổ rộng ra và làn gió của không khí lạnh giá tháng Mười hai chạm vào mặt và thấm qua làn vải bông ôm sát của chiếc áo cổ lọ màu đen của cô.

"Bác Leo à?"

"Không." Sebastian bước ra từ mái hiên bên dưới và ngược nhìn cô. Anh mặc chiếc áo khoác màu đen và một chiếc kính mát gọng đen.

Cô không gặp anh kể từ ngày trước đó, khi chạy khỏi phòng đựng thực phẩm của mẹ cô. Cô cảm thấy hai má mình nóng bừng bất chấp trời lạnh. Cô hy vọng rằng mình sẽ không phải thấy anh trong một khoảng thời gian. Có thể là một năm. "Sao anh lại ở đây?"

"Đây là nơi em sống mà."

Đứng trên gác mái nhìn xuống anh khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm. Một kiểu nhẹ nhõm không có liên quan với bất cứ kiểu cảm xúc sâu lắng nào cả và chỉ liên quan đến sự ham muốn. Một kiểu ham muốn bất cứ người phụ nữ nào cũng sẽ có được đối với người đàn ông mà vẻ ngoài kết hợp với nụ cười có thể mang lại sức tàn phá khủng khiếp. "Lý do?"

"Để anh vào nhà và anh sẽ nói cho em lý do của mình."

Để anh vào nhà cô sao? Anh có điên không? Chỉ ngày hôm qua anh đã cảnh báo với cô rằng anh sẽ mang đến cho cô những gì anh nghĩ là cô cần. Dĩ nhiên, điều đó đã được xác định khi cô phát hiện chính mình bán khóa

thân cùng với anh một lần nữa. Và cô không hoàn toàn chắc cô có thể hứa...

"Thôi nào, Clare. Mở cửa cho anh nào."

...rằng điều đó sẽ không xảy ra một lần nữa. Và khi cô thích đổ lỗi tất cả toàn bộ những điều đó cho anh, anh đã nói đúng. Cô quá già để biết việc một chiếc áo len được mở hết nút sẽ dẫn đến điều gì.

"Anh đang muốn chết cồng ở ngoài này," anh ngẩng đầu và gọi cô, cắt đứt suy nghĩ không liên quan với nhau của cô.

Clare thò đầu mình ra xa hơn ở ngoài cửa sổ và nhìn quanh hai bên hàng xóm. Tạ ơn Chúa là không có ai nghe tiếng của anh. "Đừng có gào lên thế."

"Nếu em lo lắng về việc anh sẽ nhảy bổ vào em một lần nữa thì chẳng có chuyện đó đâu," anh hét to hơn nữa. "Anh không thể chịu thêm một lời từ chối nào nữa sau lần vừa rồi. Anh phải ở lại trong cái phòng thực phẩm chó chết đó trong nửa tiếng đấy."

"Shhh." Cô đóng cửa sổ lại và đi về phía phòng làm việc của cô. Nếu cô không sợ hãi về điều anh có thể la hét kế tiếp, cô sẽ không để anh vào nhà, nhưng cô đoán là anh biết điều đó. Cô đi xuống cầu thang, xuyên qua phòng bếp và đi về phía cổng ra vào. "Có chuyện gì?" cô nói khi thò đầu ra ngoài cánh cửa trước.

Anh cho hai tay vào túi quần và mỉm cười. "Đó là cách em chào đón tất cả các vị khách đến nhà mình sao? Không ngạc nhiên khi mọi người nghĩ em thật là một cô gái cực kỳ ngọt ngào."

"Anh không phải là khách." Anh cười lớn, và cô thở dài với sự cam chịu. "Được rồi." Cô mở rộng cánh cửa và anh bước vào trong. "Năm phút."

"Tại sao?" Anh dừng lại phía trước cô và đẩy kính mát lên trên đỉnh đầu. "Em đang có một buổi cầu nguyện sao?"

"Không." Cô đóng cửa trước lại và tựa lưng mình lên nó. "Tôi đang làm việc."

"Em không thể nghỉ trong vòng một tiếng sao?"

Cô có thể, nhưng cô không muốn dành thời gian nghỉ ngơi của mình với Sebastian. Anh có mùi như mùi thời tiết khô và lạnh, và một trong số những loại xà phòng dành cho đàn ông như Irish Spring hay Calvin Klein. Anh hành động vui vẻ hơn bình thường và đã bỏ đi sự quyến rũ của mình, nhưng cô không tin anh. Giờ đến lượt cô hỏi. "Lý do?"

"Để em có thể đi cùng và chọn quà Giáng sinh cho cha anh."

Cô không tin việc anh không có làm điều gì đó, và cô không tin việc chính cô sẽ không để anh làm thế. "Không phải thật dễ để mua một món quà ở Seattle sao?"

"Cha anh sẽ không đến Seattle dự lễ Giáng sinh, và cuối cùng anh cũng đã tìm được người muốn mua căn nhà của mẹ anh. Anh không biết liệu anh có quay về đây kịp để ở cùng ông ấy vào dịp đó không. Vì thế anh hy vọng sẽ tìm được thứ gì đó tặng ông trước khi anh phải rời đi. Em sẽ giúp anh điều đó, đúng không?"

"Không đâu."

Anh đu đưa trên gót giày và cúi người xuống nhìn cô. "Anh đã giúp em trang trí đèn ở ngoài trời, và em nói em sẽ giúp anh việc mua đồ cho Leo."

Cô không nghĩ đó chính xác là những việc đã xảy ra. "Không đợi được đến ngày mai sao?" Ngày mai. Thêm hai mươi bốn giờ nữa để quên đi

những điều anh đã làm bằng cái miệng của anh. Những điều ngoài việc dùng để trò chuyện. Những điều mà anh làm thực sự giỏi.

"Ngày mai anh phải đi." Như thế đọc được ý nghĩ của cô, anh đưa một tay lên và nói, "Anh sẽ không chạm vào em. Tin anh, anh không muốn trải qua thêm một ngày nữa với ‘cơn đau tinh hoàn’ (1)

(1) Blue balls được biết đến là cảm giác cơn đau kéo dài do ứ huyết khi không thể xuất tinh, được kí giải bởi những vân xanh xuất hiện ở tinh hoàn khi máu ứ đọng ở những mao mạch tại bộ phận sinh dục. Blue balls cũng được coi chỉ là cơn đau tạm thời, không nguy hiểm

Cô không thể tin anh vừa nói điều đó với cô. Đợi đã, đây là Sebastian cơ mà. Dĩ nhiên cô có thể tin điều đó. Anh ắt hẳn đã nhầm về sự ngạc nhiên do bối rối vì anh đã ngả đầu mình ra sau và nhướn mày.

"Em chưa bao giờ nghe về ‘cơn đau tinh hoàn’ sao?"

"Có, Sebastian. Tôi có nghe về..." Cô ngừng lại và đưa hai tay lên cao. "...về điều đó." Cô không muốn nói về tinh hoàn của anh. Điều đó dường như khá...riêng tư. Một việc anh sẽ thảo luận với người bạn gái mình.

Anh kéo khóa chiếc áo khoác xuống. "Đừng nói với anh em không thể nói từ ‘cơn đau tinh hoàn’ nhé."

"Tôi có thể, nhưng tôi không thích miệng mình nói ra những từ đó." Chúa ơi, cô không có ý nói như kiểu của mẹ cô.

Bên dưới áo khoác, anh mặc một chiếc áo sơ-mi vải được nhét vào trong quần jeans. "Câu nói này đến từ người phụ nữ đã gọi tôi là đầu đất. Em dường như không có vấn đề gì khi phát ra lời đó từ miệng em."

"Tôi đã bị chọc giận."

"Anh cũng thế."

Có thể, nhưng anh đã từng là một người đầy tội lỗi. Việc nói dối họ đã ngủ cùng nhau của anh còn tồi tệ hơn lời cáo buộc anh lợi dụng cô.

"Nào đi lấy áo khoác. Tin anh đi, sau ngày hôm qua, anh đã học được bài học của mình. Anh không muốn chạm vào em một chút nào nữa trừ khi em muốn chạm vào anh."

Đó cũng là một rắc rối. Cô không chắc việc mình không muốn anh chạm vào cô hay cô chạm vào anh. Cho dù cô chắc rằng đó chắc chắn là một ý kiến tồi. Cô cau mày và nhìn chính mình. Ở cuối chiếc áo cổ cao sọc nổi là chiếc thắt lưng da màu đen không phù hợp nằm ở đai lưng quần jeans của cô. "Tôi mặc không hợp lắm cho buổi mua sắm."

"Tại sao không? Em trông thoải mái. Không quá cứng nhắc. Anh thích em trông như thế này."

Cô ngược nhìn anh. Anh chẳng có vẻ gì bông đùa. Mái tóc cô được thả xuống và có chỉ chải một ít mascara. Đôi khi các bạn cô trêu chọc vì cô luôn phải trang điểm một chút gì đó mỗi ngày, ngay cả khi cô không có kế hoạch ra khỏi nhà. Maddie và Lucy và Adele không quan tâm đến việc liệu họ có làm hoảng sợ người chuyển phát nhanh của UPS hay không. Nhưng cô thì có. "Chỉ một giờ thôi nhé?"

"Ừ."

"Tôi biết tôi sẽ hối hận về điều này," cô nói qua tiếng thở dài khi cô đi đến tủ để đồ và lấy áo khoác.

"Không, em sẽ không hối hận đâu." Anh trưng ra nụ cười nửa miệng làm nhàu đi các khóe của đôi mắt màu xanh lục. "Anh sẽ cư xử tốt ngay cả khi em cầu xin anh ném em ngã xuống và ở phía trên người em." Anh bước

đăng sau và giúp cô mặc chiếc áo va rơi màu đen. "Ồ, có thể sẽ không cư xử tốt nếu em cần xin anh."

Cô quay đầu lại nhìn anh khi cô kéo tóc mình ra khỏi chiếc cổ lông. Đuôi tóc cô chạm nhẹ vào tay anh trước khi anh lấy chúng ra khỏi vai cô. "Tôi sẽ không cầu xin đâu."

Anh nhìn xuống miệng cô. "Anh đã từng nghe điều đó trước đây."

"Không phải từ tôi. Tôi nói nghiêm túc đấy."

Anh nhìn vào mắt cô. "Clare, phụ nữ nói rất nhiều điều họ thực sự không nghĩ đến. Đặc biệt là em đấy." Anh bước lùi lại và cho hai tay vào túi áo khoác. "Em có đem theo túi không?"

Cô lấy chiếc túi xách hobo bằng da cá sấu và đeo nó một bên vai, Sebastian đi theo cô ra ngoài, cô khóa cánh cửa đằng sau mình lại.

"Anh thấy có một tiệm in ấn ở khu mua sắm," anh nói khi bước đến phía ghế dành cho khách của chiếc Town Car và mở cửa. "Anh muốn bắt đầu ở đó."

Tiệm in ấn thực ra thiên về gallery mỹ thuật và cửa hàng khung ảnh, và trước đây Clare đã từng mua một vài món đồ ở đó. Hôm nay, khi cô và Sebastian cùng nhau bước vào trong gallery, cô chú ý cách anh xem xét những bức tranh. Anh dừng lại, nghiêng đầu sang một bên, và một bên vai được hạ thấp so với bên còn lại. Cô cũng nhận ra rằng anh thường dừng lại trước những bức tranh khỏa thân.

"Tôi không nghĩ Leo sẽ treo cái đó trong phòng khách nhà ông," cô nói khi anh xem xét một bức ảnh một người phụ nữ nằm sấp xuống giữa tấm vải trắng nhàu nát, ánh nắng đang vuốt ve bờ lưng trần mịn màng.

"Chắc chắn là không. Em có tìm thấy thứ gì mình thích ở đây chưa?" anh hỏi.

Clare chỉ về bức tranh một người phụ nữ đang mặc một chiếc áo đầm trắng mỏng, đang đứng trên bãi biển và ôm một em bé. "Tôi thích vẻ mặt của cô ấy. Đó là sự sung sướng."

"Hmm." Anh nghiêng đầu sang một bên. "Anh muốn nói đó là biểu hiện của sự thanh thản hơn." Anh đi đến trước một bức tranh về một người đàn ông và một người phụ nữ trần trướng đang khóa chặt nhau trong một cái ôm bằng màu phấn. "Đây mới là biểu hiện sung sướng của người phụ nữ."

Cô sẽ phải nói rằng nó quá khoái cảm, nếu cô là kiểu phụ nữ có thể nói to những điều như thế ở nơi công cộng.

Cuối cùng Sebastian chọn một bức tranh in thạch bản vẽ hình một người đàn ông và một cậu bé đang đứng câu cá trên một tảng đá lớn ở bờ sông Payette. Khi họ xem xét các mẫu khung, anh đã hỏi ý kiến cô từng cái một và lựa chọn theo gợi ý của cô. Anh trả thêm tiền để nó có thể hoàn thành vào dịp Giáng sinh. Việc giao hàng cũng là một vấn đề, vì đó là khoảng thời gian rất bận rộn. Và trước khi Clare có thể ngăn cản chính mình, cô đã tình nguyện đến để lấy bức tranh vào đêm Giáng sinh.

Anh liếc nhìn cô và cau mày. "Không, cảm ơn."

Cô nhìn anh và mỉm cười. "Tôi hứa sẽ không gói nó bằng ruy băng màu hồng."

Anh nghĩ về lời đề nghị của cô khi với tay lấy ví từ túi quần sau. "Nếu em chắc việc đó sẽ không làm phiền em."

Cô có một buổi ký tặng sách vào ngày hôm đó, và dù gì đi chăng nữa cô cũng phải ra ngoài vào ngày đó. "Sẽ không phiền đâu."

"Tốt. Cảm ơn em. Việc đó khiến anh cực kỳ nhẹ nhõm." Anh lấy ra thẻ Visa Bạch kim cho người chủ tiệm, và khi người đó bước đi, Sebastian nói thêm vào. "Nếu anh có thể hôn em, anh sẽ làm."

Cô quay lại và đưa bàn tay mình ra như thể cô là một nữ hoàng. Thay vì hôn vào khớp đốt ngón tay, anh lật bàn tay cô lại, đẩy ống tay áo khoác cô lên cao và nhẹ nhàng hôn lên cổ tay cô. "Cảm ơn em, Clare."

Cả cánh tay cô tê rần, và cô lấy tay mình lại. "Không cần phải cảm ơn tôi."

Một giờ mà anh đã hứa biến thành ba giờ cùng với việc lưu lại tại nhà hàng P.F.Chang's ở một khu vực cửa hàng cổ. Họ được đưa đến bàn ở cuối của nhà hàng Trung Quốc, và Clare không thể không chú ý đến những cái nhìn chăm chú của phụ nữ đi theo họ. Đây không phải lần đầu cô chú ý đến điều đó, những cái nhìn trộm hay những cái nhìn chăm chăm khi họ đi trên đường hay khi ở gallery. Cô tự hỏi liệu Sebastian có chú ý đến cách những người phụ nữ nhìn anh hay không. Anh dường như chẳng chú ý đến điều đó, nhưng có thể vì anh đã quá quen với điều đó.

Họ bắt đầu bữa ăn với món gà cuốn lá diếp. Và nếu Clare đi ăn cùng với các bạn mình, cô sẽ gọi món khai vị cho món ăn đầu tiên và xem đó là buổi ăn trưa của mình luôn. Nhưng Sebastian thì không thể. Anh gọi thêm món gà xào trần bì, gà xào cải thập cẩm, cơm chiên xá xíu, măng tây xào sốt Tứ Xuyên.

"Chúng ta gặp ai nữa sao?" cô hỏi sau khi các món khai vị được mang đến.

"Anh đang đói bụng, vì thế anh có thể ăn cả con ngựa." Anh lắc đầu và gắp một miếng gà xào trần bì vào đĩa của mình. "Anh xin nói lại. Thịt ngựa thật khó nhai."

Cô xúc một phần cơm vào đĩa cô, sau đó họ đổi thức ăn cho nhau. "Và anh biết được điều này vì anh đã ăn thịt ngựa sao?"

"Đã ăn ư?" Anh ngược nhìn lên từ món cơm chiên xá xíu. "Đúng hơn là anh đã nhai ngấu nghiến một con ngựa."

Cô cảm thấy mũi cô nhăn lại. "Ở đâu?"

Anh lấy cho mình một ít gà xào cải thập cẩm và đưa món đó cho Clare. "Khi anh ở sa mạc Mãn Châu."

Cô đưa tay lên và từ chối không ăn thêm gì nữa. "Anh nghiêm túc chứ?"

"Ừm. Ở phía bắc Trung Quốc, em có thể mua những gói thịt chó và thịt khỉ ở các khu chợ."

Clare nhìn món gà xào trần bì trong đĩa của mình. "Anh nói dối."

"Không, anh không nói dối. Anh nhìn thấy nó khi anh ở đó vào năm chín sáu. Anh nói thật đấy." Anh nhắc nĩa của mình lên và găm một ít măng tây. "Có một vài nền văn hóa cho rằng thịt chó là cao lương mỹ vị. Anh cố không phê phán điều đó."

Clare cũng không muốn phê phán điều đó, nhưng cô không thể ngăn việc nghĩ về con Cindy tội nghiệp. Cô ngược nhìn vào phần lõm vào ở cổ xuất hiện giữa cổ áo sơ mi của anh. "Anh đã ăn thịt chó à?"

Anh ngược nhìn lên, sau đó quay lại món ăn trưa. "Không, nhưng các bạn anh và anh đã ăn thịt khỉ."

"Anh ăn thịt khỉ sao?" Cô đưa ly vang đỏ lên và uống một ngụm.

"Ừ. Nó có vị như thịt gà," anh vừa nói vừa cười. "Tin anh đi, sau khi em ăn toàn là cháo, món thịt khỉ cực kỳ tuyệt."

Clare chưa bao giờ nghe về món cháo và cô quá sợ hãi những gì anh sẽ kể nếu cô hỏi. Cô nhìn anh vùi đầu vào món ăn và đặt ly rượu xuống bàn. "Sắp tới anh sẽ đi đến đâu?" cô hỏi với mục đích chuyển đề tài ra khỏi các loại chó và các loại động vật linh trường.

Anh nhúm một bên vai và nói, "Anh không chắc. Anh quyết định không ký hợp đồng mới với Newsweek. Hay với bất cứ tờ báo nào. Anh nghĩ mình sẽ nghỉ ngơi một thời gian."

"Để làm gì" Cô ăn một miếng cơm chiên.

"Anh chưa nghĩ ra."

Cô biết nếu cô không ký hợp đồng mới, cô sẽ hoảng sợ. "Điều đó không làm anh sợ sao?"

Anh nhìn sang phía bên kia bàn và ánh mắt anh gặp ánh mắt cô. "Không nhiều như cách đây vài tháng. Anh đã làm việc trong một thời gian dài và chăm chỉ để có được vị thế như hôm nay, và lúc đầu anh sợ chết khiếp khi nghĩ rằng mình có thể mất đi sự nỗ lực vì nó. Nhưng anh phải chấp nhận sự thật rằng anh không thích đi nhiều như trước đây. Đơn giản và dễ hiểu. Vì thế, anh ngừng lại một chút trước khi anh hoàn toàn bùng nổ. Anh chắc mình luôn là một nhà báo tự do, nhưng anh muốn có một thách thức mới. Một cái gì đó khác biệt."

Cô hoài nghi đó cũng là cách anh nghĩ về phụ nữ. Một khi thách thức cũ đã đạt được, anh sẽ sẵn sàng để chinh phục điều mới mẻ và thú vị tiếp theo. Nhưng dù cô có đúng hay sai đi chăng nữa, điều đó cũng không quan trọng. Cô sẽ không bao giờ dính dáng đến Sebastian. Không chỉ vì cô thề từ bỏ đàn ông cho đến khi cô sắp xếp được cuộc sống, mà còn vì anh đã nói rằng bản thân anh cũng có những vấn đề với những mối quan hệ và đời sống tình yêu của anh không phải là mối quan tâm của cô.

"Em thì sao?" anh hỏi, và nhấp một ngụm rượu.

"Không. Không có một người đàn ông nào trong đời sống của tôi."

Anh cau mày lại. "Anh nghĩ chúng ta đang nói về công việc của mình cơ mà, Ít nhất đó là anh đang nói."

"Ồ." Cô hơi mỉm cười để che giấu sự bối rối. "Em thì sao?"

"Khi nào thì cuốn sách tiếp theo của em sẽ xuất bản?" Anh đặt ly rượu xuống bàn và cầm nĩa lên.

"Nó đã được xuất bản. Tôi có một buổi ký tặng vào thứ Bảy tới ở tiệm sách Walden's trong khu mua sắm."

"Nó viết về gì?"

"Đó là tiểu thuyết lãng mạn."

"Ừ. Anh biết. Nhưng nó nói về cái gì?" Anh ngồi lùi lại trên ghế và đợi câu trả lời của cô.

Chắc chắn anh không quan tâm. "Đó là cuốn sách thứ hai trong một loạt sách viết về gia sư. Nhân vật chính, dĩ nhiên, là cô gia sư – và một công tước sống ảm đạm và ba đứa con gái nhỏ. Nó thuộc kiểu Jane Eyre trộn lẫn với Mary Poppins."

"Thật thú vị. Thế, nó không phải là một cuốn sách về hải tặc à?"

Hải tặc. Cô lắc đầu.

"Thế cuốn sách hiện em đang viết đề tài cũng là về hải tặc sao?"

"Không. Nó là cuốn thứ ba và là cuốn cuối cùng trong loạt sách viết về gia sư."

"Nữ gia sư xinh đẹp."

"Dĩ nhiên." Nhưng tại sao anh lại hỏi điều đó nhỉ?

Người phục vụ xuất hiện và hỏi liệu mọi việc có ổn không, và khi anh ta đi khỏi, Clare có được câu trả lời. "Anh thấy các cuốn sách của em ở nhà cha anh."

À. "Ừm, Ông ấy đã mua các cuốn sách của tôi mặc dù ông ấy không hề đọc chúng vì ông ấy nói rằng chúng làm ông ấy đỏ mặt."

"Chúng chắc sẽ thật nóng bỏng."

"Tôi cho rằng việc đó sẽ phụ thuộc vào việc anh thường đọc thể loại gì."

Anh nhìn cô và một bên khóe môi anh biến thành một nụ cười dễ mến. "Anh không thể tin được Clare Wingate bé nhỏ đã đủ lớn để viết các tiểu thuyết lãng mạn ướn át."

"Và tôi không thể tin được anh đủ lớn và ăn thịt một con khỉ. Tệ hơn hết, tôi không thể tin tôi đã để cho người ăn thịt khỉ hôn tôi."

Anh đưa tay ngang qua bàn và đặt tay mình lên cánh tay cô. "Cứng à," anh nói, và nhìn sâu vào mắt cô, "anh đã hôn em ở những nơi không phải là miệng em."

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Vào ngày hai mươi bốn tháng Mười Hai, tại khu thương mại Towne Square ở Boise chật ních những người mua sắm vào phút cuối. Nhạc nền Giáng Sinh vang lên đúng nhịp với tiếng leng keng của các máy tính tiền. Những nhóm thiếu niên thò đầu ra ngoài các rào chắn ở tầng hai, gọi những người bạn mình đang ở bên dưới, trong khi những người mẹ đẩy các xe đẩy qua đám đông.

Ở cổng ra vào Walden's Books, bao quanh Clare là một chồng sách mới nhất của cô, Surrender to Love, và một tấm poster lớn có giá đỡ vẽ hình nhân vật chính với bộ ngực lớn và người anh hùng ngực trần của cô đã che khuất Clare. Đến buổi ký tặng, Clare đã mặc áo vét may kép chéo hai hàng cúc màu đen và áo kiêu nữ bằng vải lụa màu lục tươi. Cô mang bit tất dài màu đen và giày gót thấp bốn phân, tóc cô uốn cong thả ngang vai. Cô trông thành công và sành điệu. Và cô cầm một chiếc bút mạ vàng hiệu Tiffany để ký tặng. Chỉ còn mười phút nữa là kết thúc buổi ký tặng kéo dài hai tiếng, và cô đã bán được mười lăm cuốn sách mới. Không tệ vào thời điểm này. Giờ là thời gian để ngả người ra sau và thư giãn. Một nụ cười nhẹ xuất hiện trên đôi môi đỏ căng khi cô liếc nhìn xuống cuốn sách đang mở được giấu ở vạt váy của cô: Redneck Haiku, Double-Wide Edition.

"Này, cô bé Lộ Lem."

Clare ngẩng đầu lên từ một bài thơ haiku viết về đám cưới của Bubba và ánh mắt cô đập vào phần cài khuy bạc màu của chiếc quần jeans Levi's sờn cũ. Cô nhận ra chiếc quần jeans cùng với giọng nói đó trước khi cô nhìn lên chiếc áo khoác bông mở rộng và chiếc áo sơmi màu xanh da trời, qua nụ cười quen thuộc và đôi mắt màu xanh lục đậm.

" Anh làm gì ở đây thế?" Cô nghe được rằng Sebastian đã quay lại để nghỉ lễ Giáng Sinh ở đây. Anh được mời đi cùng Leo đến buổi ăn tối tại nhà mẹ cô vào tối mai. Nhưng cô vẫn giật mình khi nhìn thấy anh đang đứng đối diện với cô qua chiếc bàn nhỏ. Câu trả lời của anh là một sự kinh ngạc còn lớn hơn.

" Mua một cuốn sách của em để tặng cha anh vào dịp lễ Giáng Sinh."

Nhìn thấy anh, một cảm giác nhỏ bé quen thuộc sống dậy trong cơ thể cô. Cô không yêu Sebastian, nhưng cô có thích anh. Loài thế nào mà cô lại không thích một anh chàng đã không ngại đi mua sắm vào ngày lễ để mua cho cha mình một cuốn tiểu thuyết lãng mạn cơ chứ? " Anh chỉ cần gọi và tôi sẽ mang cho anh một cuốn."

Bên trong chiếc áo khoác bông đen, anh nhún vai. "Đây không phải là chuyện gì to lớn."

Đó là một lời nói dối rành rành. Không một người ôn hoà nào lại có mặt ở khi mua sắm trừ phải họ buộc phải làm thế. " Tôi đã ghé lấy bức tranh cho Leo vào sáng nay." Cũng nhiều như việc cô thích anh, cô bị thu hút về thể xác với anh. Cũng nhiều như cách cô bị thu hút bởi loại sô-cô-la nhân nấm truffle của hãng Godiva. Chúng không tốt cho cô và có tính gây nghiện. Nếu cô ăn được một viên, cô phải ăn luôn cả một hộp. Sau đó cô sẽ mong có lại được nó, nhưng không , cô không thể chối bỏ việc cô muốn cho tay vào hộp sô-cô-la và ăn ngẫu nhiên nó như thế nào.

Nụ cười của anh làm tăng những nếp nhăn ở khoé mắt. " Thế em có quá say mê với các dây ruy băng không ?"

Cô tặc lưỡi và ngồi xuống. " Lần này thì không." Và không thể chối bỏ với chính mình việc cô muốn được ngẫu nhiên Sebastian như thế nào. " Tôi chưa gọt nó." Có thể bắt đầu từ cái đầu và óng và đi dần xuống, vượt

qua vùng cơ bụng căng cứng của anh đến nơi mà cô biết đang được che dấu bên dưới lớp vải flannel đó.

" Thế nào?"

" Thế nào cái gì?"

" Thế em sẽ mời anh đến nhà em để nhìn nó không ? Hay anh phải tự mời mình một lần nữa?"

Cô đóng cuốn sách đang nằm trên váy lại và nhìn vào đồng hồ. Đã sáu giờ rồi. " Anh có kế hoạch gì cho buổi tối Giáng sinh không ?"

" Không."

Cô với tay lấy một cuốn Surrender to Love và lật đến trang bìa lót của cuốn sách. " Tôi đã xong việc ở đây, vì thế sao anh không cùng đi với tôi về nhà và nhìn bức tranh trước khi tôi gói nó lại." Cô viết lời chúc mừng Giáng sinh cho Leo và ký tên. " Hay anh có thể tự gói nó." Cô đưa cho anh cuốn sách, những đầu ngón tay cô chạm vào những đầu ngón tay anh phía trên hình nhân vật chính ở phía ngoài bìa sách.

"Ừ, anh rất tệ ở khoản gói ghém. Em có thể tự mình giải quyết việc đó."

Cô đặt cuốn sách về thơ haiku lên bàn và đứng lên. " Tôi biết anh sẽ nói điều đó."

Anh tắc lưỡi, chỉ về cuốn sách có bìa màu vàng tươi và hoạ tiết màu đỏ và trưng ra khuôn mặt đầy hồ nghi. " Thơ Nhật Bản ư?"

"Ừ, dù sao đi nữa, thì nó là thơ Nhật Bản về những người bình dân." Cô nhét cây bút vào chiếc ví đen nhỏ. " Một cô gái có thể không cần biết quá nhiều về văn hoá," cô nói.

"À, ra vậy." Anh lấy cuốn sách và lật lật xem nó. " Anh đã nghe đâu đó rằng việc theo đuổi các nỗ lực về trí tuệ và nghệ thuật là cần thiết cho một đầu óc khoẻ mạnh. "

" Và là một dấu hiệu của một xã hội được khai sáng. Ngay cả đối với một xã hội của những người bình dân, " cô nói thêm khi họ di chuyển sâu hơn vào Walden's.

Clare nhanh chóng nói lời tạm biệt với cửa hàng trưởng và để Sebastian đứng trong một hàng dài chờ đợi tại quầy tính tiền. Một tay anh giữ cuốn sách cô đã ký tặng cho Leo, tay còn lại anh cầm cuốn Redneck Haiku và đọc lướt nó.

Việc ra khỏi khu đỗ xe của khu mua sắm là một cơn ác mộng. Thông thường cô chỉ mất hai mươi phút là về đến nhà, nhưng giờ, việc đó kéo dài hơn một tiếng. Vào thời điểm cô bước vào cửa nhà, cô cảm thấy như mình đã về đến nhà. Cô hất giày và tất ra, treo áo khoác vào tủ để đồ. Khi cô mở nút tay áo, tiếng chuông cửa vang lên và cô ra khỏi phòng ngủ đi về phía trước nhà. Cô mở cửa trước, và Sebastian đang đứng đó, một bóng người cao, vai rộng đứng trong bóng tối. Cô cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô trước khi cô mở điện ở mái hiên và đôi mắt xanh lục của anh nhìn vào đôi mắt cô.

" Sao anh có thể đến đây nhanh như vậy?" cô hỏi, và mở cửa rộng hơn cho anh vào nhà.

Thay vào đó, anh nhìn cô trong một vài giây trước khi hướng sự chú ý của mình đến miệng cô, phía trước chiếc áo kiêu và chiếc váy, và nhìn xuống đến đôi chân trần của cô. Hơi thở trắng xoá của anh lơ lửng trong không khí lạnh lạnh ở trước mặt anh.

Cô rùng mình và khoanh hai tay bên dưới ngực mình. " Anh có vào nhà không?" cô nói, nhận ra rằng thật kỳ cục khi anh chỉ đứng đó như thể bàn

chân anh bị đông lại ở sàn mái hiên nhà cô.

Anh ngược nhìn lên mặt cô, dường như thoáng do dự trong giây lát, sau đó bước vào trong. Anh đóng cánh cửa phía sau và tựa lưng vào nó. Ngọn đèn chùm trải những ánh sáng vàng lên mái tóc vàng óng và đôi vai to lớn của anh.

" Anh có đói không? Anh có muốn tôi gọi pizza không ?"

" Có," cuối cùng anh cũng cất tiếng. " Và không, anh không muốn pizza." Anh ngả người ra trước, luồn tay mình quanh eo cô và kéo cô đến sát vào ngực anh. " Em biết anh cần gì mà."

Hai tay cô lướt nẹ trên lớp bông mềm mại của chiếc áo jacket của anh. Qua cái cách anh nhìn cô, ý nghĩ của anh đã rõ ràng. Dù sao thì anh cũng giải thích nó.

" Kể từ cái đêm anh nhìn thấy em lột hết đồ trên người mình chỉ chừa lại chiếc quần lót khe bé tí, anh đã nghĩ đến việc làm tình với em trong nhiều lần hay bằng nhiều cách khác nhau. Khi anh đến buổi ký tặng tối nay của em, anh đã nói với chính mình rằng anh ở đó chỉ để mua sách của em tặng cho Leo. Điều đó đúng ba mươi phần trăm. Bảy mươi phần trăm còn lại là nói dối. Trên đường đến nhà em, anh đã nghĩ tất cả các cách anh có thể thử lột trần em ra. Nhưng vừa rồi khi em mở cửa cho anh, anh nhận ra rằng anh không muốn thử lột trần bất cứ thứ gì trên người em. Chúng ta không còn là con nít nữa. Không còn là trò chơi nữa. Anh muốn có được sự tham gia hoàn toàn của em khi anh lột trần em ra."

Một phần trong cô cũng muốn điều đó. Thực sự muốn điều đó. Cái cách anh nhìn cô đã làm cho tận sâu trong người cô nóng bừng lên. Cả hai đều đang mặc áo quần đầy đủ và Sebastian vẫn còn mặc áo khoác, nhưng anh đã làm cô hứng tình chỉ với một cái áp sát của cơ thể và âm thanh của sự khát khao trong giọng nói của anh.

"Đề đề phòng em lúng túng về những gì anh nói đến," anh nói thêm, " nếu em không đá anh ra khỏi nhà em ngay bây giờ, chúng ta sẽ làm tình với nhau."

Ngày mai thì sao? tiếng nói bên trong cô cất lên. Điểm co thắt, sâu trong lỗm thượng vị của cô trả lời, Ai thèm quan tâm chứ! tiếng nói lý trí yếu ớt đánh bại nỗi khát khao đang lan khắp da thịt cô. " Tôi hiển nhiên bị thu hút bởi anh, nhưng tôi không thể không nghĩ đến việc chúng ta sẽ hối tiếc về điều đó.?"

" Anh sẽ không hối tiếc về điều đó, và anh chắc chắn sẽ làm cho em cũng không hối tiếc về điều đó. Và điều đó giờ không còn quan trọng nữa, chúng ta đã vượt qua điểm khởi đầu." Anh hạ thấp mặt mình xuống và hôn vào phần cổ bên dưới tai cô. " Chúng ta cần có một lần quan hệ nóng bỏng điên cuồng và gạt bỏ nó bằng cách thực hiện nó. Anh đã nghĩ về điều đó, và không còn cách nào khác."

Hơi thở anh làm ấm một bên cổ cô, và cô nhắm mắt lại. Cô chưa bao giờ làm tình với ai đó mà cô không có một mối quan hệ lãng mạn. Ít nhất cô không thể nhớ rõ về những điều đó. " Việc đó có hiệu quả với anh trong quá khứ không ?"

" Với tôi ư?" Anh hôn bên ngoài vành tai cô. " Có."

Có thể anh đã đúng. Có thể cô cần thực hiện việc này và gạt bỏ nó khỏi tâm trí cô. Việc yêu một ai đó rõ ràng giờ chẳng có tác dụng với cô. Cô đang trong tâm trạng muốn tình dục. Không phải tình yêu.

" Lần cuối cùng em ngủ với ai đó là khi nào, Clare?" anh thì thầm.

Khi nào? Jeez... à... " Tháng Tư?"

" Chín tháng trước à? Trước khi em chia tay với Lonny sao."

"Đúng vậy. Lần cuối cùng của anh là khi nào?"

" Anh giả sử rằng ý em là với một người nào đó trong cùng một phòng." Tiếng cười dịu dàng của anh làm đôi má cô ửng hồng.

" Dĩ nhiên."

" Anh quan hệ hai lần kể từ khi anh làm xét nghiệm về bất cứ bệnh gì và mọi thứ từ bệnh sốt rét đến HIV vào tháng Tám. Cả hai lần anh đều dùng bao cao su." Anh lướt nhẹ môi mình lên môi cô và nói, " Thế việc ‘ tự xử’ và nghĩ về em trong lúc tắm có được tính không ?"

" Không." Cô cũng đã tưởng tượng về anh một đến hai lần. " Thế em có tuyệt không?"

" Không tuyệt như em sắp làm tiếp theo đây."

Hai tay cô lướt lên phía trước chiếc áo khoác và cô nắm chặt hai bên vạt áo được mở rộng của anh. Đôi môi cô hé mở và một nụ hôn ướt át và ngẫu nhiên đã tấn công và cô nhón chân lên để đáp lại nụ hôn đầy khao khát đó.

Trong ánh sáng dịu nhẹ của đèn chùm, lưỡi anh chạm vào và trêu đùa với lưỡi cô. Tay anh di chuyển khắp tóc và tiến đến phía sau lưng cô, kéo cô lại gần hơn cho đến khi nơi cương cứng của anh áp sát vào dạ dày cô.

Ở đâu đó trong nhà, lò sưởi được mở và không khí luôn qua ống hơi lan ra khắp căn nhà. Cô muốn Sebastian. Tất cả con người anh. Cô muốn cách anh chạm vào và hôn cô. Cô muốn cách anh làm cô cảm nhận được rằng anh không bao giờ có đủ, và cô sẽ luôn lo lắng về hậu quả và niềm hối tiếc về sau. Một tiếng rên nhẹ bằng lòng phát xuất từ cổ họng cô khi cô đáp lại nụ hôn của anh và đầu hàng khao khát đang lớn dần lên mà cô không có khả năng ngăn nó lại. Cô cũng không muốn thử làm điều đó.

Âm thanh rên rỉ của cô tạo ra một phản ứng bất ngờ, như thể anh đang chờ đợi điều đó. Tổng vòng một giây, hai tay anh ở khắp nơi trên người cô, chạm vào bất cứ nơi nào trong tầm tay anh. Bằng cách nào đó cô kết thúc với lưng tựa vào cánh cửa và chiếc áo của cô nằm trên sàn nhà. Cô đẩy áo jacket của Sebastian khỏi vai anh, và anh giữ nó khỏi cánh tay mình. Đôi môi họ rời nhau đủ lâu để cô kéo chiếc áo sơmi qua đầu anh. Sau đó anh lại tựa lưng vào cửa lần nữa, hai tay anh đặt trên ngực cô cùng với những ngón tay đang lướt nhẹ nhàng trên đầu ngực cô qua lớp vải satin của áo ngực. Điều này thật nóng bỏng và điên rồ, cô chưa bao giờ trải qua điều này trước đây. Cả hai người đều từ bỏ tất cả cho một nhu cầu hoàn toàn thuần túy cề thể xác và ám ảnh. Một sự vận động xác thịt với tình dục, và cô không cần phải lo lắng về việc anh sẽ nghĩ gì về cô vào sáng hôm sau. Sẽ không có sáng hôm sau, và lần đầu tiên trong cuộc đời mình cô có thể hoàn toàn từ bỏ nó.

Anh rên rỉ sâu trong cuống họng và lùi lại. Hơi thở anh nặng nhọc khi anh nói, " Clare." Khao khát bùng cháy trong đôi mắt xanh lục của anh nói cho cô biết chính xác những gì anh đang nghĩ đến. Hai tay luồn ra phía sau cô và anh đưa đẩy phần cực kỳ căng cứng của mình vào người cô. " Một lần có thể sẽ không đủ."

Cả người cô cong lên và cô dừng đơng đưa cơ thể đáp lại hành động của anh. Ngực cô lướt nhẹ trên ngực anh. " Hai lần à?"

Anh lắc đầu khi anh lướt một tay xuống bên đùi tría và nhắc chân cô lên eo mình. " Cả đêm."

Cô nghiêng người về trước và hôn vào cổ anh khi hai tay cô lướt lên xuống hai bên cơ thể trần trụi của anh. "Ừm, được thôi, em nghĩ mình nên nói với anh rằng em thực sự không có cái phòng tình dục kỳ dị đó."

" Chẳng sao đâu vì anh thích quan hệ trong phòng ngủ hơn." Anh đưa tay còn lại của mình lên phần đùi còn lại, nhắc bông cô lên. Váy cô được đẩy

lên phía trên eo và cô quàng hai chân mình quanh eo anh. " Hy vọng chúng ta sẽ đến được đó." Qua làn vải mỏng của chiếc quần jeans, thằng bé của anh ép sát vào chiếc quần lót bằng ren màu đen của cô. Anh hôn cô khi họ đi vào phòng khách . Ánh sáng từ hành lang cắt một mảnh tam giác vào bóng đêm. Hai tay anh ôm phía sau khi anh mang cô đến chiếc ghế sofa có hình trái tim lớn ở lưng ghế, được phủ lớp khăn lót của bà cố ngoại cô. Trong ánh sáng lờ mờ của căn phòng, cô đặt chân mình xuống sàn và nhẹ nhàng hôn lên một bên cổ anh.

" Mở đèn lên đi em," anh nói, và cô cảm nhận được sự rung động mãnh liệt trong giọng nói của anh đang kề sát bên miệng cô. " Chúng ta sẽ không làm việc này trong bóng tối."

Clare đẩy tóc đang rũ trước mặt mình ra sau khi cô trước hết đi đến cuối chiếc bàn, sau đó khi băng qua phòng để mở hai ngọn đèn. "Đã đủ ánh sáng cho anh chưa?" Cô vươn tay ra phía sau và mở nút chiếc váy mình khi đi về phía anh. Chiếc váy bằng vải len nhăm nhúm đang trượt dần xuống, và cô đá nó sang một bên, chỉ để lại chiếc nịt ngực bằng vải ni lông đen và chiếc quần lót bằng ren. Thời gian cho sự thuỳ mị đã qua mất rồi. Cái đêm ở Double Tree, cô đã cởi sạch không còn một thứ gì ngoại trừ chiếc quần lót khe. Trong khi cô hoàn toàn không nhớ gì về việc đó thì anh lại nhớ một cách chi tiết, và hiển nhiên anh thích những gì mình nhìn thấy được. " Hay anh muốn thêm nữa?"

Anh nhìn cô bước về phía anh bên dưới mí mắt nặng trĩu, ánh mắt nóng bỏng của anh chiếu khắp người cô khi anh tháo giày ra. " Thêm nữa ư? Em có gì cho anh nào?"

Một bên chân mày cô nâng lên trước trán khi cô để mắt mình lướt khắp người anh, từ chỗ lõm vào ở họng đến cơ ngực nổi bật bao phủ trên làn da nâu nhạt của anh. Một đám lông bụng màu vàng đậm hướng ánh nhìn của cô xuôi theo vùng cơ bụng sáu múi săn chắc và rám nắng, qua rốn đến lưng chiếc quần jeans của anh. " Em nghĩ em có bất cứ thứ gì mà anh chưa bao

giờ làm trước đây." Cô đặt tay mình lên vai, sau đó lướt nhẹ các ngón tay của mình khắp ngực anh. Các cơ chụm lại thành từng bó bên dưới cái chạm nhẹ nhàng của cô, và cô trượt tay mình xuống vùng bụng phẳng lì của anh. " Em không tập yoga. Không thể chống hông lên trời." Cô đưa tay mình xuống phần khoá kéo của chiếc quần jeans và nhẹ nhàng lướt lên cuống vật thách thức trong đó. " Xin lỗi. Với em, em muốn có những lần làm tình bình thường."

" Anh đã bị kích thích trong nhiều tháng, và em không cần phải làm gì cả đâu, chỉ việc nằm đó và thở thôi." Đầu anh hạ xuống và anh hôn vào vai cô. Anh mở khoá chiếc áo ngực và để nó tự rơi xuống chân cô. " Anh sẽ vui sướng làm nốt phần còn lại."

Cô mở năm nút kim loại ở khoá quần anh, sau đó cho tay vào bên trong chiếc quần lót màu trắng. " Anh không muốn em làm thế này sao?" Cô bọc tay mình quanh thẳng bé nóng bỏng, chắc nịch của anh. Cô hoài nghi rằng vào đêm đầu tiên anh hôn cô, Sebastian đã lớn lên thành một cậu trai lớn.

Phản ứng của anh là một sự đè nén, " Không! Có!"

" Anh chọn cái nào?" Cô đẩy quần và quần lót của anh xuống bên dưới đùi anh bằng bàn tay còn lại. " Không à?" Ngón cái cô lướt nhẹ nhàng lên xuống những đường gân của nó. " Có à?"

" Có" anh rít lên giữa hai hàm răng mình. Sau đó môi anh tìm đến môi cô và mùi hương đàn ông ấm áp của anh tràn ngập mùi cô và cô hít thật nhiều mùi hương đó vào sâu tận trong phổi. Anh có làn da sạch sẽ và fmùi tình dục. Sẽ chẳng có tương lai cho mối quan hệ giữa cô và Sebastian. Chỉ duy nhất tối hôm nay. Thế là đủ rồi.

Anh nắm lấy khuỷu tay cô và bẻ chúng ra phía sau, kéo mạnh ngực cô cọ sát vào ngực anh. " Chết tiệt," anh nói, âm thanh đầy căng thẳng, hơi thở anh dồn dập. " Em hãy từ từ nhé, nếu không anh sẽ làm cho em lên bờ

xuống ruộng ngay bây giờ đó. Đúng như anh nói, anh chắc chắn chỉ còn có được năm giây."

Cô hiểu được điều đó. Năm giây của Sebastian nghe có vẻ tốt hơn nhiều so với bất cứ thứ gì mà cô có được trong một thời gian dài.

Anh thả tay cô và cởi quần jeans, quần lót và tất từ chân mình ra. Người hoàn toàn trần trụi, anh thật đẹp. Hoàn hảo chỉ trừ vết sẹo trên đùi mà anh có được do rớt từ trên cây xuống trong vườn nhà cô. Khi anh cúi người xuống để lấy ví của mình từ túi sau chiếc quần jeans, cô có ham muốn mạnh mẽ là nghiêng người về phía trước và cắn vào mông anh. " Anh đoán là miếng dán ở hông em không phải là nicotine," anh nói khi đứng thẳng người lên.

" Không. Nó là Ortho Evra."

" Có phải loại có hiệu quả chín mươi lăm phần trăm không ? "

" Chín mươi chín. "

Anh cầm tay và đặt bao cao su vào lòng bàn tay cô. " Anh để cho em toàn quyền quyết định. "

Cho dù cô có thể cảm thấy rằng anh hoàn toàn có thể ăn được, nhưng Clare không có lựa chọn nào khác. Cô mở bao cao su và lấy ra một vòng latex. Cô đặt nó vào đầu ngón bé và nhẹ nhàng cuộn nó xuống tận phần gốc. " Ngồi xuống đi Sebastian, " cô nói. Khi anh đã làm theo lời cô, cô đẩy quần lót xuống hông mình. Anh nhìn theo khi nó trượt xuống đôi chân cô.

" Em thật xinh đẹp, Clare. " Anh đưa tay về phía cô, và cô quỳ xuống, giạng chân ra, ngồi vào lòng anh. " Tất cả." Anh nắm vào phần giữa hai chân cô và lướt những ngón tay mình lên đó. "Đặc biệt là ở đây." Cô khẽ rên khi cảm nhận được phần đỉnh mềm mại, nóng bỏng và cương cứng của anh chạm nhẹ vào cô. Anh đẩy một nửa của mình vào trong cô, và cơ thể

cô chống lại sự xâm chiếm đó. Cô đã sẵn sàng dành cho anh, thế nên hiện trong cô tràn ngập khoái cảm mãnh liệt. Cô đặt tay mình lên hai bên cổ anh và hạ thấp người mình xuống cho đến khi cô cảm nhận được anh hoàn toàn vào trong cô. Cảm xúc chưa bao giờ có được lan toả khắp cơ thể, từ đỉnh đầu cho đến những ngón chân. Cô nhắm chặt mắt và co bóp các cơ của mình quanh phần nóng bỏng đó. Đã lâu lắm rồi, cô mới có được sự hài lòng với niềm hạnh phúc khi được Sebastian vùi sâu trong cô.

Hiển nhiên, anh không được hài lòng cho lắm. Giây trước cô đang khấn khít bao chặt lấy anh, ung dung tự tại, và giây tiếp theo cô đã được đặt ngửa ra trên sofa, nhìn thẳng vào mặt anh. Anh đặt một chân xuống sàn và thẳng bé vùi vùi chặt sâu trong cô.

"Đây là phần mà tất cả những gì em cần làm là thờ." Anh gần như hoàn toàn rút khỏi người cô, chỉ để sau đó tiến thật sâu vào để cô cảm nhận được anh hoàn toàn. " Thế này đủ cho em chưa?" Một tiếng rên trầm ấm như xé toạc ngực anh và đáp lại là âm thanh khoái lạc của chính cô. " Hay em muốn hơn nữa?"

Cô quấn một chân mình quanh lưng anh. " Em muốn nữa," cô thì thào khi anh bắt đầu di chuyển, tạo nên một nhịp điệu khoái lạc hoàn hảo. "Điều này thật tuyệt." Cô liếm đôi môi khô. : Điều gì xảy ra nếu em ngừng thờ và ngắt đi?"

Với khuôn mặt chỉ cách mặt cô một đường chỉ, anh nói, " Anh sẽ thức em dậy khi việc này kết thúc."

Tiếng cười thầm của cô biến thành một tiếng rên dài khi anh di chuyển nhanh hơn và mỗi tế bào trong cơ thể cô tập trung vào những lần tiến vào của anh. Nhanh hơn, mạnh hơn và mãnh liệt hơn. Hết lần này đến lần khác. Hơi thở nặng nhọc của anh lướt nhẹ trên má cô khi anh tiến sâu vào. Ấu yếm và tạo cảm giác. Cùng lúc vượt ve cả bên trong lẫn bên ngoài con người cô. Cô nhịp nhàng cùng anh phối hợp. Đi vào, đi ra hết lần này đến

lần khác. Có được khoái lạc nóng bỏng mà cô không bao giờ muốn kết thúc, cô không biết họ sẽ tiếp tục đến bao lâu cho đến khi anh nói, " Clare." Giọng anh khàn khàn, trầm đặc. " Cưng à, em sắp đến rồi phải không?"

Trước khi cô có thể trả lời, cô thét lên khi cực khoái mãnh liệt lan khắp người cô, cả người cô ửng đỏ vì nhiệt. Cô không nhìn thấy hay nghe bất cứ điều gì ngoài tiếng đập thành thịch trong ngực và đầu cô. Các cơ bên trong cô co thắt lại và việc đó làm anh tiến sâu hơn nữa vào trong cô. Vắt sạch anh với những lần co bóp nóng bỏng. Anh tiến sâu vào cô càng lúc càng mạnh hơn, xô đẩy cô trên chiếc sofa của bà cố cô cho đến khi anh đạt được cực khoái. Ước muốn được bật lên tiếng chửi bị ép lại trong cổ đã xung đột với âm thanh của khoái lạc mạnh mẽ, bản năng và chiếm hữu. Với cú thúc cuối cùng anh luồn hai tay mình bên dưới vai cô, kéo cô vào sát với ngực mình.

" Clare," anh thì thào giữa tiếng thở rời rạc và nặng nề. " Nếu anh biết em tuyệt thế này, anh sẽ ném em vào trong các bụi cây và làm điều này vào đêm anh hôn em vào tháng Chín."

" Nếu em biết việc này sẽ tuyệt như vậy...." Cô nuốt khan và liếm đôi môi khô nứt của mình. " ... chắc chắn em sẽ để cho anh làm điều đó."

Anh im lặng trong một khoảng thời gian khi anh hôn vào một bên đầu cô, sưởi ấm nhau trong hơi ấm ngọt ngào của khoái lạc. " Clare?"

"Hmm."

" Bao cao su bị vỡ."

Khoái lạc của cô vỡ tan như bong bóng xà phòng. Cô đẩy vai anh khi cô cảm thấy như máu bị rút cạn hết khỏi đầu cô. " Khi nào ? "

Anh nhìn xuống mặt cô. " Khoảng năm giây trước khi anh kết thúc. "

" Và anh không ngừng lại sao ? "

Anh tặc lưỡi và đẩy tóc ra khỏi trán cô. " Anh đã có một vài kiểm soát nhưng không phải vào thời điểm đó. Không phải khi anh cảm nhận được sự cực khoái của em tóm lấy anh như thế. " Anh hôn vào đầu mũi cô và mỉm cười. " Anh thề với trời rằng Clare, anh chưa bao giờ nghĩ mình có thể ra mạnh mẽ như thế. "

" Sao anh có thể cười được nhỉ ? " Cô đẩy mạt vai anh ra, nhưng vòng tay anh xiết chặt lấy cô. "

" Vì em đang dán miếng dán nhỏ kiểm soát sinh để có hiệu quả chín mươi phần trăm. " Nụ cười anh rộng hơn. " Vì em thật tuyệt và vì em sạch sẽ, và anh biết anh cũng sạch sẽ. "

" Làm sao anh chắc chắn về điều đó ? "

" Vì anh sẽ không bao giờ nói dối với em về những điều quan trọng như thế. Tin anh đi, Clare. Anh sẽ không làm em tổn thương. "

Tin Sebastian sao ? Cô nhìn vào mắt anh. Không có trêu chọc hay cười cợt hay bịp bợm chỉ có sự chân thành. Anh kéo ra một chút sau đó lại nhẹ nhàng tiếng vào trong cô lần nữa.

" Nếu anh có khả năng mong manh của bất cứ điều gì xấu, anh sẽ nói với em. Tin anh đi."

Tin anh trong khi anh vẫn vùi sâu trong cô ư? " Nếu anh nói dối em, em sẽ giết anh. Em thề em sẽ là thế đấy." Anh tiếp tục với những cú đẩy nhẹ nhàng, và bất chấp chính bản thân mình, cô di chuyển cùng với anh.

Anh cười toe toét như thể anh vừa mới thắng được số xấu vậy " Câu đó xuất phát từ tác giả của Surrender to love, nghe chẳng lãng mạn tí nào cả."

" Tình yêu và lãng mạn được đánh giá cao." Cô lướt tay mình từ hai vai anh lên hai bên cổ anh. " Một cuộc làm tình nóng bỏng điên cuồng tốt hơn nhiều so với các điều đó."

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 16

"Chúc mừng Giáng sinh." Clare quàng tay mình quanh Leo và mang đến cho ông một cái ôm nồng ấm. Qua bờ vai ông, cô nhìn thấy Sebastian đang đứng cách một vài bước sau lưng mình. Anh mặc quần đen bằng vải len và một chiếc áo len màu caramel đậm, trùng với màu tóc cắt ngắn của anh. Trên mặt anh xuất hiện dấu hiệu của một nụ cười dịu dàng khi anh nhìn cô, và cô nhớ lại một cách rõ ràng hình ảnh của đêm hôm trước. Cô thấy cả mặt mình nóng bừng, và cô tránh ánh mắt của anh.

"Bác thích bức tranh ấy lắm", Leo nói khi Clare buông tay mình ra và bước lùi lại. "Sebastian nói với bác rằng cháu giúp nó chọn bức tranh đó."

Cô tập trung sự chú ý vào Leo và cố quên đi sự nhột nhạt trong dạ dày. "Cháu mừng vì bác thích nó." Một tháng trước đó, cô, Leo, và mẹ cô đã quyết định không trao đổi quà với nhau. Thay vào đó, họ đồng ý quyên tặng tiền mà họ có thể có được cho Salvation Army (1)

(1) Một trong những cơ quan từ thiện lớn nhất nước Mỹ, hiện diện trong nhiều hoạt động cứu trợ, giúp đỡ người nghèo hay những người trong hoàn cảnh hoạn nạn

"Và nó còn tặng bác một cuốn sách của cháu, nhưng cháu đã biết điều đó."

"Vâng, và cháu biết bác sẽ đặt nó bên cạnh lò sưởi cùng với những cuốn khác." Cô đưa tay mình về phía Sebastian, che giấu đằng sau vẻ bề ngoài lạnh nhạt và tự chủ mà cô đã tạo nên từ nhiều năm về trước. "Chúc mừng Giáng sinh."

Anh cầm lấy tay cô và nụ cười của anh trở nên láu lỉnh. Đem quan và cho đến tận sáng hôm nay, anh đã chạm vào khắp người cô bằng đôi tay to lớn và nồng ấm của mình. Sau lần đầu cùng nhau ở đi vắng, họ đã nghỉ ngơi để ăn pizza trước khi bắt đầu lần tiếp theo ở phòng ngủ và kết thúc vào khoảng hai giờ ba mươi sáng ở phòng tắm của cô, xoa xà phòng lên người nhau và dùng môi nhẹ nhàng chạm vào khắp làn da sạch ẩm ướt của nhau. "Chúc mừng Giáng sinh, Clare." Ngón tay anh chạm nhẹ vào cô và thanh âm giọng nói của anh như ám chỉ anh đang đọc suy nghĩ của cô.

Clare kìm nén thôi thúc hất nhẹ mái tóc của mình hay nghịch vớ vẩn với viền cổ áo của chiếc áo thắt dây ở cổ bằng vải satanh đen cô đang mặc. Cô đã không mặc bất cứ thứ gì khác lạ trong năm nay. Cô mặc một chiếc váy nhung đỏ dài ngang mắt cá chân và một chiếc thắt lưng có tua mà cô thường hay mang vào dịp lễ Giáng sinh, cùng với giày ống màu đen cao đến đầu gối. Không có gì đặc biệt để thu hút thêm sự chú ý. Ít nhất đó là những gì cô tự nói với chính mình, nhưng cô trông không phiền khi phải tin vào điều đó. Cô trong tuyệt và cô biết rõ điều đó.

"Các quý ông muốn uống gì nào?" Joyce hỏi. Sebastian thả tay cô ra và quay sang nhìn mẹ cô. Anh và Leo đang uống Glenlivet pha với đá. Và khi Joyce rót vào, bà nói rằng rượu scotch được xem là một lựa chọn tuyệt vời và bà muốn uống cùng họ. Clare không thích rượu cho lắm.

Sau nửa giờ trò chuyện về thời tiết và các tin tức mới nhất trên thế giới, họ chuyển sang phòng ăn sang trọng. Ở đó, giữa những cây nến đỏ là một bữa tiệc tối truyền thống của nhà Wingate với đùi lợn muối, khoai tây nghiền, khoai lang tẩm đường, đậu que xào hạt điều và ngải dấm. Trong những chiếc cốc pha lê được truyền từ đời cụ kỵ của Clare, cocktail rượu pân sóng sánh được đặt kế bên đĩa của mỗi người.

Là người đàn ông lớn tuổi nhất, Leo được ngồi ở ghế đầu bàn, với Sebastian ngồi bên tay phải và Joyce ngồi bên tay trái. Ngay cả Joyce, một người rất khắt khe về nghi thức xã giao, cũng khăng khăng bảo Clare ngồi

kế bên Sebastian. Thật không đúng khi có hai người phụ nữ ngồi cùng một bên bàn tiệc. Thông thường điều đó không là vấn đề gì và Clare sẽ cố gắng tham gia vào cuộc trò chuyện với các vị khách. Nhưng tối nay cô không thể nghĩ được bất cứ điều gì để nói với người đàn ông đã mang đến cho cô ba lần cực khoái vào đêm hôm trước. Hay ngay cả với Leo, người luôn là người cha tinh thần của cô. Cô cảm giác chắc chắn rằng cô có một biển hiệu bằng đèn néon lớn với dòng chữ Có Một Cuộc Mây Mưa Nóng Bỏng Điên Cuồng Tối Qua phía trên đầu mình, và sợ rằng nếu cô làm hay nói bất cứ điều gì sai lầm, mọi người sẽ chú ý đến nó.

Cô cảm thấy quá mới mẻ với việc quan hệ mà không cần hứa hẹn – hay ít nhất là không có một buổi ăn tối lãng mạn và một lần hẹn hò xem phim. Cô không cảm thấy bối rối – hay không nhiều như cô nên có, đặc biệt khi mang lại khoái cảm cho Sebastian bằng cách khâu giao lúc ở nhà tắm – nhưng cô chỉ không biết phải nói hay làm gì mà thôi. Cô cảm thấy mọi việc hoàn toàn như ở ngoài môi trường của cô. Tạ ơn Chúa là dường như chẳng ai chú ý đến điều đó.

Sebastian không có vẻ bị giày vò trong những tình trạng không rõ ràng này. Anh ngồi thoải mái ở chiếc ghế bên cạnh cô, làm mẹ cô say mê với những câu chuyện nhỏ về tất cả các nơi anh đã đến và đặt ra những câu hỏi về tất cả các câu lạc bộ và hội từ thiện mà bà đã tham gia. Anh đã quen với việc quan hệ mà không ràng buộc, và Clare phải thừa nhận rằng cô có phần tức tối bởi sự điềm tĩnh của anh. Đáng lẽ anh cũng phải bối rối như cô mới phải chứ.

"Tôi đã cố thuyết phục Claresta trong nhiều năm rằng con bé cần tham gia vào câu lạc bộ Các quý bà ở Le Bois." Joyce nói khi rót thêm rượu Glenlivet vào ly của mình. "Thông qua các buổi biểu diễn khác nhau, chúng tôi đã quyên được hơn mười ba ngàn đô la trong năm này. Chúng tôi đặc biệt lấy làm cảm kích khi cô Galvin Armstrong và ban nhạc của anh

ta chơi cho chúng tôi ở Grove. Tôi biết Clare sẽ tự mình tận hưởng nếu con bé tham gia vào."

Galvin Armstrong còn già hơn cả Laurence Welk, và Clare cần thay đổi chủ đề trước khi cô đột nhiên phát hiện ra chính mình sẽ tham gia vào buổi biểu diễn trong năm tới. "Sebastian đã ăn khỉ." Leo và Joyce đột ngột hướng sự chú ý của họ về phía Sebastian, người đang liếc nhìn cô với cái niax đang ngừng lại khi đã tiến vào nửa miệng anh. "Và cả ngựa nữa," cô thêm vào.

"Thật vậy sao, con trai?"

"Ồ." Joyce đặt ly rượu xuống bàn. "Ta không nghĩ ta có thể dạy dỗ được một con ngựa. Ta có một con ngựa giống pony khi còn nhỏ. Tên nó là Lady Clip Clop."

Sebastian chậm chậm quay đầu mình lại và nhìn Clare. "Cháu đã ăn rất nhiều thứ. Có thứ tốt. Có thứ không." Anh mỉm cười "Có thứ cháu không ngại được thưởng thức lần nữa."

Ký ức về hình ảnh anh chạm nhẹ vào rốn cô với những nụ hôn xuất hiện trong đầu cô. Anh nghĩ em sẽ thích điều này, anh nói tối qua khi anh từ từ tiến xuống bên dưới. Đây là một điều gì đó thật nhỏ nhặt mà anh học được từ một quý bà người Pháp ở Costa Rica. Và cô đã thích điều đó. Rất thích là đằng khác.

"Nhưng giờ phút này, cháu chỉ muốn ăn giấm bông Giáng sinh thôi." Sebastian quay đầu lại và nhìn qua phía bên kia bàn khi anh đặt tay lên đùi Clare. "Món này thật tuyệt, bà Wingate."

Clare liếc nhìn anh bằng khóe mắt khi anh từ từ kéo váy cô lên.

"Hãy gọi ta là Joyce."

"Cảm ơn vì đã mời cháu tối nay, Joyce", anh nói, với sự lịch sự của một cậu bé lễ sinh khi những ngón tay của anh túm lấy váy cô.

Clare không mang tất, và cô đưa tay xuống bên dưới bàn trước khi anh có thể chạm vào làn da trần mịn màng của cô. Cô cẩn thận nắm lấy cổ tay anh và đẩy mạnh bàn tay anh ra khỏi đùi cô.

"Mẹ đã nhận được thiệp chúc mừng Giáng sinh từ chị gái cha con," Joyce vừa nhìn về phía Clare vừa thông báo.

"Bác Eleanor thế nào rồi?" Clare nhúng muống vào ly rượu punch của cô. Khi cô đưa ly cocktail rum aluash lên miệng. Sebastian đã lật váy cô lên phía trên đầu gối và đặt tay mình lên cặp đùi trần của cô. Giật mình bởi độ ấm áp từ bàn tay anh, cô hơi nẩy mình.

"Em ổn không?" Sebastian hỏi, như thể đang hỏi về thời tiết vậy.

Clare mỉm cười một cách ngượng ngịu và đáp. "Ổn mà."

Joyce lại tiếp tục câu chuyện, "Hình như, Eleanor đã khám phá ra niềm tin vào tôn giáo."

"Giờ là mùa Giáng sinh mà mẹ." Cô đặt tay mình lên trên tay Sebastian, nhưng anh ta lại túm chặt lấy đùi cô hơn. Cô không làm gì được ngoài việc ngăn chặn bàn tay của anh và tránh việc lôi kéo sự chú ý của mọi người đến những gì đang diễn ra dưới bàn ăn.

"Eleanor luôn là người gây chuyện," mẹ cô tiếp tục nói. "Bà ấy là người luôn làm những chuyện gây ngượng ngịu, đó cũng đúng là thành tích của gia đình đó."

"Eleanor bao nhiêu tuổi ạ?" Sebastian hỏi, giọng nói anh rất lịch sự và ẩn chứa sự tò mò trong khi tay anh ngày càng tiến lên cao hơn nữa. Da chạm vào da, hơi ấm từ bàn tay anh lan tỏa khắp đùi Clare, ái chạm của anh gợi

cho cô nhớ lại những ký ức về sự tiếp xúc của cơ thể cả hai trong đêm trước. Trong giường, phòng tắm, và dĩ nhiên là trên chiếc ghế sofa cũ của cô.

"Ta nghĩ bà ấy được bảy mươi tám tuổi." Joyce ngừng lại để xăm vào món đậu que còn lại trong đĩa của bà. "Bà ấy đã tám lần kết hôn và ly dị."

"Chỉ một là đủ với tôi." Leo nói thêm vào cùng với cái lắc đầu. "Một vài người không bao giờ học được bài học đắt giá đó."

"Điều đó thật đúng. Ông bác Alton của tôi đã bị tổn thương vì xung đột trong hôn nhân," Joyce thú nhận với một sự cởi mở khác thường khi đề cập đến những điều xấu của nhà Wingate, nhờ vào ly Glenlivet thứ ba của bà. "Không may, ông ắt lại đắm mê vợ của những người đàn ông khác. Và hiển nhiên là thờ ơ với người vợ của chính mình. Đúng là đặc trưng."

"Ông ấy đã bị thương ở đâu ạ?" Sebastian trượt những ngón tay mình chạm vào phía trước quần lót của Clare. Ánh nhìn của cô trở nên hơi mờ đi và cô gần như tan chảy trong chiếc ghế của mình.

"Một viên đạn gắn vào mông trái của ông ấy. Ông ấy đang chạy ra khỏi nhà người đó với chiếc quần đang kéo tụt ở phía bên dưới."

Sebastian cười tủm tỉm và những ngón tay anh lướt nhẹ phía bên ngoài lớp thun cotton. Cô siết chặt hai đùi mình lại và kiềm chế tiếng rên rỉ khi cuộc hội thoại vẫn tiếp tục diễn ra mà không có cô tham gia. Leo đưa ra một lời nhận xét về... một điều gì đó, và Joye đã đáp lại với... một điều gì đó, và Sebastian đã kéo mạnh lớp dây thun ở phía trên cùng của chân cô và hỏi điều gì đó.

"Có đúng vậy không, Clare?" Joyce hỏi.

Đôi mắt cô lại tập trung vào mẹ cô. "Đúng. Hoàn toàn chính xác!" Cô đẩy tay anh ra khỏi đùi quần mình và đứng dậy, cẩn thận xem xét một

cách chắc chắn rằng váy cô đã trở về vị trí cũ. "Có ai muốn món tráng miệng không?"

"Mẹ không nghĩ muốn có nó bây giờ." Mẹ cô đặt khăn ăn bằng vải linen lên bàn.

"Bác Leo?" Clare hỏi khi cô thu dọn đĩa và đồ dẹt của cô.

"Bác cũng không. Bác cần nửa tiếng để tiêu hết các món chính."

"Em lấy đĩa của anh được không. Sebastian?"

Anh đứng dậy. "Anh sẽ cầm nó."

"Được rồi." Điều cuối cùng cô cần là anh đi theo và kết thúc những gì anh đã bắt đầu. "Anh chỉ cần ngồi, thư giãn, nói chuyện với mẹ em và Leo thôi."

"Sau một bữa anh hoành tráng như thế này, anh cần đi lòng vòng." Anh khăng khăng khăng định với cô.

Joyce đưa Clare đĩa của mình. "Con nên đưa Sebastian đi tham quan nhà."

"Ồ, con không nghĩ anh ấy quan tâm đến..."

"Cháu rất vui muốn được làm điều đó", anh cắt ngang lời cô.

Anh đi theo cô vào bếp và cả hai cùng đặt đĩa vào chậu rửa. Anh nghiêng hông tựa vào quầy bếp và lướt nhẹ mặt sau tay mình lên xuống cánh cô. "Kể từ khi anh bước vào nhà tối nay, anh đã tự hỏi liệu em có mặc kiểu áo ngực nào không bên dưới cái áo đó. Anh đoán là không."

Cô nhìn xuống hai điểm rất rõ ràng phía trước chiếc áo bằng vải satin đen của cô, "Em lạnh"

"Ừ, ừ." Anh lướt các đốt ngón tay khắp ngực trái cô. Đôi môi cô hé mở và cô hít thật sâu vào. "Em muốn ư?"

Cô cắn môi trên và lắc đầu, nhưng cả hai đều hiểu rằng cô đang nói dối.

Anh thở dài và thả hai tay ra khỏi người cô. "Đưa anh đi tham quan cái nhà chết tiệt này."

Cô quay người lại và để anh đi theo sau lưng mình. Đúng vậy, điều cuối cùng cô cần là Sebastian chạm vào cô ở nhà mẹ cô. Nhưng một phần khác trong cô, phần mới xuất hiện lại mong muốn được khám phá sự khoái lạc của thứ tình dục vô nghĩa, mong muốn anh làm điều đó và làm điều đó nhiều hơn nữa.

Cô chỉ cho anh phòng mẹ cô dùng để làm văn phòng, phòng khách chính và thư viện. Anh cố giữ tay mình không chạm vào cô, nhưng đều mất tác dụng khi vô tình chạm vào cô, "Em thương dành rất nhiều thời gian ở đây khi còn bé," cô nói, chỉ về phía những chồng sách bọc da được chất từ dưới sàn lên đến trần nhà. Căn phòng được trang trí với những chiếc ghế da cổ và một vài chiếc đèn kính Tiffany. (Đèn kính Tiffany là một loại đèn kính màu nổi tiếng bậc nhất thế giới. Tiffany là thương hiệu độc nhất vô nhị vì đã tạo ra những tác phẩm nghệ thuật bất hủ nằm trong kính. Đèn kính Tiffany do Louis Comfort Tiffany (1848-1933), một họa sĩ tài ba kiêm kỹ nghệ gia bậc thầy, một trong những đại diện tiêu biểu cho Trường phái Nghệ thuật Tân Hiện đại (L'Art Nouveau) sáng chế ra. Những bí mật sản xuất đèn kính màu của Tiffany chỉ nằm trong tay vài cơ sở sản xuất kính có xuất xứ từ xưởng của Tiffany cuối thế kỷ 19 đầu thế kỷ 20)

"Anh nhớ." Anh bước dọc theo các kệ sách âm tường bằng gỗ *** ngựa. "Sách của em nằm ở đâu?"

"À, ừm, sách của em toàn là sách bìa mềm."

Anh quay sang nhìn cô. "Thì sao?"

"Mà mẹ em không nghĩ sách bìa mềm cũng thể loại với sách được bọc da."

"Cái gì cơ? Thật lố bịch. Em là một thành viên trong gia đình bà ấy. Việc đó còn quan trọng hơn nhiều so với những tác giả Nga đầy phiền muộn và những nhà thơ đã chết. Mẹ em nên cảm thấy xúc động khi đặt sách của em ở đây chứ."

Ừm, cô đã luôn nghĩ như thế, hay ít nhất đã nghĩ cô nên có một khoảng trống bình đẳng trong kệ sách trong chính nhà của mẹ cô. Khi nghe được Sebastian nói điều đó, đã làm khuấy động những cảm xúc không mong muốn trong ngực cô. "Cảm ơn."

"Vì điều gì? Mẹ em có biết được phải khó khăn thế nào mới xuất bản được một cuốn sách không?"

Nhưng đây là Sebastian. Cô không thể cho phép chính mình có bất cứ tình cảm nào với anh ngoài một tình bạn ôn hòa và một sự lôi cuốn thể xác điên dại. "Chắc là không, nhưng nó cũng chẳng đi đến đâu nếu bà ấy biết được điều đó. Không có việc gì em làm mà bà ấy cho là đủ tốt, hay chính xác là đúng đắn, hay hoàn hảo. Bà ấy sẽ không bao giờ thay đổi, vì thế em phải làm quen với điều đó. Em không tự hủy hoại chính mình để làm hài lòng bà hay cố ý chọc tức bà ấy thêm nữa."

"Không." Anh cười một cách thanh thản. "Em chỉ làm lệch sự chú ý khỏi chính em và chuyển sang cho anh."

Cô mỉm cười. "Đúng vậy, nhưng anh thực sự chịu đựng một tí cho việc đã ăn ngại Khi tội nghiệp." Cô ngả đầu về phía cửa. "Em sẽ chỉ cho anh phần trên lầu."

Anh đi theo sát phía sau khi cô đi lên phía cầu thang cong. Cô chỉ cho anh ba phòng khách, phòng ngủ của mẹ cô, và cuối cùng là phòng cô sử dụng khi đang lớn. Trong phòng vẫn còn chiếc giường ngủ lớn của cô với

những quả dưa bở nặng trên các cột giường, tủ áo quần, một chiếc tủ đựng đồ vật, và bàn trang điểm có năm học tủ. Điều duy nhất thay đổi là bộ chăn drap gối nệm.

"Anh nhớ căn phòng này," Sebastian nói khi anh đi sâu vào phía trong. "Nhưng mọi thứ lúc đó đều màu hồng."

"Đúng vậy."

Anh quay lại phía cô và nói, "Đóng cửa lại đi Clare."

"Tại sao?"

"Vì em không muốn mẹ em thấy những gì anh sắp làm với cô con gái bé nhỏ của bà ấy."

"Chúng ta không thể làm bất cứ điều gì ở đây."

"Giọng em gần như có vẻ ám chỉ về điều đó." Anh bước về phía bên kia căn phòng và tự mình đóng cửa. "Gần như." Anh bước lại về phía cô, đẩy nhẹ hai tay mình lên từ cánh tay đến hai vai cà luồn ra phía sau gáy cô. Anh hôn cô, và trước khi cô nhận ra anh đang làm gì, những ngón tay anh đã nằm ở cái nơ bướm phía sau cổ, và anh đã kéo chiếc áo xuống đến tận thắt lưng cô.

Cô lùi người lại và dùng tay che bộ ngực trần của mình. "Nếu có ai vào thì sao?"

"Họ sẽ không vào đâu". Anh nắm lấy cổ tay cô và đặt nó lên hai vai anh. "Đầu ngực của em căng cứng và quần lót của em đang ướt, vì thế anh biết em cũng biết điều này mà." Anh úp hai tay mình lên bầu ngực cô và lướt nhẹ hai ngón cái mình lên đầu ngực đã căng cứng đó. "Anh đã nghĩ đến việc này từ khi anh bước vào nhà. Trong khi nghe mẹ em nói về những hoạt động của hội từ thiện của bà, anh tự hỏi liệu có ai chú ý nếu như anh biến

mất vào bên dưới bàn là hôn vào bên trong đùi em. Anh tự hỏi liệu em có động tình như anh không. Sau khi chạm vào quần lót của em và anh biết anh sẽ tiến vào trong em thời điểm nào đó trong tối này." Anh hôn vào một bên cổ cô, và cô đẩy nhẹ tay mình vào bên dưới áo len và áo phông anh mặc bên trong.

"Em nghĩ sau đêm qua, anh sẽ không muốn quan hệ với em nữa," cô nói, và thả một tay của mình xuống nút quần tây của anh.

"Ừ. Anh đã đánh giá thấp em. Anh dự đoán việc đó ít nhất sẽ diễn ra hơn một lần nữa."

Anh ôm lấy phía sau đùi và nhắc cô lên. Clare quẩn chân mình quanh thắt lưng anh, làm cho đáy chậu của mình chạm vào thẳng bé đang nổi lên khi anh ôm cô đi đến bàn trang điểm bằng gỗ sồi lớn.

"Nói cho anh biết em muốn điều này nhiều như thế nào." Anh đặt cô lên bề mặt của bàn trang điểm và kéo váy cô lên trên thắt lưng.

"Quá muốn đến nỗi em để anh cởi trần em ra trong khi mẹ em đang ở dưới lầu."

Anh đẩy hai đùi cô ra xa một chút và chạm vào cô qua lớp quần lót. "Đi khắp ngôi nhà này trong khi biết em ướt như thế này khiến anh như muốn phát điên lên."

Cô mở khóa kéo quần và cho tay cô vào trong quần lót của anh. Lòng bàn tay cô cảm nhận được nhịp đập và sự co bóp của các mạch máu của thẳng bé.

"Anh sẽ làm cho em ra."

"Em đang mong đợi điều đó."

Thay vì kéo quần lót ra khỏi chân cô, anh đẩy mảnh vải mỏng đó sang một bên. Sau đó anh đẩy nhẹ vào, cứng cáp và to lớn. Cô quần bấp chân mình quanh lưng anh cho đến khi anh vùi thật sâu vào bên trong. Thằng bé của anh nóng bỏng và cô xiết chặt các cơ của mình quanh nó. Nụ hôn anh mang lại cho cô nhẹ nhàng và ngọt ngào khi anh bắt đầu chuyển động, nhẹ nhàng kéo ra và tiến vào lại bên trong. "Em vẫn tuyệt như những gì anh nhớ", anh thì thầm phía trên đôi môi cô. "Quá trơn trượt và khít khao."

Đầu Clare ngả ra sau tựa vào tấm gương và anh hôn vào phần cổ ngay phía bên dưới tai cô. "Anh muốn em, thật nhiều", anh nói. "Anh muốn hôn lên khắp cơ thể em như anh đã làm vào tối hôm trước." Anh ép hông mình vào cô và rên rỉ thật sâu trong họng anh. Anh kéo ra, sau đó lại tiến mạnh vào. Nếu có bất cứ thứ gì trong các ngăn tủ của bàn trang điểm, nó sẽ tạt ra tiếng động thật lớn. May mắn thay, tất cả các ngăn tủ đều trống, và âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng thở nặng nhọc.

Anh đều đặn đẩy vào trong, vuốt ve thành vách ẩm ướt bên trong của Clare, và xoa bóp điểm G của cô. Chẳng bao lâu sau một làn sóng cực khoái đầu tiên xâm nhập vào người cô, cuốn cả cơ thể cô vào một làn nhiệt màu trắng dữ dội. Nó như cướp đi hơi thở và cuốn lấy những ngón chân bên trong đôi giày cổ cao màu đen của cô. Ngay khi vừa bắt đầu dịu đi, nó lại bắt đầu một lần nữa.

"Ôi, Chúa ơi!" cô thở hổn hển khi lần khoái cảm thứ hai xuất hiện. Ở giữa khoái lạc đến không ngờ của cô, cô cảm thấy sự xuất tinh mạnh mẽ của anh ở bên trong cô. Anh rên rỉ sâu bên trong ngực, hai đầu gối anh hơi oằn xuống, nắm tay anh của anh xiết chặt hơn lấy hai đùi của cô để tránh cho mình khỏi ngã.

"Thượng đế toàn năng", anh nói qua tiếng thì thào khàn khàn của mình.

Sau khi nó chấm dứt và nhịp tim dịu đi, cô lấy một chân mình khỏi thắt lưng anh khi anh cố để thở. Cô chưa bao giờ trải qua bất cứ điều gì như thế

này trong cuộc đời cô. Cuois cùng khi cô có thể nói, cô nhìn vào đôi mắt xanh lục của anh và nói, "Nó thật tuyệt."

"Anh cũng nghĩ như vậy."

Cô chớp mắt một vài lần. "Em đã đạt được cực khoái."

"Anh có thể khẳng định điều đó."

"Em chưa bao giờ có được dù chỉ một lần trước đây."

Một bên khóe miệng của anh nâng lên, "Chúc mừng Giáng sinh."

Một vài ngày sau ngày Giáng sinh, Clare gặp và ăn trưa cùng các bạn ở nhà hàng Mexico yêu thích của họ. Sau một phần combo lớn, họ thảo luận về những cuốn sách và những cốt truyện đã được động não. Lucy muện thời hạn cuối cùng cho cuốn tiểu thuyết của cô, trong khi Clare và Adele vừa mới hoàn thành xong cuốn sách. Các sách của Maddie không xuất bản thường xuyên như sách của ba người bạn mình. Và cô ấy đang nghỉ ngơi một vài tháng để thư giãn làm cho đầu óc thanh thản sau lần xuất bản cuốn tiểu thuyết hình sự có thật mới nhất của cô ấy. Clare nghĩ rằng, điều đó phải được tiến hành càng sớm càng tốt đối với Maddie.

Họ tán gẫu và cười đùa cùng nhau như họ làm từ trước đến nay. Chia sẻ những chuyện lặt vặt trong đời sống của họ. Dwayne vẫn quấy rối Adele, để lại những đồ vật ngẫu nhiên ở ngưỡng cửa nhà cô ấy. Lucy đang nghĩ về việc khởi đầu một gia đình. Và Maddie vừa bán ngôi nhà nghỉ mát ở Truly, một thành phố nhỏ cách Boise một trăm dặm về hướng bắc. Điều duy nhất Clare không chia sẻ với các bạn là một quan hệ của cô với Sebastian. Chủ yếu là do đó không phải là một mối quan hệ, chỉ có tình dục, và cô không phải là mẫu người thích nói về đời sống tình dục của mình. Không giống như Maddie – nếu cô ấy có người để nói về chuyện đó. Một lý do khác là vì việc đó vẫn còn quá mới mà chính cô cũng không biết nghĩ như thế nào về việc đó.

Sebastian đã rời thành phố sau ngày lễ Giáng sinh, nhưng sau đó khi ghé đến nhà cô và khuấy động một lần cuối cùng. Cô chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào ham muốn tình dục nhiều như anh. Không. Bỏ đi. Đã một thời gian kể từ khi cô ở cùng một người đàn ông ham muốn tình dục nhiều như anh, nhưng cô chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào giỏi chuyện đó như anh. Một người đàn ông nói, "Đây là những gì anh sẽ làm với em." Và sau đó không chỉ làm nó, mà còn vượt quá sự mong đợi.

Khi cô về đến nhà sau bữa ăn trưa cùng các bạn, cô có một tin nhắn từ Sebastian trên máy trả lời tự động.

"Này, em," anh bắt đầu khi cô cởi áo khoác, "Anh có một buổi tiệc đón Năm nói quan trọng ở Seattle mà anh cần tham dự. Anh đang nghĩ rằng nếu em không có kế hoạch gì, em có thể là người đi cùng anh. Gọi lại và cho anh biết câu trả lời nhé."

Tiệc đón Năm mới? Ở Seattle? Anh có bị mất trí không? Cô lấy một lon Coca dành cho người ăn kiêng và gọi lại cho anh để xác nhận lại vấn đề đó.

"Chuyến bay chỉ mất một tiếng thôi," anh nói. "Em có kế hoạch gì sao?"

Nếu Sebastian thực sự là bạn trai cô, cô sẽ tỏ vẻ với anh hơn. Giả vờ như cô đã có kế hoạch nhưng vẫn sẵn sàng từ bỏ chúng vì anh. "Không có."

"Anh sẽ trả tiền vé," anh nói.

"Nó sẽ không rẻ đâu," cô cầm lon Coca và đi lên cầu thang vào phòng làm việc. "Lý do của anh là gì?"

"Anh chỉ muốn dành thời gian với một người phụ nữ xinh đẹp thôi."

Chỉ một vài ngày trước cô đã xúc động khi anh nói rằng cô thật xinh đẹp. Một phần nhỏ bé vẫn tiếp tục ở tận sâu trong con người cô. Phần đã từng lẽo ***** theo anh khi còn là một đứa trẻ. Cô hiện không chắc mình

cảm nhận như thế nào về lời khen đó. Câu đó hiện giờ dường như là một điều gì đó mà một người đàn ông sẽ nói với bạn gái của anh ra. Và Clare cảm thấy cô không thể để dấu hiệu nhỏ bé nhất của một mối quan hệ vượt qua bức tường cô đã dựng lên để bảo vệ trái tim cô. Cô gạt nó đi như một thứ vô nghĩa. Một thứ gì đó mà đang ông luôn nói với phụ nữ. Nó không có nghĩa "Đừng nói với em không có một người phụ nữ nào ở Seattle mà anh có thể đề nghị điều đó." Cô chờ đợi một ít ghen tuông đầu tiên. Sự giầy vò trong trái tim cô. Khi cô không cảm thấy gì, cô mỉm cười. Cô thích anh như một người bạn. Một người phụ nữ không thể ghen với một người bạn trai không phải là bạn trai của mình. Đặc biệt khi anh ấy sống ở một bang khác.

"Cũng có một vài người, nhưng họ không thú vị bằng em. Không vui bằng em."

"Ý anh là họ không ngủ với anh à?"

"Ồ, chắc chắn họ sẽ ngủ với anh." Tiếng cười anh truyền qua điện thoại cô. "Nhưng vì em nêu lên vấn đề đó, hãy mang theo thứ gì đó quyến rũ vì anh nghĩ chúng ta cần ân ái với nhau một vài lần để gạt bỏ cảm xúc về nó."

Ân ái. Những gì họ đã làm cùng nhau không phải là ân ái. Họ chỉ quan hệ với nhau. Một lần quan hệ nóng bỏng, hoang dại và tuyệt đến mức không thể tin được, nhưng nó khác hoàn toàn so với việc ân ái. Nó hoàn toàn thuần túy xác thịt. Mặt đất không lung lay, và trái tim cô không cảm nhận được như thể nó có thể nổ tung. Đó gọi là ân ái, và cô biết sự khác biệt. "À, như xiri ipecac vậy."

"Giống với liệu pháp tình dục hơn. Anh nghĩ chúng ta có thể dùng việc luyện tập thể dục. Anh biết anh có thể làm điều đó."

Cô phải thừa nhận rằng điều đó nghe thật tuyệt. Sau cảm giác khó chịu một vài năm, việc có được một người đàn ông muốn cô nhiều như Sebastian thực sự gây ngạc nhiên. Và ngay giờ đây, trong cuộc sống của cô, thứ

quan hệ tình dục tuyệt vời, nóng bỏng, hoang dại không thể tin được lại tốt hơn so với tình yêu. Trong tương lai, cô sẽ một lần nữa tìm kiếm nửa còn lại của mình. Một người có thể cùng cô chung sống. cô muốn một người đàn ông và một gia đình. Cô muốn được "hạnh phúc mãi mãi" với một người đàn ông "hạnh phúc mãi mãi". Đó là do tính chất di truyền trong DNA của cô mong muốn những điều như vậy, nhưng hiện giờ cô chỉ muốn được vui vẻ với một anh chàng "tuyệt hảo" như Sebastian. Một người chưa bao giờ, chưa bao giờ là người đàn ông "hạnh phúc mãi mãi".

"Được thôi", cô đồng ý với lời đề nghị của anh. "Nhưng em phải mua sắm thứ gì để mặc khi em đến đó. Anh đi cùng em được không?"

Anh im lặng trong một khoảng thời gian, sau đó trả lời câu hỏi của cô, "Anh có thể cầu chữa trị thêm để vượt qua được tổn thương cho việc đó."

Cô cười lớn và bắt đầu đánh vắn các cửa hàng trong đầu mình. Ngoài như nơi như Nordstrom, Nieman's và Saks, cô sec nghĩ đến Clun Monaco, BCBG, và Bebe.

Wow, một chuyến đi mua sắm và một buổi tiệc tình dục. Chỉ cách đây một vài tháng, cuộc đời cô thật tệ hại, nhưng nghĩ lại thì đó cũng là một cách hay để bắt đầu cho một năm mới

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Sebastian cầm dao và cắt đôi một vài miếng sandwich gà. Anh đặt chúng lên đĩa và cầm theo một hộp khoai tây chiên Pringles. Anh chưa bao giờ trả tiền máy bay cho một người phụ nữ chỉ để anh có thể có một ngày lên giường với cô ta. Nhưng sau đó anh nghĩ trước đây anh chưa bao giờ có được một người phụ nữ giống như Clare.

Chỉ mặc độc nhất chiếc quần lót, anh cầm lấy bữa ăn trưa và bước ra khỏi bếp. Anh đã đến đón Clare vào sáng hôm kia từ Sea Tac, và không đợi đến khi anh nhìn thấy cô trong chiếc áo khoác đen và khăn quàng màu đỏ đang từ thang cuốn đi xuống, anh nhận ra rằng anh thích việc được ở cùng cô nhiều như thế nào. Họ có quá nhiều điểm chung. Cô thông minh, xinh đẹp, và không đòi hỏi. Quan trọng hơn, ở cùng với cô thật dễ chịu. Với kinh nghiệm của anh, khi một người đàn ông quan hệ với một người phụ nữ nhiều hơn hai lần, họ thường nêu ra từ Q - quan hệ - điều đó luôn được theo sát với từ H - hứa hẹn. Phụ nữ dường như không thể bớt căng thẳng. Họ luôn làm cho mọi việc trở nên phức tạp.

Anh bước vào phòng ngủ và ánh mắt anh nhìn thấy hình ảnh Clare đang ngồi ở giữa giường, một tấm khăn trải giường trắng lộn xộn được kéo lên bên dưới nách cô. "Chẳng có gì xem ngoài bóng bầu dục," cô nói với giọng điệu chán ghét khi liên tục chuyển kênh. "Em ghét bóng bầu dục. Em từng hẹn với một gã luôn thu lại bất cứ trận đấu nào."

Mái tóc cô rối tung và có một vết cắn màu hồng trên vai. "Anh xem nó khi không có việc gì làm." Anh đặt đặt đĩa bánh lên gờ giường và bò về phía cô. Anh đưa cô một nửa miếng bánh sandwich và hôn vào dấu hồng

trên vai cô. Anh thích cách da thịt cô tỏa hương và hương vị của cô trong miệng anh.

"Em đã đá anh ta khi bắt gặp anh ta xem bóng bầu dục trong khi bọn em làm tình." Cô cắn một miếng nhỏ, trong chế độ im lặng vì thế em không biết được."

"Thằng khốn láo toét." Sebastian mở nắp hộp Pringles và lấy ăn một vài miếng khoai tây chiên giòn.

"Đúng vậy. Em là một thanh nam châm của những đờ khốn láo toét đó." Cô tắt tivi và quăng cái điều khiển lên giường. "Đó là lý do tại sao em hiện đang cắt đứt quan hệ với đàn ông."

Anh ngừng nhai. "Thế anh là gì?"

"Anh chỉ là người bạn có ích. Và tin em đi, sau Lonny, em cần những người bạn có ích như anh hơn." Cô cười lớn và cắn thêm một miếng nữa.

Đó cũng là một lý do nữa mà anh thích cô. Anh đưa cô một vài miếng khoai tây và lấy nửa sandwich còn lại cho mình. "Kể cho anh nghe một vài chuyện đi. Nếu em là một cô gái chỉ thích được quan hệ, và cả hai ta đều biết rõ điều đó, tại sao em lại đi đính hôn với gã đàn ông bị gay đó? Muốn làm hài lòng mẹ em là lời giải thích duy nhất cho điều này."

Cô nghĩ trong giây lát khi cô ăn ngẫu nhiên một vài lát khoai tây Pringles. "Việc đó dần dần xảy ra. Lúc đầu mối quan hệ là khá điển hình. Nhu cầu tình dục của anh ta không mạnh mẽ như những người bạn trai khác của em, nhưng em tự nói với chính mình đó không phải là vấn đề gì lớn. Em yêu anh ta. Và nếu anh yêu một người nào đó, anh sẽ phải học việc chấp nhận. Rồi sao đó, một khi anh đắm chìm sâu vào trong sự phủ nhận, chắc chắn anh sẽ không thấy được bất cứ điều gì. Nói đúng ra, anh thật sự không muốn thấy điều đó." Cô nhún vai. "Và ngoài vấn đề về nhu cầu tình

dục ra, anh ta chẳng có thêm biểu nào to lớn cả. Chỉ có vô số dấu hiệu nhỏ mà em đã bỏ qua."

"Như cái màn trướng bằng ren đó, cái thứ con gái được treo phía trên giường của em à. Một người đàn ông chân chính sẽ không bao giờ ngủ dưới cái đó."

Cô nhìn anh và đẩy tóc mình ra phía sau một bên tai. "Anh đã làm vậy mà."

Anh lắc đầu: "Anh làm tình ở bên dưới nó. Anh không ngủ dưới màn ren." Điều đó gợi lại cho anh cảnh ân ái họ vừa mới làm xong. Nó bắt đầu từ cửa trước và kết thúc bằng việc quấn vào nhau trên giường anh. Cô thật sự nóng bỏng đối với anh và anh cũng vậy. Đối với một người đàn ông biết được một người phụ nữ cũng muốn anh nhiều như anh muốn cô ấy đó là một chất kích thích cực mạnh. Việc quan hệ sẽ còn tuyệt hơn nếu như không có bao cao su mà cô yêu cầu anh phải mang.

"Anh nghĩ em tin anh, và anh không cần phải mang đồ bảo vệ?" anh vừa ăn một miếng khoai tây vừa nói.

"Em tin anh." Cô nghiêng đầu sang một bên và nhìn anh. "Nhưng em cho rằng anh hiện đang gặp một người phụ nữ khác và em buộc phải cẩn thận."

"Đang gặp một người phụ nữ khác? Tính từ những ngày cuối tuần vừa qua? Cám ơn vì lời khen, nhưng anh không mũi lòng nhanh như vậy." Anh đã cho rằng cô không gặp bất cứ người nào khác và ý nghĩ cô có thể gặp ai đó khác đã làm anh lo lắng nhiều hơn anh muốn thừa nhận. "Em đã ở cùng với người đàn ông khác à?"

Cô phản bác lại. "Không."

Thế sao ta không giữ tình trạng của mình theo kiểu đó?" Anh với tay lấy chai nước và mở nắp nó ra.

"Ý anh là anh muốn có tình dục độc quyền sao? Cả hai chúng ta à?"

Anh uống một ngụm nước, sau đó đưa cho cô. Anh thích ý tưởng Clare chỉ quan hệ với một mình anh, và anh không muốn quan hệ với những người phụ nữ khác. "Chính xác."

"Anh có thể làm điều đó không?"

Anh cau mày nhìn cô. "Ừ. Còn em?"

"Em chỉ muốn nói là anh sống ở một bang khác."

"Điều đó không thành vấn đề. Anh sẽ thường xuyên đến thăm cha, và tin anh đi, anh đã sống mà không cần tới tình dục trước đây. Anh không thích việc đó lắm nhưng anh vẫn sống tốt."

Cô uống một ngụm và dường như chìm sâu vào suy nghĩ trước khi đưa bình nước lại cho anh. "Được thôi, nhưng Sebastian à, nếu và khi anh tìm được một người nào đó, anh phải nói với em nhé."

"Tìm một người nào đó? Tìm một người nào đó để làm cái gì?"

Cô hơi liếc nhìn anh.

"Được thôi." Anh ngả người về phía trước và hôn vào bờ vai trần của cô. "Nếu anh chán em, anh sẽ nói cho em."

Cô trượt tay lên xuống trước ngực anh và tạo da gà khắp làn da của anh. "Em nhận ra anh đã không nhắc đến điều gì xảy ra nếu em chán anh trước."

Anh cười và đẩy cô xuống giường. Điều đó không có khả năng xảy ra.

Sau khi ăn trưa, họ cùng tắm và rời căn hộ cho việc mà Sebastian nghĩ là một chuyến đi nhanh đến khu mua sắm Pacific Place. Anh không thích thú lắm với việc mua sắm và anh cũng không có nhiều áo quần. Anh có một bộ

vest của Hugo Boss và một vài cái áo sơ mi, nhưng anh đặc biệt yêu thích loại quần hộp có nhiều túi được anh dùng để cất đồ và áo thun bằng cotton tiện lợi của Eddie Bauer. Sự thật mà nói, mua sắm là một trong những thứ chán nhất đối với anh, nhưng vì một lý do nào đó anh để chính mình bị dắt đi vòng quanh Khu thương mại Seattle và chờ đợi Clare thử hết loại áo quần này đến áo quần khác, xem xét kỹ đủ các loại túi xách, và gặp được ánh mắt phát cuồng trong mắt cô khi cô phát hiện đôi giày màu bạc ở Nordstrom.

Sau khi dạo qua cửa hàng thứ năm và một đồng túi trên tay, Sebastian thư giãn và chấp nhận tất cả. Anh không thể nói là anh vui vẻ, nhưng việc đi mua sắm cùng Clare rất thú vị. Clare có một gu thời trang rõ ràng và biết cô cần những gì khi cô nhìn thấy nó. Vào thời điểm họ bước vào Club Monaco, anh có thể tiên đoán được điều gì sẽ thu hút được sự chú ý của cô.

Vào sáng hôm đó, khi anh đón cô ở sân bay, anh tự hỏi tại sao cô lại mang đến hai cái vali thật lớn cho một chuyến du lịch ngắn ngày. Giờ anh đã có được câu trả lời.

Clare là một tính đồ shopping kinh điển.

Vào tối hôm Sebastian mang cô đến buổi tiệc mừng Năm mới của một người bạn học đại học cũ, Jane Alcot-Martineau. Anh biết Jane rất lâu trước khi cô ta kết hôn. Họ đã cùng nhau theo học các lớp báo chí ở Đại học Washington, và trong khi Sebastian rời khỏi Seattle ngay sau khi tốt nghiệp để trở thành một nhà báo tự do đi khắp đất nước, thậm chí là cả thế giới thì Jane trụ lại ở Seattle. Cuối cùng cô ta cũng vào làm việc cho tờ Seattle Times, nơi cô đã gặp và kết hôn với thủ thành môn khúc côn cầu Luc Martineau. Họ đã kết hôn trong một vài năm và sống trong một căn hộ không xa nơi ở của Sebastian lắm. Họ đã có một cậu bé trai một tuổi, James, và Marie - em gái của Luc cũng sống cùng với họ khi theo học ở Seattle.

"Cậu có chắc là Clare chỉ là bạn không?" Jane hỏi khi đưa chai bia Pyramid Alehouse.

Sebastian nhìn xuống người phụ nữ cao hơn một mét sáu bảy đang đứng bên cạnh anh, sau đó nhìn về phía Clare, người đang đứng nói chuyện với một người phụ nữ tóc vàng cao gầy, anh chàng bạn trai tóc đỏ của cô ta và một anh chàng hậu vệ người Nga lực lưỡng. "Ừ, tớ chắc mà." Clare mặc một chiếc đầm ống màu bạc sáng lấp lánh, trông cô như được quấn vào trong một tấm lá thiếc, sau đó một người nào dùng tay và ấn nó vào sát cơ thể cô. Chiếc áo chẳng có gì khiếm nhã, nhưng một vào lần trong đêm Sebastian chú ý thấy một vài tay chơi khúc côn cầu đầy cơ bắp đang dùng ánh mắt để mở cô ra khỏi lớp vải quấn đó. Khi họ phát hiện ra cô là một nhà văn lãng mạn, sự thích thú của họ trở nên mãnh liệt hơn. Anh biết những gã chó chết đó nghĩ gì.

"Vì cậu trông như sẵn sàng muốn đá vào Vlad vậy." Jane nói.

Sebastian cẩn thận mở hai tay đang khoanh lại phía trước ngực của chiếc áo sơ mi màu xanh da trời và uống một ngụm bia. "Cậu nghĩ là tớ có thể đánh lại anh ta không?"

"Dĩ nhiên là không rồi. Anh ta sẽ đá bay cái mông phóng viên ẻo lả của cậu đó." Jane đã luôn là một cô gái thông minh. "Anh ta có tên 'Vlad - Người xuyên qua' là có lý do của nó cả. Một khi cậu biết rõ anh ta, anh ta là một chàng trai khá tử tế." Cô ta lắc đầu và mái tóc đen ngắn quệt qua quệt lại trên má cô ta. "Nếu cậu muốn những anh chàng đó không bám theo cô ấy, cậu không nên giới thiệu cô ấy là 'bạn' của cậu."

Chắc chắn Jane đã đúng, nhưng việc giới thiệu cô như một người bạn gái dường như quá sớm. Và chắc chắn Clare sẽ không cảm kích nếu anh nói, "Cô gái này là của tôi vì thế tránh xa cô ấy ra!" Clare có thể không phải là bạn gái anh, nhưng cô đang hẹn hò với anh, và anh không thích nhìn người đàn ông khác tán tỉnh cô. "Cậu biết là tớ đang đùa phải không?"

"Về việc Vlad hả? Ừ. Còn về việc Clare 'chỉ là bạn' thôi, tớ nghĩ cậu đang lừa dối chính mình đấy."

Anh mở miệng để tranh cãi nhưng Jane đã bỏ đi tới phía chõng cô ta. Vào đêm đó, khi anh nhìn Clare đang say ngủ bên cạnh, anh tự hỏi điều gì ở cô đã cuốn hút anh và làm anh không thể từ chối được điều đó. Nó không phải là tình dục. Nó là một thứ gì khác. Tất cả việc mua sắm mà cô bắt anh phải chịu có thể sẽ làm giảm đi sự thích thú của anh. Nhưng nó lại không xảy ra. Có thể đó là do cô không đặt nặng tình cảm vào đó. Cô càng giữ khoảng cách với anh, anh lại càng muốn kéo cô vào gần hơn.

Sebastian thức dậy vào sáu giờ sáng ngày hôm sau, bồn chồn, anh mặc áo thun và quần hộp rồi ra khỏi phòng. Trong khi Clare ngủ, anh bắt đầu pha café, và khi chờ nó sôi anh gọi điện cho cha mình. Giờ là bảy giờ sáng ở Boise, nhưng anh biết Leo là một người luôn dậy sớm. Mọi quan hệ giữa anh và cha đang dần dần được cải thiện với các chuyến viếng thăm. Chính xác họ không thân thiết với nhau lắm, nhưng cả hai đều cực kỳ nỗ lực để sửa chữa sai lầm trong quá khứ.

Anh chưa nói chuyện với cha mình từ lễ Giáng sinh, nhưng anh khá chắc chắn rằng Leo không biết về vị khách đang ngủ trên giường anh. Anh đã không nhắc đến điều đó, và anh không biết cha anh sẽ có cảm giác như thế nào nếu biết được việc anh hẹn hò với Clare. Được rồi, đó là một lời nói dối. Leo sẽ không là vấn đề gì, nhưng dĩ nhiên, anh biết việc đó sẽ xảy ra. Lần đầu tiên anh hiểu rõ điều đó là khi anh hôn cô, và lần cuối cùng anh hiểu rõ điều đó là khi anh ân ái với cô vào đêm trước. Anh tự mình rút ra kết luận rằng anh và Clare là những người thông dâm thành niên và những gì họ đồng ý làm cùng nhau là việc của riêng họ, và không ai có thể can thiệp vào.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Leo, anh đi vào phòng làm việc của mình. Một vài tháng trước anh đột nhiên có ý tưởng đùa giỡn về việc viết tiểu thuyết. Một series tiểu thuyết trinh thám/hành sự với nhân vật trung tâm

lập lại dáng điệu của nhân vật Dirk Pitt của Cussler hay Jack Ryan của Clancy. Chỉ khác biệt là nhân vật chính của anh sẽ là một nhà báo điều tra.

Sebastian ngồi xuống bàn làm việc và khởi động máy tính. Anh có một phác thảo sơ lược về cốt truyện và một ý niệm không ràng buộc về nhân vật, nhưng sau hai giờ viết liên tục, nó trở nên cụ thể hơn trong đầu anh.

Một tiếng động từ nhà bếp thu hút sự chú ý của anh khỏi ngữ cảnh đang diễn ra trong đầu anh. Anh ngẩng đầu nhìn lên từ màn hình máy tính khi Clare bước vào phòng chỉ mặc một chiếc áo ngủ đơn giản màu xanh da trời hợp với đôi mắt của cô. Nó ngắn và có hai sợi dây nhỏ xíu, và quyến rũ đến chết người, đơn giản vì nó không quá cầu kỳ. Trông thật giống với chính bản thân Clare.

"Ồ, em xin lỗi," cô nói, và ngừng lại ở cửa ra vào. "Em không biết anh phải làm việc."

"Không sao đâu." Anh đứng lên và đuổi thẳng người. "Thật ra anh cũng không phải là đang làm việc. Chủ yếu là đang chơi vợ vẫn thôi."

"Bài Solitaire à?" Cô đi nhanh hơn vào phòng và uống một ngụm café từ chiếc cốc trong tay cô.

"Không. Anh đang có ý tưởng cho một cuốn sách." Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy hứng thú về việc viết lách bất cứ điều gì. Có lẽ là kể từ trước khi mẹ anh chết.

"Về câu chuyện mà anh đã theo dõi gần đây à?"

"Không. Tiểu thuyết." Đây cũng là lần đầu tiên anh đề cập đến những gì anh đang làm với một người khác. Anh cũng chưa nói với người đại diện của mình về điều này. "Anh đang nghĩ thêm về các hoàn cảnh của một nhà báo điều tra, người phát hiện ra các bí mật của chính phủ."

Hai mày cô nhướng lên. "Kiểu như tiểu thuyết của Ken Follett hay Frederick Forsyth sao?"

"Có thể thế." Anh từ phía sau bàn đi ra và mỉm cười. "Hoặc có thể anh sẽ trở thành một nam nhà văn viết truyện tình cảm vậy."

Đôi mắt cô mở lớn đằng sau cốc café và cô bắt đầu cười.

"Em cười gì chứ? Anh là một anh chàng lãng mạn mà."

Cô đặt cốc café lên bàn anh, và không biết làm sao, tiếng cười của cô chuyển thành tiếng cười khùng khục như cố kìm nén trong cổ họng cho đến khi anh vác cô lên vai và mang cô trở lại giường như nhân vật Valmont Drake trong cuốn sách mới nhất của cô, *Surrender to Love*.

Vào ngày mừng ba tháng Ba, Clare tròn ba mươi tư tuổi với mâu thuẫn thực tế về việc lớn hơn thêm một tuổi. Mặt này cô thích sự từng trải xuất hiện mỗi năm khi tuổi của cô được tăng thêm và sự tự tin cũng đến theo sự từng trải đó. Mặt khác, cô không thích đồng hồ tích tắc trong cơ thể cô. Cái vẫn dỏi theo cô mỗi ngày và mỗi năm và nhắc cho cô nhớ rằng cô vẫn còn độc thân

Một vài tuần trước đây cô đã lên kế hoạch kỷ niệm ngày này với các bạn của mình. Lucy đã đặt bàn cho bốn người tại Milky Way ở một tòa nhà cũ trong khu mua sắm. Nhưng họ dự tính gặp nhau trước ở nhà Clare để cùng nhau uống rượu và tặng quà sinh nhật cho Clare.

Khi Clare mặt chiếc váy liền hiệu Michael Kors mà cô mua trong dịp giảm giá ở Nieman Marcus, cô nghĩ về Sebastian. Theo như những gì cô biết, anh hiện đang ở Florida. Cô đã không nói chuyện với anh trong một tuần, khi anh nói với cô rằng anh quyết định viết về làn sóng người Cuba nhập cư gần đây ở khu Little Havana (1). Trong hai tháng qua cô đã gặp anh ít nhất là cách hai tuần một lần khi anh lái xe hoặc bay đến Boise để thăm cha mình.

(1) Nằm ở khu vực bờ Tây sông Miami, là nơi tập trung và sinh sống của nhiều người Cuba nhập cư nhiều thế hệ ở thành phố Miami, bang Florida. Little Havana không lớn, không giàu, nhưng nổi bật với những nét văn hóa độc đáo riêng như câu lạc bộ chơi domino, hoạt động vũ hội hóa trang carnival, hàng loạt các cửa hàng nhỏ bán những sản phẩm handmade nổi bật là những chiếc xì gà

Clare mang vào tai đôi bông tai màu bạc và xịt một ít nước hoa Escada lên hai cổ tay. Hiện tại, mối quan hệ lập lờ giữa Sebastian đang hoạt động. Họ đã cùng nhau vui vẻ và không có việc phải áp lực và gây ấn tượng với anh. Cô có thể nói với anh về mọi thứ, vì cô không phải lo lắng xem liệu anh có phải là Mr.Right của cô hay không. Dĩ nhiên là không rồi. Mr.Right sẽ nhanh xuất hiện thôi. Cho đến thời điểm đó, cô sẽ vui vẻ bên cạnh Mr.Right Hiện tại của mình.

Khi anh đến thành phố, cô rất vui được gặp anh, nhưng trái tim cô không đập mạnh hay nhói đau, và lòng cô không thư thái và cũng chẳng nôn nao gì. Ừm, có thể có một tí, nhưng điều đó chỉ xảy ra với cái cách anh nhìn cô chứ không do việc cô cảm nhận về anh. Cô không mất đi khả năng hít thở hay suy nghĩ một cách có lý trí. Thật dễ chịu khi được ở bên cạnh anh. Vào cái ngày việc đó trở nên không dễ dàng nữa, cô sẽ chấm dứt nó - hay anh sẽ làm điều đó. Không buồn phiền gì cả. Nhưng đó là thỏa thuận. Họ có thể chỉ dành riêng cho nhau trong thời gian này, nhưng cô biết điều đó sẽ không tồn tại mãi, và cô không để chính mình phải nghĩ quá nhiều về những gì sắp đến.

Cô với tay lấy một ống son đỏ và nghiêng người về phía trước chiếc gương của bàn phấn. Cô chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ nghiêm túc. Chưa đến lúc. Như tuần vừa rồi cô dự tính làm một cuộc thăm dò và đã đi cùng Adele đến một nhà hàng ở Montego Bay, nơi có chương trình đêm hẹn hò tám phút, trong đó một người sẽ dùng tám phút để biết về một người nào đó trước khi chuyển sang bàn kế tiếp. Hầu hết đàn ông mà cô đã gặp

trong tối đó dường như rất khá. Họ có vẻ không có gì không ổn cả, nhưng sau hai phút trong lần "hẹn hò" đầu tiên, cô mở miệng và nói rằng, "Tôi có bốn đứa con." Khi điều đó hoàn toàn không hạ gục anh ta, cô nói thêm, "Tất cả đều dưới sáu tuổi." Vào cuối buổi tối đó, bằng cách nào đó, cô trở thành một người mẹ đơn thân tìm kiếm những con mèo đi lạc. Khi điều đó cũng không hoàn toàn hạ gục những người hẹn hò dũng cảm khác, cô nói bóng gió đến "những vấn đề rắc rối của phụ nữ", và anh ta đã hoàn toàn bị hạ gục và vội vàng tìm cách nhanh chóng tránh xa cô.

Tiếng chuông cửa vang lên khi Clare vừa tô xong môi, và cô đi về phía trước. Adele và Maddie đang đứng trong mái hiên nhà cô với quà trong tay.

"Tớ đã bảo các cậu đừng mang cho tớ bất cứ thứ gì cơ mà," cô nói, nhưng biết rằng họ sẽ không hoàn toàn làm theo.

"Cái gì vậy?" Maddie hỏi khi chỉ tay về hộp bưu phẩm phát chuyển nhanh dưới chân cô.

Clare không muốn có bất cứ thư đặt hàng hay bất cứ điều gì từ nhà xuất bản của cô trong ngày này. Khi cô cúi xuống lấy nó lên, cô nhận ra địa chỉ gửi trả lại là ở Seattle. Nó có dấu tem của bang Florida. "Tớ nghĩ chắc nó là quà sinh nhật." Sebastian đã nhớ ngày sinh nhật của cô, và cô cố kìm nén niềm vui thích trước khi nó chạm đến trái tim cô. Khi cô nghe tiếng bước chân, cô hơi hy vọng đó là Sebastian. Nhưng đó là Lucy và cô đang mang một bó hoa hồng màu hồng phấn và một hộp màu vàng nhỏ.

"Tớ nghĩ mình đến trước các cậu," cô ấy nói khi Clare mời các bạn vào nhà.

Clare cầm bó hoa Lucy tặng và đi tìm lọ cắm hoa trong khi các bạn cô đang móc áo khoác lên giá. Vào bếp, cô cắt đi phần cuối của cành hoa, và ánh mắt cô lại tập trung vào chiếc hộp trắng được đặt trên quầy bếp. Cô ngạc nhiên khi Sebastian đã nhớ được ngày sinh nhật của cô. Đặc biệt khi

anh lại đang đi công tác, và niềm vui sướng mà cô cố kìm nén lan tỏa khắp da thịt. Cô tự nói đó không phải là một món quà được mua với sự suy nghĩ sâu sắc. Có thể trong hộp chỉ chứa một món quà bình thường thôi.

"Chúa ơi, tớ đã chịu đủ với cái lạnh này rồi," Maddie than phiền khi ba người phụ nữ bước vào bếp.

"Một trong các cậu rót rượu được không?" Clare hỏi khi cô cắm hoa vào chiếc lọ bằng men sứ của Portmeirion. Lucy rót rượu, và khi cô hoàn tất, cả bốn người cùng đi vào phòng khách. Clare đặt lọ hoa vào một chiếc bàn nhỏ gần sofa, và khi cô quay lại, Adele đang đặt các món quà trên bàn café. Trong đó có cả gói quà màu trắng nữa.

Khi bốn người phụ nữ nói về việc đang trở nên ngày càng già hơn, Clare mở quà những người bạn đã tặng. Lucy tặng cô một hộp đựng danh thiếp có chữ lồng lên nhau, và quà của Adele là một chiếc vòng đeo tay với những viên pha lê màu tím. Maddie, vẫn luôn là Maddie, tặng cho Clare một thiết bị bảo vệ an toàn cá nhân - một cây bút gây tê màu đỏ - thay thế cho cây đã bị hỏng mà cô ấy tặng cô vào năm ngoái. "Cám ơn các cậu. Tớ rất thích chúng," cô nói khi cô ngồi lùi lại trong sofa với ly rượu trên tay.

"Cậu không mở cái hộp đó à?" Adele hỏi.

"Là quà của mẹ cậu ư?" Lucy muốn biết. Một vài năm trước đây khi cô trốn tránh Joyce, mẹ cô đã gửi đến cho cô bộ chăn drap giường thật đẹp trong ngày sinh nhật cô. Bà không muốn cầm điện thoại lên và gọi chúc mừng Clare.

"Không. Mẹ tớ và tớ năm này bắt đầu nói chuyện lại với nhau."

"Thế nó là của ai?"

"Một người bạn của tớ." Ba người bạn nhìn cô, lông mày họ nhướng cao khi chờ đợi các thông tin tiếp theo. "Sebastian Vaughan."

"Sebastian, tay nhà báo ấy hả?" Adele hỏi. "Có phải anh chàng mà Maddie nghĩ là to lớn không?"

"Ừ." Cô làm vẻ mặt bình thản khi nói thêm, "Và anh ta chỉ là một người bạn."

Maddie hít thật sâu. "Chỉ là một người bạn cái khi ấy. Nhìn mặt cậu là tớ có thể đoán được cậu đang che giấu điều gì đó. Cậu luôn có vẻ mặt đó khi cậu muốn che giấu điều gì đó."

"Không. Anh ấy chỉ là bạn thôi." Khi các bạn tiếp tục nhìn cô, cô thở dài và thú nhận, "Được rồi. Chúng tớ là bạn tình của nhau."

"Tốt cho cậu!" Maddie gật đầu. "Adele đã nói rằng cậu nên sử dụng anh ấy như là một người đàn ông khơi lại niềm cảm hứng của cậu vậy."

Adele gật đầu. "Tớ có một vài người, và việc có tình dục không ràng buộc là một trong những việc tốt nhất."

Lucy im lặng trong chốc lát, sau đó hỏi, "Cậu có chắc không?"

"Về điều gì?"

"Rằng cậu có thể quan hệ mà không cần có sự ràng buộc ấy? Tớ biết cậu. Cậu có trái tim của một người hoàn toàn lãng mạn. Cậu thực sự có quan hệ mà không cần đến việc cậu có yêu người đó hay không?"

"Tớ có thể làm điều đó." Cô đặt ly rượu lên bàn café và với tay lấy hộp quà màu trắng đó. Để chứng minh điều đó, cô phải cho họ thấy rằng món quà từ Sebastian không phải là cái gì to tát cả. Không một chút nào. "Và tớ đang làm được điều đó." Cô mở hộp thư màu trắng đó ra và mỉm cười. Bên trong là một cái hộp nhỏ được gói bằng giấy kim tuyến màu hồng và vô số những cái nơ bướm và ruy băng. "Mối quan hệ giữa tớ và anh ấy vẫn tuyệt."

Anh ấy sống ở Seattle và gặp tớ khi anh ấy đến đây thăm cha mình. Chúng tớ vui vẻ bên nhau và không mong đợi gì cả."

"Cẩn thận đấy." Lucy cảnh báo. "Tớ không muốn thấy cậu bị tổn thương lần nữa."

"Tớ sẽ không," cô nói khi cô mở lớp giấy hồng ra. "Tớ không yêu Sebastian và anh ấy không yêu tớ." Cô nhìn xuống khi cô mở cái hộp ra, và nép mình bên trong lớp giấy có chấm tròn màu trắng và hồng là một chiếc thắt lưng da màu đen. Trên khóa lưng bằng bạc nặng là dòng chữ được khắc sâu, BOY TOY.

Clare nhìn xuống món quà khi cô cảm nhận được cái nhói đau trong ngực cô và sự sợ hãi nhỏ bé đang tràn ngập trong lòng cô. Cùng lúc, cô cảm giác như mình đang được đẩy lên phía trên đỉnh của tàu lượn siêu tốc. Cao, cao, cao mãi, và cô biết không còn chỗ nào để đi ngoại trừ việc lao thẳng xuống dưới. Boy Toy.

"Cái gì thế?"

Cô giơ nó lên cao và các bạn cô cười tủm tỉm. "Anh ta đang đánh dấu lãnh thổ của mình sao?" Adele hỏi.

Clare gật đầu, nhưng cô biết nó không hoàn toàn như thế. Nó tệ hơn thế. Anh đã nhìn vào trái tim của một cô gái trẻ, vụng về và mang đến cho cô điều mà cô ao ước nhất. Anh đã chú ý. Anh đã lắng nghe lời cô nói và đã nhọc công tìm được nó cho cô. Anh đã gói nó trong giấy gói màu hồng và anh chắc nó sẽ đến đúng vào ngày sinh nhật của cô. Mặt cô đột nhiên nóng bừng, và trái tim đau nhức của cô đập một cách điên cuồng, đánh mạnh vào bức tường cô đã dựng lên để ngăn Sebastian lại. Bức tường mà cô trốn đằng sau để khỏi điên cuồng và hoàn toàn rơi vào tình yêu với người đàn ông hoàn toàn sai lầm đối với cô. Quanh cô, các bạn cô đang nói cười và dường như không chú ý đến sự đấu tranh để giữ cho mình mãi luôn ở trên

đỉnh của tàu lượn siêu tốc bên trong cô. Đấu tranh và chống lại và kiên trì. Nhưng đã quá muộn. Cô bất lực khi cô bắt đầu lao xuống. Xúc cảm sâu kín lao vào cô, và sức thuyết phục của nó quá mạnh đã đe dọa cướp đi hơi thở của cô. Cô tự nhủ không thể để chính mình phải lòng anh ấy được, nhưng đã quá muộn. Nó lao thẳng vào cô, và cô thấy mình điên cuồng, hết sức và hoàn toàn phải lòng với Sebastian Vaughan. "Ôi, không," cô thì thào.

Lucy nhận ra điều gì đó không đúng và hỏi cô. "Cậu ổn chứ?"

"Tớ ổn. Tớ nghĩ việc chuyển sang độ tuổi ba mươi tư đã làm tớ có tâm trạng kỳ lạ." Cô cười và thầm cầu nguyện cô có thể thuyết phục được các bạn của mình.

"Tớ hiểu điều đó. Khi tớ chuyển sang độ tuổi ba mươi lăm, tớ bắt đầu có một cảm giác cực kỳ hốt hoảng," Lucy nói, và Clare nhẹ nhàng thở dài. "Đó là điều thật bình thường."

Sau đó, trong suốt buổi ăn tối, Clare cố nói với chính mình rằng sự thiêu đốt trong ngực cô không thật sự là tình yêu. Đó chỉ là kết quả của món tôm xào ớt jalapeno cô đã chọn cho món khai vị. Những giọt nước mắt đe dọa sẽ làm cay mắt cô là kết quả của việc trở nên già thêm một tuổi. Đó là điều bình thường. Ngay cả Lucy cũng nghĩ thế.

Nhưng vào lúc bữa ăn kết thúc với món bánh kem trứng, Clare nhận ra rằng đó không phải là do ớt jalapeno hay ngày tháng. Cô đã phải lòng Sebastian, và cô không nghĩ mình lại sợ hãi đến thế. Chắc chắn là có những khoảng thời gian khủng khiếp xảy ra trong đời cô, nhưng cô luôn biết cách để giải quyết chúng. Lần này cô hoàn toàn không có một ý tưởng nào. Không hiểu sao khi cô đang cố thuyết phục chính mình rằng tất cả những gì cô cảm nhận được chỉ là tình bạn, tình yêu cô dành cho anh lại lặng lẽ len vào trong cô. Đó không phải là một cú đâm mạnh vào lồng ngực hay một cái liếc nhìn cướp đi hơi thở từ phía bên kia phòng. Không phải những cảm giác nhói nhói nhẹ nhàng ấm áp lao vụt đến trái tim cô khi cô nghĩ đến anh.

Thay vào đó, nó lớn dần từ một hạt mầm bé nhỏ, tìm kiếm những khe hở và những vết nứt trên bức tường bảo vệ trái tim cô, quấn lấy cô vào nó mà cô không hề hay biết chút nào cho đến khi cô mắc chặt vào đó và không thể thoát ra được.

Trong khi cô và Sebastian cùng nhau nói hết chuyện này đến chuyện khác, nhưng họ chưa bao giờ nói về việc họ cảm nhận như thế nào về nhau. Nhưng ít nhất cô không tự lừa dối mình nữa. Không bao giờ nữa. Đúng vậy, anh muốn được độc quyền sở hữu cô, nhưng cô biết anh không yêu cô. Cô từng sống với người đàn ông yêu cô. Cô có thể không có cảm giác gì quá mãnh liệt đối với họ, nhưng cô biết cách một người đàn ông đang yêu hành động. Và nó không giống với những gì Sebastian làm.

Một lần nữa cô lại rơi vào tình yêu với người không dành cho cô. Cô thật là một con ngốc.

Đêm đó cô lên giường và nghĩ về Sebastian, và khi cô thức dậy, anh vẫn còn trong tâm trí cô. Cô nghĩ về mùi hương nơi cổ anh và những cái chạm nhẹ nhàng của đôi bàn tay anh, nhưng cô không dám gọi cho anh. Cô có một lý do hoàn hảo cơ mà. Cô nên gọi và cảm ơn anh về món quà sinh nhật. Sự thật, phép xã giao yêu cầu cô ít nhất cũng nên gọi cho anh, nhưng cô cố để từ chối sự cám dỗ muốn được nghe giọng nói của anh. Có thể nếu cô chỉ cố gạt bỏ đi cảm xúc của chính mình, chúng sẽ quay trở lại ẩn nấp trong tim cô. Cô không định lừa phỉnh chính mình rằng chúng sẽ biến mất. Cô là một người phụ nữ từng trải ba-mươi-tư tuổi và là người phụ nữ trang nghiêm. Nhưng có lẽ, nếu cô may mắn, sự vắng mặt của anh sẽ làm cho trái tim cô có ít hy vọng hơn

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Sebastain đã gọi sau ngày sinh nhật của Clare ba ngày, và cô nhận ra rằng mình không quá may mắn. Chẳng may mắn chút nào. Bất cứ điều gì liên quan đến anh, chỉ thoáng thấy tên anh trong điện thoại cũng đủ làm ngược cô nhói đầu.

"Chào," cô trả lời, cố gắng để giọng mình nghe có vẻ bình tĩnh và hơi thờ ơ.

"Em đang mặc gì thế?"

Cô nhìn xuống chiếc váy và đôi chân trần khi cô kéo chiếc lược qua khắp mái tóc ướt của cô. "Anh đang ở đâu vậy?"

"Mái hiên nhà em."

Tay cô ngừng lại, cùng lúc máu như chảy ngược lên đầu cô. "Anh đang ở phía ngoài nhà em sao?"

"Ừ."

Cô quăng chiếc lược lên giường và đi từ phòng ngủ cô ra phía cửa ra vào. Cô mở cửa và anh đã ở đó với chiếc áo phông màu trắng bên dưới chiếc áo len màu xanh lục đậm và anh trông rất đẹp trai. Nụ cười tuyệt đẹp của anh gia tăng thêm các nếp gấp ở hai khóe đôi mắt xanh lục, và anh móc điện thoại vào dây nịt da màu nâu được mang quanh hông của chiếc quần jeans bạc màu. Ôi chúa ơi, cô gặp phải rắc rối rồi.

"Chào Clare." Giọng nói của anh làm sống lưng cô lạnh đi và làm da gà nổi lên khắp mặt sau hai cánh tay cô.

"Anh làm gì ở đây thế?" cô hỏi vào ống nghe. "Anh không nói cho em biết là anh đang đến thăm Leo."

"Leo không biết anh ở đây." Anh lấy điện thoại, nhấn nút tắt, sau đó đưa trả nó lại cho cô. "Anh bay đến đây chỉ để gặp em thôi."

Cô nhìn vào chiếc Mustang đang đậu ở lối xe ra vào phía sau lưng anh. Nó có biển số của Idaho. "Em sao?" Trái tim cô muốn xem nó như là một dấu hiệu cho thấy rằng anh quan tâm đến cô nhiều hơn là một người bạn, nhưng trí óc cô lại không để cô làm thế.

"Ừ, Anh muốn qua đêm với em. Cả đêm. Như khi em đến và ở lại với anh ở Seattle. Anh không muốn lên vào nhà Leo như một đứa trẻ. Như chúng ta đang làm điều gì sai lầm ghê gớm vậy."

Cô nên bảo anh rời đi trước khi cô rơi vào sâu hơn trong tình yêu với anh, nhưng vấn đề là, đã quá muộn cho việc đó. Cô mở cửa rộng ra và để anh vào nhà. "Anh muốn ngủ ở đây sao?"

"Sau khi chúng ta xong việc." Anh đi theo cô vào bên trong và chờ cho đến khi cô đóng lại cửa trước trước khi anh với tay ôm lấy cô.

"Giường em có đầy đăng ten, anh nhớ không? Điều gì đó xấu xa có thể xảy ra nếu anh ngủ trong chiếc giường của con gái."

Anh kéo cô vào sát ngực mình. "Anh liêu mình vậy."

"Cám ơn vì món quà sinh nhật của anh." Cô mỉm cười và đặt tay lên hai vai anh. "Anh thật chu đáo khi tặng nó vào ngày sinh nhật của em."

"Em thích nó không?"

"Rất thích."

"Chứng minh cho anh thấy nào," anh nói khi nhào xuống và đặt một nụ hôn lên môi cô. Cách anh chạm vào cô vẫn như vậy nhưng lần này có sự khác biệt trong sự đáp trả của cô. Dù cô cố trốn tránh nó, cô vẫn đang bắt đầu yêu Sebastian. Trái tim cô bị thu hút, và khi cô mang anh vào giường cô, nó còn hơn cả tình dục. Còn hơn cả khoái lạc và sự vừa lòng. Lần đầu tiên, cô thực sự ân ái với anh. Sự ấm áp của xúc cảm lan tỏa khắp cơ thể cô, từ trong ra ngoài. Từ giữa ngực cô cho đến tận đầu các ngón tay và chân cô. Khi mọi việc kết thúc, cô kéo anh lại gần và hôn lên bờ vai trần của anh.

"Em hẳn là rất nhớ anh," anh thì thầm bên tai cô. Anh nhận ra sự khác biệt trong lúc ân ái của họ và đã hiểu sai những gì ẩn chứa đằng sau nó.

Sebastian ở lại với cô hai ngày và kể cho cô nghe về quãng thời gian lớn lên cùng với mẹ mình và tội lỗi của anh đối với mối quan hệ giữa anh và cha mình. Anh kể cho cô nghe anh đã giận dữ như thế nào khi anh bị đuổi đi khi còn bé. Cô cảm thấy anh còn hơn cả sự giận dữ. Mặc dầu anh không thừa nhận điều đó, nhưng cô tin chắc rằng anh đã bị tổn thương và hoang mang nữa.

"Anh đã có được bài học của mình. Đó là lần cuối cùng anh nói với một cô gái về cách em bé được hình thành thế nào," anh nói.

"Tuyệt. Em cũng đã kinh sợ chuyện quan hệ trong nhiều năm sau đó, và đó là lỗi của anh."

Anh làm vẻ mặt vô tội. "Lỗi của anh?"

"Đúng vậy. Anh nói với em rằng tinh trùng có cùng kích thước với những con nòng nọc."

Anh cười lớn. "Anh không nhớ, nhưng chắc chắn là anh đã nói thế."

"Chứ còn gì nữa."

Họ nói về chuyện viết lách, và anh nói với cô về việc anh đang chăm chỉ viết cuốn sách của mình. Anh nói về những chỗ ngoắt ngoéo của cốt truyện. Anh cũng thú nhận rằng anh đã đọc hết tất cả sách của cô. Cô thật sự kinh ngạc về điều đó đến nỗi cô không biết phải đáp lại lời thú nhận của anh như thế nào.

"Anh nghĩ nếu chúng không có những anh chàng bán khóa thân trên bìa, sẽ có nhiều đàn ông đọc chúng hơn," anh nói khi họ cùng nhau ăn tối ở nhà cô.

Cô không nghĩ điều đó có thể xảy ra, nhưng vào đêm đó, khi nhìn anh ăn thịt bê sốt xô thơm ở bên kia bàn, cô cảm thấy yêu anh nhiều hơn. "Nó có thể khiến anh ngạc nhiên nhưng em có nhiều độc giả là nam lắm. Họ thường xuyên viết thư cho em." Cô mỉm cười. "Dĩ nhiên, tất cả họ đều bị giam hãm bởi những tội ác mà họ đã không thổ lộ ra."

Anh ngừng lại và ngược nhìn cô. "Anh hy vọng em không viết thư trả lời họ."

"Không." Có thể giờ anh không yêu cô, nhưng anh đang ở đây, với cô, và anh biết được mình sẽ cảm nhận thế nào vào tuần tới hay tháng tới.

Lần kế tiếp Sebastian lái xe đến Boise, anh đang trên đường về nhà từ một chuyến đi trượt tuyết ở Park City, bang Utah, nơi anh gặp mặt với một số người bạn nhà báo. Đã ba tuần kể từ lần đến thăm sau cùng của anh, và anh có kế hoạch ở cùng với Leo một vài ngày và đi câu cá ở Strika Dam, nơi cha anh đã nói với anh rằng có người đã câu được con cá dài sáu mét bảy. Nhưng trong một vài giờ sau khi anh đến, anh đã gọi và đến đón Clare ở nhà cô. Sebastian ghét việc mua sắm hơn nhiều so với bất cứ người đàn ông nào mà cô quen biết, và anh dụ cô đi cùng với anh. Lưng của Leo đã bắt đầu "gây phiền toái" và họ đi tìm kiếm mua cho ông một máy massage.

Sebastian hy vọng sẽ làm cho cha mình cảm thấy đủ tốt cho cuộc đi chơi bằng xe đến đập nước vào buổi sáng mai.

Do có sự thay đổi trong kế hoạch, Sebastian quyết định nghỉ ngơi với Clare vào tối hôm đó và xem "phim hành động", ăn "bông ngô", và "uống bia". Ít nhất họ đồng ý với nhau về bông ngô. Clare là người thích uống rượu và yêu thích những bộ phim dành cho phụ nữ, nhưng anh đã hứa rằng cô sẽ là người chọn phim vào lần tới.

"Bộ phim yêu thích nhất của anh khi còn nhỏ là gì?" Clare hỏi khi họ bước vào cửa hàng Brookstone.

Anh đáp không chần chừ, "Willie Wonka."

"Willie Wonka?" Clare ngừng lại kể bên kệ trưng bày loại gối giúp người sử dụng giảm thiểu áp lực của cột sống. "Em ghét Willie Wonka."

Anh liếc nhìn cô qua vai anh. "Làm sao có đứa trẻ nào lại ghét Willie Wonka cơ chứ?"

Họ đi vào sâu hơn trong cửa hàng, ngang qua một đôi vợ chồng có một cặp sinh đôi được đẩy trong xe đẩy đôi, và Clare hỏi, "Anh chưa bao giờ tự hỏi rằng lý do của Ông Joe lại không ra khỏi giường cho đến khi Willie về nhà cùng với tấm vé bằng vàng là gì sao?"

"Không."

Họ ngừng lại tại quầy trưng bày máy massage. "Trong nhiều năm ông ấy chỉ nằm đó với những người làm ông bà khác trong khi mẹ của Willie phải làm việc để nuôi dưỡng họ." Cô cầm lên một chiếc máy massage với kích thước của một cây bút máy và đặt nó xuống lại. "Sau đó Willie có được tấm vé, và bùm, Ông Joe được chữa lành một cách thần kỳ. Ông ấy bắt đầu nhảy múa vòng quanh và có thể đi đến vùng đất Wonka với sự nhanh nhẹn và mạnh mẽ."

"Một lần nữa, em lại nghĩ quá về mọi việc." Sebastian nói và cầm lên một chiếc máy massage với đầu máy phòng ra màu xanh. "Giống như hầu hết những đứa trẻ khác, anh chỉ nghĩ về các loại kẹo trong bộ phim đó." Anh cười tủm tỉm và đưa cái máy massage lên cao. "Cái này gọi cho em điều gì?"

"Em không biết," cô nói dối, và lấy lại nó từ tay anh. Cô thay nó với cái có đầu lớn bình thường và không thể hiểu lầm nó với bất cứ cái gì.

"Bộ phim yêu thích nhất của em là gì?" anh hỏi khi bật công tắc và cọ xát nó khắp mặt sau chiếc áo khoác lông màu hồng của cô.

"Ahhh." Cô rung mình và giọng cô hơi run run khi nói. "Em thích một vài cuốn. Khi còn nhỏ, bộ phim yêu thích nhất là Cinderella. Phiên bản nhạc kịch truyền hình do Rodgers và Hammerstein (1) viết. Khi em học trung học, em rất thích bộ phim *Pretty in Pink* và *Sixteen Candles*."

(1) Richard Rodgers (1902 – 1979) và Oscar Hammerstein II (1895 – 1960) là bộ đôi nhạc sĩ nổi tiếng người Mỹ, thường được nhắc đến với tên gọi Rodgers and Hammerstein. Họ đã sáng tác một loạt các vở nhạc kịch Broadway nổi tiếng vào những năm 1940 và 1950, trong suốt cái được gọi là thời đại vàng của phương tiện truyền thông. Với Rodgers phụ trách phần soạn nhạc và Hammerstein viết lời, năm trong số các vở kịch của họ, *Oklahoma!*, *Carousel*, *South Pacific*, *The King and I*, và *The Sound of Music*, đã thành công vượt bậc. Việc hợp tác đó đã mang lại cho họ ba mươi bốn giải Tony Awards, mười lăm giải Academy Awards, giải Pulitzer, và hai giải Grammys

"*Pretty in Pink*? Đó có phải là một trong những bộ phim của Molly Ringwald (2) không?"

(2) Molly Ringwald chào đời năm 1968 tại vùng Roserwille California trong một gia đình có truyền thống yêu nghệ thuật. Bà bắt đầu diễn kịch ở

tuổi lên 5, và khi lên 6, Molly thu âm bài hát đầu tiên của mình trong album nhạc của nhóm nhạc mà bố bà là thành viên. Molly Ringwald trở thành nữ hoàng trẻ tuổi trong lòng của dân teen Mỹ trong khoảng giữa thập niên 80 sau vai diễn đột phá của bà trong bộ phim teen kinh điển Sixteen Candles (1984). Sau đó là vai ‘nàng công chúa’ của trường trung học trong bộ phim trứ danh nhất trong sự nghiệp của thần tượng teen của bà. The Breakfast Club (1985). Tiếp theo thành công, Molly Ringwald liên tục xuất hiện trong hàng loạt các bộ phim teen khác như Pretty in Pink (1986), The Pick-up Artist (1987), Fresh horses (1988) Đến cuối những năm 80, Ringwald đã là diễn viên teen thành công nhất tại Hollywood, bên cạnh hàng chục các ngôi sao nữ thiếu niên khác. Tên tuổi của bà được xuất hiện mỗi ngày trên các phương tiện thông tin đại chúng và hình ảnh của Molly tràn ngập trong các tạp chí dành cho thiếu niên như Tiger Beat, Teen. Hiện bà vẫn đang đóng kịch tại sân khấu Broadway

"Đừng có nói với em là anh chưa bao giờ xem nó nhé?"

"Dĩ nhiên là không rồi." Anh bật nút Tắt và cầm lên một dây thắt lưng massage. ‘Anh là con trai. Bọn anh không xem những phim như thế trừ khi có cái gì đó đáng để bọn anh xem.’

‘Tình dục ư?’

Anh cười toe toét. “Hay ít nhất là có chút vuốt ve môn trốn gì đó.”

Cô cười và quay người về phía một chiếc ghế massage. Nụ cười trên mặt cô chợt biến mất và sự choáng váng khiến lông mày cô dựng đứng khi mặt đối mặt với người tình cũ.

“Chào, Clare.”

“Lonny.” Anh ta vẫn đẹp trai và ăn mặc chải chuốt như cô vẫn nhớ. Và bên cạnh là một cô gái tóc vàng cao bằng với anh ta.

“Em khỏe không ?” anh ta hỏi.

“Khỏe.” Và đúng như vậy. Khi gặp lại anh ta, cô không cảm thấy gì cả. Tim cô không đập mạnh và cũng không có sự giận dữ giết người nào.

“Đây là vợ chưa cưới của anh, Beth, đây là Clare.”

Vợ chưa cưới? Thật là nhanh. Cô dời sự chú ý sang người phụ nữ kia. "Rất vui được gặp cô, Beth." Cô đưa tay ra cho người phụ nữ chắc chắn tin rằng Lonny yêu mình như một người đàn ông có thể yêu một người phụ nữ. Chỉ có điều anh ta không có khả năng đó.

"Tôi cũng vậy." Nhưng ngón tay của cô ta hầu như chỉ chạm nhẹ vào tay Clare trước khi cô ta thả tay cô ra. Người phụ nữ này đang phủ nhận. Cũng nhiều như cô từng có trước đây, cực kỳ muốn tin vào một điều gì đó, và từ chối sự thật đang hiện diện ra trước mắt. Cố hy vọng một điều gì đó tốt đẹp sẽ xảy đến để Beth có thể thấu hiểu cuộc sống bí ẩn của chồng sắp cưới của cô ta, nhưng việc đó giờ không phải là chuyện của cô nữa.

Trước khi Clare có thể giới thiệu Sebastian, anh đã bước đến và chìa tay mình ra cho Lonny, "Chào, tôi là bạn của Clare, Sebastian Vaughan."

Bạn của Clare. Cô ngược nhìn lên Sebastian bên phía vai phải của mình, hiện đang nhìn chòng chọc vào cô. Sau tất cả những tháng vừa qua. Cô không gì hơn chỉ là một người bạn đối với anh. Ngược cô như muốn nổ tung ngay tại cửa hàng Brookstone này, kể bên những chiếc máy massage đầu to, để Lonny và Beth và quý cô với hai đứa trẻ sinh đôi có thể nhìn thấy. Cô cũng chẳng khác hơn Beth. Không khác gì ngày cô tìm thấy Lonny trong phòng thay áo quần, theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Cô nghĩ mình đã thay đổi. Trưởng thành. Đã rút được kinh nghiệm. Cô vẫn ảo tưởng như mọi khi. Cô muốn rút lui. Cô muốn bỏ đi và tự ôm lấy chính mình.

Với sự mơ hồ, cô đã nói vài chuyện vớ vẩn trong một vài phút trước khi Lonny và Beth rời đi. Cô đứng bên cạnh Sebastian khi anh mua chiếc thắt

lưng massage cho Leo. Anh đã không nhận ra cô đang ngã quy. Khi họ rời nơi mua sắm, đi ngang qua tất cả mọi người, không một ai nhận ra rằng bên trong cô đang chết lặng.

Trên đường lái xe về nhà, anh đã kể cho cô nghe về chuyến đi trượt tuyết và tính đến việc đưa Leo đi câu cá hồi ở Alaska. Phải đến khi họ rẽ vào đường lái xe vào nhà của mẹ cô, Clare mới quay sang nhìn người đàn ông không thể yêu cô nhiều hơn Lonny.

"Có chuyện gì sao?" anh hỏi khi dừng xe trước garage. "Em im lặng suốt sau khi chúng ta tình cờ gặp bạn trai cũ. Tiện thể, em cũng khá hơn nhiều khi không có anh ta."

Cô nhìn vào mắt Sebastian. Nhìn vào đôi mắt người đàn ông mà cô yêu bằng cả trái tim. Đôi mắt của người đàn ông chẳng yêu cô. Cô không muốn khóc, ngay bây giờ, nhưng cô có thể cảm thấy nước mắt đang nóng cháy bỏng trong ngực cô. "Chúng ta là bạn?"

"Đương nhiên."

"Chỉ thế thôi sao?"

Anh tắt máy. "Không. Không hẳn thế. Anh thích em, và chúng ta rất hợp nhau. Chúng ta có được sự đồng cảm về mặt tình dục."

Đó không phải là tình yêu. "Anh thích em?"

Anh nhún vai và cho chìa khóa xe vào trong túi của chiếc áo khoác xốp màu đen của anh. "Ừ. Dĩ nhiên là anh thích em."

"Chỉ vậy thôi?"

Anh ắt hẳn đã nhận ra cuộc nói chuyện này sẽ dẫn đến đâu. Sự sợ hãi xuất hiện trong đôi mắt màu xanh lục khi anh nhìn qua cô. "Thế em còn

muốn thêm gì nữa?"

Điều anh hỏi chỉ chứng minh cho sự thật đáng sợ mà thôi. "Anh không thể cho em bất cứ điều gì," cô nói và mở cửa xe. Cô đóng nó lại sau lưng và đi băng qua bãi cỏ về phía sau nhà của mẹ cô. Nếu cô có thể ở một mình, tự giam mình lại, trước khi cô gục ngã. Cô nhanh chóng bước đi trước khi Sebastian nắm lấy tay cô.

"Có chuyện gì xảy ra với em vậy?" anh hỏi khi xoay người cô lại đối mặt với anh. "Em hoảng sợ vì bạn trai cũ đã đính hôn sao?"

"Việc này chẳng liên quan gì đến Lonny cả." Một cơn gió mát thổi tung tóc cô, và cô đẩy nó ra phía sau một bên tai của mình. "Mặc dầu gặp lại anh ta buộc em phải nhìn lại tất cả những gì đang diễn ra giữa hai chúng ta. Về việc chúng sẽ luôn như thế nào."

"Em đang nói cái quái quỷ gì thế?"

"Em không muốn làm bạn anh. Điều đó không còn đủ với em nữa."

Anh bước lùi lại và buông tay ra khỏi cô. "Điều này thật bất ngờ."

"Em muốn nhiều hơn."

Ánh mắt anh nheo lại. "Đừng."

"Đừng gì? Đừng muốn nhiều hơn ư?"

"Đừng phá vỡ mọi thứ bằng cách nói về mối quan hệ hay lời hẹn ước."

Giờ không chỉ trái tim cô bị phá hủy, mà anh còn làm cô cực kỳ giận dữ. Giận đến mức cô muốn tống cho anh một năm đấm để anh im miệng lại. "Có gì sai khi muốn có một mối quan hệ và lời hẹn ước? Nó lành mạnh. Tự nhiên. Bình thường.?"

Anh lắc đầu. "Không. Nó thật vớ vẩn. Vô nghĩa, cực kỳ vô dụng. Không sớm thì muộn, một trong hai người sẽ khó chịu và sau đó việc cãi nhau bắt đầu." Anh lấy tay vò vò vào mặt mình. "Clare, chúng ta rất hiểu nhau. Anh muốn được ở bên em. Cứ để mọi việc diễn ra như thế nhé."

"Em không thể."

Đôi mắt anh càng thu hẹp hơn. "Tại sao lại không chứ?"

"Vì anh thích em và em yêu anh." Cổ họng cô đau nhức vì xúc cảm bị đè nén. "Điều đó đã chẳng còn là tình bạn nữa. Không phải đối với em, và nó không còn đủ với việc được anh thích. Vào một thời điểm nào đó trước đây em có thể chấp nhận điều đó. Nhưng giờ thì không. Em xứng đáng có được người đàn ông yêu em và muốn có một mối quan hệ chính thức với em. Một người yêu em đủ để muốn được trải qua phần còn lại của đời mình với em. Em không cần những điều đó để tồn tại, nhưng em muốn chúng. Em muốn tất cả. Một người chồng và con cái và..." Cô nuốt mạnh xuống. "... và một chú chó."

Anh khoanh tay trước ngực và nhìn cô. "Tại sao phụ nữ luôn thúc ép, kích động và luôn đòi hỏi thế nhỉ? Tại sao tất cả các cô không thể bình tĩnh hơn về mối quan hệ chứ?"

Chúa ơi, nó như những gì cô hoài nghi. Cô đã mắc cùng lỗi mà những người phụ nữ khác đã làm trong cuộc đời Sebastian. Cô đã yêu anh. "Em đã ba mươi tư tuổi. Những ngày tháng điềm tĩnh của em đã qua. Em muốn một người đàn ông cùng thức dậy với em vào mỗi buổi sáng, muốn được ở bên em. Em không muốn ở với một người đàn ông chỉ tạt qua đời em khi anh ta muốn tình dục."

"Nó nhiều hơn là tình dục." Anh chỉ vào cô khi làn gió nhẹ chợt đùa với khóa kéo áo khoác của anh. "Và em là người đã nói rằng chúng ta chỉ là

những người bạn cho việc đó. Giờ em lại muốn thay đổi mọi thứ. Sao em không để mọi việc như cũ?"

"Vì em yêu anh và điều đó thay đổi mọi thứ."

"Yêu anh," anh chế giễu. "Em muốn gì từ anh? Liệu anh có phải thay đổi chính anh và cuộc đời anh để phù hợp với em vì em đột nhiên nghĩ rằng em yêu anh?"

"Không. Em biết anh không thể thay đổi bản thân anh, đó cũng là lý do anh là người duy nhất em muốn yêu. Em từng nghĩ rằng em có thể chịu đựng được việc chúng ta chỉ là bạn. Em từng nghĩ việc đó là đủ đối với em, nhưng không phải." Giọng cô trở nên lúng túng khi cô ngược lên và nhìn vào khuôn mặt giận dữ của người đàn ông cô yêu. "Em không thể gặp anh nữa, Sebastian à."

Anh đưa tay ra như thể có ý kéo lấy cô, nhưng lại thả nó xuống bên cạnh mình. "Đừng làm vậy, Clare. Nếu em bỏ đi, anh sẽ không đuổi theo em đâu."

Đúng. Cô biết điều đó, và nỗi đau của việc biết được điều đó đau đớn hơn những gì cô có thể chịu đựng. "Em yêu anh, nhưng việc ở cùng anh khiến em rất đau đớn. Em sẽ không chờ đợi, hy vọng cảm xúc của anh sẽ thay đổi. Nếu giờ anh không yêu em, anh sẽ không bao giờ làm thế."

Anh cười lớn, đầy cay đắng. "Giờ em là một nhà tâm lý học sao?"

"Sebastian, anh đã ba mươi lăm tuổi và chưa bao giờ có một mối quan hệ nghiêm túc. Em không cần làm nhà tâm lý học mới biết được điều đó, em chỉ là một trong số một hàng dài phụ nữ trong đời anh. Em không cần là một nhà tâm lý học mới biết được anh chưa bao giờ thực sự yêu một ai. Tiếng tim đập dồn dập, hơi thở như nghẹn lại, điên cuồng vì một người phụ nữ, đó được gọi là tình yêu."

Anh cau mày và hơi ngả đầu ra sau khi nhìn xuống cô. "Em đang bắt đầu tin vào những cuốn tiểu thuyết lãng mạn của chính em rồi đó. Em có một cái nhìn khá xuyên tạc về đàn ông."

Đôi mắt cô ngân ngấn nước. "Cái nhìn của em về anh là quá rõ. Em không thể trao cuộc đời em cho một người đàn ông không thể hứa anh ta sẽ ở đâu vào ngày mai, chưa kể đến lời hứa ở cùng với em. Em muốn nhiều hơn thế." Cô quay lại và bước đi trong khi cô còn có thể.

"Chúc may mắn với điều đó," anh nói, dậm mạnh vào trái tim đã thực sự vỡ nát của cô

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Sebastian bước vào nhà cha mình với cảm giác như thể anh bị tát vào mặt vậy. Cái quái gì vừa mới xảy ra? Một giây trước mọi việc đều đang rất tuyệt, và sau đó Clare bắt đầu nói về cảm xúc và lời hẹn ước và tình yêu. Tất cả những điều đó đến từ đâu? Một giây trước anh đang nghĩ về mọi việc tuyệt vời như thế nào giữa họ, và tiếp theo, cô nói rằng không muốn gặp anh nữa.

"Mẹ kiếp."

Cha anh quay lại từ nơi ông đàn đứng nhìn ra cửa sổ vào sân sau nhà Wintage. "Cái đó là cái gì vậy?"

Sebastian đặt túi giấy của cửa hàng Brookstone lên ghế sofa. "Con mua cho cha một chiếc máy massage lưng."

"Cám ơn con. Con không phải làm vậy đâu."

"Con muốn vậy."

Leo quay lại nhìn về phía cửa sổ. "Sao trông Clare lại có vẻ buồn vậy?"

Anh nhìn vào mắt cha và nhún vai trả lời. "Con không biết."

"Cha có thể già, nhưng cha không bị lão suy. Cha biết hai con đang hẹn hò với nhau đấy."

"Ừm, giờ nó chấm dứt rồi." Mặc dầu anh nói ra điều đó, nhưng nào anh vẫn không tiếp nhận điều đó.

"Con bé là một cô gái ngọt ngào. Cha ghét khi phải thấy nó buồn như thế."

"Điều đó thật nhảm nhí! Cô ấy kjoong phải là một cô gái ngọt ngào," anh tức giận đáp lại lời cha mình. "Con là con của cha, và cha chẳng bận tâm chút nào khi con cũng có thể 'buồn' như thế cơ mà."

Hàng lông mày rậm của Leo rũ xuống. "Dĩ nhiên là cha quan tâm chứ. Cha chỉ nghĩ con là người... kết thúc mọi chuyện."

"Không phải con."

"Ồ."

Sebastian ngồi lên divăng và dung tay ôm lấy mặt mình khi anh cảm thấy điều anh muốn làm ngay bây giờ là đâm sầm đầu mình vào một bức tường. "Mọi việc đang diễn ra thật tuyệt, thật hoàn hảo. Và rồi cũng như những người phụ nữ khác, cô ấy bắt đầu làm xáo tung nó lên."

Leo bỏ cái túi giấy ra khỏi ghế và ngồi xuống bên cạnh anh. "Chuyện gì đã xảy ra vậy con?"

Sebastian thả hai tay vào vạt áo mình. "Con ước gì con biết được điều đó. Chúng con đang vui vẻ bên nhau. Sau đó cô ấy gặp lại bạn trai cũ, và điều tiếp theo con biết, cô ấy nói với con là cô ấy không muốn gặp mặt con nữa." Anh hít thật sâu và sau đó thở ra. Anh vẫn hoàn toàn không tin điều vừa mới xảy ra. "Cô ấy nói với con rằng cô ấy yêu con."

"Con đã nói gì với cô ấy?"

"Con không biết. Việc đó làm con khá sốc và con không biết mình phải làm gì." Anh quay lại và nhìn cha mình và nhận ra rằng đây là lần thứ hai cả hai cùng nói chuyện về một điều gì đó ngoài chuyện câu cá, xe hơi và thời tiết. Lần đầu tiên xảy ra khi anh đánh rơi quả cầu tuyết ở nhà mẹ anh.

Anh cau mày. "Con nghĩ con đã nói mình thích cô ấy." Điều đó hoàn toàn đúng. Anh thích cô nhiều hơn so với tất cả người phụ nữ nào mà anh có thể nhớ mình đã sống cùng.

"Úi." Leo nhăn mặt.

"Có điều gì sai sao hả cha? Con thật sự thích cô ấy mà." Anh thích mọi điều về cô. Anh thích đặt tay mình lên thắt lưng cô khi họ cùng nhau đi vào phòng. Anh thích mùi hương ở cổ và tiếng cười của cô. Anh thậm chí còn thích thú khi mọi người nghĩ rằng cô là một cô gái ngọt ngào và chỉ mình anh biết về những suy nghĩ quái đản của cô. Và anh có được gì khi thích cô? Cô làm trái tim anh đau đớn.

"Cha lấy làm tiếc vì mẹ con và cha không phải là một ví dụ tốt về tình yêu, hôn nhân và mối quan hệ."

"Đúng vậy." Cũng nhiều như những gì anh cho rang do cha mẹ anh mà cuộc đời anh trở nên như vậy, anh đã ba mươi lăm tuổi, và điều đó thật thảm bại khi một người đàn ông ở độ tuổi anh còn đổ lỗi cho các rắc rối về việc hẹn ước lên cha và mẹ mình. Các rắc rối về lời hẹn ước! Những người phụ nữ trong quá khứ của anh đã nói rằng anh có những rắc rối về việc hẹn ước, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ điều đó là sự thật. Anh chưa bao giờ nghĩ anh có rắc rối trong việc hẹn ước đối với bất cứ thứ gì. Phải mất rất nhiều sự cố gắng và tận tâm để theo đuổi các câu chuyện và làm cho chúng được xuất hiện trên các mặt báo. Nhưng dĩ nhiên việc đó không phải cùng một sự kiện. Phụ nữ còn khó đoán hơn vạn lần.

"Con nghĩ mình đã làm cho cô ấy hạnh phúc," anh nói và cảm thấy một sức nặng ngự trị trong ngực anh. "Sao cô ấy không để mọi việc như cũ? Sao phụ nữ luôn là người thay đổi mọi thứ?"

"Vì họ là phụ nữ. Đó là những gì họ làm." Leo nhún vai. "Cha là một lão già và cha chưa bao giờ đoán được những gì họ nghĩ."

Tiếng chuông cửa vang lên, và đầu gối Leo kêu răng rắc khi ông cẩn thận đứng lên khỏi divăng. "Cha sẽ trở lại ngay." Ông đi ra khỏi phòng và mở cửa trước. Giọng nói của Joyce vang khắp lối vào khu nhà gỗ.

"Clare gọi taxi và sau đó chạy ra khỏi nhà. Có chuyện gì xảy ra mà tôi nên biết không?"

Leo lắc đầu. "Tôi cũng không biết gì."

"Có chuyện gì đã xảy ra giữa Clare và Sebastian sao?"

Một nửa trong Sebastian mong chờ cha mình sẽ nói ra những chi tiết xấu xa đó, và một lần nữa anh lại bị đuổi khỏi vùng đất của Joyce.

"Tôi cũng không biết," Leo nói. "Nhưng nếu có chuyện đó, hai đứa đã lớn rồi và chúng sẽ giải quyết mọi thứ."

"Tôi chỉ không nghĩ tôi có thể để Sebastian làm con bé buồn."

"Thế Clare có nói với bà là Sebastian làm nó buồn không?"

"Không, con bé không bao giờ kể cho tôi nghe chuyện gì đàn xấu ra trong cuộc đời của nó."

"Tôi cũng không có bất cứ điều gì để kể cho bà."

Joyce thở dài. "Ừm, nếu ông nghe được điều gì, hãy cho tôi biết nhé."

"Tôi sẽ làm thế."

Sebastian đứng lên khi cha anh đi vào lại phòng. Anh thấy bồn chồn, như thể cả người anh sắp rời ra vậy. Anh phải ra khỏi đây. Anh phải tránh xa Clare. "Con đi về nhà đây," anh nói.

Leo đứng lại giữa đường đi vào vì ngạc nhiên. "Ngay bây giờ sao?"

"Vâng."

"Đã quá muộn cho việc quay trở lại Seattle. Sao con không chờ đến sáng mai?"

Sebastian lắc đầu. "Nếu con mệt, con sẽ dừng lại." Nhưng anh chân thành hồ nghi việc anh mệt mỏi. Anh quá bức tức. Anh chỉ mới cỡ một chiếc túi của mình xuống khỏi xe, và giờ anh đi vào phòng ngủ để mang nó ra. Trong vòng hai mươi phút sau anh đã đi về hướng bắc trên đại lộ I-84.

Anh lái một mạch. Sáu tiếng rưỡi với nhựa đường và sự tức giận. Cô đã nói yêu anh. Tốt, điều đó khá mới đối với anh. Lần cưới cùng khi anh thử cô, cô muốn trở thành bạn. Vào tháng Giêng cô đặc biệt nói với anh rằng nếu anh muốn gặp người phụ nữ khác, chỉ cần báo cho cô biết. Như thể cô thật sự chấp nhận được chuyện đó. Điều buồn cười là, anh thậm chí đã không muốn nghĩ đến điều đó. Không một lần. Giờ đột nhiên cô nói rằng cô muốn nhiều hơn nữa.

Cô yêu anh. Yêu. Tình yêu gắn liền với sự trói buộc. Nó không bao giờ là sự cho đi. Luôn luôn có những điều kiện gắn với từ tình yêu đó. Sự hứa hẹn. Sự kỳ vọng. Thay đổi.

Trong vòng sáu tiếng rưỡi trên đường về nhà đó, anh đã nghĩ đi nghĩ lại tất cả những chuyện đã xảy ra giữa anh và Clare. Các ý nghĩ của anh xáo trộn và biến mất, và vào thời điểm anh về đến căn hộ của mình, anh hầu như đuối sức. Anh ngã xuống giường và ngủ vùi suốt mười hai tiếng. Sau khi thức dậy, anh không còn mệt mỏi nữa, nhưng sự giận dữ vẫn còn trong anh.

Anh mặc vào một chiếc quần tập thể dục và tập một vài động tác trên máy tập tạ trong phòng ngủ. Anh đã làm tiêu tan năng lượng tức giận nhưng không thể đẩy được Clare ra khỏi đầu mình. Sau khi tắm xong, anh vào văn phòng và mở máy tính lên cố gắng làm cho công việc xâm chiếm

đầu óc. Thay vào đó anh nhớ lại lúc cô đi vào phòng anh với chiếc áo ngủ màu xanh đơn giản.

Sau một giờ đánh máy một cách vô ích, Sebastian gọi một vài người bạn và gặp họ ở quán bar không xa căn hộ. Họ uống bia, đánh bida, và nói chuyện về bóng chày. Một vài người phụ nữ trong quán bar đã tán tỉnh anh, nhưng anh không quan tâm. Anh đang bực mình với tất cả các phụ nữ nói chung, và nói những người phụ nữ thông minh, quyến rũ nói riêng.

Cuộc đời anh thật vô nghĩa, và việc đó là do lỗi của một nhà văn lãng mạn nào đó, người tin vào tình yêu, các anh hùng và cuộc sống hanh phúc mãi mãi về sau.

Sau chuyện xảy ra một vài tuần, Sebastian hầu như ít khi đi ra ngoài. Chỉ đi đến cửa hàng thực phẩm để mua bánh mì, thịt dung cho món sandwich và bia. Khi cha gọi điện, họ đã nói về mọi việc ngoại trừ việc nhắc đến Clare. Với sự đồng ý ngầm, cả hai đều tránh nói về chủ đề con gái của chủ ông. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh không nghĩ đến cô mỗi khi thức dậy.

Chín ngày sau khi anh nhả lên chiếc SUV và lái – điên cuồng và giận dữ - từ Boise đến Seattle, anh đứng trong căn phòng khác của mình và nhìn những con tàu và phà qua lại ở Vịnh Elliott. Anh không thích những thay đổi thuộc về cá nhân. Đặc biệt khi anh không hề thấy việc đó xảy đến và dường như không thể làm bất cứ điều gì đối với sự thay đổi đó. Thay đổi làm anh cảm thấy bất lực. Nó có nghĩa là phải bắt đầu lại mọi thứ.

Anh nghĩ về Clare và cái đêm anh thấy cô ở quầy bar trong bộ đồ đầm mềm mại màu hồng phấn đó. Đêm đó anh đã đặt cô lên giường, và vào sáng hôm sau cuộc đời của anh đã thay đổi. Vào thời điểm đó anh hoàn toàn không hay biết gì về nó, nhưng cô đã đi vào cuộc đời anh và làm nó thay đổi mãi mãi.

Không cần chú ý đến việc anh thích hay không thích, muốn hay không muốn, cuộc đời anh đã thay đổi. Anh cũng đã thay đổi. Anh cảm thấy được điều đó bên trong điếm sâu nhất ở ngực anh và tại điếm đối trong dạ dày anh mà chẳng liên quan gì đến thức ăn. Anh cảm thấy điều đó trong cách anh nhìn thành phố anh yêu, nhưng trong thâm tâm lại muốn được ở một nơi nào đó khác.

Anh yêu Seattle. Ngoại trừ những năm đầu tiên trong cuộc đời mình, anh luôn sống ở Washington. Mẹ anh cũng được chôn ở đây. Anh yêu thích sông nước, sự kịch tính và nhịp sống của thành phố. Anh thích tham gia vào trò lặn và lái máy bay nếu anh cảm thấy thích, và anh thích nhìn quang cảnh Núi Rainier từ các cửa sổ căn hộ nhà mình. Anh đã làm bán sống bán chết để có được tầm nhìn đó.

Anh có những người bạn ở Washington. Những người bạn tốt mà anh có được trong suốt cuộc đời mình. Đây là nơi anh sống, nhưng nó không còn cảm giác như là nhà nữa. Anh thuộc về nơi cách đây bốn trăm dặm, cùng với người phụ nữ yêu anh. Người phụ nữ anh muốn ở bên khi có thời gian rảnh rỗi, người mà anh muốn được trò chuyện cùng.

Sebastian hạ ánh nhìn xuống đường phía bên dưới. Anh rất thích Clare. Chẳng có ích gì khi phải chống lại điều đó. Nó thật là vô ích, và anh nhận ra sự thật của một điều gì đó đánh mạnh vào tâm trí anh. Anh yêu cách cô cười và máu sơn cô vẽ trên các ngón chân. Anh không thích tất cả những ruy băng ủy mị nữ tính khắp nhà cô, nhưng anh yêu cách cô ủy mị và đầy nữ tính. Anh yêu cô, và cô yêu anh. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh, tình yêu của một người phụ nữ không giống với điều mà anh cần phải tránh xa.

Anh quay lại và tựa lưng mình vào cửa sổ. Anh yêu cô, và anh đã làm cô đau khổ. Anh nhớ cái nhìn trên khuôn mặt khi cô bỏ đi, và anh không nghĩ anh chỉ có thể cầm điện thoại lên và nói, "Này, Clare. Anh đang suy nghĩ về điều đó, và anh yêu em."

Thay vào đó anh nhắc điện thoại lên và gọi cho cha mình. Không phải là do Leo là một chuyên gia với những việc có liên quan đến phụ nữ và tình yêu, mà vì ông có thể cho anh biết được anh cần phải làm gì.

Clare lục lọi quanh căn ái của mẹ cô để tìm màn che giường. Cô đã đi khắp thành phố để tìm cái mà cô thích, nhưng cô không tìm được. Chắc chắn phải có thứ gì đó phù hợp trong đồng vải lanh trên gác mái nhà Wintage.

Cái ngày sau ngày cô nói với Sebastian rằng cô không thể gặp anh nữa, cô đã tháo tấm rèm màn bằng đăng ten của nhãn hiệu Battenberg xuống. Anh ghét n, và nó gọi cho cô quá nhiều về anh. Cô không thể nhìn vào nó mỗi đêm khi cô lên giường.

Đã ba tuần kể từ ngày cô tình cờ gặp Lonny trong khu mua sắm và nhận ra rằng cô lại một lần nữa phải lòng với một người đàn ông không có khả năng đáp trả lại tình yêu của cô. Và lần này cô không thể nói rằng cô đã bị lừa dối. Sebastian chưa bao giờ yêu cô, và cô biết việc đó sẽ mãi là như thế. Cô chỉ không biết được là cô sẽ phải lòng với anh.

Sau khi cãi nhau ở sân sau nhà của mẹ cô, cô đã về nhà và cuộn tròn mình lại trên giường trong ba ngày, dành trọn cả ba ngày đó xem các phim của John Hughes và Merchant Ivory đóng cho đến khi các bạn cô buộc lòng phải can thiệp.

Tin tốt là cô đã không tìm rượu hay một cơ thể ấm áp nào đó để làm cho chính mình cảm thấy tốt hơn. Cô đã không còn muốn làm như thế. Tin xấu là cô không nghĩ là mình có thể sẽ vượt qua được nỗi đau buồn vì đã yêu Sebastian Vaughan. Nó khắc sâu và tâm hồn và quấn chặt quanh trái tim cô.

Clare mở tủ quần áo cũ và tìm khắp các chõng vải lanh của ông bà cô. Tất cả đều có ren và đầy nữ tính, và sau một giờ tìm kiếm mà chẳng được gì cô xuống khỏi gác mái và đi xuống cầu thang. Một giọng nói vang lên từ

phòng bếp đã khiến cô đứng sững lại. Giọng nói đó đã làm cô chết đứng sững lại. Giọng nói đó đã làm cô chết đứng và làm đảo lộn con người cô một lần nữa.

"Clare ở đâu ạ?"

"Sebastian à? Cháu đến khi nào thế?" Joyce hỏi.

"Xe của Clare ở bên ngoài. Cô ấy đang ở đâu?"

"Chúa ơi! Con bé đang tìm đồ trên gác mái."

Tiếng bước chân nặng nề di chuyển qua lớp đã lát trong phòng bếp, trên nền gỗ cứng và tay Clare run rẩy. Cô buộc mình phải nghĩ rằng đó không phải là anh. Khi cô quay lại, anh bước vào cửa ra vào và tay cô nắm chặt hơn lan can cầu thang. Ngực cô lại có cảm giác như bị nổ tung, nó cũng đập mạnh như ngày cô đứng trong tiệm Brookstone với sự chết dần chết mòn bên trong cô.

Sebastian đi ngang qua tiền sảnh như thể mà quý đang ở trong gót giày của anh vậy, và trước khi cô có thể nghĩ được mình phải rời khỏi nơi cô đang đứng, anh đã đến trước mặt cô. Ánh nhìn màu xanh lục của anh vẫn mãnh liệt khi anh nhìn xuống mặt cô. Anh quá gần, viền áo của chiếc áo len đàn màu đen của cô chạm vào phía trước của chiếc áo sơ mi màu xanh da trời của anh.

"Clare," anh nói. Một từ thôi nhưng làm cho cô cảm giác được như một sự âu yếm, sau đó anh cúi xuống và hôn cô.

Sau một vài giây sửng sốt, cô để cho anh hôn cô. Để linh hồn cô ghi nhớ. Để nụ hôn đó lan tỏa khắp cơ thể và làm ấm những nơi cô đơn mà chỉ duy nhất mình anh có thể chạm vào. Trái tim cô dường như cùng một lúc vừa than khóc hân hoan, nhưng trước khi anh có thể có được nhiều điều nữa từ cô, cô đưa tay lên và đẩy anh ra.

"Em trông thật tuyệt với anh," anh thì thầm khi nhìn khắp khuôn mặt cô. "Lần đầu tiên trong nhiều tuần qua, anh cảm thấy như mình còn sống."

Và anh đang giết chết cô. Một lần nữa. Cô quay mặt đi trước khi tình yêu của cô dành cho anh bao trùm lấy cô và làm cô bật khóc. "Anh đang làm gì vậy?" cô hỏi.

"Lần cuối cùng anh nhìn thấy em, anh đã nói với em rằng nếu em bỏ đi, anh sẽ không đuổi theo em. Nhưng anh đã ở đây." Với những ngón tay nóng ấm, anh xoay gương mặt cô đối diện với mình. "Anh sẽ được ba mươi sáu tuổi trong hai tháng tới, và anh biết yêu lần đầu tiên trong cuộc đời anh. Vì em là người anh yêu, anh nghĩ em có quyền biết được điều đó."

Cô cảm thấy mọi thứ bên trong cô hoàn toàn bất động. "Cái gì?"

Cô lắc đầu mình. Chắc anh đang đùa giỡn với cô thôi.

"Điều đó là sự thật. Kiểu tình yêu làm trái tim anh đập điên cuồng. Nó khiến anh như ngừng thở và điên dại vì một người phụ nữ."

Cô không tinh anh. "Có thể anh chỉ nghĩ anh phải lòng và anh sẽ vượt qua được điều đó thôi."

Giờ đến lúc anh lắc đầu mình. "Anh đã dành cả cuộc đời mình chờ đợi để cảm nhận được điều gì đó lớn hơn và mạnh mẽ hơn chính anh. Một điều gì đó mà anh không thể chống lại hay tránh xa hay kiểm soát nó. Anh đã chờ suốt cả cuộc đời..." Giọng anh run run, sau đó anh ngừng lại để thở và nói tiếp. "Anh đã chờ đợi suốt cả cuộc đời mình vì em, Clare. Anh yêu em, và đừng nói với anh là anh không yêu em nhé."

Cô chớp chớp mắt. Đó là điều đẹp nhất mà chưa bao giờ có ai nói với cô. Nó còn tuyệt hơn cả những điều mà chính cô có thể nghĩ ra. "Tốt hơn hết là anh không nên lừa dối em nhé."

"Không lừa dối. Anh yêu em, Clare. Anh yêu em và anh muốn sống cùng với em. Anh thậm chí còn xem cả phim Pretty in Pink nữa cơ."

"Thật vậy sao?"

"Đúng vậy, và anh thật sự ghét từng giây từng phút khi xem nó." Anh cầm lấy tay cô. "Nhưng vì anh yêu em, nên nếu việc đó làm em vui, anh sẽ xem các phim dành cho thanh thiếu niên với em."

"Anh không cần phải xem loại phim đó cùng với em."

"Tạ ơn Chúa." Anh đưa tay còn lại lên và đẩy tóc ra phía sau tai cô. "Anh có mang cho em một cái này, nhưng nó ở ngoài xe anh cơ. Anh không nghĩ Joyce cho phép nó vào nhà."

"Cái gì vậy?"

"Em đã nói là em muốn một người chồng, những đứa con và một chú chó. Vì thế, anh ở đây với một chú chó con giống York****e terrier (1) khá say xe và về phần con cái anh đã sẵn sàng làm việc để tạo ra chúng."

(1) Theo các nguồn thông tin về Yorkshire Terrier thì giống chó này đến từ Scotland và được nuôi với những con Terrier bản xứ. Giống chó này lai tạo ra do 1 người ở phía Bắc nước Anh, chúng được dùng để diệt những con chuột trong các mỏ và nhà máy. Ban đầu Yorkshire lớn hơn nhiều so với hiện nay, nhưng do quá trình chọn lọc nhân giống cá cá thể nhỏ nhất, giống chó này đã được thu nhỏ dần qua nhiều thế kỉ. Chúng được du nhập vào nước Mỹ năm 1872 và đã trở thành một con chó thời trang, và phụ nữ thường mang những chú chó nhỏ này trong túi của họ. Giống chó Yorkshire Terrier lần đầu tiên được công nhận bởi tổ chức AKC vào năm 1885

Một lần nữa anh lại nhìn vào trong trái tim cô đơn của cô và mang đến cho cô những gì cô mong muốn. Cộng thêm một chú chó nữa. "Em không có thứ gì để cho anh cả."

"Anh chỉ muốn em thôi. Lần đầu tiên trong một thời gian dài, anh cảm thấy anh đã ở nơi anh cần phải ở."

Những giọt nước mắt mà cô sẽ không phải cố che giấu tràn khắp bên dưới làn mi. Cô nhón chân lên và vòng tay quanh cổ anh. "Em yêu anh."

"Đừng khóc em yêu. Anh ghét nhìn em khóc."

"Em biết. Và mua sắm. Và cả hỏi đường."

Anh quàng tay mình quanh người cô và siết chặt lấy cô. "Anh đã bán căn hộ của mình và anh không còn nơi nào để sống. Đó là lý do khiến anh phải mất nhiều thời gian để đến được đây khi anh quyết định nơi anh cần ở."

"Anh hiện đang vô gia cư à?" cô hỏi khi tựa đầu vào một bên cổ anh.

"Không. Nhà của anh là ở cùng với em." Anh hôn nhẹ vào thái dương cô. "Anh chưa bao giờ hiểu được khi mẹ anh thường nói rằng cuối cùng bà ấy đã tìm thấy nhà của mình. Anh đã không hiểu tại sao nơi này lại có thể có cảm nhận khác biệt so với nơi khác. Nhưng giờ anh đã hiểu. Em là nhà của anh và anh không bao giờ muốn rời xa nó."

"Em đồng ý."

"Clare." Anh lùi lại và đưa ra một chiếc nhẫn. Một chiếc nhẫn kim cương bốn cara.

"Ôi Chúa ơi!" cô há hốc miệng vì kinh ngạc. Cô nhìn chiếc nhẫn sau đó nhìn vào khuôn mặt anh.

"Cưới anh, em nhé."

Cảm xúc như bít kín cổ cô và cô chỉ biết gật đầu. Là một nhà văn viết tiểu thuyết lãng mạn, nhưng cô không thể nghĩ được bất cứ câu gì lãng mạn để nói ngoài những từ, "Em yêu anh."

"Đó có phải là đồng ý không?"

"Đồng ý."

Anh để thoát ra hơi thở đã bị dồn nén như thể anh đã e ngại điều gì đó. "Còn một điều nữa," anh nói khi đeo nhẫn vào ngón tay cô. "Anh có một lý do không nói ra cho việc mua cho em chú chó đó."

Chiếc nhẫn là thứ đẹp nhất mà cô từng thấy. Cô ngược nhìn vào mặt anh và sửa lại nó là thứ đẹp nhất thứ hai. "Dĩ nhiên là anh luôn vậy mà." Cô lau đi nước mắt bên dưới mắt mình. "Lý do đó là gì vậy?"

"Để đối với chú chó yếu đuối đầy nữ tính đó," anh nói, sự hóm hỉnh làm khóe môi anh cong lên, "không có những chiếc màn rủ mỏng manh nữ tính trên giường nhé."

Vì cô đã vứt hết chúng đi nên đó là một sự thỏa hiệp khá dễ dàng. "Bất cứ điều gì anh muốn." Cô nhón chân lên và hôn Sebastian Vaughan. Anh là người yêu, là bạn, và là một nhân vật nam chính đầy lãng mạn trong câu chuyện của cô, đang chứng minh rằng đôi khi cơn ác mộng tồi tệ nhất của một cô gái có thể trở thành niềm hạnh phúc mãi mãi về sau của cô gái đó

KHÔNG CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ YÊU

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Claire rót một tách café và nhìn ra sân quan màn chắn cửa sau. Sebastian đứng giữa bãi cỏ không mặc gì ngoài chiếc quần hộp màu be. Ánh nắng ban mai chiếu khắp ngực và mặt anh tạo thành sắc vàng khi anh chỉ về phía bên kia vườn.

" Làm việc tốt của mày đi," anh nói với chú chó Terrier giống Yorkshire đang đứng trên đôi chân trần của anh. Chú chó Westley – được đặt theo tên nhân vật chính trong phim The Princess Bride đứng lên và bước đi bằng bốn chân nhỏ và ngắn để thả người xuống trên bàn chân khác của Sebastian.

Westley rất quý Sebastian. Nó đi theo anh khắp nơi và nghe lời anh. Để đáp lại sự tận tình của nó, anh thường gọi nó là Wusstley. Nhưng khi Sebastian nghĩ không có ai ở xung quanh, anh thường gãi gãi vào chiếc bụng nhỏ của nó và bảo với nó rằng nó là " ngựa giống nhỏ".

Sebastian đã chuyển đến nhà Clare cách đây hai tháng. Và trong vòng một tuần, các đồ cổ trong nhà cô đã được chuyển đi. Điều đó cũng không làm phiền Clare. Ghế sofa và những chiếc ghế của anh thoải mái hơn nhiều so với của cô, và cô không quyến luyến sâu sắc đối với cái gác chân của ông cố nội cô. Dù vậy, cái cột có hình tiểu thiên sứ vẫn ở lại.

" Nào nào, cố lên," Sebastian nói khi anh nhìn xuống Westley. " CHÚNG ta không thể đi vào bên trong cho đến khi mày bận rộn."

Vào tháng Năm họ đã cầm bảng hiệu Cần bán ở sân trước, và hy vọng căn nhà sẽ được bán đi vào thời điểm đám cưới của họ diễn ra vào tháng

Chín. Việc tìm kiếm một ngôi nhà mới khó khăn hơn nhiều so với việc lên kế hoạch cho một đám cưới. Việc kết hợp cả hai sở thích của họ không hề dễ dàng, nhưng họ quyết định sẽ dàn xếp và thực hiện được điều đó.

Lucy, Maddie, và Adele đều vui sướng với chuyện của Clare. Họ nóng lòng muốn được làm phù dâu cho cô mặc dù Adele và Maddie bắt cô hứa rằng lần này áo của phù dâu sẽ không được may bằng vải tuyn.

Sebastian bước một vài bước ngang qua bãi cỏ và Westley đi theo sát chân anh. Anh chỉ xuống đất. " Đây là một điểm thật tốt." Westley ngược nhìn anh và sửa lên như thể nó đồng ý, sau đó ngồi lên chân của Sebastian.

Clare mỉm cười và đưa tách café lên môi. Cô đã gặp và ăn trưa cùng với các bạn vào hôm trước. Lucy vẫn đang nghĩ về việc bắt đầu một gia đình. Dwayne vẫn tiếp tục để lại những vật ngẫu nhiên trên mái hiên nhà Adele, và Maddie vẫn đang lên kế hoạch cho kì nghỉ mùa hè ở căn nhà gỗ nhỏ của cô ở Truly. Nhưng khi họ rời khỏi nhà hàng, amddie đã lộ ra một dấu hiệu rằng có thể có một điều gì đó khác thường đã xảy ra. Ừm, khác thường đối với Maddie. Với một cái nhìn kỳ lạ trên mặt cô, cô ấy nói, " Đào bới quá khứ dơ dáy của người khác là một việc cực kỳ dễ dàng so với việc đào bới quá khứ của chính mình."

Có điều gì đó đã xảy ra trong cuộc sống của Maddie. Những bí mật buồn thảm mà cô ấy không bao giờ muốn chia sẻ. Nếu và khi cô ấy muốn làm điều đó, các bạn của cô sẽ ở đó và lắng nghe.

Clare mở cửa sau và bước ra ngoài trong ánh nắng lung linh của ban mai. " Em thấy anh vừa mới cải thiện chú chó của em," cô nói.

Sebastian đặt hai tay lên hông và ngược nhìn cô. " Con chó lai của em thật vô dụng,"

Cô cúi xuống và bế chú chó lên. " Không đâu. Nó rất giỏi trong việc sửa vào người đưa thư."

Sebastian cầm lấy tách café từ tay cô và choàng một tay qua vai cô. " và những con mèò tưởng tượng." Anh uống một ngụm café, sau đó nói tiếp, " Cha và anh sẽ đi câu cá vào thứ Bảy. Em có muốn đi cùng không?"

" Không, cảm ơn." Cô đã đi câu cùng với hai người một lần. Một lần là đủ. GIun và ruột cá là thứ gì đó mà họ sẽ không bao giờ thỏa hiệp hay có kết quả tốt.

Một trong những ngạc nhiên lớn nhất về Sebastian, ngoài nỗ lực trở nên lãng mạn, là mối quan hệ của anh với mẹ cô. Anh không phải chịu đựng bản chất lạnh nhạt, độc tài ở con người của Joyce, và cũng không phải chịu bất cứ mọi chuyện tào lao từ bà, cả hai rất hòa thuận với nhau. Tốt hơn điều mà Claire sẽ không bao giờ có thể nghĩ đến.

" Một khi chú chó này làm xong phần việc của mình, chúng ta hãy đi tắm nhé." Sebastian trả lại cô tách café và nói thêm, " Anh đang muốn xoa xà phòng khắp người em."

Cô đặt Westley lên mặt đất và đứng lên. " Em cảm thấy mình hơi bẩn." Cô áp môi mình vào bờ vai trần của anh và mỉm cười. Anh luôn muốn cô, và điều đó luôn kết thúc một cách tốt đẹp vì cô luôn trong tâm trạng mong chờ anh

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)